

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLACK DAGGER BROTHERHOOD NOVEL

J.R. WARD

THE i JACKAL

SUNDAY TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward ve Kara Hançer Kardeşliği serisi için övgüler

'Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı'
Publishers Weekly

'J. R. Ward bir usta!'
Gena Showalter, New York Times oksatan yazarı

'J. R. Ward tartışmasız kraliçe. Çok yaşa kraliçe'
Steve Berry, New York Times çok satan yazarı

'Korkusuz hikaye anlatımı. Tamamen kendine ait bir lig'
Kristen Ashley, New York Times oksatan yazarı

'J. R. Ward her türde en iyi yazarlardan biri'
Sarah J. Maas, New York Times'ın en çok satan 1 numaralı
yazarı

'Ward içinin ustası'
New York Journal of Books

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geirteceğini bilen bir grup
kardeş'
Lisa Gardner, New York Times çok satan yazarı

'Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı
sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

'Kara Hançer Kardeşliği artık benim sahibim. Karanlık
fantezi severler, az önce hizmet aldınız'
Lynn Viehl, Evermore'un USA Today oksatan yazarı

J. R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi

ziyaret edin:

www.jrward.com

www.facebook.com/JRWardBooks

J. R. Ward

tarafından

@jrward1

İtfaiyeciler Serisi:
Cehennemden Gelen
Düğün: Prova Yemeği*
Cehennemden Gelen
Düğün: Resepsiyon*
Tüketildi

Kara Hançer Kardeşliği serisi:

Karanlık Aşık
Ebedi Aşık
Ortaya
Çıkarılmış Aşık
Uyandırılmış
Aşık
Bağlanmamış
Aşık
Kutsallaştırılmış
Aşık İntikamı
Alınmış Aşık
Benim Aşık
Serbest
Bırakılmış Aşık
Yeniden Doğmuş
Aşık Sonunda
Kral
Gölgeler
Canavar
Seçilmiş
Hırsız
Kurtarıcı
Günahkar
Çakal

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden

Birinin Rehberi

Kara Hançer Kardeşliği Dünyası:
Sevgili Ivie

Gece Mahkumu
Kışın Sizi Bulduğu Yer

Kara Hançer Mirası serisi:

Kanlı Öpücük
Kan Yemini
Kan Öfkesi
Kan
Gerçeği

Düşmüş Melekler serisi:

Covet
Crave
Envy
Rapture Sahip
Olma Ölümsüz

Bourbon Kralları serisi:

Bourbon Kralları
Meleklerin Payı Şeytan
Kesimi

Tek başına:

Karşı Konulmaz Bir Bekar
Unutulmaz Bir Kadın

*kitap romanı

J R
WARD

TH E
JACKAL

• THEBLACKDAGGER BROTHERHOOD-
PRISON CAMP

PIATKUS

PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2020 yılında Gallery Books An
imprint of Simon & Schuster, Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

İlk olarak 2020 yılında Piatkus tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2020 by

Love Conquers All, Inc.

Davina Mock-Maniscalco tarafından iç tasarım

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında,
hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul
sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayımlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir
cilt veya kapak biçiminde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-42700-3

Piatkus
Little, Brown Book
Group'un bir baskısı
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Bu kitap, COVID-19 salgını sırasında bizi ayakta tutan tüm
önemli çalışanlara adanmıştır,
Özellikle de sağlık sektöründe çalışan ve başkalarına
yardım etmek için kendi hayatlarını tehlikeye atanlar.
Size çok minnettarız.

İÇİNDEKİLER

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm Yirmi
Dört Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz-Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Bölüm
Kırk Bir Bölüm Kırk
İki Bölüm Kırk Üç

Bölüm Kırk Dört

Bölüm Kırk Beş

Bölüm Kırk Altı

Bölüm Kırk Yedi

Bölüm Kırk Sekiz

Teşekkür

GLOSSARY OF TERMS AND PROPER NOUNS

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.) Bir başkasının kan ihtiyacını karşılamak üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum onları Sığınak'tan kurtaran son Primale'nin yükselişiyle değişti. Kâtip Bakire'nin kendisini rolünden çıkarmasıyla birlikte, tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra shellanlarından beslenemeyen Kardeşlerin ve yaralı savaşçıların kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Değişkenlik gösteren ghardian'ların dereceleri, en güçlüsü ise sehcluded bir dişidir.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir.

Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj. veya n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

daha **az** (n.) Vampirleri hedef alan ruhsuz insan

Küçültme Topluluğu'nun bir üyesi olarak yok edilmek. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılısma alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihitiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

fearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel gücüne atıfta bulunan terim cinsel organlar. Kelimesi kelimesine çevirirsek "bir kadının içine girmeye layık" gibi bir şey.

Princeps (pr. n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri için ikinci sıradadır. Bu unvan için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez.

piroksan (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Zayıflık, bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş olan bir kişinin onurlandırılması için uygulanan ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi

Bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, aynı zamanda vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamandışı bir alemde var olmuş ve geniş güçlere sahip olmuştur, ancak yakın zamanda görevinden ayrılmış ve yerini bir başkasına bırakmıştır. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından bir kadına verilen statü Kadının ailesi tarafından verilen bir dilekçe sonucunda aristokrasinin bir üyesi. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Bu durumda ghardian, kadının hayatının her yönünü belirleme ve dünyayla olan her türlü etkileşimini istediği gibi kısıtlama hakkına sahip olur.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

symphath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

talhman (n.) Bir bireyin kötü tarafı. Ruh üzerinde bulunan ve uygun bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmesi gereken kara bir leke.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Tören alanı olarak kullanılmasının yanı sıra lesser kavanozları için bir depolama tesisidir. Burada yapılan törenler arasında kabuller, cenazeler ve

Kardeşlere karşı disiplin işlemleri. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında hiç kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı için kullanılan sözcük ve şefkat. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş işığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamaz. Geişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş işığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremez", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve tekrar dünyaya dönmüş kişi Fade'den yaşayanlar. Onlara büyük saygı gösterilir ve çektikleri ileler için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

Batı New York Eyaleti, Günümüz

T "hayat bir otoyoldur" metaforu o kadar yaygındı, o kadar fazla kullanılıyordu, o kadar yıpranmış ve yırtık yamalıydı ki, Nyx bir arabanın yolcu koltuğunda otururken

On yaşındaki steysin arabasıyla New York eyaletinin batısındaki çalılık ve böğürtlenlerin arasından geçen ay ışığıyla aydınlanmış asfalt yola bakarken, yolların ve hayatların ne kadar benzer olabileceği hakkında hiçbir şey düşünmüyordu: Tatlı yelkenler açarak kolay inişler yapabilirdiniz. Dişlerinizi takırdatan kötü, inişli çıkışlı, engebeli yollar. Hiç bitmeyeceğini düşündüğünüz yokuşlar. Birbirinden uzak çıkışlar arasında sıkıcı uzanışlar.

Bir de engeller vardı, birdenbire ortaya çıkan ve sizi planladığınız yolculuktan o kadar uzaklaştıran engeller vardı ki kendinizi bambaşka bir yerde buluverirdiniz.

Bunlardan bazılarının hem benzetmede hem de gerçekte dört bacağı ve Bambi adında bir çocuğu vardı.

"Dikkat et!" diye başırarak elini direksiyona attı ve kontrolü ele aldı.

Çok geç kalmıştı. Lastiklerin gıcirtısı arasında, çarpma mide bulandırıcı derecede yumuşaktı, çelik ete çarptığında meydana gelen türden bir şeydi ve kız kardeşinin tepkisi gözlerini kapamak ve dizlerini sıkıştırmak oldu.

Posie'nin fren pedalına erişebilen kişi olduğu düşünöldüğünde pek de yardımcı olmadı. Ama aynı zamanda tamamen karakterine uygundu. Harekete geçen cansız bir nesne olan s t e y ş ı n vagonun kendi beyni yoktu ama saatte altmış iki mil hızla gitmelerinden kaynaklanan bolca motivasyonu vardı. Bu nedenle, yaşlı Volvo kırsal yoldan ayrıldıklarında, sert ve hantal vücudu Nyx'in ona çarpmasına neden olan bir dizi yokuş ve iniş dansı hareketine girerek ata bindi.

kemeri takılı olmasına rağmen kafasını yastıklı tavana çarptı.

Farlar arabanın önündekileri aydınlatıyor, ön ızgara hangi yöne ve hangi açıyla fırlatılırsa fırlatılsın ışınlar o yönü işaret ediyordu. Çoğunlukla, sadece yapraklı bir çalı yığını vardı, yeşil, süngerimsi bölge tahmin ettiğinden çok daha iyi bir sonuç verdi.

Her şey değışti.

Bir gölün derinliklerinden yükselen bir yaratık gibi, kahverengi, kalın ve dikey bir şey yemyeşil ışık gösterisiyle alay ediyor, aydınlatma şaftları etrafta dolaştıkça kayboluyor ve yeniden ortaya çıkıyordu.

Oh, kahretsin. Bu bir ağaçtı. Bu sert ağaç sadece kımıldamaz bir nesne olmakla kalmıyor, kalın gövdesi ile station wagon'un alt takımını arasında çelik bir krank zinciri varmış gibi duruyordu.

Eğer bir çarpışma rotası çizmiş olsaydınız, daha iyi bir iş çıkaramazdınız.

Kaçınılmazdı.

Nyx'in tek düşüncesi kız kardeşiydi. Posie sürücü koltuğuna oturmuş, kollarını iki yana açmış, sanki ağacı itmeye çalışacakmış gibi parmaklarını açmıştı-

Darbe vücudunun her tarafına yumruk yemiş gibiydi ve metalin tahtayla buluştuğu bir çıtırtı olmalıydı ama hava yastıkları açıldığı ve Nyx'in kulakları çınladığı için pek bir şey duyamıyordu. İyi nefes alamıyordu. Görmüyor gibiydi.

Tıslama. Damlıyor. Yanmış lastik ve kimyasal bir şey.

Birisi öksürüyordu. O mu? Emin olamadı. "Posie?"

"Ben iyiyim, ben iyiyim ..."

Nyx acıyan gözlerini ovuşturdu ve öksürdü. El yordamıyla kapıyı açtı ve bir tür dirence karşı sertçe itti. "Sana yardım etmek için geliyorum."

Lanet arabadan çıkabildiğini varsayarsak.

Omzunu zorlayarak kapıyı kabarık ve yeşil bir şeye doğru zorladı ve bunun karşılığı olarak çalı içeri daldı, etrafı koklamak isteyen bir köpek gibi arabanın içine doğru genişledi.

Koltuğundan düştü ve arabanın arkasına yuvarlandı. Bir süre dört döndükten sonra ayağa kalkmayı başardı ve sürücü tarafına geçerken tavanda sabit durdu. Posie'nin kapısını açarak emniyet kemerini çözdü.

"Seni yakaladım," diye homurdandı kız kardeşini sürükleyerek dışarı çıkarırken.

Posie'yi arabaya yaslayarak sarı saçlarını yumuşak yüz hatlarından uzaklaştırdı. Kan yoktu. Mükemmel tende cam parçası yoktu. Burun hâlâ bir toplu iğne kadar düzgündü.

"İyisin," diye duyurdu Nyx.

"Peki ya geyik?"

Nyx küfürlerini kendine sakladı. Evden yaklaşık on mil uzaktaydılar ve önemli olan arabanın sürülebilir olup olmadığıydı. Doğa Ana ve hayvan severler alınmasın ama otoyolun dört ayaklı belası onun öncelikler listesinde alt sıralardaydı.

Tökezleyerek öne doğru ilerledi ve hasara bakarak başını salladı. Kaputun -ve dolayısıyla motorun- iki metrelik bir kısmı, bir I kirişinin tüm esnekliğine sahip bir bagajın etrafına sıkıştırılmıştı ve bir otomotiv uzmanı olduğu söylenemezdi, ama bu vroom-vroom, home safe ile uyumsuz olmalıydı.

"Kahretsin," diye nefes aldı. "Peki ya geyik?"

Gözlerini kapatarak doğum sırasını hatırladı. Kendisi daha yaşlı, sorumluluk sahibi, siyah saçlı ve babaları gibi kaba biriydi. Posie ise sarışın, iyi kalpli, en küçükleriydi ve erkeklerinin sahip olduğu tüm sıcaklığa ve güneşli doğaya sahipti.

Peki ya ortası?

Şu anda Janelle'in tavşan deliğine giremezdi.

Açık kapısına geri dönen Nyx eğildi ve sönmüş hava yastığını yoldan çekti. Telefonu neredeydi? Hannaford'dan çıkarken büyükbabalarına mesaj attıktan sonra bardak tutucusuna koymuştu. Harika. Hiçbir yerde bulunamadı-

"Tanrı'ya şükür."

Elini koltuğa dayayarak tekerlek yuvasına indi. Ve bir avuç dolusu kötü haber aldı.

Ekran çatlamıştı ve ünite karanlıktı. Cihazı çalıştırmaya çalıştığında, bir şey yapamadı. Doğruldu ve yıkık kaputun üzerinden baktı. "Posie, nerede-"

"Ne?" Kız kardeşi elli metre kadar ötedeki yola odaklanmıştı, dümdüz saçları aşağıya dökülmüştü.

sırtını. "Ha?"

"Telefonun. Nerede o?"

Posie omzunun üzerinden baktı. "Evde bırakmıştım. Seninkini almıştın, ben de bilirsin işte."

"Çiftlik evine geri dönmek gerekiyor. Büyükbabana çekiciyi getirmesini söyle ve-"

"O geyiğin icabına bakana kadar buradan ayrılmıyorum."

"Posie, buralarda çok fazla insan var ve-" "Acı çekiyor!"

Gözyaşları parlıyordu. "Ve sırf bir hayvanın hayatının önemsiz olduğu anlamına gelmez."

"Geyiklerin canı cehenneme." Nyx dumanı tüten karmaşaya ters ters baktı. "Bu sorunu hemen çözmeliyiz-"

"Bir yere gitmiyorum-"

"-Çünkü arkada eriyen iki yüz dolarlık erzağımız var. Bir haftalık malımızı kaybetmeyi göze alamayız-"

"-Biz o zavallı hayvana bakarız."

Nyx gözlerini kız kardeşinden, kazadan, Posie'nin dünyaya kalbini açmaya devam edebilmesi ve kirayı nasıl ödeyecekleri, masaya nasıl yemek koyacakları ve elektrik ve akan su gibi egzotik lükslere sahip olduklarından emin olmaktan başka şeyler için endişelenebilmesi için düzeltmesi gereken saçmalıklardan uzaklaştırdı.

Lanet olası kız kardeşine bir sürü f-bombası fırlatmadan geriye dönüp baktığında, Posie'nin kararlılığında hiçbir değişiklik görmedi. İşte sorun da buydu. Tatlı bir doğası vardı, evet. O sinir bozucu, kalbi kanayan, empatik saçmalık, evet. Peki ya demir irade? İş başa düştüğünde, bir sürü.

Dişi geyik konusunda kılını bile kıpırdatmıyordu. Nyx ellerini havaya kaldırdı ve yüksek sesle küfretti.

Arabaya döndüm. Torpido gözünü açtı. Acil durumlar için orada tuttuğu dokuz milimetrelik tabancayı çıkardı.

Steyşın vagonun arkasına geldiğinde, yeniden kullanılabilir market poşetlerine göz attı. Kazanın bir sonucu olarak koltuk sırasına sıkıştırılmışlardı ve bu iyi haber/kötü haber durumuydu. Kırılabilir her şeyin işi bitmişti ama en azından soğuk eşyalar seksen derecelik Ağustos gecesine karşı mücadele etmek için bir araya toplanmıştı.

"Oh, teşekkür ederim, Nyx." Posie sanki ibadet ediyormuş gibi ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Bekle, silahla ne yapıyorsun?"

Nyx yanından geçerken durmayınca Posie onu kolundan yakaladı. "Silah neden sende?"

"Bu lanet şeye ne yapacağımı sanıyorsun? Kalp masajı yapalım mı?"

"Hayır! Ona yardım etmeliyiz-"

Nyx yüzünü kız kardeşinin yüzüne dayadı ve ölü bir ses tonuyla konuştu. "Eğer acı çekiyorsa, onu uyutacağım. Yapılacak en doğru şey bu. O hayvana bu şekilde yardım edeceğim."

Posie'nin elleri yüzüne gitti ve solgunlaşan yanaklarına bastırdı. "Bu benim hatam. Geyiğe çarptım."

"Bu bir kazaydı." Nyx kız kardeşini steyšın arabaya bakacak şekilde çevirdi. "Burada kal ve bakma. Ben icabına bakarım."

"Onu incitmek istememiştim-"

"Gezegende bir şeye kasten zarar verecek son kişi sensin. Şimdi burada kal."

Posie'nin usulca ağlama sesi Nyx'e yola doğru geri dönmesi için eşlik etti. Topraktaki lastik oyuklarını ve harap olmuş yeşillikleri takip ederek, geyiği sapmış oldukları yerden yaklaşık on beş metre ötede buldu.

Nyx olduğu yerde durdu. Birkaç kez göz kırptı.

Kusma sayılır.

Geyik değildi.

Onlar kollardı. Ve bacaklar. İnce oldukları doğrudu ve üzerlerinde paçavraya dönmüş çamur rengi giysiler vardı. Ama vurulan şeyin hayvani bir yanı yoktu. Daha da kötüsü? Dökülen kanın kokusu insana ait değildi.

O bir vampirdi.

Kendilerinden birini vurdular.

Nyx cesedin yanına koştu, silahı yerine koydu ve diz çöktü. "İyi misin?"

Aptalca bir soru. Ancak kadının sesi yaralıyı uyandırdı, dehşet ve korku dolu bir yüz ona doğru döndü.

O bir erkekti. Trans öncesi bir erkek. Ve Tanrım, iki gözünün akı da kırmızıya dönmüştü ama bunun yüzünden akan kandan mı yoksa beyinde oluşan bir tür hasardan mı kaynaklandığını anlayamadı. Net olan neydi? Adam ölüyordu.

"Yardım edin. . . bana . . ." İnce, kısık ses zayıf bir öksürükle kesildi. "Beni ... hapishaneden ... saklayın ..."

"Nyx?" Posie seslendi. "Neler oluyor?"

Nyx bir an için düşünemedi. Hayır, bu bir yalandı. Düşünüyordu ama arabayı, yiyecekleri, ölmek üzere olan çocuğu ya da histerik kız kardeşini düşünmüyordu.

"Nerede," dedi Nyx aceleyle. "Kamp nerede?"

Belki bunca yıldan sonra Janelle'in nereye götürüldüğünü öğrenebilirdi.

Bu kader olmalı.

Çakal'a anlatılan tarihe göre, "Hungry Like the Wolf" 1982 yılında ABD'de İngiliz "yeni dalga" grubu tarafından piyasaya sürülen bir müzikal "single" idi

Duran Duran. Indiana Jones temasını işlediği anlaşılan video -her ne ise- "MTV "de yoğun bir şekilde dönmeye başladı ve bu "televizyon yayını" şarkıyı Billboard listelerine soktu ve aylarca orada tuttu.

Esir kampının sayısız yeraltı tünellerinden birinde fısıldayarak ilerlerken şarkıyı duydu ve ezberlediği bir kitabı yeniden okur gibi tanımlayıcı bilgileri tekrar gözden geçirdi. Ama buradaki bilginin doğası buydu. Zihin bilgi edinmek için yanıp tutuşurdu ama nadiren yeni bir şey bulunurdu. Bu nedenle, tıpkı mahkûm arkadaşının şarkıyı "kaset" oynatıcısında tekrar tekrar dinlemek zorunda kalması gibi, bir şeyleri tekrar tekrar dinlemek zorunda kalıyordu.

İlerlerken Çakal, nemli taş duvarlarda yankılanan teneke nakaratı takip ederken gölgelerin içindeydi. Kendisine "video" hakkında söylenenleri hatırladı. Solist olduğu anlaşılan Simon Le Bon, soluk keten bir takım elbise giymiş ve tropik bir bölgede kalabalık caddelerden geçmişti. Daha sonra ormana ve bir nehre doğru ilerlemişti ... tüm bunlar olurken güzel bir kadın tarafından takip ediliyordu - ya da tam tersi miydi?

Dram ve entrika.

Ve dış dünyayı ne kadar özlediğini.

Hapsedilmesinden yüz yıl sonra, yukarıdaki dünya, özgürlük, temiz hava ... o şarkının bozuk sesi gibiydi: zamanın geçmesi ve gerçek zamanlı yenileme eksikliği nedeniyle donuklaşmıştı.

Çakal bir dönüş yaptı ve uzun zamandır atandığı hücre bloğuna girdi. İçinde yaşamaya mahkûm edildikleri parmaklıklılı kafesler kayanın içine aralıklarla yerleştirilmişti ama her birinin kapısı açıktı. Etrafta dolaşan muhafızlar, karanlıkta canavarlar varken, hiçbir şeyi kilitlemeye gerek yoktu. Kimse dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu.

Kaçmaya çalışırsanız Komutanlığın size yapacaklarına kıyasla ölüm bir lütuf olurdu.

Artık süresinin sonuna yaklaşan hayalet şarkının kaynağı üç hücre aşağıdaydı ve söz konusu mahkûmun kemerinde durdu. "Bununla yakalanırsan, onlar-"

"Ne yapacaksın? Kıçımı hapse mi atacaksın?"

Konuşan erkek paletine uzanmış, devasa vücudu rahat bir şekilde yayılmıştı, kalçalarına bağlanmış bir kumaştan başka hiçbir şey cinsel organını gizlemiyordu. Gözlerini kırpmadan bakan sarı gözler yataydan yukarı doğru bakıyordu ve sinsi gülümsemesi uzun, keskin dişlerini gösteriyordu.

Lucan özlü bir orospu çocuğuydu, biraz kötü ve belki de güvenilmezdi. Ama diğerleriyle kıyaslandığında, çok iyi bir adamdı.

"Sadece sana göz kulak oluyorum." Çakal, erkeğin yan tarafına sıkıştırılmış gümüş-siyah kasetçaları başıyla işaret etti. "Ve senin küçük makinene."

"Muhafızlar da dahil olmak üzere herkes Kovan'da." "Çok fazla zar atıyorsun, dostum."

"Ve sen, Çakal, kurallara çok fazla uyuyorsun."

Şarkı sona erdiğinde Lucan geri sarma düğmesine bastı ve bir vınlama sesi duyuldu. Sonra yumuşak müzik yeniden başladı.

"O bant koptuğunda ne yapacaksın?"

İkinci kişiliği olan erkek omuz silkti. "Artık bende. Önemli olan tek şey bu."

Kurtadamlar aldatıcı ve tehlikeli bir alt türdü ve bu, ister yukarıda geceleri serbestçe dolaşsınlar ister burada hapishanede sıkışıp kalsınlar geçerliydi. Ancak Komutanlığın, erkeğin diğer tarafını kontrol altında tutmak için bir çözümü vardı ve bu, tüm mahkûmlar için kullanılanla aynı şeydi. A

Çelikten ağır yaka, erkeğin kalın boğazının etrafına kilitlenmişti, bu da onun maddesizleşmesini veya değişmesini engelliyordu.

"Gitsen iyi olur Çakal." O sarı gözlerden biri göz kırptı.
"Başını belaya sokmak istemezsin."

"Şu şeyin sesini kıs. Seni kurtarmak zorunda k a l m a k istemiyorum."

"Bunu senden kim
istiyor?" "Vicdan yükleri."
"Bunu bilemem."

"Şanslısın. Hayat onlarla çok daha karmaşık."

Yoldaşını geride bırakarak yoluna devam etti, kendi hücresinin yanından geçip ana caddeye bağlandı. Kovan'a yaklaştıkça havanın yoğunluğu artıyor, hapishane nüfusunun kokuları sinüslerinde yoğunlaşıyor, boğuk seslerin mırıltıları kulaklarında çınliyordu-

Çıglıkların ilki sessizliğin içinde cızırdadı, ensesindeki tüyleri diken diken etti, omuzlarındaki güçlü kasları gerdi.

Büyük açık alana vardığında, gözleri binlerce dağınık kafanın üzerinden, öndeki yükseltilmiş taş çıkıntıya yapıştırılmış üç kanlı ağaç gövdesine dikildi. Ortadaki direğe bağlanmış olan mahkûm, kendisini yerinde tutan zincirlere karşı kıvranıyor, kan çanağına dönmüş gözleri ayaklarının dibindeki örme sepete dehşetle bakıyordu.

Sepetin içinde bir şey hareket ediyordu.

Temiz siyah üniformalar giymiş bir çift gardiyan sanığın iki yanında duruyordu, yüzlerinde bir insanın gerçekten korkması gereken türden ölümcül bir sakinlik vardı. Bu, onların hayata zerre kadar değer vermedikleri anlamına geliyordu. Bir mahkûmun yaşaması ya da ölmesi onları hiç ilgilendirmiyordu. İşlerini yaptılar ve vardiyalarının sonunda güven içinde odalarına gittiler.

Her ne acıya, her ne yıkıma, her ne zarara yol açmış olurlarsa olsunlar, bunu görev sırasında yaptıklarını biliyorlardı.

Ahlaksızlık ne olursa olsun, vicdanları temizdi.

O aptal kurdun, lanet olası kuralları çiğnerken göz önünde bulundurması gereken bir şey.

Yırtık pırtık, hırpani kalabalık adrenaline doluydu, kafalar dönüp konuşurken bedenler birbirine çarpıyor ve sonra gösteri için istekli bir şekilde yeniden odaklanıyordu. Bu küçük "düzeltmeler" Komutanlık tarafından düzenli olarak verilirdi, kısmen kana susamış bir gösteri, kısmen de davranış değişikliği.

Kadın ya da erkek mahkumlardan herhangi birine sorsaydınız, bu düzenli kamu işkencelerinden nefret ettiklerini söylerlerdi, ama yalan söylüyor olurlardı - en azından kısmen öyle. Buradaki ezici can sıkıntısı ve ruhu uyuşturan umutsuzluk içinde, bunlar monotonluğun kırılmasıydı.

Herkesin favori programı olan bir tiyatro gösterisi.

Sonra tekrar, başka bir şey gibi değildi Broadway.

Diğer mahkûmların aksine Çakal gözlerini çıkıntının bir tarafına kaydırды. Komuta'nın bu gece -ya da belki de bugün- bizzat katılacağını hissetmişti. Dışarının aydınlık mı yoksa karanlık mı olduğunu bilmiyordu.

Liderlerinin varlığı olağandışıydı ve başka kimsenin fark edip etmediğini merak etti. Muhtemelen fark etmemişlerdir. Komutanlık kendini gizliyordu ama güçlerini göstermekten hoşlanıyorlardı.

Sepetin kapağı muhafızlardan biri tarafından kaldırılırken Çakal gözlerini kapattı. Kovan'ın etrafında yankılanan delici çığlık kemiklerinin iliklerini sızlattı. Ve sonra taze kan kokusu geldi.

Buradan defolup gitmesi gerekiyordu. İten içe ölüyordu: İnanı kalmamıştı. Sevgisi yoktu. Hiçbir şeyin değişeine dair umudu kalmamıştı.

Ama onu kurtarmak için bir mucize gerekirdi ve eğer hayatı ona bir şey ğrettiyse, bunlar dünyada asla gerçekleşmezdi. Ve Fade'de de nadiren olurdu.

Kalabalık ilahiler söylemeye başladığında ve alabildiği tek koku kan kokusuyken, gösteriden uzaklaştı ve tökezleyerek ana tünele geri döndü. Umutsuzluğu içinde ve mağaraya doluşmuş sayısız erkek ve kadına rağmen, gidişini takip eden gözleri hissedebiliyordu.

Komuta onu ve sadece onu izledi. Her zaman.

Caldwell, New York

R Hage gecenin en önemli kararını verirken hayatını en iyi şekilde yaşıyordu. "Rocky Road," diye duyurdu. "Kesinlikle Rocky Yol."

Özel kullanım için ayrılmış iki kase ve iki kaşığı çıkarırken, kızı Bitty eski okul sandığının dondurucusuna eğildi ve onun seçtiği yarım galonu kaptı. Sonra gözlerini diğer otuz kadar seçeneğe dikti.

"Peki bu gece ne hissediyorsun?" diye sordu kalçasını tezgâha dayayıp beklemeye koyulurken.

Bir başkasının dondurma kararına müdahale etmediniz. Ne kadar uzun sürerse sürsün, sonuç ne olursa olsun, bu kutsal bir andı, ruh hali ve damak tadının, heves ve kaprisin bir karışımıydı. Aceleye getirilmemeli ya da gereksiz yere etkilenmemeliydi.

üçüncü taraf yabancılar tarafından, söz konusu takılanlar ebeveyn niteliğinde olsalar bile.

"Bu akşam ne izleyeceğiz?" diye sordu kızı.

Bir an için kızın dalgalı kahverengi saçlarına ve ince omuzlarına bakarken kayboldu. Siyah düğmeli tişörtlerinden birini giymişti ve bu şey onun üzerinde tam boy bir elbise gibiydi, gömleğin etekleri ayak bileklerine ulaşıyor, kıvrımlar onu tören cübbesi gibi sarıyordu. Kollarını kıvrırmıştı ve ince üst kollarının etrafında o kadar fazla kumaş vardı ki, havuz için yarasa kanatlı bebek tulumları giymiş gibi görünüyordu. Ama kız gömleklerini seviyordu ve adam da kızın onları giymek istemesini seviyordu.

Kızının her yönünü seviyordu, özellikle de onu örnek almasını... Kızından bir metre daha uzun olduğu için değil. Onun gözünde o bir süper kahramandı. Irkın koruyucusuydu. Masumlarla, güçsüzlerle, daha az yetenekli olanlarla ilgilenen bir savaşçı.

Kara Hançer Kardeşliği'ndeki rolü göz önüne alındığında bunların hepsi doğrudu. Türler ve onlara zarar verecek herkes arasındaki savunmanın ön cephesindeydi. Ama onun sayesinde kendini daha güçlü hissediyordu. Daha güçlü. Daha hazırlıklı.

Ancak kendini yenilmez hissetmiyordu. Oh, yenilmezliğe hayır. İyi olan her şeyin bir dengesi vardı ve Bitty söz konusu olduğunda, ona verdiği amaç ve güce rağmen, kızı ona ölümlülüğünü acı verici bir derecede fark ettiriyordu.

Ölmekten her zamankinden daha çok korkuyordu.

"Baba?"

Rhage kendini salladı. "Ha? Oh, film. Düşünüyorum da Zombieland: Double Tap."

"O zaman naneli çikolata parçacıklı." Bu kararlılık Rhage'i gülümsetti. "Ve Ben & Jerry'nin Minter Wonderland'i

Breyers."

Bitty seçimini yapıp doğrulurken cam kapı bir darbeyle yerine kayarak soğuğu kapattı. "Yine de bir kaseye ihtiyacım olduğundan emin değilim. Bu sadece bir bardak."

Rhage elindeki şeye baktı. şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Her zaman kase ve kaşıklarını kullanırlardı, bu yüzden uşak Fritz iki çifti burada, mutfağın bu uzak köşesinde tutuyordu. Bu ritüelin bir parçasıydı.

"O zaman ben de bir tane kullanmayacağım." Normal kaselerini bir kenara koydu, bir çekmece açtı ve iki bulaşık havlusu çıkardı. "Şunlara saralım."

Bir tanesini kızına fırlattı, yarım galon için ona bir kaşık verdi ve otel büyüklüğündeki mutfaktan geçerek kilerden çıktılar. Fuayedeki büyük merdivenin dibine geldiklerinde elini Bits'in omzuna koydu.

"Bu gece izinli olduğuma sevindim."

"Ben de baba. Ayağın nasıl? İyi misin?"

"Oh, evet. Endişelenme." Acısını ve topallamasını kendine sakladı. "Kemik gayet iyi iyileşecek. Manny icabına baktı."

"O iyi bir insan."

"Öyle."

Kırmızı halı kaplı merdivenleri birlikte çıktılar. Majestelerinin dekoruna, tüm o altın varaklara ve kristallere, mermer sütunlara ve yukarıdaki boyalı tavana rağmen burası evleriydi. Burası Kara Hançer Kardeşliği'nin aileleriyle birlikte yaşıdığı ve Wrath, Beth ve L.W.'ye baktığı yerdı. Burası hepsinin en iyi hayatlarının geçtiği yerdı, burada bu ağır çatının altında, burada bu sağlam taş duvarların içinde, burada Vishous'un fırlattığı mhis tarafından korunuyordu.

Bir kale.

Değerli şeylerin ait olduğu, çalınmaya ya da yok edilmeye karşı güvende olduğu lanet bir kasa.

Sinema salonu ikinci katta, Heykeller Salonu'nun ilerisinde, personel kanadının dışındaydı. Saat on ikiyi geçtiği için, bir iş gecesi, etrafta kimse yoktu. Nöbetçi savaşçılar sahadaydı. Tedaviye ya da rehabilitasyona ihtiyacı olan yaralılar eğitim merkezindeydi. Ve personel İlk Yemek'i pişirip servis ettikten ve temizledikten sonra yemek molasındaydı. Bu sırada Mary bodrum katında Zsadist ile seanstaydı. Wrath ve Beth üçüncü katta L.W. ile oynuyordu. Diğer shellanlar ve çocuklar ise havuzun kenarındaki şişme kaledeydiler.

Yani güzel ve sessizdi.

Sinema profesyonel bir işti: Yastıklı deri kış sarayları ile stadyum koltukları. Her şey gibi Fritz tarafından bakımı yapılan bir şeker tezgahı ve patlamış mısır makinesi. Kırmızı kadife perdelerle çerçevelenmiş, yeni güncellenmiş devasa bir ekran. Dolby surround ses sistemi ve Jurassic Park'taki T. rex'in ayak seslerini iliklerinize kadar hissettiren türden woofer'lar.

Rhage ve Bitty sıraların ortasındaki iki koltuğa oturdular. Bir gece önce oturdukları yer orasıydı, bu yüzden bilgisayar sisteminin kumandaları aralarındaki bardak tutucusundaydı.

Filmi Amazon'dan kiralamak ve işe koyulmak için bir an çalışın.

Göz kapaklarını açıp yerlerine yerleştiklerinde Rhage uzun ve yavaş bir nefes verdi.

Mükemmel. Bu sadece-

"Şeref, baba."

Bitty kaşığını uzatıyordu ve Rhage kendi kaşığını kaşığa vurdu. "Şerefe kızım."

Karanlıkta, filmdeki macera başladığında Rhage o kadar geniş gülümsedi ki dondurmayı unuttu. Dünyada her şey yolundaydı. Tüm çemberler tamamlanmıştı. Hayatının hiçbir alanında gri bir şey yoktu.

Kızı vardı.

Çok sevdiği Shellan'ı vardı.

Kardeşleri ve arkadaşları vardı.

Evet, stres vardı ve türe yönelik tehdit devam ediyordu ve lanet olası insanlar her zaman bir boklar karıştırıyordu. Ama hayatının bu kale gibi eve benzediğini hissediyordu.

Kaderin fırtınalarına ve saldırılarına karşı sağlam.

Üzerine fırlatılan her şeye dayanabilecek kapasitedeydi.

Hayatında ilk ve tek kez böyle hissetmişti,

Ve bu onu, ne olursa olsun hiçbir şeyin değişmeyeceğine iliklerine kadar inandırdı. Mary onun kalbi ve ruhuydu. Bitty'si, geleceği ve umuduydu. Kardeşleri ve arkadaşları, vücudundaki uzuvlardı.

Ve tüm bunlar ne kadar harika şeylerdi.

Rocky Road'una gömülürken. . . başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bilseydi, çok daha farklı bir dondurma seçerdi.

Lanet olası vanilya gibi.

Caldwell, New York, 1913

"Oh, ama çok hoş biriydi, öyleydi. Ve kız kardeşi. Değil mi?"

Genç Jabon, hitap ettiği tarafça çoktan unutulmuş şeylerden bahsederken

Rhage'in vücudunda huzursuz bir can sıkıntısı hissi, sanki barın döşeme tahtalarından sızan lağım suyu gibi emin adımlarla ilerliyordu. Gerçekten de sadece bu sıkıcı arkadaşan değil, içinde bulunduğu mekândan da kurtulması gerekiyordu. Buradaki hava, şamatacı müşterilerin ekşi teri ve her etli yumrukta bolca bulunan fiçılardan gelen tiksindirici bal likörüyle doluydu.

Jabon eğildi. "Bana onlara ne yaptığını söyle."

Rhage, mekânın kalabalık krampının karşısındaki taburelerde oturan iki sarhoşa odaklandı. Köpek tüyü kadar kalın sakalları ve gübre rengine giysileri olan insanlardı bunlar. İçkinin etkisiyle kıpırdayamayan omuzları sırayla çarpışıp ayrılıyor, temasları kaçınılmaz kavga patlak verene kadar geri sayan bir metronom gibi ilerliyordu.

"Konuşmayacak mısın o zaman?" Jabon sandalyesini yaklaştırdı ve yumuşak, şımartılmış elini Rhage'in kolunun üzerine koydu ama Rhage bakışlarını başka yöne çevirince bu hareketini tekrar gözden geçirdi. Hemen elindeki tüy gibi ağırlığı geri çekti. "Ama sen ikisini de fethettin. Hem de aynı anda. Bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatmalısın."

Rhage taburelerin üzerindeki iki işçiye döndü. Olaylar kaynamaya başlamıştı ve birinin ya da her ikisinin de silahlı olmasından endişe ediyordu.

"En azından önümüzdeki akşam geliyor musun? Evime mi? Daha fazla fetih bulacaksın, sana söz veriyorum."

Soldaki işçi, daha koyu renk saçlı olan, yüzünü yurttasına doğru çevirdi. Kaşları çatılmış, çenesini uzatmış, yüzü ahır kapısı gibi kıpkırmızı, küfürden başka bir şey olmayan bir şeyler mırıldandı. Sonra iki ayaklı bir masa kadar sağlam bir şekilde ayağa kalktı. Yüzleşmeye çağrılan yurttası derhal kendi botlarının üzerine atladı.

Bir itme. Bir itiş. Ve sonra bunu başlatan kişinin eli, özensizce yapılmış ceketinin içine girdi.

"- Yarın gelmelisiniz. Birçok kişiye katılacağınızı söyledim. Ve söz veriyorum, müsait olan kadınlar olacak-"

Rhage, Jabon'un ince yapılı yüksek yakalı ceketinin arkasını sıkıca kavradı. Erkeği masanın altına iten Rhage, ilk kurşun sesi duyulduğunda eğildi. Silahın ateşlenmesiyle birlikte mekandaki sarhoş neşesi de kayboldu. Yine de panik içinde bağırış çağırış yoktu. Böyle bir şey ilk kez olmuyordu ve insanlar sanki bu konuda iyi eğitilmişler gibi siper almaya başladılar.

Masanın altında Jabon'un solgun gözleri irileşti ve ince ceketini sıkıca kavradı, yakalarını yün, ipek ve pamuktan oluşan kırılğan bir zincir zırh gibi boğazının önüne doğru çekti.

Ardından bir hışırtı ve ayak sesleri duyuldu, kalabalık meşe masaların ve sandalyelerin altına, taş ocağın yanına, barın arkasına saklanmaya çalıştı - gerçi bu sonuncusu, barında olup bitenlerden daha büyük bir ilgiyle mahallesini tutan kendi silahına sahip bir barmen tarafından durduruldu. İyi bir iş adamıydı.

"Ne yapmalıyız?" Jabon yüzünü sert, lekeli döşeme tahtalarının üzerine koydu. "Ne yapmalıyız, ne yapmalıyız ..."

Rhage gözlerini devirdi. Tehlike uzun sürmeyecekti ve haklıydı. Üç el ateş etti ve işi bitti.

Rhage, sağlam masa ayakları ve devrilmiş sandalyelerin bükülmüş dikenli yamaları arasından hasarı pek ilgiyle değerlendirmede. Her iki savaşçı da yerdeydi ve hareket etmiyordu, bu yüzden oturup gerindi ve kötü kolunu döndürdü.

Jabon sanki halı olmak için yeni bir arayışa girmiş gibi yerde kaldı. Diğerlerinin çoğu da aynısını yaptı.

Barın kapısı biri içeri girerken açılıp kapandı. Rhage buna aldırmış etmedi. Bu insan işletmesi sadece kendi türünden belalarla tanınırdı. Düşman, bu insan ahlaksızlığı tiyatrosuna pek sık rastlamazdı, çünkü cüceler kaçınabildikleri sürece onlarla mahkemeye çıkmazlardı. Aynı şey vampirler için de geçerliydi, ancak bu türün üyeleri kuyruksuz farelerin arasından çok daha kolay geçebiliyordu. Ve insan macera isterdi.

Macera insanın sahip olduğu tek şeydi, gerçekten.

Kurşunlardan kaçmaya çalışan herkesin oluşturduğu insan örtüsü, kafalar kaldırılıp gövdeler geçici olarak yükseldikçe parçalanmaya başladı.

Sarı saçları ve mavi-yeşil gözleri kadar Rhage'in bedensel sınırlarının da karakteristik özelliği olan kıvrımlı sabırsızlık, kaslarının ve kemiklerinin arasından geçip gitti. Her zaman hareket halinde olan Rhage, sadece insanlardan ve onların aptallıklarından değil, Jabon'un bitmek bilmeyen dırdırından da uzaklaşmak için döndü

Saldırı soldan gelmişti ve tüm vücudunu sarmıştı, büyük ve ağır bir şey Rhage'i tekrar yere indirdi. Havada kısa bir süre asılı kaldığı sırada iki şey fark etti: Birincisi, görüşü dönerken, etinin ve kanının zorla boşaltıldığı boşluktan bir kurşunun geçtiğine tanık oldu, kurşun barın sade duvarının meşe panellerine gömüldü ve bilenmiş metal gövdesi için daire şeklinde bir tabut oluşturdu.

İkinci farkındalık ise Rhage'in üzerine gelenin kim olduğunu bilmesiydi.

Kurtarıcısı da sürpriz değildi.

Hem kendi ağırlığını hem de benzer tonajdaki bir başkasınınkini taşıdığı için iniş sert oldu ama morlukları umursamadı. Masa ve bacak ormanına yeniden bakarken, yeniden başlayan çatışmaya göz attı; kısa süreliğine dirilmiş olan savaşçı silahını bir kez daha kaldırmış ve ölümün gerçekten de sarhoş arkadaşının üzerine geldiğinden emin olmaya çalışmıştı.

Ancak temsil ettiği tehdit şu anda diğer müşteriler tarafından ele alınıyordu. Birkaçı üzerine atladı ve onu etkisiz hale getirdi.

Rhage, üzerindeki kaya parçası kaldırıldığında daha derin bir nefes alabildi. Ve sonra bir el kalkmasına yardım etmek için ona doğru uzandı.

Güldü ve asansörü kabul etti. "Bu oldukça eğlenceliydi!" Marklon'un oğlu Darius belli ki aynı şeyleri hissetmiyordu.

Kardeşinin mavi gözleri onaylamamaktan arduvaz rengine dönmüştü. "Senin bu kelimedenden anladığınla benim anladığım aynı değil."

"Sen de gelmelisin!"

Rhage ve hizmet kardeşi, masanın altından bir delikten çıkan sincap gibi fırlayan Jabon'a baktılar.

Tiksindirici aristokrat ellerini cıvrıttı. "Evet, evet, sen de. Yarın akşam evimde. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Korkarım çalışacağız," diye açıkladı Darius. "Evet," dedi Rhage, belli bir planı olmamasına rağmen. "Asil kandan kadınlar olacak."

"Asil bir karmaşa demek istiyorsun." Rhage başını salladı. "Düşünülmeyecek kadar çok açıdan sıkıcıdırlar."

Darius elini Rhage'in kolunun altına soktu ve barın kapısına doğru ilerledi. Jabon katılmak istediğinde

gerekli olan tek şey omzunun üzerinden sert bir bakıştı ve erkek à trois'den çıkma dürtüsünden kurtuldu.

Dışarıda ay, köyün manzarasını pırıltılı bir aydınlığa bürüyor, ticaretin tuğla ve ahşap binalarının hatları, amaçlarını paranın temel, geçici kaygısından uzaklaştırmışlar gibi aziz bir şekilde parlıyordu. Yaz, Haziran ayının ilk çiçeklerini açmıştı, meydanadaki ağaçların yaprakları tamamen açılmıştı ama yine de soluk bir yeşil renkteydi. Ağustos'un koyu zümrütünün aksine yeşim yeşili.

"Böyle bir yerde ne işiniz var?" diye sordu Darius, kaldırım taşları üzerinde yürürlerken.

"Aynı soru sana da sorulabilir."

Rhage'in cevabında kınama yoktu. Başkalarının kaygılarıyla ilgilenmediği gibi, Darius'un düşünce ve eylem namusu konusundaki ününü de çok iyi biliyordu. Bu erdem timsali, kendi hançer elini kesmektense sefahate katılmayı tercih ederdi.

Kardeşi, "İşçi arıyorum," dedi. "Ne amaçla?"

"Aklımda büyük bir emniyet ve güvenliğe sahip bir ev inşa etmek var."

Rhage kaşlarını çattı. "Şu anki eviniz yeterli değil mi?"

"Başka bir amaç için olacak."

"Ve böyle bir yeri inşa etmek için insanları mı kullanacaksınız? Bittiğinde iş gücünüzü her seferinde bir mezar olmak üzere imha etmeniz gerekirdi."

"Bizim türümüzden işçileri arıyorum." "O barda öyle bir şansınız yok o zaman."

"Başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Türümüz çok dağınık. İnsan bu insan yığnında kendini bulamıyor."

"Bazen görünmemek en iyisidir."

Çiçek kokulu gecede bir dizi çan çalmaya başladığında Rhage, Caldwell'in meydanındaki saat kulesine baktı. Durdu ve üç blok ötede yaşayan, oldukça güzel ve güler yüzlü bir kadını hatırlayarak gülümsemeye başladı.

"Beni affet kardeşim, gitmem gereken bir yer var."

Darius da durdu. "Sanırım avlanmak için dışarıda değil."

"Yarın için zamanımız var." Rhage omuz silkti. "Bu savaş asla bitmeyecek."

"Çatışmaya olan bağlılığınıza bakılırsa, haklısınız."

Darius arkasını dönerken Rhage erkeğin dirseğini yakaladı.

"Bilmeni isterim ki, bu gece yarısı iki lesser indirdim, yoksa bu mürekkep lekesinin gerçekten mürekkep olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rhage dana derisinden paltosunun kolunu saygı göstermesi için uzattı. Ama Darius'un bakışları oraya düşmedi.

"Aferin kardeşim," dedi erkek düz bir ses tonuyla. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Bunun üzerine Darius kolunu geri aldı ve nehrin kıyısına doğru ilerlemeye başladı. Kendi başına kalan Rhage, kardeşinin kapladığı alana ters ters baktı. Sonra da ters yöne doğru yola koyuldu.

Cinsel eğilimlerini hiçbir zaman geri çevirmemiş olan dışının yanına gitmek için kendini yeterince sakinleştirene kadar biraz mesafe kat etmişti. Kendisine, onu rahatsız eden ve geciktiren duygunun, o kardeşin kendini beğenmişliğine duyduğu öfke olduğunu söyledi.

Neredeyse inanacağı bir yalandı bu.

CHAPTER THREE

Tertesi akşam, güneş battıktan ve hava yeterince karardıktan sonra Nyx ailesinin çiftlik evinin ön kapısını açtı. Sırada gıcırdayan perde vardı, ve verandaya adımını attığında, çerçevesi bir alkış ve zıplamayla yerine çarptı.

Hayatı boyunca bu sesi duymuştu ve kulağına kaydedildiğinde, geçirdiği her yaş bu vurmalı ritim boyunca dizilmişti. Çocuk. Trans öncesi. Genç yetişkin. Şimdi olduğu yer... her neresiyse.

Janelle elli yıl önce ayrılmıştı.

Paravan kapı tekrar açılıp kapandı ve kim olduğunu anladı. Günün saatleri çok uzun olduğu için biraz yalnız kalmayı umuyordu. Ama büyükbabasının sessiz varlığı ikinci en iyi seçenektir. Ayrıca, uzun süre kalmayacaktı.

"Ahıra mı gidiyorsun?" diye sordu ona dönüp bakmadan.
"Bu gece biraz erkencisin."

Kendi yaptığı hasır sandalyelerden birine otururken cevabı homurdanmak oldu.

Şimdi kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden baktı. "O zaman işe gitmiyorsun?"

Büyükbabası iş gömleğinin bol cebinden piposunu çıkardı. Tütün kesesi zaten elindeydi. Haznenin doldurulması tanık olunamayacak kadar samimi bir ritüeldi, bu yüzden Nyx kendini merdivenin en üst basamağına bıraktı ve çimenlerin üzerinden ahıra doğru baktı. Adamın eski moda çakmağını ateşlemesinin ardından gelen dumanın tatlı kokusu da bir başka tanıdıktı.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

Nyx arkasına döndü. Kapının çerçevesinin çarpması ya da piponun kokusunun aksine, büyükbabasının sesi sık sık duyulan bir şey değildi. Ve yumuşak hecelerin hemen anlamlı kelimelere dönüşmemesi çok şaşırtıcıydı.

Bunu yaptıklarında, başını salladı.

Ama bu onun cevabı değildi.

Büyükbabası ayağa kalktı ve öne doğru geldi, ağzından çıkan tatlı duman başının üzerinde yükseliyor ve arkasında kalıyordu. Ona hitap etmek için geldiğini düşündü ama yanından geçerken durmadı. Merdivenlerden inmeye ve taze yeşil çimlere doğru ilerlemeye devam etti.

"Benimle yürü," dedi.

Nyx ayağa fırladı ve onun yanına koştu. Onun kendisinden en son ne zaman bir şey istediğini hatırlayamıyordu, hele de onunla birlikte olmak için.

Ahıra doğru ilerlerken sessizdiler ve adam yan kapıyı açarak büyük bölme panellerini kilitli bıraktı. Serin karanlığa girip odun talaşlarının kokusunu aldığı anda Nyx kalbinin sıkıştığının farkındaydı

vuruyordu. Burası büyükbabalarının kutsal alanıydı. Buraya kimse giremezdi.

Başının üstünde ve her tarafta ışıklar parlıyordu ve Nyx şaşkınlıktan nefesinin kesilmemesine çalıştı. Kirişlerin etrafına yıldızlardan oluşan bir galaksi gibi küçük ışık dizileri dizilmişti ve diğer eski moda armatürler altın sarısı parlıyordu. Derin derin nefes alırken, körfezin ortasındaki iki testereye doğru ilerlemekten kendini alamadı.

Onların üzerine bir sanat eseri inşa ediliyordu.

Adirondack rehber tekneleri, ilk olarak 1800'lerin ortalarında New York'un göllerinin ve dağlarının tadını çıkarmak için kuzeye gelen zenginlerin spor ihtiyaçlarını karşılamak üzere inşa edilen zarif bir geçmişe sahipti. İki yolcu ve eşyalarını alabilecek şekilde tasarlanan bu tekneler, kanolardan daha alçak ve daha geniş bir yelpazeye sahipti ve bir dizi küreği olan bir rehber tarafından orta koltuktan çapraz elle kürek çekiliyordu.

Son yüz yetmiş yılda çok şey değişmiş olmasına rağmen, el yapımı eserlerin eski, güzel kayışına değer verenler hâlâ vardı ve büyükbabası küçük bir sadık müşteri listesi için bunları yapıyor ve servis ediyordu.

Nyx parmak uçlarını sedir kaburgaları boyunca yatay olarak uzanan uzun, ham sedir kucaklarının üzerinde gezdirdi.

"Bununla işin neredeyse bitti." Sıra sıra dizilmiş minik bakır tırnaklara dokundu. "Bu çok güzel."

Ambarda testerelerin üzerinde dört rehber tekne daha vardı: İkisi ilk kat verniklerini almış, ahşabın bal rengi ve damarları ortaya çıkmıştı. Bir diğeri sadece iskelet halindeydi. Bir diğeri tamir ediliyordu.

Nyx etrafında döndü. Büyükbabası aletlerin, pırıl pırıl keskilerin, çekiçlerin sergilendiği vitrininin yanında duruyordu,

El zımparaları ve mengeneler ahırın duvarına, uzun bir çalışma tezgahının üzerine monte edilmişti. Her şeyin bir yeri vardı ve hiçbir şeyde güç yoktu. Büyükbabası tekneleri eski yöntemlerle yapıyordu ... çünkü Viktorya döneminde yapmaya başladığından beri böyle yapıyordu. Aynı süreç. Aynı disiplin.

"Ne zaman gidiyorsun?" dedi büyükbabası.

Ona odaklandığında, o etraftayken sık sık gözlerini kaçırdığını fark etti. Bunun bir nedeni onun doğaüstü bir şekilde kendini tutması ve kendisine bakılmamasını tercih ettiğini hissetmesiydi. Çoğunlukla da onun zihnini okuyabildiğini düşündüğü ve düşüncelerinin gizli kalmasını tercih ettiği içindi.

Belki onun düşüncelerini görebiliyordu, belki de göremiyordu.

Her iki şekilde de bilmemeyi tercih ederdi.

Tanrım, adam yaşlanmıştı. Saçları artık bembeyazdı ve yanakları hatırladığından daha çukurdu, ama omuzları düzdü ve omurgası da öyle. Elbette onunla daha fazla zaman geçirmişlerdi. Vampirlerde, yaşlanmanın ilk fiziksel değişiklikleri ortaya çıkmaya başladığı anda endişelenmeniz gerekirdi. Ondan sonra düşüş genellikle yıldırım hızıyla gerçekleşirdi.

"Büyükbaba," diye geçiştirdi.

"Bana yalan söyleme, genç. Burada dikkate alınması gereken başkaları da var."

Kendisini kastetmiyordu elbette. Sorun Posie'ydi, her şeyi engelleyen şey. Her zamanki gibi.

"Gece yarısı," dedi Nyx. "Gece yarısı ayrılmak istiyorum."

"O pretrans ile konuştuğunu duydum. Sana kampın nerede olduğunu söyledi mi?"

"Tam olarak ne söylediğini bilmek zor. Ama sanırım nereye gideceğimi biliyorum."

"Artık konuşmayı bıraktı."

"Şafak sökene kadar ölmüş olacak." Nyx gözlerini ovuşturdu. "Posie kendini kaybedecek. Bir şeyleri kurtarmayı bırakması gerekiyor. Her şey beslenecek bir köpek yavrusu değildir."

"Kız kardeşin kalbini özgürce veriyor. Bu onun tarzı."

"Kendine gelmeli." Nyx küfretmemek için kılavuz botların etrafında volta atıyor, botları iyi süpürülmüş çıplak zeminde gürültüyle yürüyordu. "Ve en azından denemek zorundayım."

"Janelle de olduğu kişi. Posie'yi bir şeyleri kurtarmaya çalışmakla suçluyorsun. Bu gece ayrılışınızla ilgili olarak kendi öğütlerinize kulak verebilirsiniz."

"Bunu nasıl söylersin?" Nyx büyükbabasına baktı. "Janelle o hapishanede sıkışıp kaldı."

"Oradaki yerini hak etti."

"Hayır, öldürmedi-" Nyx kendini sakinleşmeye zorladı. "O erkeği o öldürmedi."

Büyükbabası piposunu üflüyor, çıkardığı duman durgun havada önce çiçek açıp sonra dağılıyordu. Yüzü o kadar sakin ve soğukkanlıydı ki, öfkesine tezat oluşturan bu durumdan gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Uzun sürmeyecek," dedi.

"Büyük olasılıkla geri dönmeyeceksin," diye karşılık verdi. "Bu işin dışında kalmalısın Nyxanlis. Bu çok tehlikeli."

Saat on bir elli üçte Nyx sırt çantasındaki son şeyi de itti. İki su şişesi, altı protein barı, bir el feneri, bir polar, yeni bir çift çorap ve diş fırçası vardı. Bu sonuncusu sonradan aklına gelmişti ve aptalcaydı. Sanki diş sağlığı ya da ağız kokusu hakkında endişelenmesi gerekiyormuş gibi?

Kayışı takarak ağırlığı test ederken yatağından bir beyzbol şapkası aldı. Sonra ince yastığına baktı. Elbette başını yine oraya koyacaktı. Geri dönecekti-

"Çok daha iyi durumda."

Nyx kız kardeşine dönmeden önce gözlerini kapattı. Ve yüz ifadesinden hiçbir şeyin daha iyiye gittiğinin anlaşılmadığından emin oldu.

Posie yatak odasına doğru eğilmişti, gözleri parlak ve ıslı ıslıldı, saçları nemli ve tahta gibi dümdüzdü, mis kokulu bir yıkamadan yeni çıkmıştı. Elbisesi düğün çiçeği sarısıydı ve üzerinde küçük mavi ve pembe çiçekler vardı, alt kısmındaki dantel etek çıplak ayaklarının üst kısımlarını okşuyordu.

"Gel, bak-" Posie botları, çantayı ve şapkayı fark edince kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yerde. Sadece yürüyüşe çıktım."

"Oh, tamam." Öfkeyle eliyle işaret etti. "Ne kadar iyi olduğunu kendiniz görün!"

Nyx kız kardeşinin peşinden yandaki misafir odasına girdi. Loş iç mekânda, ağır battaniyelerin altında hafif bir beden hareketsiz yatıyordu.

Posie uzun eteğini kaldırdı ve parmak uçlarında halının üzerinden geçti. "Buradayım, Peter. Buradayım."

Kız kardeşi diz çöktü ve bir elini iki elinin arasına aldı. Başparmakları gri bir avuç içini ovuştururken ve parmakları tepki olarak hareket etmezken, Posie yüzünü yastığa yaklaştırdı. Bir şey görmek için çok fazla yorgan vardı ama ağzından çıkan umutsuz mırıltılar Nyx'in cevaplanmayacağını bildiği yalvarışlardı.

"Posie-"

Kız kardeşi beklentiyle başını kaldırdı. "Gördün mü? Çok daha iyi."

Nyx derin bir nefes aldı. "En son ne zaman konuştu?"

Posie battaniyelere baktı. "Uyuyor. Dinlenmeye ihtiyacı var. Böylece iyileşebilir."

Nyx pişman olacağı bir şey söylemeden önce başını salladı, çantasını bağladı ve arka kapıdan çıkmak üzere mutfığa gitti. Rafta istiflenmiş, kurumakta olan bulaşıklara baktı. Ağır gün ışığı perdeleri açılmış pencerelere. Posie'nin market alışverişine çıkmadan önce topladığı çayır çiçeklerinden oluşan dağınık bukete.

"Nyx?" Posie içeri girdi, kaşları endişelenmiş gibi kalkıktı. "Sence daha iyiye gitmiyor mu?"

Nyx kız kardeşinin şefkatli elinde bir kürek hayal etti. Çıplak ayaklarında yeni kazılmış bir mezarın toprağı. O yumuşak yüzünden akan gözyaşlarını.

"Hayır, Posie. İstemiyorum."

"Ama dün gece bir şeyler yedi." Kız kardeşi, çaresiz ve gergin elleriyle eteğini tutarak öne doğru ilerledi. "Ve bu öğleden sonra bir şeyler içti."

Nyx lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. Ahır kilometrelerce uzakta görünüyordu. Büyükbabaları bütün gece orada olacaktı.

"İyileşecek, değil mi?" Posie'nin sesi kısıldı. "Yani, onu ben öldürmedim, değil mi?"

Nyx bir lanet okuyarak çantasını çözdü ve elinden sarkmasına izin verdi.

"Yürüyüşe çıkmıyor musun?" Posie sordu.

Nyx çantanın yere düşmesine izin verdi ve sonra eğilip fermuarını açtı. Sularından birini çıkarıp derin bir yudum aldı.

"Posie, beni dinle. Kazalar olur. Sen asla-"

Büyükbabaları arka kapıdan mutfağa girdi, beklenmedik bir şekilde ve evdeki bir hayalet kadar sessizdi. Başını sallayarak yanlarından geçip bodruma inerken ikisine de bakmadı. Kapıyı arkasında açık bırakması tuhaftı ve kendi elleriyle inşa ettiği merdivenlerden inerken ayak sesleri yumuşadı. Belki de aşağıdan bir şeye ihtiyacı vardı? Tüm aletleri, ahşap ve tekne yapım malzemeleri ahırdıydı ama kano ve balıkçı kayıkları için planlar vardı. Ve başka şemalar da.

Erkek, tahtadan neredeyse her şeyi yapabiliyordu.

Hiçbir ses gelmeyince ve o da geri dönmeyince Nyx Posie'ye baktı. Tekrar açık kapıya odaklandı.

Su şişesini masanın üzerine koyarken, "Aşağıda ne yapıyor bu?" diye mırıldandı.

Kiler merdivenlerine yaklaştı ve dinledi. Sonra bir ayağını en üst basamağa koydu.

Büyükbabası aşağıdan usulca, "Kız kardeşine yukarıda beklemesini söyle," dedi.

Nyx elini kapı tokmağının üzerinde sıktı. "Posie, sen gidip Peter'la otur. Bir saniye içinde geri döneceğiz."

"Tamam. Gitmeden önce gelip veda edecek misin?"

"Evet."

Nyx sarı elbise gözden kaybolana kadar bekledi. Sonra aşağı indi ve kapıyı arkasından kapattı. Merdivenlerin dibinde, çamaşır makinesi ve kurutucuya bakarken kaşlarını çattı. Yeraltı odalarına ve kaçış tüneline açılan kapalı giriş. Boya kutuları, hırdavat ve malzemelerden oluşan düzenli raflar.

"Neredesin-" "Bu tarafa."

Nyx sesin geldiği yönü takip ederek merdivenlerin dibine geldi ve büyükbabasını bir masanın önünde dururken buldu.

beton duvarda daha önce hiç görmediği dar bir geçit vardı. Kadın yaklaşırken adam eğildi ve gözden kayboldu. Eğilerek, zifiri karanlıkta dar bir tünel boyunca ilerledi. Biraz ilerledikten sonra ağır bir kilidin açılma sesi duyuldu ve ardından tek bir kaynaktan ışık parladı.

"Bu da ne?"

Nyx, sekiz ayak tavanı olan on ayak karelik metal duvarlı bir alana girdiğinde sesini kaybetti. Yerden tavana kadar uzanan braketlere monte edilmiş silah, mühimmat ve taktik teçhizattan oluşan bir cephanelik vardı.

O şokla boğuşurken, büyükbabası yanına gitti ve boş bir spor çantası aldı. Onu alçak bir masanın üzerine koyarak, sergilenen silahları ve mermi şarjörlerini toplamaya başladı. Uzun bir zincir. Bir bıçak. Drakula filmlerinden fırlamış gibi görünen bir çivi.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben de senin doğanı değiştiremem," dedi sessiz bir teslimiyetle. "Bu yüzden seni hazırlıklı gönderiyorum. Kendini nasıl ateş edileceği konusunda eğittiğini biliyorum. Kendini dövüşmek için eğittiğini biliyorum. Bunu alacak ve gideceksin. Posie'yle ben ilgilenirim."

Bununla birlikte çantanın fermuarını kapattı, ona döndü ve silah koleksiyonunu uzattı.

"Hayatım boyunca burada yaşadım ve bundan nasıl haberim olmadı?" Büyükbabası cevap vermeyince başını salladı. "Senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Bunca yıldır kız kardeşini ve seni güvende tuttuğum için yeterince şey biliyorsun."

"Hangi tehditlere karşı?"

"Bu dünyanın hiçbir yeri -ya da başka bir yeri- güvenli değildir. Sen ve ben bunu biliyoruz. Bu konuda birbirimize benziyoruz."

Yıllar boyunca eşitliği görmezden geldim. Posie'nin yaşadığı hayatın tadını çıkarmanızı tercih ederim."

"Bu asla ben olmayacağım."

"Yine de Janelle'in peşinden gidiyorsun çünkü kalbin dinlenmeyi reddediyor." Büyükbabası çantayı karıştırdı. "Geri dönme umudun varsa buradakilere ihtiyacın olacak. Posie'ye göz kulak olacağım."

Nyx aniden tökezleyerek siyah bıçaklı bir hançere doğru ilerledi. "Bu düşündüğüm şey mi?" Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bunu nereden buldun?"

Büyükbabası ona baktı, onun için seçtiği silah çantası aralarında havada asılı duruyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Nyx bir adım öne çıktı ve cephaneliği kabul etti.

"Kırk sekiz saatiniz var," dedi.

"Sonra ne olacak? Peşimden mi geleceksin?" Cevap gelmeyince küfretmek istedi. Ama . . . "Dur bir dakika. Hapishane girişinin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" Adam bir şey söylemeyince sesini yükseltti. "Janelle'in nerede olduğunu biliyorsun. Sen de biliyorsun."

"Kırk sekiz saatiniz var."

"Onun acı çekmesine nasıl izin verirsin? Elli yıl boyunca." Silahlara baktı. "Lanet olsun sana, Janelle'in nerede olduğunu biliyorsun ve masum olmasına rağmen kaçmasına yardım etmek için hiçbir şey yapmadın."

"Neye inanman gerekiyorsa ona inan."

"Ne yapmalıyım? O erkeği o öldürmedi!"

"Evet, o yaptı. Ve onu ihbar eden de bendim."

Nyx nefes almayı bıraktı. Öne doğru eğildi. Kulakları duymuyormuş gibi başını yana eğdi. "Az önce ne dedin sen?"

"Cinayet için kız kardeşini ihbar ettim."

Nyx başını sallamaya başladı ama bu onun başını döndürdü. "Bunu neden yaptın? Bunu nasıl yapabildin? Onu o korkunç yere nasıl gönderebildin? Söylentileri duydum, senin de duyduğunu biliyorum. O bir dişi!"

Büyükbabasının gözleri o sakinliğiyle ona baktı ve buna karşılık olarak damarlarında daha önce hiç bilmediği bir öfke dolaştı.

İşaret parmağını yaşlı adama doğru uzatarak alçak ve acımasız bir sesle konuştu. "Onunla döndüğümde Posie'yi de alıyorum ve hepimiz senden ve bu evden uzaklaşıyoruz. Kan bağı insanları aile yapmaz ve şu andan itibaren seni reddediyorum."

Nyx tünele doğru döndü.

Alçak çıkıntıya doğru eğilmeden hemen önce büyükbabası, "Kırk sekiz saatin var," diye tekrarladı.

Omzunun üzerinden bakan Nyx, silahları geride bırakabilmeyi diledi ama şimdi tek parça halinde geri dönmeye daha da kararlıydı.

"Yoksa ne olur?" dedi acı acı. "Beni de mi ihbar edeceksin?"

CHAPTER FOUR

Nyx çiftlik evinden yaklaşık beş mil uzakta ve otoyolun kenarından elli metre ötede yeniden oluştu. Bir an için olduğu yerde durdu.

vadinin az çalılıklı, düz arazisinde kendine geldi. Kafası karmakarışık ve büyükbabasıyla daha fazla diyalog kurarken kayboldu, onun tarafını seslendirdi ve cevaplarını sıralarken dudaklarını oynattı. Keşke veda konuşmasında ona hiç benzemediğini söyleseydi diye düşündü.

Kendi torununa nasıl böyle ihanet edebilirdi? Her gün nasıl uyuyabildi?

Janelle o korkunç hapisanedeydi ama onu işlemediği bir suç yüzünden oraya koymuş olması? Bu akıl almaz bir şeydi. Janelle elli yıldır kayıptı. Elli yıldır korkunç ve tehlikeli bir yerde tek başınaydı ve ona yardım edecek, aç kaldığında, hastalandığında, yaralandığında ona bakacak kimsesi yoktu.

- ve sadece şans eseri, rastgele bir araya gelen

şans ve otoyol koşulları, Nyx sonunda kayıp aile üyelerine nasıl ulaşacağını öğrenmişti.

Şimdi büyükbabasının onu neden gitmekten vazgeçirmeye çalıştığını biliyordu.

Ve Tanrı'ya şükür o simit paketini markette unutmuştu. Posie'yle birlikte alışveriş yaparken fırın bölümüne geri dönmek zorunda kalmasaydı, karşıdan karşıya geçmekte olan o pretrans'ı kaçırabilirdi.

"Odaklan," dedi yüksek sesle. "Odaklanmalısın."

Büyükbabasının yaptığı şeyle ilgili gerçek çirkindi ve daha fazla inceleme bu çirkin gerçeği değiştirmeyecekti. Ayrıca, gün ışığına doğru geri sayım başlamıştı.

Çantasını omuzlarına yerleştirirken, iki silahı, mermileri ve ona verdiği bıçağı da eklediğinde ne kadar ağırlaştığını fark etti. Zinciri ve çiviye geride bırakmıştı. Ve büyükbabasının spor çantasını.

Silahlarını ona geri vermek için sabırsızlanıyordu. Ve iki kız kardeşiyle birlikte o evden ayrılmayı. Tanrım, nasıl bir hainle birlikte yaşıyorlardı.

Uzaklarda bir şey aya doğru uluyordu ve kendi kendine bunun bir çiftlik köpeği olduğunu söyledi. Öte yandan adrenalin bezi bu sesi çok daha ölümcül bir şeye yordu. İyi haber, iki büyük tepenin arasında durduğu yerden üç altmış metre görüş mesafesine sahip olmasıydı.

Bu not üzerine, kasabaya giden yolu ölçtü. Kaldırım şeridi, alçak yükselti ve yumuşak inişler üzerinde dalgalanıyordu; otoyol, yeşil olan her şeyin büyümesini engelleyen sert kışlar sayesinde her iki yönde de oldukça uzun bir mesafe boyunca görülebiliyordu. Bir araba -hayır, bir kamyondu, kapalı kasa,

Sıradan bir teslimat kamyonu yanından geçip gitmiş, farlarını önündeki yola tutmuştu. Posie'nin pretrans'a çarptığı yere tam olarak yaklaştığında Nyx arkasını döndü ve ters yönde yürümeye başladı.

Kafasının içinde, ölmekte olan pretransın gevezeliklerini yeniden canlandırdı. Hâlâ konuşabildiği zamanlarda, Tanrı'dan söz etmişti, tekrar tekrar.

İlk başta hiç mantıklı gelmemiştir. Vampirlerin insanlardan farklı bir ruhani geleneği vardı. Eğer pretrans diğer türden olsaydı? Olabilirdi. Ölümün eşiğinde olduğunu bildiğin halde göksel bir Baba'dan, İsa adında bir kurtarıcıdan, çan kulesi ve haç gibi şeylerden bahsetmeye devam et. Ama biyolojisi göz önüne alındığında bu saplantının hiçbir anlamı yoktu.

Ancak o zaman Nyx bunun dinle ya da ebedi kurtuluşla ilgili olmadığını fark etmişti. Geldiği yerle ilgiliydi.

Kaçtığı yer.

Nyx toprak örtüsünün üzerinde ilerlerken, kolayca üzerinden geçemeyeceği kadar büyük ve kabarık bir şey olduğunda sağa sola sallanarak başparmaklarını çantasının kayışlarına geçirdi. Posie'yle on beş, yirmi yıl kadar önce atları varken, bazen kız kardeşiyle, bazen de tek başına bu vadinin her tarafına at sürmüştü. Posie manzaranın tadını çıkarmıştı. Nyx yersiz olan, mantıklı gelmeyen her şeyi arıyordu.

Özellikle de herkesin burada, vadide bir yerde olduğunu bildiği yeraltı hapishanesine bir giriş.

O gece yarısı gezintilerine geri dönerek, anılarının yön seçimlerini, artık kullanılmayan çiftliklerin çürüyen yapılarını ve dağınık ağaç sıralarını takımyıldız haritasındaki yıldızlar gibi bilgilendirmesine izin verdi. Ne kadar uzağa giderse, her şeyi yanlış anladığından o kadar endişelenmeye başladı. Belki de aradığı şey daha batıdaydı? Ya da-

Kısa bir duraktan dönerken durdu. "İşte buradasın."

Terk edilmiş kilise artık kısmen yıkılmış, kulesi ve çatısı çökmüş, vitray pencereleri kaybolmuş, soluk kırmızı kapısına çıkan taş basamaklar yontulmuş ve rengi solmuştu. Yaklaşırken, beyaz badanalı fıçı tahtası dış cephesinden soyulan boyayı not aldı ve çürüme durumunu en son on yıl önce at sırtından gördüğü ile karşılaştırdı.

Zaman pek nazik davranmamıştı.

İnsanlar tarafından inşa edilen, yaşatılan ve nihayetinde terk edilen bu Tanrı'nın makamı, bir zamanlar vadinin güzel topraklarını işleyen çiftçilerin ruhani ihtiyaçlarına hizmet etmişti. O dönem artık sona ermişti ve işleyen en yakın ibadethane yüz mil ötede, Rochester'ın banliyölerindeydi. Öte yandan, kayda değer en yakın kasaba da otuz mil uzaklıktaydı. Bu yüzden bakkal gezileri seyrekleşmişti.

Pretrans'ın sayıklamalarında bahsettiği şey bu olmalıydı. Tanrı yeryüzünde. İnsanlar için.

Ve belki başka bir şey için kullanılır.

Ana girişe geldiğinde çift kapıyı denedi. Kilitliydi. Sorun değil. Zihniyle açılmalarını istedi.

Ölü cıvata ile hiçbir yere varamadım.

Tekrar denedi, çelik parçaların yerlerini değiştirmeleri için bir komut gönderdi. Hiçbir şey olmadı.

Eğildiğinde bir zafer dalgası hissetti. "Bakır."

Sivri kulenin olması gereken yere bakarken ensesinde ve omuzlarında bir karıncalanma hissetti. İnsanlar bakır kilit kullanmazdı. Vampirler kullanırdı ama. Eğer türlerinin üyelerini bir yerden uzak tutmak istiyorlarsa.

Zihinsel manipölasyon, bozuk para yapan şeyler üzerinde işe yaramadı.

İçeri girmesi gerekiyordu ama yerleşim planını ya da enkaz alanını bilmediğiniz bir alana ışınlanmak çok tehlikeliydi. İyi ki pencereler İsviçre peyniriydi. Etrafından dolanarak yüksekte duran boş çerçevelerden birini seçti, zıpladı ve kenarına tutundu.

Homurdanarak kendini yukarı çekti ve leğen kemiğinin ön tarafını olimpiyatlardaki bir çift düzensiz çubuk gibi pervaza dayadı. Öne doğru eğilerek içeriyi kontrol etti. Evet. Kırık kirişler, kırık sıralar ve çatlamış kayrak taşlarından oluşan bir salatadan başka bir şey yoktu. Bacaklarını yukarı ve aşağı sallayarak bir süre asılı kaldı ve sonra yürüyüş botları onu irkilten bir ses çıkararak kanattan aşağı indi-

Kumrular arapsaçı içindeki saklanma deliklerinden kanat çırparak uçmaya başladı ve ay ışığında tüyler uçuşurken eğilerek başını örttü. Etraf temizlendiğinde doğruldu ve etrafına bakındı. Çatının çökmesi cemaat alanında geçit vermez bir arazi yaratmıştı.

"Kahretsin," dedi kendi kendine.

"Peter "ın bir tür gizli her ne haltsa oradan çıktığını varsayarsak, bu karmaşanın içinden geçmiş olması mümkün değildi. Parçalanmış kereste ve ham çiviler tam bir engel parkuruydu. Ayrıca, eğer biri, herhangi biri buradan çıkmaya ya da altından geçmeye çalıştıysa, yolu belli olurdu. Kırılan tahtalar ve kırılan kirişlerin oluşturduğu düzende bir bozulma olurdu ve tüm kırıklar ve sivri uçlar sayesinde biraz da kan olurdu ve pretrans maddesizleşemezdi. Boş pencere pervazlarına atlayamayacak kadar kısa boylu olduğu için çıkışı yürüyerek yapmak zorunda kalacaktı.

Bir de şu bakır kilit vardı. Hayır, buradan gelmemişti.

Belki de deliydi. Belki de hapishanede insan dinine geçmişti? Gerçi sadece vampirler içindi, o zaman bu nasıl işe yarayacaktı?

Ayrılmadan önce kırmızı, mavi ve altın rengi vitray parçalarıyla dolu mihraba baktı. Sonra an kulesinin yksekteen düştüğü yere baktı, pirinç ha bir şekilde eğilmemiş ya da kırılmamış birkaç düz tahtadan birinin üzerine yüzüstü düşmüştü. İnancın sembolünün tozlu altın yüzü ay ışığını yakalamış, açıklanamaz bir şekilde gözlerini yaşartan bir sıcaklıkla parlıyordu.

İnanacak bir şeyi olmasını diledi.

İçeri girdiği pencere deliğinden dışarı çıkarak, kilisenin etrafındaki sıyrıklara geri döndü ve binanın temelini kontrol ederek bodruma açılan vasistas pencereleri aradı. . ya da bir fırtına kapısı girişi ... ya da yüz on kiloluk bir pretransın kayarak çıkabileceği kadar büyük bir atlak.

"Lanet olsun."

Bu hiçbir yere gitmiyordu.

lmek üzere olan bir çocuğun saçmalıklarını alıp Janelle'le ilgili duygularıyla birleştirdiği ve kendini boş yere kovaladığı için kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp çiftlik evine geri dönme fikri, kıyafetlerinin içinde kendini daha kk hissetmesine ve büyükbabasının silahlarının bulunduğu çantanın daha ağır gelmesine neden oldu.

Nyx tekrar etrafta dolaşarak toprak örtüsünde parmak izi aradı. Hiçbir şey-

Daha sonra, başını çevirmesine neyin sebep olduğunu tam olarak kestiremeyecekti. Bir ses, bir ışık parlaması ya da

ama bir şey ona arkasına bakmasını emretti.

İlk başta, bu sık bitki örtüsü, sarmaşıklarla çevrili bir başka ağaç düğümü gibi görünüyordu. Ama ona daha fazla baktıkça, konturlar olduğunu fark etti . . . köşeler.

Tüm o sarmaşıkların altında eski bir demir çit vardı, büyük akçaağaç ağaçları tarafından dörde bölünmüştü. Çitin içi de yabani otlarla kaplıydı ve bir mezarlıktı.

Oraya doğru yürüdüğünde, sivri uçlu demir kapıların zorlanarak açıldığını fark etti. Birisi yakın zamanda buradan geçmiş, sarmaşıklar yeni kırılmış, yapraklar yeni solmaya başlamıştı. Peki ya ince kama? Ufak tefek biriydi.

Nyx yetişkin bedenini sığdırabilmek için eşyaları çok daha geniş bir alana itmek zorunda kalmıştı ve ay ışığında mezarların arasından geçilen patika zor da olsa görülebiliyordu. Yabani otlar ve çimenlerden oluşan toprak örtüsü, sadece bir kez geçmiş olan ayaklar tarafından çiğnenmişti. Bir hafta daha mı? İyi bir yağmur fırtınası? Katedilen mesafe tamamen yok olacaktı.

Nyx yosun kaplı işaretlerin arasından dolambaçlı yolu takip etti ve Peter'ın kafası karışmış, korkmuş, belki de birinden kaçarken ayağı takılıp düşmüş, ay ışığında taş direklerin ve o kapının yanında yönünü bulmaya çalıştığını hayal etti. O çocuk nasıl bir korku hissetmiş olmalıydı? Hayal bile edemiyordu, nereye gideceğini biliyor muydu? Güvenli bir varış noktası var mıydı?

Onun sadece korkup kaçtığından oldukça emindi.

Bir Volvo steysin vagonla çarpışıp ölmüş.

Rahatsızlığın izi, ağaç dalları kadar kalın sarmaşıklarla boğulmuş taş bir mahzende son buldu. Mermer girişi

bir çatlak açıldı, içeriden çıkış, kapı gibi, yas tutan insan anıtını sahiplenen bitki örtüsünün örgülü dokunaçları arasında zorlanmak zorunda kalmıştı.

Kalın taş paneli kavrarken sırtını dayamak zorunda kaldı ve dirence karşı inlerken Peter'ın dışarı çıkarken saf adrenaline hareket ediyor olması gerektiğini biliyordu. Dehşet gerçek bir güç kaynağıydı, işler sarpa sardığında güvenebileceğiniz tek kurtarıcıydı.

El fenerini çıkardı ve ışığını yaktı. Lekeli bir mermer zemine inen kısa bir merdiven dizisi ve mekânın ortasına yerleştirilmiş bir lahit vardı. Aydınlatmanın mızrağını hareket ettirirken, bir şey yolundan kaçtı-

Hızlı bir hareketle omzunun üzerinden mezarlığa baktı.

Gözleri yeşillikleri, zorla açtığı kapıyı, mezar taşlarını ve pretrans'ın açtığı yolu iki kez kontrol etti.

Hiçbir şey hareket etmedi. Koku da yok.

Kalbinin güm güm atışı kulaklarında yankılanıyordu ve göğsünde bir ter kızarıklığı belirdi. "İyisin," diye fısıldadı.

Mahzene geri dönerek içeriyi tekrar kontrol etti ve sonra ağır panelin yanından içeri girdi. Üç taş basamaktan inerek tozdan bir miktar aldı. Örümcek ağlarını. Ve özellikle de yerdeki ayak izlerini.

Küçük ayak izleri, yüksek bir kemer ve küçük parmaklar.

Yeni doğan yavruları ve ebeveynlerin parmaklarını nasıl kontrol ettiklerini düşündü. Ayak parmaklarını.

Gözlerini kapatarak Peter'ın esir kampında nasıl doğduğunu merak etti. Nasıl bir şey olmalıydı-

"Burada olmamalısın, sürtük."

Kulağının hemen yanındaki tıkırtı yumuşaktı ama ne olduğunu biliyordu.

Silahın emniyeti açılıyor.

CHAPTER FIVE

TErtesi akşam, Rhage hızlı koştu, güçlü koştu, koştu . Aslında çok hızlı koştu. Çok güçlü.

Daha sonra, gecenin sürprizlerinden ilki karşısına çıktığında, koşar adım yürüyüşünden neyin kaçınılmaz olduğunu anlaması gerektiğini düşünecekti. Ama soluk gözlü, soluk saçlı bir küçüğün peşinden koşarken aklında bu tür alametler yoktu.

O ve düşmanı, Village Arms pansiyonunun arkasındaki demirci dükkânında, ayak yarışlarının başladığı yerden çok uzaktaydılar. Bu şüpheli misafirperverlik kurumunun ikinci katında, Rhage şüpheli bir şöhrete sahip bir kadınla ateşli bir özel seanstan çıkmıştı. Gerçek bir cinsel ihtiyacın aksine, kendini dengeleme arzusuyla oraya sürüklenmiş, aşırı enerji yükünün bir kısmını boşaltmak için elinden geleni yapmıştı ve bu şekilde egzersiz yaptıktan sonra niyeti yiyip içmek ve daha sonra avcılarını aramak için yola çıkmaktı.

sinirleri bozulmuştu. Merdiven boşluğundan aşağı inerken, payından memnun değildi ve derisinin altı kaşınıyordu, yağmur yağmamasını umarak pencereden geceyi seyretti.

Köpüklü camın ardından, şimdi peşinde olduğu şeyi açıkça görmüştü.

Mısır ipeği gibi saçları ve buna uygun un renginde yüzü olan tek bir şey vardı.

Avcı at bakıcısıyla konuşuyordu ve para el değiştirmişti. Seyahat edecek hayvanlar için mi? Yoksa zaten sahip oldukları için yeni nallar için mi? Motorlu arabalar son zamanlarda insanlar tarafından satın alınmaya başlanmış olsa da, Azalan Topluluğu bu yeni moda taşıtları benimsememişti.

Rhage bu işin peşini bırakması gerektiğini düşünmüştü. Ama Darius'un gözlerinin görüntüsü onu merdivenlerden ikişer ikişer indirdi.

Gün boyunca onu ayakta tutan şey de bu kınayıcı bakış olmuştu. Ve şu anda ruh halinin altında yatan ısırgan otu da oydu.

Rhage pansiyonun arka kapısından çıktığında, düşmanlar arasında bir anda tanıma gerçekleşmiş ve tepki çok hızlı olmuştu. Demircinin yanından hızla ayrılan zavallı, at gübresi ve bozulmuş yemek kokan dar bir sokakta hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştı. Hortlağın topallayarak yürümesi bu işin başlamadan biteceğini gösteriyordu ve Rhage yavaş bir tempoyla onu takip etti, hiç duraksamadan ayak uydurdu çünkü bu kadar çok insanın menzilinde oldukları sürece çatışma olamazdı.

Vampirlerin ve Azalan Toplum'un üzerinde anlaştığı tek şey buydu. Her iki taraf da Homo sapiens'in karışmasını istemiyordu.

Birkaç blok sonra, koşunun hızı biraz artmış ve her halükarda onları köyün çekirdeğinin yerleşik kısmından uzaklaştırmıştı. Seks arayışı ve bira içmekle oyalanan başıboş insanlardan uzağa. Evlerin pencerelerinin ardındaki potansiyel gözlerden uzağa.

Rhage avcının iğrenç kokulu izinde ilerlemeye devam ederken, kafasında ve vücudunda kötü bir titreşim olduğunu fark etti ve belki de kadınla daha uzun süre kalması gerektiğini düşündü. Öte yandan, sorun onunla birlikteyken bile alevlenmişti. Gerçekten de yeraltındaki ininde gündüz saatlerinde hiç uyumamıştı. Kendinden nefret etmenin yırtık pırtık iplerine bürünmüş tanıdık bir hayaletin musallat olduğu paletin üzerinde bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, sonra da dinlenmekten tamamen vazgeçmişti.

Kardeşi Darius aklını kurcalayan bir belaydı ve diğer erkeğe söyleyecek çok şey bulmuştu. Hayali tartışmalar gün batımına kadar zaman geçirmişti, her ne kadar sizinle aynı fiziksel alanda olmayan biriyle tartışmak zor olsa da. Ancak bunun faydası, konu karşı karşıya gelmeye geldiğinde, Darius'a karşı her raundu kazanmış olması ve zaferlerinden içi boş bir memnuniyet duymasıydı.

Ve şimdi o ve düşmanı nehrin kıyısındaki bu alanda bulunuyorlardı. Böylece durumunu iyileştirmek için daha fazla fırsatı oldu.

İki siyah hançerini de avuçlayan Rhage, maddeleştirdi ve daha küçük olanın yolunda yeniden şekillendi. Bıçaklarını kaldırırken bir sonraki saatini planladı. Bunu. Sonra yemek. Sonra Darius'u bulup onunla konuşması gerekecekti-

Rhage'in görüş alanının çevresinde, diğer avcılarının ağaçların arasından çıktığını gördü; tehditle parlayan altı hortlak, daha önce oldukları insanların soluk gölgeleriydi

Omega'nın vampir katilleri birliğıne kabul edilmeleri.

Anında hayal kırıklığına uğradı. Bunu bilmeliydi. Hudson kıyısındaki bu kampı duymuştu ve yönlendirildiğı rotanın daha fazla farkında olmalıydı. Ama kendini uyarmak için zamanı yoktu. Hançerlerini göğüs kılıflarına geri sokarak kalçalarına yöneldi ve orada onu bekleyen bir çift silahı kavradı.

Ancak ilk ateş eden o değildi. Düşman silahlarından çıkan mermi sesleri gecenin içinde sekiyor, kurşun mermiler kalçasına saplanıyordu. Yan tarafına. Omzuna.

Hiçbir uyarı olmadan, bu küçük gezi ölümcül bir karmaşaya dönüşmüştü ve bunun tek suçlusu kendisiydi. Gözlerini kapatıp bir daire çizerek ateş etmeye başladı, aynı zamanda kendini konsantre olmaya zorladı, böylece maddesizleşebilecekti. Kendini sakinleştirmesi gerekiyordu-

Omzuna bir kurşun daha isabet etti ve gövdesini geriye savurdu.

Göz kapaklarını açtığında, etrafını sarmış olan küçüklerin çitinde bir çentik açtığına tanık oldu. Dikey dikmelerde en az iki delik vardı ve diğerleri ağaç gövdelerinin arkasına eğiliyordu. Ne yazık ki giderken ateş ediyorlardı. Ve korunduktan sonra da ateş etmeye devam edeceklerdi-

Derisinin altında laneti uyandı.

Rhage çömeldi ve kendi silahlarını doldurup boşaltmaya devam etti, bu çatışmada çok yalnız olduğunun farkındaydı ve trajik bir şekilde bu durum değişmek üzereydi. Nefesini toparlamaya çalışarak, belki de kaçınabileceğini ummasına rağmen, son bir kez daha maddesizleşmeyi denemek için duraklamaya cesaret edemedi-

İçinden kutsal olmayan bir kükreme çıktı, boğazından yükselip ağzından fışkırdı ve ses düşman için o kadar beklenmedik ve endişe vericiydi ki, tüm atışlarda bir soluklanma oldu. Ve sonra Rhage için her şey geri çekildi, duyuları, zihni, iç benliği, büyük ve korkunç bir dönüşümün altında kaldı.

Kemikleri parçalanıp eklemleri patladığında, vücudu şekil değiştirip genişlediğinde, görüşü onu terk ettiğinde ve olduğu her şeyin ve yapabileceği her şeyin kontrolünü lanetine bırakmak zorunda kaldığında paniğe kapıldı.

Akıntıya karşı koymanın bir yolu yoktu ve son düşüncesi, canavarının hayatını kurtarıyor olabileceğiydi.

En azından kısa vadede.

Ama sorun bu altı avcı -şimdi dördü- ve onların topallayan yoldaşları değildi. Endişelendiği şey uyandıktan sonra ne olduğuydu. Ya o ormanda başka avcılar da varsa? Bütün bir kamp mı?

Sonra gerçek formuna döndüğünde düşman için kolay bir hedefti ve yeni doğmuş bir gençten daha fazla gücü ya da aklı yoktu.

Peki ya daha küçük bir varlık yoksa? Etrafta insanlar vardı ve güneş altı saat sonra doğacaktı. Daha da kötüsü, kardeşleri onu savunmak için ortaya çıkabilir ve bu süreçte yenme riskiyle karşı karşıya kalabilirdi çünkü canavarı dost-düşman ayrımı yapmıyordu.

Bu kötüydü. Her şey çok kötüydü.

Ve durumun çok daha kötüye gitmesinden korkuyordu.

CHAPTER SIX

As Nyx dondu kaldı, gerçekliğe dair farkındalığı ikiye bölündü. Beyninin bir tarafı şu anki duruma odaklanmıştı: Yanında duran erkeğin kokusuna. Tunç kokusu. Sabit nefes alışının sesi.

Bu da kadınlara silah çekmeye çok aşina olduğunu gösteriyordu.

Diğer kısmı ise kendini savunma öğretmenini düşündü. O bir insandı ve onu bir spor salonu aracılığıyla bulmuştu. Dövüş dersleri yapacak bir şey, egzersiz yapmanın başka bir yolu olarak başlamıştı ama öğrendikçe kendi kendini idare edebilmeyi daha çok sevmişti. Hocasından çok şey öğrenmişti ve hepsinin temelinde hocasının tekrar tekrar vurguladığı bir şey vardı: Eğer kendini savunman gerekirse, bunu yapmak için ne zamanın ne de bilinçli bir düşüncen olacaktır. Sizi kurtaracak tek şey eğitiminiz ve pratiğinizdir çünkü

adrenalin ön lobu ve rasyonel yetilerinizi bastırarak ve size sadece ezberci bir hafıza bırakacaktır.

Nyx uzun, yavaş bir nefes aldı.

Ve sonra mümkün olduğuna inanamayacağı kadar hızlı hareket etti.

El feneriyle yukarı, saldırganın gözlerine ışın tutup onu kör edecekti. Gövdesiyle aşağı, eğer silahını ateşlerse kafasını menzilden çıkarır. Vücuduyla etrafını sararak silahı yöneten eli ve bileği kontrol altına aldı. Botuyla yumruk atıp diz kapağına çiviliyor.

Adam öne doğru eğildiğinde Nyx, tutuşunu namlunun dibinden kabzaya doğru aktarırken neredeyse silahı düşürüyordu. Ve sonra erkek Nyx'in hızlı tepkisi karşısında şaşkınlığını üzerinden atarak Nyx'in saç örgüsüne yapıştı ve dengesini bozdu.

İşte o zaman silah ateş aldı.

Ses, mahzenin yankı odasında çatırdıyordu, duymaktan ziyade kafatasında hissettiği türden bir şeydi. Bir refleksle eğildi-

Saçındaki tutuş anında serbest kaldı ve torktan kurtulması o kadar beklenmedikti ki, öne doğru takla attı, momentumu onu baş aşağı bir düşüşe sürükledi. Kendini lahitin üzerinde yakalayarak etrafında döndü ve nefesi kesildi.

El feneri koşturma sırasında düşmüş ve bir tarafa yuvarlanmıştı.

Böylece aydınlatıcı şaftı saldırganın yüzüne yöneldi.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Mermi çenesinin dibine isabet etmişti ve yörüngesinin açısı, kurşunu yüzünün ön kısmındaki iç yapılara doğru taşımıştı. Kurşunun çıkışı

Sol gözün dış köşesinden girmiş ve çıkarken geniş doku ve kemik parçalarını da beraberinde götürmüştü.

Midesi yuvarlanırken, içi boş mermi diye düşündü.

Ağızından geriye kalanlardan çıkırtı sesleri yükseldi ve harap olmuş anatomiden parlak kırmızı kan sızdı, tozlu taş zeminde genişliği ve derinliği artan bir su birikintisi oluştu. Kol ve bacaklarda seğirmeler vardı ama tıp eğitimi almamış olsa bile adamın yakın zamanda ayağa kalkamayacağını biliyordu.

Nyx ürperdi ve lahite yaslandı, ciğerleri çok sık çekişlerle çok hızlı pompalanıyordu. Vücudu uyuştukça kafası bulanıklaştı ve görme yetisi körlükle görme arasında gidip gelmeye başladı.

Nefesini kontrol et, dedi kendi kendine. Yavaş ve sakin. Kandaki karbondioksiti yeniden dengeleyin.

Sadece kendini savunma öğretmeniyle yaptığı pratik sayesinde nefes nefese kalma dürtüsüne karşı koyabildi ve gözleri dengelenen ilk işlev oldu. Sonra panik atakla birlikte gelen titreme ve garip felç hafifledi - cesede bakmadığı sürece. Bunu yapmak zordu. Erkeğin kalıntıları yavaş yavaş otonomik sarsıntılarını kaybediyor, ölüm, ısırlıklarla tüketilen bir yemek gibi canlı olanı sahipleniyordu.

Gözüne, burnuna ya da ağızına hiçbir tel gelmemesine rağmen saçlarını yüzünden uzaklaştırarak etrafına bakındı. Alana destek gelmiyordu. Patlama yoktu. Mahzenin dışından hiçbir şey gelmiyordu.

El fenerini almak için eğildiğinde sağ elinde bir silah olduğunu fark etti. Hadi ya.

Tanrım, o taze bakır kan kokusundan nefret ediyordu ve her ne kadar bu onun ya da onun hayatı olsa da, bir parçası, özünün derinliklerinde ağlamak istiyordu. Ağlaması gerekiyordu.

bunu aşmak. Kendini oraya gitmeye zorlayarak cesedin üzerini aradı ve öğürme refleksini geçersiz kılma zahmetine geçecek bir ödül buldu. Anahtarlar. Bir iletişim cihazı. Üzerinde fotoğraf ya da isim olmayan, sadece manyetik bir şerit bulunan bir geçiş kartı. Silahla birlikte üç mermi şarjörü.

Bu, profesyonelce korunan bir tesisin gardiyanıydı. Hapishaneye yakın bir yerde olmalı.

Hepsini cebine koydu ya da paketledi ve el feneriyle ayağa kalktı. İçgüdülerini dışarı göndererek, yumuşak sesleri dinledi ve derin nefes aldı, sahip olduğu erkeğin üzerinde ve ötesinde herhangi bir koku aradı.

Öldürüldü.

Cesedi saklamayı düşündü. İnsanlar bu tarafa gelmeyecekti ama belki onun gibi başkaları da olabilirdi? Bir tür alarma mı basmıştı? Yoksa düzenli bir güvenlik kontrolünde miydi? Yan taraftan çıkmıştı ama bu pek bir gösterge sayılmazdı çünkü açıkça maddesizleşmişti-

Bu küçük ayak izleri gözlerini yerdeki bir havalandırma deliğine götürdü. Demir ızgara yaklaşık iki metre yüksekliğinde ve üç metre uzunluğundaydı ve önündeki sürtünme izlerine bakılırsa, pretrans her nereden çıktıysa oradan çıkmıştı. İzlerini gizlemek için, toz tabakasındaki bozulma yanıp sönen bir neon işareti olsa da ızgarayı yerine koymuş olmalıydı.

Yanına giden Nyx çömeldi, silahı ve el fenerini kenara koydu ve parmaklarını çitaların arasından içeri soktu. Parmaklarını çektiğinde çerçeve tiz bir çığlıkla dışarı çıktı ve Nyx dondu kaldı. Etrafında silahlı kimse görünmeyince tekrar nefes almaya başladı, feneri kaptı ve ışını içeriye doğru tuttu.

Yaklaşık bir metre aşağıda sıkı bir alan vardı, ama oraya gitmek istediğinden emin değildi çünkü

aşağıda onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Büyük bir kör nokta. Çok büyük.

Daha da fazla eğilerek, bunun tek seçeneği olduğundan endişelendi-

Hafif bir bip sesi duyuldu ve ardından vırrrrrrrrrr.

Etrafında dönerek muhafızın silahını avuçladı ve lahdin uzak tarafında geriye doğru kayan panele doğrulttu. Onun ışığında ortaya çıkan koridor gri, dar ... ve boştu.

Şimdilik.

Izgarayı tekrar yerine yerleştirdikten sonra ayağa kalktı ve gardiyana baktı. Bir saniye sonra erkeğin ayaklarının dibine gitti ve dokuz milimetrelik silahını beline soktu.

"Özür dilerim. . . efendim." Efendim mi? Sanki onu öldürmeye hazır bir adama karşı kibar olması gerekiyormuş gibi? Ve kim, P.S., lanet olası ölmüştü? "Sadece, ah, rahatla."

Tamam, kendini kaybediyordu.

Eğilerek cesedi ayak bileklerinden tuttu ve ölü ağırlığı - yıkıntı- zemine doğru çekti. Merdivenler zorluydu. Onu merdivenlerden yukarı sürüklerken, kafatasının arkasından gelen çarpma sesi yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Ah, ah, ah," diye fısıldadı.

Gecenin sıcak havasında derin bir nefes aldı. Sonra erkeği liken kaplı bir çift işaretin arasına çekti ve ayaklarının ot ve sarmaşıkların arasına düşmesine izin verdi. Gökyüzünü kontrol ederek hava tahmininin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Güneşli. Yarın güneşli olması gerekmiyor muydu?

Bir güneş ışığıyla ceset yok olur, yeşillikler arasında bir yanık izinden başka bir şey kalmazdı.

Nyx tekrar silahını ateşledi ve The Sopranos'ta Tony'nin Ralphie Cifaretto'yu öldürdüğü sahneyi düşünerek mahzene geri döndü. Filmlerde, televizyonda -çoğunlukla- cinayetler kurnazca işlenirdi. İnsanlar koordineli bir dizi hareketle öldürülürdü. Peki gerçek hayatta? Tony gibi biri, bir hayvana zarar verdiği için birini öldürürken yüzüne eşek arısı spreyi sıkılır. Ya da, onun durumunda, gizli bir giriş bırakır-

ilk cinayet kurbanını bir mahzenden çıkarırken açık şaplak atıyor.

İçeri dönüp etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra duvardaki açıklığa girdi. Kapının yan tarafında küçük kırmızı bir ışık yanıp söndü ve ona bakmak için eğildiğinde bir bip sesi duyuldu ve panel yerine oturdu.

Kaşlarını çatarak rüzgârlığının cebinden gardiyanın geçiş kartını çıkardı. Kartı kırmızı ışığın üzerinde gezdirirken panel bir kez daha açıldı ve sonra aynı hareketle kapandı. Havalandırmanın orada başka bir okuyucu daha mı vardı? Her neyse, onun daha büyük sorunları vardı. Birkaç nefsi müdafaa dersi ve şanslı bir vuruş, sofistike bir güvenlik seviyesine sahip bir tesiste profesyonelce eğitilmiş ve teçhizatlandırılmış bir polis gücünün yanında hiçbir şeydi.

Janelle'in yüzünü hayal ederek sola döndü ve yürümeye başladı. İlerledikçe tünelin tavanına yerleştirilmiş harekete duyarlı ışıklar yanıp sönüyordu ve yardım almadan da yapabilirdi. Ama sanki el feneri onu ele vermeyecek miydi?

Parmak ucunda yürümek ayak seslerini azaltmasına yardımcı oluyordu ama kalbinin atışına hiçbir faydası olmuyordu. Boyundan büyük işlere kalkıştığı hissi, sanki biri onu boğuyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu ama en azından takip işi kolay bir monitördü.

Her üç adımda bir arkasına baktı.

Sonra sert metal bir duvara geldi. Geçiş kartını çıkardı, yanıp sönen başka bir kırmızı ışığın yanından geçirdi ve panel geri kayarken biraz korunmaya çalışarak yana kaydı.

Toprağın kokusu geri tepmesine neden oldu.

Diğer tarafta çıplak bir kaya vardı.

Bunu yapmamalıyım, diye düşündü. Hemen geri dönmeliyim.

Çakal, aşağıda geçirdiği yüzyıl boyunca muhafızlar hakkında bir çalışma yapmıştı. Rütbeleri ve vardiyaları. Eşleşmeleri ve yalnız gezmeleri. Hapishane kompleksi içindeki bölgeleri. Göz ve saç renklerini, hangilerinin dikkatinin dağılabileceğini ve kimlerin zalim olduğunu biliyordu. Kimin fiziksel kondisyonunu kaybettiğinin, kimin zayıf ve kaslı olduğunun farkındaydı. Onları bulundukları yerden takip ediyordu. girildi ve ortak salonlar itibaren ve Komuta'nın özel alanından sorumluluklarının en uç noktalarına kadar. Mahkumlara uyuşturucu sattıklarına şahit oldu. Hapsedilenlerle seks yaptıklarına. Hak ettikleri yumrukları attıklarına ve kurallara uyan insanlara eziyet ettiklerine. Onların sırlarını ve kötü alışkanlıklarını, körlüklerini biliyordu. noktalar ve görüş alanları.

Fark edilmemeye dikkat ediyordu. Zor olmadı. Çok fazla mahkum vardı.

Aşağı mahallede kolaylıkla bulunmayan pek çok şey arasında bir tanesi de saatlerdi, ancak muhafızlar bu konuda yardımcı oldular. Düzenli programları ve rotalarıyla onlar bir metronom, zamanın geçişini işaretlemenin bir yoluydu. Adımlarını aynı mesafede ve aynı hızda tuttuğu sürece

Aynı tempo sayesinde vardiyaları ve sorumluluklarını, dolayısıyla gece ve gündüz döngülerini takip edip tahmin edebiliyordu. Ya da gece ve gündüze yakın bir şey.

Komutanlık, insanların görevlerine sadık kalmalarını sağladı.

Ve bir şeylerin yanlış gittiğini bu şekilde anladı.

Gözlerini indirerek ayağındaki el yapımı deri ayakkabılara baktı. Adımları doğruydu, kalçasını kalça çukurundan kolayca çıkarıyordu ve hızı da yerindeydi. O da doğru tüneldeydi. Bekle. Öyle miydi?

Çakal durdu ve omzunun üzerinden baktı. Sağını ve solunu zihninde tekrar gözden geçirerek, hayır, burası doğru yer diye düşündü. Son üç gece/gün içinde D, E ve F rotalarını kullanmıştı. Bu G'ydi. G'yi yapıyor olması gerekiyordu.

Yani bu doğruydu.

Lanet bekçi neredeydi?

Gözlerini kısarak önündeki tünele baktı. Ve bekledi.

Kafasının içinde uyarı zilleri çalmaya başladı. Nöbetçi şimdiye kadar geçip gitmiş, vardiyası bitmiş olmalıydı. Programlarını mı değiştirmişlerdi?

Bu bir sorun olabilir. Öngörülebilirlikleri çok önemliydi.

İlerlemeye devam ederek bir dönüş yaptı, düz bir yola girdi ve ardından tünel başının kaba kesimli kemeri üzerinde beyaz bir boya lekesiyle işaretlenmiş bir dala geldi. Bölgeye girmeden önce takip edilmediğinden emin oldu. Sonra duvarın sol tarafına yakın durarak ilerledi. Siyah ve gri giysileri, rahat ve hızlı hareket etmesini sağlayan bol giysileri, duvarın rengindeydi, ancak her tarafa dizilmiş kel ışıklar

başının üzerinde yirmi fit yükseklikte bir tel, onun kolay hedef olduğu anlamına geliyordu-

Çakal durdu.

Burnunu havaya kaldırarak derin bir nefes aldı.

Ona doğru gelen koku, daha önce hiç bilmediği bir düzeyde baştan çıkarıcıydı ve tamamen yabancıydı. Burada, yeraltında geçirdiği onca yıl, on yıllar, yüzyıl boyunca bu kokuya daha önce hiç rastlamamıştı ve bu kokuya bir tanım getirmek için hafızasında bu kadar geriye gitmek zorunda kalması hayatı hakkında üzücü bir yorumdu.

Taze çiçekler.

Gözlerini kapatarak bir nefes daha çekti, daha fazla kokuya hasretti. Evet, taze çiçekler ve bir zamanlar ziyaret ettiği ve içinde yaşadığı büyük evlerde çoğalan hastalıklı tatlı türden değil. Bu, işlenmiş bir şekilde değil, dürüst bir şekilde gür ve güzeldi.

Ve gittikçe güçleniyordu.

Çakal gevşek ampullerden üçünü söndürerek altmış ayak uzunluğunda bir karanlık yarattı.

Ayak sesleri belli belirsiz geliyordu ve yaklaştıklarında bunun tek bir açıklaması vardı.

Hapishanede olmaması gereken biri içeri girmenin bir yolunu bulmuştu.

TRhage'in ağızındaki tat dilinin üzerindeki bir belaydı, bozulmuş et ve ezilmiş, kalıplanmış çilekler konserde. Ama bu onu rahatsız eden hastalıkların en önemsiziydi. Çimlerin üzerinde yatarken gözleri görmüyordu, etrafındaki her şey karanlıktı, öyle ki takımyıldızlara bakarak saatin yönünü tayin edemiyordu. Zamanın nasıl geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu, şafağa ne kadar yakın olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve kollarındaki, bacaklarındaki, gövdesindeki ve başındaki acıdan dolayı, derisinin ona güneş ışığının yaklaştığına dair uyarı mesajları mı gönderdiğini yoksa bu acının canavarının ayrılık salvosu mu olduğunu anlayamıyordu.

Yana doğru yuvarlanan Rhage, midesi çalkalanıp isyan ederken öğürdü. Pek çok avcı tüketmişti. Midesindeki bulantıdan ve ağızındaki tattan bunu anlıyordu. Ama olay yeri ne kadar dağınıktı? İnsanların dikkati şu anda özellikle kötü olabilirdi ve ölü bedenler -daha doğrusu ceset parçaları- dikkat çeken bir şeydi.

Güvenebileceği tek şey kulaklarıydı ve onlar da ona iyi bir şey vermiyordu. Yakınlarda bir damlama sesi vardı. Bir şey sızıyordu. Kendi kanı mı? Yoksa bir avcının mı? Yoksa bir bal likörü kabını mı delmişti? Burnu, ölümsüzlerin pis kokusundan dolayı ona herhangi bir ipucu veremeyecek kadar tıkanmıştı. Bu nedenle, henüz nehrin aşağısındaki açıklıkta mıydı yoksa dolaşıyor muydu-

"Kardeşim."

Tanıdık sesi duyunca Rhage rahatlayarak nefes verdi. Darius arayacağı son erkekti ama bu durum için mükemmel bir yardımcıydı. Dahası, bu hâlâ karanlık olduğu ve siper almak için hâlâ zaman olduğu anlamına geliyordu.

"Beni hareket ettirmelisin." Sesi zayıf bir törpü gibiydi. "Hareket ettirilmeliyim."

Yine de nerede olduğunu bilmiyordu. Canavar onu ilk ele geçirdiği yerden çok uzaklara götürebilirdi.

"Evet." Bunu izleyen duraksamada Rhage kardeşinin etrafına bakındığını hayal etti. "Gerçekten de öyle."

"Neredeyim ben?" Rhage sordu.

"Bir atım var. İzin verin sizi ona bindireyim." "Kendimi oldukça hasta hissediyorum."

Bunun üzerine hastalandı ve sürgünlerin tekrar konuşmasına yetecek kadar geçmesi için bir süre geçti.

"Yardım edin, lütfen."

"Sen varsın, kardeşim."

Kollar etrafına dolandığında Rhage karşılık olarak inledi ve sonra işler çok daha kötüye gitti. Hareket korkunçtu, Darius onu dizlerinin altından ve belinden tutup protesto için kışneyen ve tepinen bir atın üzerine kaydırırken ağrıyan uzuvları ve ağrıyan, şişmiş gövdesi çığlık atıyordu. Koku yüzünden mi? Ağırlık yüzünden mi?

"Sevgili Bakire Kâtip," diye homurdandı Rhage, yüzü eyerin üzerine bir çuval gibi örtülürken.

Şişmiş midesinin üzerindeki baskı dayanılmazdı ve avuçlarını bir şeye, herhangi bir şeye bastırarak daralmayı hafifletmeye çalıştı.

"Hayır, hayır, hayır-" Ve sonra yeniden hastalandı.

Bu raunt bittikten sonra Darius küfretti ve onu kaldırdı. Yere geri döndü. Daha fazla öğürme.

"Seni saklayacağım," dedi ağabey. "Ve sonra geri döneceğim-"

Rhage görmeyen gözlerinin ardında bilincini kaybetti, farkındalığı yavaş yavaş değil, bir gaz lambasının sönmesi gibi keskin bir şekilde kayboldu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini tespit etmenin bir yolu yoktu ama bir sonraki fark ettiği şey onu uyandıran bir havalanmaydı. Kollarını açarak, bunun kendisinden biri olmaması ihtimaline karşı havayla savaştı.

"Hayır, hayır, rahat ol kardeşim." Darius'un sesi onu anında sakinleştirdi. "Tohrment ve ben seni bir palete yatırıyoruz."

"Teşekkür ederim. İkinize de." En azından söylemeye çalıştığı şey buydu. Ağzından ne çıktığından emin değildi. "Beni yurduma geri götürün-"

"Bakıma ihtiyacın var."

"Bu sadece benim iyileşme sürecim-"

"En az dört kez vuruldunuz." "Bu ilk değil-"

Hharm'ın oğlu Tohrment, Rhage'ın ayaklarının pusula noktasından konuştu. "Sessiz olun ve gücünüzü saklayın. Önümüzde Havers'a kadar sürecektir bir yolculuk var."

Rhage onu ileriye taşıyan dalgayla savaşmak istedi ama enerjisi yoktu ve belki de amaç buydu. Hangi acının nereden geldiğini ayırt etmek onun için zordu.

ve dolayısıyla zayıflığının ne kadarının kurşunlardan kaynaklanan kan kaybından kaynaklandığı.

Belki de en iyisi, verilen zararı görebilenlerin sözlerine kulak vermektir.

Canavar ortaya çıktığında olduğu gibi, şimdi de kendisi ve bedeni üzerindeki hâkimiyeti bırakmaktan başka çaresi yoktu ve çıktığı yolculuğu sesleri ve hisleriyle takip etti: Sert bir şeyin üzerine taşınırken çıplak teninin üzerinde bir esinti. Yukarı doğru hareket ve ardından paletle taşınırken sallanma. Bir tür arabaya yerleştirilirken gıcırdıyordu. Sanki atları tedirgin etmiş gibi toynaklarını yere vuruyor ve kişniyordu. Sabit bir hızla yollarına devam ederken sallanarak itişip kakışmalar.

Bir süre sonra durduklarında, daha fazla duyu organına sahipti ve yan tarafında çınlayan bir ağrının farkındaydı. Benzer nitelikte üç odak noktası daha vardı, ancak kardeşlerinin onu türün şifacısına götürmekte haklı olduklarını düşünmesine neden olan kaburgalarının altındaki ağrıydı.

Palet üzerinde başka bir transfer. Bir kapı açılıp kapanıyor.

Sesler şimdi. Birkaç tane.

Kızarmış sığır ve kuzu eti kokularıyla birlikte. Ve ... oldukça uzaktan ... bir yaylı çalgılar dörtlüsünün sesi?

Bu hiç mantıklı değildi.

Başını ileri geri çevirdi, bu hareket görüşüne hiçbir katkı sağlamadı.

"Burası şifacının evi mi?" diye mırıldandı.

Ve sonra a ses o tanındı, ama o kafasını daha da karıştırdı.

"Elbette bir odası olacak. Evimin sunabileceği en iyi oda."

Jabon'un malikanesinde ne işi vardı?

E Nyx'in ileriye doğru attığı her adım bir mücadeleydi. Geçtiği tünel boş olsa da, önünde hiçbir engel ve arkasında hiçbir takipçi olmasa da, o

Kademeli inişte devam etmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Bir elinde feneri, diğerinde muhafızın silahı vardı ve endişesi sırtına bir eyer atıp mahmuz takmış gibi sırtına biniyordu. Başka bir dönemece yaklaştığında ve her şey ayaklarının altında düzleştğinde, ne kadar uzağa gittiğine inanamadı ve kaybolmadığından emin olmak için sadece sola döndü. Önüne çıkan her dalda-

Bir köşeden çıkarken durdu.

İleride, tavana asılı ışıkların söndüğü bir karanlık uzanıyordu.

Nyx göremediği şeyin görüş alanından geri sıçradı. Kürek kemiklerini nemli duvara dayayarak

topraktaki mağara benzeri oyukta, üzerindeki ışığın sönmesini diledi-

Onu yakalayan ve yüzüstü duvara iten eller sertti, kollarının üst kısmını ısıırıyordu. Ve tepki veremedi silahı alındı. El feneri de. Sonra çantası yırtıldı ve bir avuç içi onu yerinde tutmak için boynunun arkasına kenetlendi.

Tek bir kelime bile konuşulmadı ve bu öyle bir hızdaydı ki her şey bir kalp atışı ile diğeri arasında gerçekleşiyor gibiydi.

Nyx duvara sıkıştırıldığında homurdandı ve erkeğe karşı mücadele etti. Kurtulma çabasının cezası ensesine daha da büyük bir baskı uygulamak ve silahın namlusunu şakağına dayamak oldu.

"Sen buraya ait değilsin."

Ses fısıltı kadar sessiz ve çok ama çok derindi. Seste bir aksan da vardı ama bunu anlamaya çalışarak zaman kaybetmedi.

"Bırak beni," dedi sıkıca.

"Buraya nasıl girdin?" Bir nefes çekişi oldu. "Ve onlardan birini öldürdün, değil mi? Üzerindeki kanın kokusunu alabiliyorum."

Bir yanıt ayarlayamadan, kulaklarına yumuşak, ritmik bir ses kaydedildi.

"Lanet olsun," diye tısladı erkek.

İşte o zaman kaotik beyni bu sese bir tanım getirdi. Yürüyüş. Birlikte yürüyen çok sayıda insan vardı. Sesin giderek yükseldiğine bakılırsa, yaklaşıyorlardı.

"Sakın ses çıkarma," diye emretti erkek sesi.

Boynundaki baskı hafiflerken Nyx hızlıca bir hesap yaptı. Bu her kimse onun silahlarına ve üzerinde hatırı sayılır bir kontrole sahipti -şu an için. Ama onun bir muhafız olduğunu düşünmüyordu. Bu da onun daha iyi bir

ona doğru gelen botlardan daha iyi. Sanki başka seçeneği varmış gibi.

Omzunun üzerinden erkeğe baktı-

Loş gölgeler içinde onun gözlerine inanamadı. Mavi-yeşil. Televizyonda gördüğü tropik deniz resimlerini hatırlatan parlak, parlayan mavi-yeşil gözlerdi bunlar.

İlk izleniminin geri kalanı hızla geldi: Siyah saçlar arkaya toplanmıştı. Büyük omuzlar, uzun bir vücut.

Dikkat listesinde bile olmaması gereken dudaklar.

Adam onun kolunu çekerken ayağı takıldı ama çabucak dengesini yeniden sağladı. Onu geldiği yoldan geri götürdü, tavandan sarkan ışıklar onlar yaklaştıkça sönüyor ve geçtikçe tekrar yanıyordu. Ve sonra kısa bir süre durdu.

"İşte," dedi usulca.

Bir vınlama sesi duydu ve ardından burnuna farklı bir koku geldi. Ne olduğunu anlayamadan zifiri karanlık bir boşluğa doğru itildi ve uğultu tekrar başladı.

"Seni bulurlarsa öldürecekler," diye fısıldadı birbirine yaklaştıklarında. "Özellikle de üzerinde kendilerinden birinin kanı varken."

Duyusal boşlukta, onun bedensiz sesi her şeyi bir rüya manzarası gibi hissettiriyordu ve Nyx'in gözleri, hiçbir anlamı olmamasına rağmen karanlığa karşı gerildi. Bu arada, dışarıda her neredeseler, koordinasyon içinde sert zemine vuran çok sayıda botun sesi daha da yükseldi.

"Silahımı geri istiyorum," dedi muhafızlar yanından geçer gibi olurken.

Yürüyüş sesleri kaybolduktan sonra bir mum parladı.

Nyx sıcak ışığın altında gözlerini kırptırdı ve tünelde onun gözlerine bakabildiği için memnundu. Aksi takdirde şaşkınlığını belli edebilirdi. Ya da ... paylaşması gerçekten aptalca olacak başka bir şey.

Yine de büyülenmişti. Bakışları, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen kafatasının içinden arkadan aydınlatılmış gibiydi. Mücevherler. Paraíba turmalinleri. Sadece bundan daha güzel.

Başka tarafa bakamadı.

Çevresel görüşünde adamın başka ayrıntıları da kaydedildi. Sol gözünün altında bir çil vardı ve konturları olağandışıydı. Bir kalp gibi. Kıyafetleri koyu gri ve boldu ama paçavra değildi. Temizdi ve nispeten iyi beslenmişti. Kokusu ...

Onun kokusunu düşünmesine izin vermeyi reddetti. Hayır. Bunun bir faydası olmayacaktı.

"Seni buradan çıkarmamız gerekiyor," dedi acımasızca.

Sözleri içine işlerken, yüzünün tüm ayrıntılarını ezberleyebilmek için ona biraz daha bakmak istediğini düşündü. Ama bu çok saçmaydı.

"Gitmiyorum," diye karşı çıktı.

Çakal gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. İçinde bulunduğu durumun gerçekliğine ve bunun zorunlu kıldığı odaklanmaya rağmen, bu kadını hapishaneden çıkarması gerektiğini düşündü. Garip görünümlü kıyafetleri, erzakları ve ondan aldığı el feneriyle buraya ait olmadığı açıktı. Peki ya Komutanlık muhafızlarından birine yaptıkları? Ceketindeki o kan lekeleriyle onu ele geçirirlerse, acı hakkında ölümü bir hediye gibi gösterecek şeyler öğrenecekti.

Ancak kız onun sorumluluğunda değildi ve daha fazlasını üstlenecek durumda da değildi. Ve bu kızın kırılgan ya da zayıf olduğu anlamına da gelmiyordu.

Tam tersine. Kadın adamın gözlerinin içine bakıyordu ve silahsız bırakılmış olmasına rağmen dövüşmeye hazırды. Kararlı duruşu, tereddütsüz bakışları ve göğsünün önünde havaya kaldırdığı yumrukları bu kararlılığı gösteriyordu. Siyah olan saçları arkaya doğru toplanmıştı, kuyruğu omzunun üzerinden kıvrılıp köprücük kemiklerinin altına uzanacak kadar uzundu. Gözleri iyi bir ışıktaki brendi rengindeydi.

Çantasının ağırlığından ve hareket edişinden yanında daha fazla silah olduğunu anladı. Muhtemelen mühimmat da.

"Malımı bana geri ver," diye talep etti.

Çakal kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

"Beni duydun, pislik." Adam cevap vermeyince, "İngilizce konuştuğunu zaten biliyorum, bu yüzden kafan karışmış gibi davranma" diye tersledi.

"Söylediğiniz her kelimeyi anlıyorum. Sadece kadınlardan sizin kadar kolay küfür duymaya alışık değilim."

Göz kırptı. Belki de aptalmış gibi biraz eğildi. "Tam olarak nerede olduğumuzu sanıyorsun? Bir gurme restoranında mı?"

"Ben sadece adil cinsiyetin kendini ifade etmek için daha iyi yolları olduğuna inanıyorum."

Kadın ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sadece benim şansım. Emily Post tarafından soyuldum."

"Emily kim?" Gözlerini kısmıştı. "Ve ben seni soymadım."

"O zaman neden bütün eşyalarım sende?"

Son kelimenin telaffuzunu uzatırken, beyninin arkasında alışılmadık bir şey uyandı. için

Düşüncelerini ve duygularını örtbas ederek kendini odaklanmaya zorladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Yanlış soruyu soruyorum," diye mırıldandı. "Neden buradasın?"

"Ayrıca seni ilgilendirmez."

İçini bir sıcaklık kapladı ve kalçalarının arasında sıcaklığın biriktiği bölgeyi özenle görmezden geldi. "Durumunu anlamış gibi görünmüyorsun. Buradan çıkmazsan öleceksin ve bu cehennem çukurundan kurtulmak için yardım almazsan, mezarın er ya da geç belli olacak."

"Gitmiyorum."

"Kendi hayatından daha değerli ne var?"

"Bu benimle ilgili değil."

Kadın ona öylece bakınca Çakal gözlerini kaçırdı. Gözlerini bir yabancından saklamak garip hissettiriyordu ama onun hakkında hiçbir şey tahmin etmemesi hayati derecede önemli görünüyordu. Özellikle de vücuduna neler olduğunu.

Yine de bir şey ona kızın şok olmayacağını söylüyordu. Kadın küstahtı ve sadece kelime dağarcığıyla değil. "Kimi arıyorsunuz?" Kollarını kavuşturduğunda ve bakışlarını kısınca gülümsedi. "Ah, doğru anlamışım gibi görünüyor ve beni oyunlardan kurtar. Onları oynayacak durumda değilsin. Nerede olduğun, nereye gittiğin ya da buradaki labirente birini nasıl bulacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bir yolunu bulacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Bu hapishanede yüz yıl geçirdim. Tünel sistemi hakkında hâlâ hayatta olan herkesten daha çok şey biliyorum. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Şimdi söyle bana, kimi bulmak için buradasın?"

Kadın ondan ayrıldı ve etrafta dolaşmaya başladı. Kaçınılmaz olana ulaşması için ona alan tanırken, gizli geçidin dışında neler olup bittiğinin farkındaydı. Bir ekip kadının giriş yaptığı yere inmişti. Ve varlığı hesaba katılmayan, olması gereken yerde bulunmayan muhafız, kadının öldürdüğü kişiydi.

"Cesedi nereye koydun?" diye sordu. Kadın kısa bir süre durup sahte bir bakış atınca, adam gözlerini devirdi. "Rol yapmayı bırak. Onu öldürdükten sonra nereye bıraktın?"

Sessizlik. Sonra tekrar yürümeye başladı.

Kendi ana direktifini düşünürken, ikna sanatına olan ilgisini kaybetti. İnatçı ve kibirliydi ve hayatın bunun için düzeltmeleri vardı. Özellikle de burada, yeraltında.

Kendisini kaybedecek o kadar çok şeyi vardı ki, onu bu evrimden mahrum bırakamazdı.

Çakal tekrar sürgülü panelin yanına gitti. Dikkatle dinledi, ki bu kolaydı çünkü dişi kesinlikle bir şey söylemiyordu, tünelde hiçbir şey duymadı. Paneli geri çekmesi için tetiklediğinde, çantasını omuzlarından indirip ona doğru fırlatırken göğsünde bir sıkışma olduğunu fark etti. Silahı ve el feneri de onu takip etti ve kadın her birini şüpheli bir şaşkınlıkla yakaladı.

"İyi şanslar," dedi arkasını dönerken. "Panel üç saniye içinde kendiliğinden kapanacak. İçeride ya da dışarıda olmanız size bağlı ve bundan sonra nereye gideceğiniz de aynı. Görevinizde iyi şanslar."

Tünele adım atarak Kovan yönünde yürümeye başladı. G rotasında olması gereken yere yetişmek için acele etmesi gerekiyordu, ancak

Dişinin neden olduğu aksaklık, tüm muhafızların gecenin geri kalanında senkronize olamama ihtimalini doğurdu.

Ve gece olmalıydı, yoksa bir vampir olarak yukarıda dışarıda ve etrafta olmazdı. Kendisine maksimum seyahat süresi sağlamak istediğini varsayarsak, muhtemelen akşamın ilerleyen saatlerinden ziyade erken saatlerdi. Şafağın kaçınılmaz gelişinden önce kurtarmaya geldiği kişiyi özgür bırakabileceğini düşünecek kadar aptal olduğuna şüphe yoktu.

Zaman dilimi referansını not ederken ve bunu nöbet değişimleri hakkındaki bilgisine entegre ederken, onun kendisini geri aramasını beklerken hissettiği beklenti duygusundan hoşlanmadı.

Bunu yapmadığında şaşırmamıştı ama duygularını karartan kasvetli hava onu şaşırtmıştı. Onu neden umursasındı ki? Hapishane ona bir şey öğretmişse, o da insanın kendi başının çaresine bakması gerektiğiydi.

Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

CHAPTER NINE

RHage'in gözleri yaralarıyla ilgilenirken tekrar eski görevine döndü. Görmesi için erken bir zamandı. ama yabancı bir ortam ve birinin onu kesiyor olması birleşince, duyularının bu kısmıyla ilgili bir aciliyet ortaya çıkmış gibi görünüyordu.

Her şey oldukça bulanıktı ama yarışın şifacısı Havers'ın smokin giymiş ve elinde neşterle eğilmiş olduğunu görebiliyordu. Dahası, Rhage yattığı yatağın her iki yanında balo salonu kıyafetleri giymiş iki erkek kardeşini de seçebiliyordu. Ve orada, zengin yatak odasının karşısındaki kapının yanında Jabon duruyordu. Malikânenin efendisi de aynı şekilde resmi gece kıyafetleri içindeydi ve yüzünde büyük bir memnuniyet ifadesi vardı, sanki çatısı altında Kara Hançer Kardeşliği'nin birden fazla üyesinin olması, takdiri ilahinin ona verdiği bir ödölmüş gibi.

Aşağıda bir yerde telli çalgılar çalıyordu ve Rhage glymera üyelerini, narin dokunuşlarla birbirine bağlanmış kibar erkekleri ve kibar kadınları, bir balo salonunun siyah-beyaz mermer zemininde dikkatle belirlenmiş dans pozisyonları boyunca pürüzsüzce hareket eden ince figürleri hayal etti. Rengârenk elbiseler dönerek eteklerini savurur, ince boğazlar ve bileklerdeki elmaslar ve renkli taşlar parıldar ve ışıldardı. Kimse gülümsemeyecek ve göz temasının ne zaman, ne şekilde ve kim tarafından/kime yapılacağı konusunda hiyerarşi içinde bir hiyerarşi olacaktı.

Glymera'nın kuralları çok sayıda ve belirleyiciydi ve bunları ihlal etmenin sonuçları korkunç ve potansiyel olarak nesiller boyu sürebilecek nitelikteydi. Aristokrasinin davranış kuralları, paralarından, topraklarından, mallarından ve yarıştaki konumlarından çok daha değerli bir kaynaktı. İster çiftleşmemiş bir kadının saflığı, ister bir yemek masasının oturma düzeni ya da bir bireyin bir davete icabet etme şekli olsun, uzun zaman önce kendilerine ait bir savaş alanı yaratmışlardı; her an patlamaya hazır mayınlar.

Rhage bunu hiç anlamamıştı. Eğer böyle tetikte olacaksa? Bıçaklanmaktan korunmak için olacaktı. Kafası kesilmesin diye. Vurulmaktan. Hangi çatalı kullandığı konusunda endişelenmeyecekti-

Kaburgalarındaki bir acı çizgisi nefesini keserken inledi. Ciğerlerini mi söküyorlardı?

Havers nazik bir ses tonuyla, "Bağışlayın beni," dedi. "Kurşun çıkarıldı."

Metal bir şey metal bir şeye çarptığında bir çınlama sesi duyuldu. Ve sonra bir sonraki keskin acıdan önce anlık bir rahatlama oldu, bu sefer daha aşağıda, kalçasının yanında. Bu sefer

Acı darbesi ve ardından gelen çınlama! dizisi iki kez daha tekrarlandı.

"Teşekkür ederim şifacı," diye mırıldandı Rhage. "Size hizmet etmek benim için bir onurdur."

Dikişler atılacaktı ama bunlar rahatsız edici bir şey olmaktan ziyade sadece bir rahatsızlıktı. Sonra herkes bir adım geri çekildi ve sanki daha fazla yaralanmasını bekliyorlarmış gibi ona baktılar. Ya da belki de son kullanma tarihini.

"Ağrı kesici almayacak mısınız?" diye sordu şifacı. "Hayır, hiç."

Rhage gitme zamanı diye düşündü.

Bu kararlılıkla, ayağa kalkma niyetiyle doğrulmaya çalıştı ama etrafındaki her el onun üzerine indi. "Hayır, yerde kal" korusu yatak odasında dalgalanırken, tartışmaya hazırdı - ama dili ağzında halsiz görünüyordu ve beyni doğru ifadeyi tam olarak bulamıyordu.

Havers, "Beslenmeniz gerekiyor," dedi. "Bir olabilir mi ..."

"Yararlanabileceğim bir dişi mi?" Rhage lekeli olması gereken yastıklara yaslanırken sordu. "Eminim bir tane bulabilirim."

Darius, "Bu onun hiç çekmediği bir zorluk," diye mırıldandı.

"Hayır, hayır, izin verin size uygun bir damar getireyim," diye konuştu Jabon. "Onunla yeniden canlanacağınızdan eminim. Şu anda aklımda bir tane var ve kendisi alt katta."

"Pekâlâ." Rhage, etrafındaki sis bulutundan biraz daha fazlası olmalarına rağmen hepsine ters ters baktı. "Ama sonra gideceğim."

Havers boğazını temizledi. "Korkarım majesteleri, bugün burada dinlenmeniz gerekiyor. Ve belki de daha uzun kalmalısınız. Sen

iyileşmesi gereken çok şey var."

"Burada kalmalısınız," diye araya girdi aristokrat. "Tüm ihtiyaçlarınızla derhal ve hassasiyetle ilgileneceğiz ve hızlı bir şekilde iyileşmenizi sağlayacağız."

Tam da aradığı şey. Bir dalkavuğa olan borcu. Böyle bir yükümlülüğün cehennemi geri ödemesi, neşeyle katlanabileceğinden çok daha fazla olacaktı.

"Yaralarımı gözünüzde büyütüyorsunuz." Rhage fikrini kanıtlamak için avuçlarını kendinden uzaklaştırdı, doğrulup bacaklarını yatağın kenarından aşağı salladı. "Beslenmeye ihtiyacım yok ve ben-"

Tabanlarına ağırlık verdiğinde kısa bir zafer anı yaşadı.

Ardından gelen çöküş, sözde gücünün ve bağımsızlığının tamamen reddedilmesiydi. Darius'un pazularını hızlıca tutması olmasaydı yere düşecek ve muhtemelen taş üzerine düşen cam gibi paramparça olacaktı.

Diğer kardeş ona hitap etmedi. "Evet, Jabon, misafirperverliğinizden faydalanacağız ve eğer gerçekten damarı olan istekli bir dişi varsa, onun hizmeti için çok minnettar oluruz. Ayrıca, lütfen beslenmesine tanıklık edileceği konusunda ona güvence verin."

"Hemen," dedi mutlu ev sahibi.

Bir kapı açılıp kapandığında, aşağıda toplananların sesleri ve kokuları kısa bir süre için alevlendi. Ve sonra her şey sessizleşti.

"Şimdiye kadar elimden geleni yaptım," dedi Havers. "Gün içinde bir şeye ihtiyacı olursa bana bir köpek gönderin. Bildiğiniz gibi evim caddenin karşısında, yani gerekirse ona üstü kapalı bir araçla ulaşabilirim. Ancak beslendiği sürece yeterince iyi olacağına inanıyorum."

"Teşekkür ederim şifacı," diye mırıldandı Tohrment.

Rhage kardeşleriyle yalnız kaldığında yüzünü buruşturdu. "Belki de bir dişi varsa beni temizlemeliyiz.

hediye?"

"Evet," dedi Tohrment. "Ben banyoyu başlatayım. Jabon bana küvetlerinin altında gaz brülörleri olduğunu, bu yüzden sıcak olacağınızı söylemek için çok uğraştı."

Erkek banyoya girerken Rhage, Bakire Kâtip sağ olsun, diye düşündü.

Akan suyun sesi duyulduğunda başını Darius'a çevirdi ve kaşlarını çattı. "Sen de resmi kıyafet giymişsin."

"Nehir kıyısında bulunduğunuz sırada baloya katılıyordum. Sana çağrıldım."

"Beni kim buldu?"

Bir duraklama oldu. "Zsadist."

Rhage şimdi ağrıyan boynuna rağmen başını kaldırdı. "Yalan söylüyorsun."

"Neden? Gerçek bu. Seni güvende tutmak için ormandaki o küçük kampın halkını katletti. Sen düştükten sonra hepsiyle savaştı ve beni burada, kutlamada bulduktan sonra da kalanların peşine düşüp onları öldürdü. Ona minnettar olmalısınız."

Rhage'in aklına yaralı yüzü ve ölü, siyah gözleri olan erkek kardeş geldi. "O erkek öldürmeyi seviyor çünkü, kimseyi korumak için değil. Kan kardeşi bile umurunda değil."

"Onun motivasyonu ne olursa olsun, sadece onun sayesinde hayattasınız."

"Şimdi nerede?" "Kim bilir."

Bir süre sonra Rhage kaşlarını çattı. "Yani bir şekilde sana haber mi gönderdi?"

"Oh, hayır. Balo salonuna doğru yürüdü, üzerinden daha az kan damlıyordu ve elinde siyah bir hançer vardı. Onun

Sizi temin ederim ki giriş unutulmayacak bir sahneydi." Rhage kıkırdadı. "Sadece hayal edebiliyorum."

"Varlığını duyuran, virtüöz bir kemancının yayının teller üzerinde çıkardığı çığlıktı. Herkes durdu. İki kadın bayıldı ve en az üç erkek balo salonundan dışarı kaçtı. Bir kamu hizmeti olarak, hemen yanına gittim ve onu toplantının dışına yönlendirdim."

"Bir iblisin bakışlarına sahip."

"Ve bir tanesinin de soğuk kalbi. Birçok yönden senin canavarın kadar tehlikeli."

Sessizliğe gömüldüklerinde Rhage önceki gün boyunca uyanık kaldığı saatleri düşündü. "Kardeşim, sana bir şey açıklamam gerekiyor."

"Ne olmuş yani?"

"Bana saygı duymadığını biliyorum-"

Rhage belli belirsiz, kardeşinin iki avucunu da yukarı kaldırıp eğildiğini fark etti. "Şimdi, Rhage, bu işe girişmeyelim-"

"Bu doğru. Ve tek kişi sen değilsin." Boğazını temizledi. "Kardeşlikte senin gibi düşünen başkalarının da olduğunu biliyorum. Benim anlamsız olduğumu ve kadınlar tarafından dikkatimin dağıtıldığını, odaklanmadığımı ve kendimi adamadığımı düşünüyorsunuz."

"Kardeşim, yine söylüyorum, şimdi zamanı değil." "Şimdi ya da sonra, gerçek neyse odur."

Rhage, Darius'un ifadesindeki nüansları okuyabilmeyi diledi. Ama sonra bulanık olmalarının daha iyi olacağını fark etti. Küçümseme ve hoşnutsuzluk ona konuşmasında daha fazla yardımcı olmayacaktı.

"Yaşadığım lanetin farkındasın," dedi, "ve bu gece, nehrin kıyısına gittiğinde, onun neler yapabileceğini bir kez daha gördün. Onu kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum ve canavarı yönetmemin yolu kadınlarla

ve dişilerle yatmak ve savaşmak. Eğer kendimi
yakmazsam

Enerjisi kesilirse, belki de uygunsuz bir zamanda ortaya çıkabilir. Belki de hepinizin etrafında."

"Gerçekten, kardeşim, bu konuşma için daha iyi bir durum var-"

"Var mı? Yoksa yine gariplikten kaçınacak mısınız? Canavar ifade edildiğinde irade ve komuta zayıflığının boyutunu anladığınızdan emin değilim. Ne yaptığını bilmiyorum. Gücünü ve öfkesini hiçbir şekilde göremiyorum, duyamıyorum ya da yumuşatamıyorum. Ama sonuçlarıyla yaşamak zorundayım. Ya içinizden biri bundan zarar görürse? O zaman bu benim hatam olur ve gecelerimin geri kalanında bu yükü taşımak zorunda kalırım. Bu da dayanılmaz olurdu. Asla iyileşemem."

Yastıkların üzerinde kendini yukarı doğru itti ve aklının bir köşesinde, tüm bu lekeleri temizleyip temizlemediğini merak etti.

Yatak takımları, sadece başlığın karşısındakiler değil.

Tabii ki vardı.

"Kendimi savaştan çok kadın avına adadığıma inanıyorsunuz," diye devam etti. Bu yanlış değil. Onlara mecburum çünkü uyanık olduğum her an ve uyurken de içimde kaynayan enerjiyi yönetmek zorundayım. Seksten nefret ediyorum. En ufak bir açlık duymadığım bir yemek. Ancak alternatifi tahammül edemeyeceğim bir şey. Bu yüzden lütfen savaşa her zamanki gibi odaklandığımı bilin. Ancak düşmanımızla savaşırken, zaman zaman sizinle ve diğer kardeşlerimizle birlikteyim ya da yakında sizinle birlikte olacağım. Öncelikli kaygım Kardeşliğin güvenliğidir ve her zaman da öyle kalacaktır. Bu akşam yalnız olmam büyük bir şanstı. Ancak bu her zaman geçerli değildir ve olmayacaktır."

Bir an yoğun bir sessizlik oldu. Ve sonra Rhage hançerinin elinin Darius tarafından kavrandığını hissetti.

"Bilmiyordum," diye mırıldandı diğer kardeş. "Hiçbir fikrim yoktu."

Açıklamalarından utanan Rhage omuz silkti. "Dediğim gibi, olan oldu."

"Bu konuyu neden daha önce konuşmadınız?"

"Konuyu değiştirelim-"

"Onurunuza haksız yere iftira atıldı."

"Korkak olarak bilinmektense fahişe olarak bilinmeyi tercih ederim." "Nasıl korkak oluyorsun?"

Rhage gözlerini kapattı. "İçimdeki şeyden korkuyorum. Bu beni korkutuyor, çünkü en çok değer verdiklerimin güvenliğini sağlayamıyorum ve güvenemediğim kişi kendimim. Ama bu kadar yeter. Bitti."

Ötedeki banyodan gelen su sesi sessizlikte daha da yükseliyor gibiydi.

"Özür dilerim kardeşim," diye fısıldadı Darius.

"Hiçbir şey söylememeliydim." Yine de Darius'ta bir erkeğin ona saygı duymasını sağlayacak bir şeyler vardı.

Boğazını temizleyen Rhage, bir gölet kadar derin olduğu belli olan küvet salyangoz hızıyla dolarken başka ne konuşabileceklerini düşünmeye çalıştı.

Rhage kendini yorum yapmaya zorlayarak, "İtiraf etmeliyim ki Jabon'un şenliğine katılmana şaşırdım," dedi. "Ona eşlik etmek için hiç de hazır değildin."

"Bu doğru." Darius sanki düşüncelerinin seyrini değiştiriyormuş gibi boğazını temizledi. "Görünüşe göre ev sahibimizin bana yardımcı olabilecek bir tanıdığı var."

"Senin de damara ihtiyacın var mı kardeşim?"

"Hayır, büyük tepedeki evim için bir usta. Türler arasında işçi bulmayı başaramadım ve dahası, kendimi aştığıma inanıyorum. Önce planlara, malzemelere ve ekibi yönetebilecek bir kişiye ihtiyacım var. Elimdeki tek şey dağın zirvesi. Yine de bu akşam burada Caldwell'de ve New York'ta birkaç inşaat yapmış bir erkek var.

ve Philadelphia'da. Onunla tanıştım. Tuhaf bir ismi olmasına rağmen iyi birine benziyor."

"Adı ne?" "Çakal."

CHAPTER TEN

I sana fazla ödeme yapamam!"

Nyx, panel tekrar yerine kaymadan hemen önce gizli alandan dışarı atlarken kelimeleri haykırdı.

Sonra da ne kadar gürültü yaptığına küfretti.

İleride, geniş sırtlı ve uzun örgülü erkek durdu. Arkasını dönüp ona bakmadığında, ne halt edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Neyden emindi? Silahlarının tekrar vücudunda olması güzeldi. Ve elinde.

Erkek yavaşça topuğunun üzerinde döndü. Gözleri buluştuğunda nefesi kesildi ama bunu belli etmeyecekti.

"Öde bana" dedi. "Bana nakit para vermek gibi mi?"

"Beş yüz dolarım var. Hepsi bu kadar."

Erkek önce onun arkasından, sonra da kendi arkasından baktı. "Peki burada para ile ne yapacağımı düşünüyorsun?"

"Karaborsa gibi bir şey yok mu?" "Karaborsa mı?"

"Bilirsiniz, gardiyanlara rüşvet vermek. Ya da diğer mahkumlara."

Evet, oturma odasındaki koltuğundan izlediği onca Lockdown bölümünden sonra sanki çok uzmanmış gibi.

Bir an için sadece ona baktı. Burnuna koyu baharat gibi bir koku geldiğinde kaşlarını çattı ve adam da öyle yaptı.

Adam ona doğru yürüdüğünde, kadının silahlı olduğunu ve adamın silahsız olduğunu göz önünde bulundurarak karşı koymak kolaydı. Zor olan onun hareketlerini takip etme şekliydi. Attığı her adımda soldan sağa doğru güçlü bir kayma oluyor, omuzları ve kalçaları kas ağırlığını dengeliyordu.

Bu, bir kadının vücuduyla tam olarak ne yapabileceğini merak etmesine neden olan türden bir şeydi. Eğer çıplak olursa.

Gözleri kızın yüzünü taradı. "Bana kimi aradığınızı söylemek zorundasınız."

Nyx'in kalbi küt küt atmaya başladı. Ama talep ettiği şey yüzünden değil. Her bir gözeneğinden çıkıyormuş gibi görünen o kokuydu. Tanrım, çok güzel kokuyordu, burnundaki tüm nemli toprak ve küfü silip süpürüyordu.

"O benim kız kardeşim," dedi. "Onu bu kâbustan kurtaracağım. Buraya hiç gelmemeliydi zaten."

"Adı ne?"

Soru değil. Yine de retorik diyarındaydılar, değil mi?

"Janelle. Elli yıl önce hapsedilmişti."

"İsmi hatırlamıyorum. Ama bu bir şey ifade etmiyor."

"Yani bana yardım edeceksin. Beş yüz dolar karşılığında."

Gözleri, o inanılmaz, parlayan, mavi-yeşil gözleri, kısıldı.

"Belki."

Oh, Tanrı aşkına. "Belki de ne demek. Ya varsın ya da yoksun."

Dudaklarını kıvıran gülümseme hesaplıydı. Ve şehvetliydi. "İlginç bir kelime seçimi, kadın."

Bu değil oluyor, Nyx düşündüm. Bu o değil oluyor.

Yine de onun ağzına odaklandı. Ve vücudunun neresine koyabileceğini düşündü.

"Hayır," dedi onun ne demek istediğini anladığında. Çünkü onun aptal aklı da oraya gitmişti.

"Sana daha önce bedavaya yardım ederdim," dedi. "Ama şimdi ödeme konusunu açtığın için fikrimi değiştirdim."

"Beş yüz. Ve bu işi profesyonelce halledeceğiz. Teklifim bu."

Erkek derin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı. Sonra güldü, gırtlığından alçak bir ses çıktı. Mırıltı gibi. "Sanırım biraz daha fazlasını teklif ediyorsun, canım."

Nyx uzandı ve gömleğinin önünü tutarak onu öne doğru çekti. "Sakın. Beni arama. Beni arama. "Sevgili. Ve asla senin olmayacağım."

Daha sonra, erkeği tartaklamanın bir hata olduğunu düşünecekti. Daha sonra bunu geri alabilmeyi dileyecekti. Ama kendini fiziksel olarak tehdit altında hissettiği için değil.

Dudaklarına odaklanırken, "Sana istediğim her şeyi söyleyeceğim," dedi.

"Oh, demek öyle, ha. Ben iki küfür ediyorum ve sen bana saygı göstermene gerek olmadığını düşünüyorsun. Klas."

Elektrikli bir duraklama oldu. "Tam tersine. Size bir şey göstermeye fazlasıyla hazırım."

"Evet, bunu kendine saklayabilirsin." Adamın göğsüne yumruk attı ve sertçe geri adım attı. "Şimdi bir

anlaşma."

"Paranı istemiyorum."

Nyx sert bir şekilde güldü. "Teklif ettiğim tek şey bu."

"Sana fiyatımı söylemedim." "Ne istediğini biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu.

Evet, diye düşündü, çünkü ben de istiyorum.

Ama şimdi cinsel dürtülerinin nihayet kontrolden çıkmasının zamanı değildi. Tanrı aşkına, bir suçluyla bir şeyler başlatmak da istemiyordu. Bu adamı tanımadığı gibi, buraya nasıl geldiği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Yine de .

Janelle de buraya ait değildi.

Bekle, gerçekten bu adam için bahaneler mi uyduruyordu? Onun nesi vardı böyle?

Lanet olsun. Gerçekten güzel kokuyordu.

Sanki kadının aklından geçenleri okuyormuş gibi, erkeğin gözleri kadının üzerinde aşağılara, rüzgârlığının önüne ve bacaklarına kaydı. Gözleri tekrar onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı kalktığında, pazarlık masasındaki pozisyonunu kelimeler olmadan açıkça ortaya koyuyordu.

"Beş yüz dolar," diye tekrarladı. "Bana ne istediğimi söyle."

"Affedersiniz?"

"Ne istediğimi bildiğini söylemiştin. Nedir o?"

Adam sanki hareketini izlemek istiyormuş gibi tekrar ağzına bakmaya başladı ve kadının aklına, adamın dudaklarını onun üzerine koyabileceği yerleri düşündüğü geldi. Sert yerler. Belli bir dikkatle her şeyin çok ama çok karışabileceği yerler.

Ve sadece "karmaşık" bir şekilde değil.

"Seks yapmak istiyorsun," dedi. "Ama bu benimle olmayacak. Bu yüzden sana beş yüz doları almanı ve

"Homurtu ve inlemelerine katlanması için birine para ver."

"Boşaldığımda nasıl ses çıkardığımı nereden biliyorsun?"

Onun

Sesi kadife gibiydi, kelimeleri birbirine karışıyordu.

"Hmm?" "Güzel. Belki Kit Kat şarkısını söylüyorsundur.

Belki de bu senin

Alışveriş listesi. Lanet olası Star Banner da olabilir. Her neyse, beni ilgilendirmez."

"Korkarım öyle. Eğer kız kardeşini bulmak istiyorsan."

Nyx omzunun üzerinden baktı. Arkasından gelen başka bir ses yoktu ama bu uzun sürmeyecekti. Er ya da geç o korumalar geri dönecekti ve bu erkeğin sanki öğleden sonra saat birde iyi bir posta kodundaki bir şehir caddesinin kaldırımındaymış gibi burada sakince durup seks için pazarlık yaptığına inanamıyordu.

Doğru. Çünkü bu tür anlaşmaların yapıldığı yer orasıydı.

"Seni becermeyeceğim," dedi. "Ya bunu aşarsın ya da-"

Adam o kadar hızlı hareket ediyordu ki, kadının tepki verecek zamanı yoktu. Bir saniye önce aralarında boşluk vardı, bir saniye sonra tekrar yüzündeydi. Ve başını yana çevirdi. Ve ağzını onunkinden bir santim uzakta olacak şekilde indirdi.

Nefes nefese kaldığında, o koyu baharatların kokusunu aldı.

"Korkarım benim de senden istediğim bu," diye fısıldadı.

"Ve senin de istediğinin bu olduğunu söylemeye cüret ediyorum." Tekrar derin bir nefes aldı. "Fates, tatmak istediğim bir şey gibi kokuyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," dedi kabaca.

Kadın ona tokat atmak istedi ama adam elini yakaladı, adamın refleksleri kadınınkinden daha hızlıydı. Ve sonra kolunu geri çekmeye zorladı, o kadar sıkı tutuyordu ki kız çekmeye bile çalışmadı.

O büyüleyici gözlerle ona baktı ve bir sonraki bildiği şey, geri çekilmeyi düşünmediği oldu. Tek düşündüğü ona daha da yaklaşmaktı.

Kendi kendine bunun stres olduğunu söyledi. Bu garip, tehlikeli, adrenalinin bıçak sırtı durumuydu. Bu yüzden tahrik oluyordu.

Erkek kızın kolunu bıraktı ve ona zaferle baktı.

"Janelle'ini bulalım o zaman," dedi. "Bulalım mı?"

Çakal dişiyi gizli geçide geri götürmedi. Cazip gelmişti ama muhafızlar hakkında her zaman altıncı hissi vardı ve bir şey ona o yönde birkaç yüz metre bile geri gitmenin kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

Ama harekete geçmeleri gerekiyordu.

Fates, bir dişi istemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ve yaşadığı onca şeyden sonra, o cazibe kıvılcımını yeniden hissetmeye ihtiyacı vardı.

Bu, sandığı kadar ölü olmadığı anlamına geliyordu.

"Ceketini çıkar ve şu çantanın üzerine giy," dedi onlar yola koyulurken ve kendini cinsel büyüden kurtulmaya zorladı. "Ve gözlerini aşağıda, ellerini ceplerinde tut. Tam arkamda olmanı istiyorum ve yakınımda kal. Şöhretim benden önce gelir ve bu bize fayda sağlayacaktır ama fark edilmek istemezsin. Zorlamak istemeyiz."

Dişi, erzaklarının ve dış giysilerinin yönünü değiştirmeye o kadar hızlı uyum sağladı ki, adam onun hakkındaki fikrini yükseltti. Belki de bundan sağ çıkabilirdi. Yine de onun peşine takıldığını hissettikçe, keşke onu bu cehennem çukurunun derinliklerine götürmek yerine buradan çıkarsaydım diye düşündü.

Yine de kendi başına deneyecekti. O kadar pervasızdı.

Hapishanenin tünelleri, düzenlerinde herhangi bir mantık ya da neden olmaksızın topraktan oyulmuştu; belirli bir işlev için tasarlanmak yerine evrim geçiren bir sisteminiz olduğunda ortaya çıkan şey buydu. Birçok mahkûmun hapishanenin sınırlarının yarısını bile bilmediğinden emindi ve gardiyanları merak ediyordu.

Ancak Komutanlık biliyordu. Bunu zor yoldan öğrenmişti.

En az çeyrek mil boyunca kimseye rastlamadılar ama Kovan'ın menziline girdiklerinde diğer mahkûmlarla karşılaştılar. Onu ortak alandan uzak tutuyor, her ihtimale karşı trafiğin yoğun olduğu geçitlerden geçiyordu. Ve onun varlığının işleri onun için nasıl değiştirdiği garipti. Normalde diğer mahkûmlar radarında değildi; o gardiyanlar için endişeleniyordu. Şimdi ise onlara yaklaşan her şey değerlendirilmesi gereken bir tehditti.

Hücrelerine yaklaştıkça daha da hızlanıyordu, sanki şu ana kadar yaşadıkları karmaşanın yokluğu mesafeyle tükenebilecek türden bir şeymiş gibi.

Tutuklular için hücreler hapishanenin en eski bölümünde bloklar halinde düzenlenmişti ve bir hücreniz varsa şanslı sayılırdınız. Olmayan erkek ve kadınlar ortak uyku alanlarından birinde yatmak zorunda kalıyordu.

Yolsuzlukla dolu olan. Ve daha kötüsü.

Kayaya oyulmuş kompartımanı en eski kompartımanların sonuncusuydu ve ranzaların sırasına doğru ilerlerken her birine dikkatle baktı. Diğer mahkûmların hiçbiri ona dikkat etmemiştir. Çoğu paletlerine uzanmış, vardiyalarının yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. Biri, siyah-beyaz portresinin altında "Richard Nixon" yazan bir erkek insan resmi bulunan bir Life dergisi okuyordu. Bir diğerinin elinde ise üzerinde ceket olmayan yırtık pırtık bir kitap vardı.

Hücrelerine vardığında bir kenarda durdu ve dişiye içeri girmesi için başıyla işaret etti. Doğrusu, ona bu sert, zorlukla yaşanabilir konaklama yerlerinden daha iyi bir şey sunmayı diliyordu. Ancak lüks günleri çoktan geride bırakmıştı.

Olduğu yerde kalarak geldikleri yöne doğru baktı. Gardiyan yok. Mahkum yok. Hiçbir şey yok.

Yani kokusu fark edilmemişti.

On metreye on metrelik alana girerken boğazını temizledi. Kadın, üzerinde uyuduğu kaya gibi sert ahşap platformu kontrol etmek için başını çevirdi.

"Parmaklıklar nerede?" diye sordu başıyla açık kemerli geçidi işaret ederken.

Çakal yana doğru eğildi ve demir çıtalar ile çelik hasırdan oluşan seti kaya duvarından çıkardı. "İşte."

"Yani bekle, istediğin zaman gidebilir misin?"

"Buraya gelmek senin için kolay oldu mu?" Kadın ağzını kapatırken, adam başını salladı. "Kaçış sorunu hücrelerde değil, hapishanenin kendisinde."

"Peki düzen nasıl sağlanıyor?"

İçinden gelen kahkaha alçak ve kendi kulaklarına bile kaba geliyordu. "Komutanın kendine has yöntemleri vardır."

"Müdür mü demek istiyorsun? Hapishane müdürü mü?"

"Evet."

"Kime rapor veriyor?" Etrafı işaret etti. "Peki onun üzerinde kim yetkili? Burası Kral tarafından mı yönetiliyor yoksa-"

"Hapishane her zaman glymera ve Konsey'in nihai yönetimi altında olmuştur."

Kadın kaşlarını çattı. "Bundan emin misiniz? Çünkü Konsey Kral tarafından dağıtıldı ve baskınlar aristokrasinin çoğunu öldürdü."

"Ne baskını?"

"Azalan Toplum yaklaşık üç yıl önce Kurucu Ailelere evlerinde saldırdı. Onları nasıl bulduklarına dair kimsenin bir fikri yok. O soyların neredeyse tamamını katlettiler." Adamın yaşadığı şok yüzüne yansımış olmalı ki, kadın ona doğru eğildi ama dokunmadı. Sesinin tonunu düşürerek, "Tam olarak ne zamandır buradasın?" diye sordu.

"Tam olarak hangi yıldayız?" "Bilmiyor musun?"

"Bilseydim sormazdım." Omuz silkti. "Ve bunun bir önemi yok. On dokuz on dörtte hapse girdim ve o zamandan beri zamanın benim için pek bir anlamı yok."

Kadın gözlerini kırptırdı. "Yüz yılı aşkın bir süredir buradasınız."

"Evet."

"O zamandan beri dış dünyayla hiç temas kurmadınız mı?" Başını iki yana salladı. "Yani, hiç ziyaretçiniz olmadı mı?"

"Böyle bir yerin ziyaret saatleri olduğunu mu sanıyorsunuz? Sanki burada bir hastane koğuşundayız?"

O anda başka bir şey söylemeye başladı ama adamın dikkati dudaklarının hareketine takıldı; dudakların büzülüşüne, çıkardıkları hecelerden daha çok dikkat ediyordu.

"Sen burada kal," diyerek onun sözünü kesti. "Ve yatak platformunun altına gir."

"Ne?"

"Beş dakikadan fazla sürmez." Saati olduğundan değil. Bunu kesin olarak bildiğinden değil. "Yatağın altına gir. Tabii mahkûm arkadaşlarımdan bazılarının seninle tanışma riskini göze almak istemiyorsan - ve seni temin ederim ki bunu elini sıkarak yapmayacaklar."

"Beni de yanında götür."

"Hayır. Ben Kovan'a gidiyorum. Orada tek başıma kalırsam seni koruyamam." Yatak platformunu işaret etti.
"Altına gir ve ses çıkarma."

Nyx talimatlara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ama hayatta kalma içgüdüğü onu alışılmadık bir şekilde itaatkâr yapmıştı. Yani, tabii ki, tamam, dörtte dört yaptı ve

kabaca inşa edilmiş "yatağın" altındaki sürünme boşluğuna doğru ilerledi. Yer seviyesinden dışarı bakarak erkeğin gidişini izledi ve sonra hapishanenin seslerini dinledi: uzaktan gelen sesler, ayak sesleri ... biri Duran Duran şarkısı mı söylüyordu?

Tanrım, bunu en son ne zaman duymuştu? Ronald Reagan'ın görevde olduğu ve insanların Family Ties'ı izlediği zamanlar olmalıydı ve kültür ve ilerlemedeki gecikmeyi düşündükçe, burada hapsedilenler aynı kalırken yukarıda ne kadar çok şeyin değiştiğini anlayamıyordu. Tanrı aşkına, Simon Le Bon'un ne kadar aç olduğu hakkında şarkı söylediği zamanlarda internet henüz icat edilmemişti, Amazon sadece

ve elektrik elektrikli süpürgeler içindi, arabalar için değil.

Janelle çok şey ka ırmı tı-

Hücrenin açık kemerinden, ba ı eğik, asfalt grisi cüppesinin eteklerinden elleri ya da ayakları görünmeyen bir figürün yavaşça geçtiğini gördü. Bir erkek olamayacak kadar küçüktü.

Kadın olmalıydı.

"Janelle?" diye fısıldadı.

Nyx sanki birini yangından kurtarıyormu  gibi altından sıyrıldı ve çantası bir şeye takılınca, onu ve r zg rl ğını geride bırakarak hızla sıyrıldı. Ayağa fırlayarak hücreden kurtuldu ve sağa döndü. Yakalamak için fazla ko mak gerekmedi ve menzile girer girmez uzanıp cübbesinin koluna dokundu.

"Janelle?"

Figür durdu. Etrafında döndü.

"Benim, Nyx-"

Dişi başını kaldırdığında kap  on kalktı ve tepedeki ampullerden gelen ışık yüzü gizleyen gölgeleri delip geçti. Nyx'in nefesi kesildi ve geriye sıçradı.

Dişi bir noktada bir gözünü kaybetmişti ve yaraya çok kötü müdahale edilmişti; göz yuvası, deri iyileşmesine rağmen yerinde kalan siyah iplikle dikilerek kapatılmı tı. Ağız da aynı şekilde harap olmuştu, üst dudağın bir kısmı yoktu, böylece çürük dişlerin uzun sapları ve rengi solmu  di  etlerinin gri yastıkları görünüyordu.

C bbenin altından çıkan hırıltı kuduz bir k peğinki kadar hır ındı ve ağzından geriye kalanlar geriye doğru kıvrıldı.

O yontulmu  dişlerin arasına pembe bir şey sıkı mı tı. Et parçaları mı?

"Şimdi, şimdi," dedi bir erkek sesi, "sen devam et. Aç olamayacağını biliyorum. Az önce yemek yediğini gördüm."

Nyx kimin ne söylediğine bakma zahmetine bile girmedi. Yüzünün tatlı niyetine çiğnenebilmesi için üzerine çullanıp çullanılmayacağı konusunda endişelenmekle meşguldü.

Gözleri Nyx ile arkasında duran erkek arasında gidip gelirken çenesinden bir damla salyanın damladığı gergin bir andan sonra dişi bakışlarını indirdi ve oradan uzaklaştı.

Paniğin yerini bir rahatlama dalgası alırken, Nyx teşekkür etmek için döndü-

Onun adına araya giren mahkûm devasa boyutlardaydı ve bu da yaralı kadının neden hesap yapıp gittiğini açıklıyordu. Ama o bir kurtarıcı değildi. Kayıtsızca taş duvara yaslanırken, parıldayan sarı gözleri ağır ağır kapanıyor ve hesap yapıyordu, kaslı vücudu ona istediği her şeyi yaptırabilecek güçteydi.

Tanıdık edinme konusundaki uyarı haklıydı. Bu avcı onun elini sıkmak istemiyordu.

"Seni buralarda gördüğümü sanmıyorum, değil mi?" dedi.

Nyx ayrıldığı hücreye doğru baktı. Sırt çantasını düşündü. Umutsuz bir hevesle terk ettiği görece güvenliği düşündü.

"Eğer burada yeniyseniz"-kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu-"Size hızlı bir oryantasyon vereceğim. İlk kural, size eşlik etmek istemeyen hiç kimseye yaklaşmayın."

Kalbi küt küt atarken diğer yöne baktı. Kadın dönüş yapıyor ve görüş alanından çıkıyordu.

"Bil diye söylüyorum," dedi erkek aldatıcı bir yumuşaklıkla, "seninle tanışmaya çok açığım."

Nyx önündeki mahkûma yeniden odaklandı. Saçlarını ya da yüz hatlarını not etmekle vakit kaybetmemişti ama şimdi gri çizgilerle kaplı uzun, dalgalı saçlarından kaşlarının kavisine ve çene hattının sert kesimine kadar her nüansını takip ediyordu. Başka koşullarda onu çekici bulabilirdi ama burada değil. Ve gözlerindeki o bakışla değil.

O bir katildi.

Ve o da ... başka bir şeydi.

Onda farklı bir şeyler vardı.

"İstersen koşabilirsin," diye mırıldandı gözleri onun vücudunda gezinirken. "Bu işi daha eğlenceli hale getirir."

Çakal aradığı kişiyi bulmak için Kovan'a kadar gitmek zorunda kalmayacağını umuyordu. Ana koridor tüneline girerken aklındaki tek şey bu değildi. İlerlerken kendini diğer mahkûmlar hakkında değerlendirmeler yaparken buldu: Ne kadar uzunlardı. Ne kadar güçlüler. Ne kadar zayıf. Ne kadar hızlılar. Ne kadar yavaş. Neredeyse hepsi aynı tür bol, eski püskü renkli kıyafetler giyyordu ama sergilenen diğer tüm fiziksel özelliklerde çok fazla çeşitlilik vardı. Farklı saç renkleri. Göz renkleri. Yaşlar ve kilolar. Kendini yeraltında ilk bulduğu zamanlarda bunu yapmış olduğunu düşündü.

O zaman, hayatta kalmayı istemekle ilgili bir durumdu.

Şimdi, o kadının gözlerinden aşına olduğu kişilerin ölçüsünü alıyordu. Burada en az bin beş yüz mahkûm vardı ve bu, aynı yüzlerle yüz yıl geçirene kadar kulağa çok gibi geliyordu ve yeni insanlar da yoktu.

artık gelmiyordu. Aslında, son on yılda yeni bir geliş olduğunu düşünemiyordu.

Peki ya kadın ne demişti? Baskınlar. Konsey gitti. Kurucu Ailelerin çoğu öldü.

Yetmiş beş yıl önce, otoritede bu kesinti meydana gelseydi? Elli yıl önce mi? Belki de buradaki halk isyan eder ve kaçardı. Ama şimdi değil. Konuşuna söylediklerine rağmen, glymera artık yarattıkları hapishaneden sorumlu değildi ve en az yirmi yıldır da değildi.

Komutanlık bir süredir kontrolün dizginlerini elinde tutuyordu.

İleride, diğerlerinin arasında bir figür göze çarpıyordu. Çoğundan daha uzun boylu, Çakal'ın büyükbabasının deyimiyle "muhteşem bir arabası" olan bu erkek, yürüyüşündeki kontrollü salınımın sıradan kıyafetlerini bir şekilde terzi elinden çıkma şaheserlere dönüştürüyordu.

Aristokrattan bahset.

Çakal öne atladı ve hedefinin arkasına düştü. Alçak bir sesle, "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi.

Erkekten hiçbir şeyin değişmemesi, nasıl bir vampirle karşı karşıya olduğunun bir göstergesiydi. Ne adımları, ne dümdüz odaklanması, ne de kollarındaki salınım.

Ama sessiz ve yumuşak bir cevap geldi. "Neye ihtiyacın var dostum?"

"Hücreme gel." "Ne

zaman."

"Şimdi."

Kısa bir baş sallama oldu ve sonra, bir sonraki dallanmada, erkek Kovan'a doğru giden bedenlerin akışından saptı ve daha dar bir tünele girdi.

duvarlar ve yaya trafiği yoktu. Çakal mahkûmun peşini bırakmadı ve durmadan önce epey bir mesafe gittiler.

Beklerken hiçbir şey söylenmedi.

Hiçbir iz ve muhafız olmadığında Çakal birkaç metre ilerledi ve sırtı taş duvara dönük bir şekilde durdu. Gizli düğmeye basıldığında ve panel geri kayarken yumuşak bir tıklama sesi çıktığında diğer erkek gözcülük yaptı.

Bir an sonra ikili, Çakal'ın dişiye ilk başta getirdiği gizli geçidin diğer ucundaydı.

"Söyle bana," dedi Kane mumlar parlarken ve yürümeye başladılar.

Kane, Çakal'ın hapishanenin iplerini ilk öğrendiği zamanki en büyük sürpriz olmuştu. Hem eğitilmiş hem de zeki -her zaman aynı şey değil- bir başka aristokrat olan erkek, hiç şüphesiz sosyal bir nezaket olarak, akıl hocalığı için yardım elini uzatmıştı. İkisinin pek çok ortak noktası vardı ve sadece geçmişleri ve statüden düşmeleri söz konusu olduğunda değil.

"Açıklamasına izin vereceğim," diye mırıldandı Çakal.

"O mu?"

Çakal buna aldırmadı ve daha hızlı ilerleyerek üç çıkıştan en yakın olanına kadar olan mesafeyi hızla kat etti. Geçitten çıkmak her zaman riskliydi ve durup dinlemek zorunda kaldı. Diğer tarafta hiçbir şey olmadığında, tutma yerini serbest bıraktı ve panel ses çıkarmadan geri kaydı.

Çıkarma işlemi göz açıp kapayıncaya kadar tamamlandı ve Kane ile birlikte neredeyse hücrelerine varmışlardı.

Çakal sarsılarak durdu. Bu yanlış bir içgüdü olsa da. Ama neye baktığını anlayamıyordu.

Yatağının altında kendini iyice sakladığına şahit olduğu sivil kadın, dışarıda dolaşıyor gibi görünüyordu ve hapishanedeki en büyük kötü adamla yollarını kesiştirmeyi başarmıştı. O kurtadamlar arasında çok yakın bir mesafe vardı ve Lucan Kırmızı Başlıklı Kız'ı ormanda tek başına bulmuş gibi görünüyordu. Devasa melez yüzünde ve güçlü bedeninde açlıkla ona bakıyor, cinsel arzusu dalga dalga yayılıyordu.

Çakal bağırabilirdi ama kimsenin dikkatini çekmek istemiyordu. Bunun yerine ileri atıldı, diğer erkeği yakalamaya hazırlandı-

Dişi o kadar hızlı hareket etti ki, kimse geldiğini görmedi. Kurt bile.

Tek ve kararlı bir hamleyle keskin bir bıçak çıkardı, avucunu melezin göğüs kafesine yerleştirdi ve bıçağın ucunu tam kasıklarına sapladı.

Sakin bir sesle, "Seni hemen şimdi burada hadım edeceğim. Ya da benden uzak durabilirsin. Ne olacak koca adam? Hangisini seçersek seçelim benim için fark etmez, ama içimden bir ses buradakini saklamak isteyeceğini, yoksa havanı kaybedeceğini söylüyor."

Demek istediğini vurgulamak için silaha biraz güç kattı.

Wolven, cüssesine ve dişinin ona ne dediğine hiç uymayan bir gıcırtı çıkardı. Çalım mı?

Çakal'ın arkasında Kane yumuşak bir kahkaha attı. "Eh," dedi aristokrat, "en azından neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum."

F Nyx'in altın gözlü erkeğin en hassas bölgesiyle bıçakla yüzleşmesinin ardından ortalık biraz gerilmişti. Yine de erkekler grup düşüncesi yapmaya eğilimliydi.

Anatomisi olan herhangi biri keskin ve parlak bir şey tarafından tehdit edildiğinde irkilirdi. Durum yatıştıktan ve diğerleri iki avucuyla kendilerini örtmeden ayakta durabildikten sonra, üçünü de gizli bir tünele kadar takip etti ve kendisi hariç herkesin girmek için eğilmek zorunda kaldığı alçak tavanlı açık bir alana indi. Ampuller değil, mumlar yolu aydınlatıyor ve bir ateş çukurunu çevreleyen yassı taş "oturaklar" çemberini aydınlatarak kışın buranın ne kadar soğuk olduğunu merak etmesine neden oluyordu.

Diğerleri oturduğunda o da oturdu ve sarı gözleri ve büyük fikirleri olan iri erkeğin onun tam karşısında oturduğunu fark edince gülümsedi.

Ve bıçağının tam olarak ne kadar uzakta olduğundan emin değilmış gibi dizlerini birbirine kapattı.

"Bu Kane," dedi parlak mavi gözlü erkek. Sonra kuru bir ifadeyle, "Ve Lucan'la tanıştın," diye ekledi.

Bir sessizlik oldu ve bu süre zarfında hapishanenin ücretli rehberine baktı. Geçitten geçerlerken ona yakın durmuştu ve onunkinin yanındaki taşın üzerine oturmuştu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kafasının içinde onunla konuştuğunu tahmin edebiliyordu, hiç şüphesiz onu yatağının altından çıkaran ve ona her türlü yeni arkadaşla tanışma fırsatı sağlayan dürtüsü için onu azarlıyordu.

Tanrım, şu yüzü mahvolmuş kadın.

Nyx, Kane olarak tanıtılan kişiye baktı. Gümüş gözleri sabitti, vücudu hiçbir saldırganlık ya da cinsel yük belirtisi göstermiyordu ve ne olursa olsun her şeyin yolunda gideceğini düşündüren türden açık, yakışıklı bir yüzü vardı.

Bu durumda ondan on beş tane daha kullanabilirdi. düşündüm.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sakin ve düz bir ses tonuyla. Onun konuşmasının aksine, onunki aceleye gelmişti. Kaba.

"Kız kardeşimi arıyorum. Adı Janelle. Yanlılıkla cinayetle suçlandı ve iki yüz elli yıl ceza aldı." Tanrı aşkına, büyükbabaları tarafından. "Bin dokuz yüz altmış yediden beri burada. Haziran'ın ikisinde, on dokuz altmış yedi. Onun hakkında bilmeniz gereken her şeyi size anlatacağım."

"Bu hapishanede herkes haksız yere bir şeylerle suçlanıyor," diye mırıldandı Lucan, neredeyse bir Lynette'e dönüşecek olan.

Kane kısa bir an için gözlerini indirdi. "Onu bulursanız ne yapmayı düşündüğünüzü sorabilir miyim?"

"Onu bulduğumda. Ve onu dışarı çıkaracağım."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"İçeri nasıl girdiğimi biliyorum. Oraya geri dönüp onu eve götüreceğim."

"Ve sen onların senin peşinden gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Bir elini kaldırdı ve etrafı işaret etti. "Buradaki muhafızların bir işi var ve bundan sorumlular. Vardiyalar için sayım düzgün bir şekilde yapılmalı. Aksi takdirde o erkekler dövülür ya da daha kötüsü olur. Sizi temin ederim ki kendilerini size ve ailenize tercih edeceklerdir."

"Onlar burada olduğumu anlamadan gitmiş olacağım."

Diğer erkekler birbirlerine bakıp başlarını sallarken Kane, "Değer verdiğiniz biriyle birlikte mi yaşıyorsunuz? Çünkü saklanan bir mahkûmu geri almaları gerektiğinde etraflarındaki her şeyi katledecekler ve görevlerini tamamladıklarını göstermek için cesetleri buraya geri getirecekler. Yaşam ve ölüm sadece buradaki mahkûmlar için değildir. Komutanın yönettiği herkes ve düzeni bozmaya çalışan herkes içindir. Bu konuda gardiyanların biz mahkûmlardan hiçbir farkı yoktur."

"Kız kardeşim masumdur."

"Aklınızda belki. Ama kaçmasına yardım ederseniz bu bir savunma olmaz."

Nyx'in bir yanı kendi durumunun farklı olduğunu, burada hapsedilmesi gereken ne kadar insan varsa Janelle'in onlardan biri olmadığını iddia etmek istedi. Ama sonra mahzendeki o muhafızı düşündü. Daha önce hiç adam öldürmemişti ama hayatta kalmayı bir tehdide tercih etmek bir anlık bir işti.

"Janelle'i uzaklara götüreceğim," dedi. "Kimse bizi bulamaz."

Kane uzandı ve bol gömleğinin önünü açtı. Boğazının alt kısmında bir santim kalınlığında

Belli ki uzun süredir taktığı bandın rengi solmuş ve derisine batmıştı.

"Evet, yapacaklar." O şeyi hafifçe yanıp sönen bir nokta gösterecek şekilde kaydırđı. "Seni kesinlikle bulacaklar. Ve onu da. Bu iz tasmaları bizim tasmalarımız."

"Onu çıkarabilirim-"

"Hayır, çıkaramazsın."

Parlak mavi gözlü erkeğı konuştu. "Bunlar patlayıcı tasmalar. Arka taraftaki bağlantı koparsa, şarj anında patlar. Kurtulmak mümkün değıl. Ayrıca iç kısımları çelikle çevrili, bu yüzden maddesizleşme yok."

Tamam, öncelikle bu erkek onun değıldi. kendisi. Ve ikincisi.

"Demek bu yüzden hücre kapılarının hepsi açık." Üç mahkûma baktı. "Bu yüzden kimse ayrılmıyor. Ama piller eninde sonunda bitmiyor mu?"

"Işık turuncuya döndüğünde," dedi Kane, "onları değıştirmek için yirmi dört saatiniz var. Güç bundan daha düşük olursa patlar."

Lucan konuştu. "Giriş yapmak için çok iyi bir teşvik, benden söylemesi."

"Vardiya için sayıları bu şekilde kaydediyorlar." Yanındaki erkek başı ağrıyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. "Her birinde bandın yerini doğrulayan bir radyo alıcısı var."

"Ama bu geçit gizli, değıl mi?" dedi. "Neden şu anda nerede olduğunu bilmiyorlar?"

Kane sanki çıplaklığını saklıyormuş, utanıyormuş gibi gömleğinin yakasını kapattı. "O kadar kesin değıl. Ama hapishanenin sınırları söz konusu olduğunda sistem fazlasıyla yeterli. Eğer yer üstüne çıkmaya çalışırsak, yerimizi anında bildirecek ve bizi takip edecektir."

Nyx yavaşça başını salladı. "Onu yenmenin bir yolu olmalı. Olmak zorunda."

Yanındaki erkek, "Kane, neden kibar dişiye ne zamandır burada olduğunu söylemiyorsun?" dedi.

Kane'in gözleri soğuk külleri ve islenmiş kütük kalıntılarıyla ateş çukuruna kaydı. "Kesin tarih nedir?"

Nyx ona söylediğinde omuzları çöktü ve matematikte çok az duraklama oldu. "İki yüz yetmiş üç yıl, on bir ay, altı gün."

Nyx'in nefesi ciğerlerini terk etti. "Hayal bile edemiyorum."

Kane'in yeniden odaklanabilmesi için bir an geçmesi gerekti. "Ben de yapamam. Mesele şu ki, burada bir çıkış yolu bulmaya çalışan pek çok insan var. Kararlılık ve bu soruna yeni bir gözle bakmak gerçekliğimizi değiştirmeyecek ve bunu size söylemek zorunda olduğum için üzgünüm. Kız kardeşinizi özgürlüğüne kavuşturmak imkansız."

Bu kararlı bakış şefkat doluydu ve Nyx'in kalbi çırpınışlarını serbest bırakma çağrısına cevap verdi. Gözlerine yaşlar gelirken, ellerine bakarak onları sakladı.

"Bir yolu olmalı," dedi çatallaşan bir sesle. "Bir yolu olmalı."

Çakal onun soğukkanlılığını korumak için verdiği mücadeleyi izlerken dışının çok güçlü olduğunu düşündü. Ve ondan etkilenmiş olması, ona uzanıp destek olmak istemesi, alışılmadık bir dürtüydü.

Sonra tekrar, onun kilitlerinin çoğunun anahtarı o gibi görünüyordu.

O kapıları hâlâ kapatabilirim, diye hatırlattı kendine.

Orada sessizce otururken, kimse onun içsel düşünce süreçlerini kesintiye uğratmadı. Sonra tekrar, burada, bir

kaçınılmaz ve kontrolünüz dışında olan şeyler için enerjinizi boşa harcamadınız.

"Seni geldiğin yere geri götüreyim," diye teklif etti Çakal. "Güvenli olduğunda. Seni buradan çıkaralım-"

"Onu görmek istiyorum." Dişi keskin bir ifadeyle başını kaldırdı. "Kız kardeşimi bulmak ve onu görmek istiyorum."

"Burada neredeyse iki bin kişi var," diye karşı çıktı. "Tüm bu yüzleri gözden geçirmek bir ay ya da daha fazla zaman alır ve muhafızların sizi onun yoluna çıkmadan önce fark etmesi daha olası."

"Umurumda değil. Onu görene kadar gitmiyorum." "Bu seni öldürse bile."

"Olmayacak."

Çakal ağrıyan başını ovuştururken sert bir kahkaha attı. "Doğrusu, cesur mu yoksa deli mi olduğuna karar veremiyorum."

"İkisi de değilim. Ben sadece birinin kız kardeşiyim. Dünyada size ihtiyacı olan bir kardeşiniz olduğunu bilseydiniz, onun peşinden gitmez miydiniz?"

"Onun hayatta olduğunu nereden biliyorsun?" Dişinin dikkat kesilme şekli onu seçtiği kelimeler için pişman etti. Ama bu ihtimali hiç düşünmemiş miydi? "Üzgünüm ama burada ölüm çok yaygın. Hastalık, yetersiz beslenme, doğal nedenler. Onun yaşadığını varsayıyorsunuz ve tekrar söylüyorum, açık sözlü olduğum için beni affedin."

"Onu Duvar'a götürebiliriz," diye önerdi Kane. "Eğer üçümüz-"

"Hayır." Çakal ayağa fırladı. "Onunla birlikte Komuta bölgesine gitmiyoruz."

"Duvar nedir?" diye sordu.

Diğer iki erkek bu konuda Çakal'a hak verdi. O da cevap verdi. "Burada ölenlerin bir çetelesi."

Kadın etrafına bakındı. "Oraya gitmeliyiz."

"Hayır," dedi Çakal. "Kendim gideceğim ve adının listede olup olmadığına bakacağım."

"Sana güvenmiyorum." Ayağa kalktı ve ona baktı. "Buradan gitmemi istiyorsun. Yalan söylemeyeceğini ve sırf gitmemi sağlamak için onun adını gördüğünü söylemeyeceğini nereden bileyim?"

"Sana söz veriyorum."

"Sizi, 'sözünüzün' heceyi söylerken kullandığınız nefesten daha değerli olup olmadığına karar verecek kadar iyi tanımıyorum. Gidip onun adını kendim görmek istiyorum ve eğer bu senin kanın olsaydı, sen de aynı şekilde hissederdin."

Çakal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ortak aile bağlarımız varmış gibi konuşup duruyorsun. Ama yok. Bu yüzden beni bu tür bir argümanla motive edemezsin."

"Peki." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ya o Duvar'a gideceğim ya da kalabalığın içinde onun yüzünü bulup bulamayacağımı görmek için Merkez'e gideceğim."

"Kovan demek istiyorsun." "Her neyse."

Gözleri çarpıştığında Çakal kanının kaynadığını hissetti. "Oraya gitmek istemezsin."

"Burada olmak istemiyorum. Pek çok nedenden dolayı. Ama olduğum yerdeyim."

Gergin bir anın ardından Kane konuştu. "Vardiyalar değişene kadar bekleyebiliriz. Çıkış ve giriş sırasında zaman var. Onu gizlice içeri sokabilir ve kimse fark etmeden geri çıkabiliriz."

"Harika bir plan." Kadın Kane'in yanına gitti. "Vardiyaların bitmesine ne kadar var?"

"Bir akreple geçen herhangi bir şeyi ölçebilmemin üzerinden bir buçuk asırdan fazla zaman geçti. Ama bu bir iş gecesi olacak."

"On iki saat mi?"

"Ya da sekiz. Ya da on. Ancak değişim yeni gerçekleşti, bu yüzden tam bir vardiya olacak."

"O zaman beklerim. Sizi tekrar nerede bulabilirim?"

akal tartışmanın yararlarını dūřündū ama dişinin azı dişlerinin sertliği ve çenesinin tanker gibi eęik duruşu gōz önüne alındığında, onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışarak hiçbir yere varamayacaktı.

"Burada yeniden toplanacağız," dedi acımasızca. "Ve sen benimle kalacaksın."

Dięer erkekler buna karşı çıkmadı ve o da buna şaşırmadı. Kane fazlasıyla kibar bir erkekti ve Lucan'a gelince? Görünūře bakılırsa o kur yapma işini olduğu yerde bırakmayı tercih ediyordu.

Bu yüzden kurt adam aristokratla vedalaşmaktan çok mutlu görünüyordu.

akal geçidin çıkışının fısıltıyla çıkan yumuşak sesinin açılıp tekrar kapandığını duyana kadar bekledi. Sonra dişiye baktı.

Kadın yanmayan ateşe bakıyordu ve adam, kadının yüzünde ne kadar yorgunluk olduğunu bilseydi bunu hemen gizleyeceğini hissediyordu.

Titreyerek kendine gelir gibi oldu. "Hücrenden silahlarımı almak istiyorum. Ve siz beni almaya gelene kadar burada yalnız kalacağım."

Cevap vermeyince başını salladı. "Hayır, beni hiçbir şeyden vazgeiremezsin."

"İçimden bir ses bunu yapabilecek çok az kişi olduğunu söylüyor." "Hiçbirini dene."

Bir an için onu dūřündū. "Adın ne senin? En azından řimdiye kadar öğrenmiř olmam gerekirdi."

"Nyx." Elini uzattı. "Sen mi?"

Eğilerek avucunu onunkinin içine kaydırđı ve sıcak, hafif nasırlı teninin verdiği hissi not aldı. Onayladı

ve buna hiç şaşırmadım. Sıcaklık mı? Bunu fark etmeden de yapabilirdi.

"Çakal." Sanki bir misafirlikte tanışıyorlarmış gibi hafifçe eğildi. "Ve evet, benim adım bu."

Hayır, değildi. Ama gerçek silahını kullanmadı. Bir süredir kullanmıyordu.

. . şey, geçişinden beri.

"İlk adın 'the' mı?" dedi kuru bir sesle.

"Takma bir isim olduğu için öyle kaldı."

"Burada mı?"

"Ve yukarıda." Omuz silkti. "Fark etmez."

Uzun bir sessizlik oldu ve kadın ayrılıp ateş çukurunun etrafında yürürken, adam onun hareketlerini inceledi.

"Sıcak bir banyoya ne dersiniz?" diye sordu. "Sanki buranın akan suyu varmış gibi?"

"Bir bakıma, evet, öyle. Ama bundan da öte, yüzme havuzu çok daha güvenli bir yerde. Çantanızı almama ve size yolu göstermeme izin vermenizi öneririm."

"Ben kendim alırım. Ne tarafa gideceğim?"

Çakal ellerini kalçalarına koydu ve taş zemine baktı. Sonra yaklaştı ve dişinin yüzüne baktı.

Nyx'in yüzüne.

"Yeter." Ona doğru yaklaştı. "Yeter artık. Burada kalacaksın. Ben çantanı alacağım. Sonra da yüzme havuzuna gideceğiz."

"Hayır, ben gidiyorum-"

"Kardeşini bulma konusundaki çaresizliğin seni pervasızlaştırıyor. Eğer bu sadece senin ölümüne neden olacaksa, tamam. Bunu hak ediyorsun. Ama Lucan ve Kane de artık bu işin içinde ve onların hayatını tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

"Eşyalarımı almak için geri dönmemin onlarla ne ilgisi var?"

"Çünkü seni kurtarmakla yükümlü olacağım ve onların ne yapacağını sanıyorsun? Gelip bana yardım edecekler. Yoksa onların önemli olmadığını mı söylüyorsun? Onlar sadece harcanabilir mahkumlar. Hmm? Böyle mi hissediyorsun?"

"Tabii ki hayır," diye tükürdü.

"O zaman hayatında bir kez olsun sana söyleneni yap ve burada kal."

Nyx kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. Çenesinin hareketinden azı dişlerini gıcırdattığı ve gözlerinden ateş fışkırdığı belliydi.

Ama sonra "İyi" diye mırıldandı.

Çakal ellerini havaya kaldırdı ve arkasını döndü. "Sonunda. Lanet olası bir atılım."

"Bilgin olsun, az önce küfür ettin. Hem de büyük bir küfürdü." "Erkekleri neye sürüklediğini gördün mü?"

Adam uzaklaşırken, "Ben çoğu insanla iyi anlaşırım, biliyorsun," diye seslendi.

"Eğer buna inanıyorsan, inatçı olduğun kadar kuruntulusun da," diye omzunun üzerinden savurdu yoluna devam ederken.

Aptalca bir şey yapmadan önce.

Onu öpmek gibi.

Gerçi anlaşmaları buydu, değil mi? Onu kız kardeşine götürdü. Kız da ona istediğini verdi.

Kader, bu aldatıcı bir pazarlıktı, diye düşündü onu toz içinde bırakırken. Çünkü bu sadece seksle ilgili olmalıydı. Duygusuz ve ondan ayrı kalmalıydı, sadece işin fiziksel tarafı birleşmeliydi.

"Sorun değil," dedi kendi kendine.

İşler olduğu gibi devam ediyordu ve ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

CHAPTER THIRTEEN

A Nyx ateş çukurunun yanında beklerken, neredeyse Lucan'ın iri adamında kullanacağı bıçağı baskın elinin avuç içinde tutuyordu. Tek başına kaldığında Kalbi hızla atıyor ve gözleri gizli toplanma yerinin etrafında geziniyor, hareket etmeyen gölgeleri ve aynı kalan konturları takip ediyordu. Duvarlardaki çatlaklardan çıkan yeraltı suları taşı kayganlaştırıyordu ve mum ışığında, mekânı yaratmak için harcanan çabanın kanıtı olan oyma izlerini seçebiliyordu.

Çakal bunu diğerleriyle birlikte mi yapmıştı? Yıllar boyunca mı? On yıllar mı? Kaybolan zamanı anlayamıyordu.

Kullan-at cep telefonunu çıkardı ve saate baktı. Çiftlik evinden ayrılmasının üzerinden dört saat geçmişti. Sanki dört yıl geçmiş gibiydi. Doğal olarak burada telefon çekmiyordu -ki çekmesini de beklemiyordu- ama bolca şarjı vardı. Ve bildirimlerin olmamasıyla,

Posie'nin göndermediği bir şey olup olmadığını merak etti. Kız kardeşi onun uzun süreli yokluğunu şimdiye kadar fark etmiş olmalıydı. Belki de Peter krizdeydi. Henüz ölmemiş miydi?

Muhtemelen.

Kız kardeşler arasında seçim yapmak zorunda kalması fikri berbattı.

Nyx telefonunun ekranını son bir kez daha kontrol ederek duvar kağıdına odaklandı. Bu, Haziran ayında çiftlik evinin önünden çektiği bir fotoğraftı. Işıkları yanıyordu, neşeli sarı aydınlatma çimenlere yayılıyor ve tam çiçek açmış şakayık tarhlarının üzerinden akıyordu.

Zihninde Posie'ye yakında döneceğini söyledi. Ama bu sözleri yüksek sesle söylemedi çünkü yalan olmalarından korkuyordu.

Sonra pil ömründen tasarruf etmek için üniteyi kapattı ve iç cebine sıkıştırdı.

Omzunun üzerinden bakarken ayak sesleri duyduğunu sandı. Hayır. Geri gelen Çakal değildi ve başka biri de değildi.

Bu erkek onu çıldırtıyordu. Özellikle de haklı olduğu için. Dikkatsiz davranıyordu ve çılgın zarları atmaya devam ederse, yılan gözler gelip onu yakalayacaktı.

Tanrım, umarım ona karşı dürüst davranıyordur.

Kıpırdamadan duramayarak ateş çukurunun etrafında üç ya da dört kez yürüdü. Durdu ve ev sahibinin gittiği tünele tekrar baktı. Eşyalarını almaya kendisinin gitmesini önerdiğinde kabul etmişti. Bu bir hata mıydı? Büyükbabasının silahlarını ve cephanesini hapishanenin karaborsasında ya da adına ne diyorlarsa artık, satıyor muydu?

Onunla gitmeliydi-

Ağır ayak sesleri başını kaldırmasına neden oldu ve kokuyu tanıdığında rahatlayıp rahatlamayacağından emin olamadı.

Çakal karanlığın içinden çıktı ve kollarında bir şey vardı.

"Yiyecek bir şeyler getirdim," dedi onun yanına giderken. "Acıkmışsındır diye düşünüm."

Adam yoluna devam ettiğinde, kadın hemen onu takip etmedi ve adam erzakların üzerinden ona baktı. "Geliyor musun?"

"Burada kalmıyor muyuz?"

"Durduğu yerde bir banyo varmış gibi görünüyor mu?"

Onunla birlikte adım atarak çantasını omuzlarından indirdi ve kayışlarını taktı. "Peki bu banyo yeri nerede?"

"Yakın."

Biraz ilerledikten sonra durdu. İki tarafa da baktı. Bir şeyi tetikledi. "Buradayız."

Kaya duvarının bir bölümü geriye kayarken, Nyx geri çekildi. Ama kötü koktuğu için değil.

Aksine, temiz su kokusu sürpriz olduğu kadar barizdi de.

Nyx toprağın iğrenç kokusundan kurtulmanın verdiği rahatlamayla ileri doğru yürüdü. Dar bir geçide girdiğinde aceleyle ilerledi, yolu yerde teker teker parlayan mumlarla aydınlanmıştı. Aklının bir köşesinde, adamın yolunu aydınlattığını, fitillerin canlanmasını istediğini hissediyordu.

Sonra bir köşeyi döndü ve yoğun siyah bir boşlukla karşılaşınca duraksadı. Yine de ses ... ah, bu hafifçe düşen suydı. Havada nem ve sıcaklık vardı.

Çakal onun arkasından karanlığa adım attı. "İhtiyacım olduğu anda gittiğim yer burası..."

Cümlesini bitirmedi. Sonra tekrar, mumlar doğal bir kaynağın etrafında geniş bir daire şeklinde parlarken, bitirmesine gerek kalmadı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Tavanda bir yerden, doğal bir su akışı on ayak genişliğindeki bir havuza düşüyor, doğal havzadaki bir tür ısı menfezi berrak suyu köpürterek buharın yükselmesine neden oluyordu.

"Burayı sevebileceğini düşündüm." Bohçayı yere bıraktı. "Yani, evet. Her halükarda."

Devasa bir kayanın pürüzsüz sırtına oturmuş, ekmek ve peynire benzeyen bir şeyi paketinden çıkarıyordu. Kırmızı poker fişi renginde bir şeyle dolu eski moda bir süt şişesi de vardı.

"Bu süslü değil," dedi, "ama hepsine sahip olabilirsiniz."

Nyx ona yaklaştı ve kendini granit "kanepenin" üzerine bıraktı. "Peki ya sen?"

"Kendim için daha fazlasını bulabilirim. Güçlü olman senin için daha önemli."

Yana doğru eğildi ve kalça cebinden bir şey çıkardı. Örtüyü kıvrımlarından kurtararak küçük bir masa yaptı ve ardından piknik malzemelerini yerleştirdi.

"Keşke sunacak daha iyi bir şeyim olsaydı." Cam şişeyi açtı. "Bunun tadı berbat ama tek başına beni iskorbüt hastalığına yakalanmaktan kurtardı."

Derin bir yudum aldı ve yutkundu. Gözlerini kapatırken, adamın içkinin tadını sanki şarapmış gibi çıkarmasının biraz tuhaf olduğunu düşündü-

Göz kapakları yukarı kalktı.

"Güvenli." "Güvenli mi?"

"Kurcalanmamış." İçkiyi ona uzattı. "Bunu ben yapmadım, bu yüzden senin için uygun olduğundan emin olmalıyım."

Nyx cam kabı aldı, parmakları onunkilere değdi.
"Teşekkür ederim."

Başını salladı ve somundan bir parça kopardı. Çiğnerken gözlerini tekrar kapattı. Sonra aynı şeyi peynir için yaptı.

"Bunların hepsi de güvenli."

Dudaklarını kabın açık boynuna dayadığında, adamın ağzının şimdi kendi ağzının olduğu yerde olduğunu düşündü

-Ve bu gerçekten önemli olmamalıydı.

Tadına bakarken kaşlarını çattı ve kırmızı sıvıya baktı.
"Bu Kool-Aid. Ya da en azından tadı öyle."

"Bu da ne?"

"Bunun içinde vitamin olup olmadığından emin değilim."
Biraz daha içti. "Ama güzel."

Her şeyin göreceli olması ne tuhaf. Memlekette olsa, o içkiye sağlam bir pas verirdi. Burada mı? Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Bunu yetmişli yıllardan beri yememiştim," diye mırıldandı. "Dönüşümünden önce Posie için yapardım."

"Başka bir kız kardeş mi?"

"Evet, ailenin en küçüğü. Bundan biraz daha ister misin?"

"Hayır, hepsi senin için." "Paylaşmaya hazırım."

Adam kaya duvara yaslanıp uzun bacaklarını uzatınca omuz silkti ve oradakileri bitirdi. Sonra taze pişirilmiş ve tadı oldukça güzel olan ekmeğe ve neredeyse hiç tadı olmayan ama kesinlikle bozulmamış olan peynire yumuldu. Hızlıca yedi, açlığı düşündüğünden çok daha keskindi.

Öte yandan, yakın tehlike hissi ona her an kötü bir şekilde rahatsız edilebileceğini hissettirdi.

Ve sonra yemek gitti.

Nyx gözlerini dönen suya kaydırdı çünkü ona bakarken işler çok yoğunlaşıyordu. Ancak sessizlik devam ettikçe erkeğe bakmak zorunda kaldı.

Gözleri kapalıydı, nefes alıp veriyordu. Ama uyumuyordu.

"Bitti mi?" dedi usulca.

"Evet."

Göz kapakları açıldı ama çok fazla değil, o canlı mavi bakışları parlıyordu.

"Burayı kaç kişi biliyor?" diye sorduğunu duydu.

Bunun ne önemi var ki, diye düşündü. Soruşturmayı neden yaptığını tam olarak bilmesine rağmen.

"Kane ve Lucan. İki kişi daha var. Ama buraya gelmeyecekler. Onlara dışarıda kalmalarını söyledim." "Bunu neden yaptın?" "Sence neden?"

Dişi -Nyx- tekrar akan suya baktı ve Çakal onun gözlerinin nerede olduğunu anladığında, düşüncelerinin nereye gittiğini de anladı. Bunları yüksek sesle söylemek istemiyordu ve buna saygı duyuyordu ama kokusu onu ele veriyordu.

"Buraya kimse gelmeyecek. Güvendesin,"

dedi. "Kendimi güvende hissetmiyorum."

"Silahlarınızı aldınız." Lucan'ı düşündü. "Ve onları kullandığını gördüm."

"O erkeği ben kesmedim."

"Hareket etseydi ederdin."

"Doğru." Gözleri onunkilere döndü. "Nedir o?"

Çakal aptalı oynamayı düşündü ama bunun yerine başını salladı. "Bu onun anlatacağı bir hikâye, benim değil."

"Yani o sadece bir vampir değil."

"Benim hikâyem değil." Bakışlarının kızın dudaklarına kaymasına izin verdi. "Suya girmek ister misin?"

"Burada mı kalacaksın?"

"Sana sırtımı veririm. Eğer istersen."

Onun yanıtını beklerken, tüm bunların neyle ilgili olduğunu kendine hatırlattı. Birbirlerini kullanıyorlardı ve bu sınırları belirlemek rahatlatıcıydı. Bu arada, vücudunun içinde, iliklerine kadar bir şeyler kıpırdandı, o kadar uzun zamandır hissetmediği şeyler ki, onların öldürüldüğüne, hapishane deneyiminin kayıpları olduğuna inanmaya ve kabul etmeye başlamıştı. Bu kadın aksini kanıtlamıştı ve o da bu fırsatı kaçırmıyordu. Ama bundan da öte, onunla yatarak bir başkasının canını yakmanın, kendisine bu kadar zarar vermiş olanın canını yakmanın verdiği tatmin de vardı. Bunu bilen tek kişi kendisi olsa bile -ve bu şekilde kalması gerekecekti- gücün yeniden dengelenmesi, özerkliğinin geri kazanılması, kararmış ruhunu besliyordu.

Ancak içgüdülerine göre hareket edemedi, aklına bir şey geldi.

"Ailen seni bu intihar görevine neden gönderdi?" diye sordu aniden. "Hiç kardeşin yok mu? Efendin yok mu?"

Kaşları çatıldı. "Bir şeyler yapabilen tek insanlar erkekler değil."

"Hayır. Bunun sizin soyunuzdan gelen bir erkek tarafından yapılması gerekirdi. Hiç utanmaları yok mu?"

Nyx'in kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı var gibiydi. "Vay canına. Biliyor musun, sen aşağı indiğinden beri geçen yüz yılda

Burada çok şey değişti. Biz kızların araba sürmesine ve iş sahibi olmasına izin veriyorlar, ayrıca oy da kullanabiliyoruz. Ya da insan olsaydım oy kullanabilirdim. Ama yine de."

"Sizi gücendirdim," dedi dürüstçe. "Bunun için özür dilerim."

Nyx başını öne eğdi. "Ama bekle, tahmin edeyim. Demode ve cinsiyetçi tutumunu sürdürüyorsun."

"Kadınları korumak istediğim için özür dilememi mi bekliyorsunuz? Bunu ne şimdi ne de hiçbir zaman elde edemeyeceksin."

"'Koruma' boyun eğdirmek için kullanılan başka bir kelime." "Öyle mi? Açıklamalısınız."

"Senden daha zayıf olduğum için beni koruman gerektiğini düşünüyorsun."

"Kesinlikle senden daha fazla kaldırabilirim."

"Hepsi bu kadar mı? Lütfen. Mağara adamı rutinini bana bırak." Ona bir parmak salladı. "Senin sorunun, bir arabaya bench press yapabilmenin sana seni ilgilendirmeyen şeyleri dikte etme hakkı verdiğini düşünmen."

"Muhafızlara karşı güvenliğinizi sağlarken bunu bana hatırlatmanız gerekecek."

"Kendimi kurtaracağım, çok teşekkür ederim-"

"Her şey hakkında her şeyi bilmek güzel olmalı. Bir de beni derebeyi olmakla mı suçluyorsun? Tek ihtiyacın olan bir kale ve bir hendek ve sen bir ortaçağ şövalyesisin. En azından kendi kafanda."

"İşte en önemli yer burası, dostum-"

"Fates, asla bir noktayı kabul edemezsin-"

İkisi daha hızlı ve daha yüksek sesle konuşuyordu ve aklının bir köşesinde neler olduğunu biliyordu. Her ikisi de cinsel çekimden huzursuzdu, işleri ne kadar ileri götüreceklerinden emin değillerdi, ama sevgili Bakire Kâtip, acıkmıştı. Onun için.

Ve kadın da aynıydı. Kokusu değişmişti ve içindeki erkek olan her şey onun tahrik olduğunu fark etti ve bu konuda bir şeyler yapmak için harekete geçti.

"-Sizin gibi erkekler bizi sıkıştırıyor, kendimizi daha az -" Durdu. "Ne?"

"Devam et." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendinle tartışmanı izlemek hoşuma gidiyor."

"Bilgin olsun, sen de orada birkaç cümle savuruyordun, Judgy McJudgerson."

Başını salladı ve kaşlarını çattı. "Özür dilerim? Ben yargıç değil miyim?"

Nyx ağzını açtı. Kapadı. "Hiç meme diye bir şey duydun mu?"

"Tabii ki. Konuşmayan siyah beyaz bir sanatçı."

"Bu bir mim. Bir meme ..." Düşüncelerinin geri çekilmesine izin verir gibi görüldüğünde, öfkesi söner gibi oldu. "İnternet hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Sosyal medya. Microsoft. Apple."

"Küçük ve esnek mi demek istiyorsunuz? Ve ikincisi uzun zamandır tanışmayı özlediğim bir meyve. Geri kalanına gelince, korkarım beni şaşırttınız." Birbirlerine baktıklarında, onun modern dünyaya ilişkin eksikliklerini saydığını anladı. "Bunu hemen şimdi kesebilirsin. Sakın benim için üzölmeye kalkma. Senin sempatine ihtiyacım ya da arzum yok."

Tekrar dönen suya baktı. "Sadece bu kadar uzun süre burada kalmayı hayal edemiyorum, hepsi bu."

Kadın çırpınırken Çakal nefesinin altından küfretti. "Çok şey kaçırmışım o zaman?"

"Yüz yıl içinde, evet." Boğazını temizledi. Tekrar ona baktı. "Bu arada, sana sadece Jack dememin bir sakıncası var mı? 'The' olayı biraz garip."

Gölümsemek zorunda kaldı. "Bana nasıl istersen öyle hitap edebilirsin."

"Küförlü bir kelime olsa bile mi?"

"İlk olmayacağınızdən emin olabilirsiniz."

"Buna inanabilirim."

Kendini gülümsemek isterken buldu. "Söyle bana, sen ne seçerdin?"

"Tüm kötü kelimeler kataloğundan mı?" Kadın ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Sanırım ben ... ile giderdim. 'mankafa şovenist geri kafalı' derdim. "

Çakal birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bu kelimeleri küfür olarak tanımıyorum. Ve bu tersten tınlayan bumerangın ne olduğundan emin değilim?"

Başını eğerek onun görmeyi çok istediğı gülümsemesini gizledi. "Sanırım düşündüğümde daha hanımefendi biriymişim. 'Twat- waffle' ve 'fucktard' sadece belden aşağı ve uygunsuz görünüyordu."

"Twat-waffle? O da ne?"

"Bilmiyorum, ama bu iyi değil."

Tekrar sessizliğe büründüler ama sıcaklık olmasa da gerginlik gitmişti. Bu nedenle, "Seni şimdi öpebilirim, eğer kırıcı olmayacaksa" demek zorunda hissetti.

I Nyx, mantıklı olan her şeye karşı duyduğu bir zorunluluktan ötürü öpücük sorusuna kafasında bir dizi yanıt denedi ve derin bir bilişsel dalış yaptı. Netflix'e ve Spotify.

Emma Thompson, yaklaşık. Sense and Sensibility: Tüm bu şehvet dolu düşüncelerden vazgeçmelisin, seni canavar.

Emma Stone, ca. Zombieland: Cesedinin üzerinden. Julia Roberts, ca. Pretty Woman: Büyük hata. Çok büyük. Cardi B, herhangi bir durumda: Sürtük, lütfen.

Bunların hepsi işe yaradı. Ne yazık ki, ağzından çıkma olasılığı daha yüksek olan şey Jennifer Lawrence'dı: Haraç olarak gönüllüyüm.

Sekiz saat, diye düşündü Nyx. Hapishane giysileri içindeki beyefendi böyle söylememiş miydi? Belki de on.

Yani Jack'le birlikte Duvar'a gitmeleri çok uzun zaman alacaktı.

Ve konuşmak abartılıyordu, değil mi?

"Öpüşmeyi ben yaparım," diye mırıldandı. "Çok teşekkür ederim."

Bununla birlikte, dudaklarıyla aralarındaki boşluğu geçerek dudaklarını onun dudaklarının üzerine koydu. Ağzının yumuşaklığını fark edince şaşırdı ama bunun bir anlamı yoktu. Bütün ağızlar yumuşaktı, büyük, güçlü bedenlere bağlı olsalar bile. Ve ne biliyorsun. Bariz uyarılmışlığına rağmen, Jack onun üzerine atlamadı. Bunun yerine, Jack olduğu yerde kaldı, pürüzsüz kayaya yaslandı, keşfederken hızını onun belirlemesine izin verdi ve ... zevk aldı.

Başını eğerek, dilini onun alt dudağı boyunca gezdirerek işleri derinleştirdi. Sonra onun içini yaladı.

Vücudundan yükselen titreme erotikti. Nefesinin sıkışması cehennemden daha sıcaktı. Onun tadı ve onun kokusu ve-

Aniden geri çekildi, parıldayan mavi gözleri onun kile ri buldu. Yüzünde bir kızarıklık vardı ve boynundaki kordonlar gerilmişti, sanki yerinde durmak için kendini zorluyordu. "Hayal kırıklığına uğratmıyorsun," dedi kabaca. "Hiçbir şekilde en ufak."

İşte o zaman onu yakaladı ve göğsüne çekti. Öpücüğü onunkine hiç benzemiyordu. Geçici değildi. Dudakların okşanması değildi. Yumuşak, nazik, tutkunun başlangıcı olan kibar bir keşif değildi.

O tam kanlı, tamamen tahrik olmuş bir erkekti ve istediğini aldı, elleri onun üst kollarını ısırdı, ağzı onunkine sertçe yapıştı, yakaladı ... sahip oldu. Ve kendi kendine tüm bunları bu kadar keskin hissetmesinin nedeninin bu tehlikeli, tuhaf hapisanede duyularının canlı olması olduğunu söyledi.

Ama bu saçmalıktı. Yukarıda, gerçek dünyada, bir randevuda olsalardı ve adam onu bir restoranın park yerinde bir arabaya yaslamış öpüyor olsaydı da aynı şeyi hissederdi.

çok. Vücudu onun sayesinde canlıydı, bulundukları yerde değil.

"İçeri girmeme izin verecek misin?" diye sordu onun ağzına karşı. "Evet," diye nefes aldı. Kendine kalmasını söylerken bile

Sessiz ol.

Ona duyduğu ihtiyaç, saklaması gerektiğini hissettiği bir şeydi. Bu ona güç veriyordu, ölü kaldırma olayıyla ya da onun kadınlara yönelik çağdışı bakış açısının getirdiği saçmalıklarla hiçbir ilgisi olmayan türden bir güç.

Ama sanki tepkisi bir sır mıydı? Özellikle de bacaklarını ayırıp onun sert, kaslı kalçasına oturduğunda, göbeği ona sürtünerek lezzetli bir sürtünme yaratıyordu. Ve sanki onun ne yaptığını biliyormuş gibi, boğazının derinliklerinde mırıldandı, ellerinden biri ensesini avuçlamak için yukarı çıktı. Saç bağını çözdüğünde, bunun adamın kıyafetlerini çıkarmasının başlangıcı olduğunu biliyordu ve çıplaklığa hazırdı, tüm bunların bir sonraki seviyesi için açlık çekiyordu-

Tıpkı hapishanenin labirentine ilk girdiğinde Jack'in onu geçtiği gibi, yine o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Jack onu takip edemiyordu. Bir an Jack onun altındaydı ve ağızları birleşmişti. Sonra, havuzun uzak tarafındaydı.

İleri geri adım atmaya başlarken, bir elini alnına götürdü. Bu sırada taş kanepeye yapışmış, ne olduğunu merak ediyordu.

Yanlış giden neydi?

Ama onu hissediyordu. O da bunu biliyordu.

Bol pantolonunun önündeki şişkinlikten bunu görebiliyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye tersledi. "Ben gayet iyiyim."

"Bu çok iyi. İyi görünüyorsun. Tamamen, tamamen iyi görünüyorsun. Yani, dürüst olmak gerekirse, poster çocuğu

iyi."

"Lütfen konuşmayı keser misin?" diye mırıldandı. "Beni yapabilirsin. Eğer beni tekrar öpersen."

Bunun üzerine durdu ve ona baktı. Kendini şıfıntı ya da başka bir eski moda kelimeyle çağrılmaya hazırladı. Bunun yerine, cinsel uyarılmışlığının tüm gücü sıcak, nemli alanda cızırdadı.

"Benden korkuyorsun," dedi. "Korkmuyorsun değil mi?" "Korkmuyorum."

"Evet, korkuyorsun. Bir oyun başlattın ve şimdi onu bitirmekten korkuyorsun." Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Nedenmiş o?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Sesi ölü gibiydi. "Burası bana korku nedir bilmemeyi öğretti."

Nyx onunla tartışmak için ağzını açtı ama adamın tüm yaşamı tükenirken bu ani dürtüyü takip etmedi. O güzel mavi gözlerin ardında artık ışık yoktu. Muhteşem vücudunda artık uyarılma yoktu. Etrafındaki hiçbir şeyle, hatta kendisiyle bile bağlantısı kalmamıştı.

"Sana ne yaptılar?" dedi boğazını sıkarak.

Adam başını çevirdi ve kadın mum ışığında onun yakışıklı yüzünü inceledi. Ona sinirlenmekle meşgul olmadığı zamanlarda, erkeğin güzelliği onu büyülüyordu. Mükemmel kemik yapısı ve artık çok iyi tanıdığı duygulu dudakları vardı ve omuzları çok güçlü ve geniş, kalçaları çok dar olan gövdesi, yukarıdaki erkeklerin elde etmeye çalışmak için spor salonuna gittikleri türdendi.

"Önemli değil." Başını iki yana salladı. "Hasar oluştuktan sonra, bunun nedeni artık önemli değildir. Sahip olduğunuz tek şey kırılan şeydir."

"Özür dilerim-"

"Övgüleriniz gereksiz ve hoş karşılanmıyor-"

"-Bunu gerektiği kadar ciddiye almadığım için." Gözlerini ondan ayırdı. "Haklısın. Buranın ne kadar kötü bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim olduğunu sanmıyorum."

Ne de olsa, onun gibi bir erkeği kırabilirlerse?

Ve olan da buydu. Ayrıntılara ihtiyacı yoktu, dediği gibi, ruhunu kaybetmesi yeterliydi ve göğsünün ortası onun için ve Janelle için ağrıyordu. Yüce Tanrım, Janelle'e ne yapmışlardı?

"Banyo yapmak ister misin?" dedi kabaca.

"Evet." Düşünmeyi durdurmak için her şeyi yapardı.

Ona sırtını döndü ve rastgele bir yerde yere oturdu - ve mağaranın neresinde olduğuna dair hiçbir fikri olmadığına bahse girmeye hazırdı. Galaksinin dışında, garip bir yörüngedeki bir yıldız gibiydi. Gerçekliğin dışında.

"Size daha fazla mahremiyet sağlayabilirim," dedi. Sanki ona somut bir şey teklif ediyormuş gibi, avucunun içinde tutup ona doğru uzatabileceği bir şey. "Gidebilirim."

"Kal," diye cevap verdi. "Böylece desteğim olduğunu biliyorum." Adam başını salladı.

"Pekâlâ."

Bir süre bekledi, ancak bu duraklama sırasında ne olmasını ya da neyin değişmesini beklediğinden emin değildi ve bu süreyi adamın omurgasından aşağı doğru uzanan at kuyruğuna bakarak geçirdi. Çok uzundu. Yine de yüz yıldır saç uzatıyordu.

O kravattan kurtulup çıplak göğsünün üzerine dökülse nasıl görünürdü?

Fabio'nun bu sözleri üzerine sırtını ona döndü ve hızla kıyafetlerini çıkardı. Kollarından biriyle göğüslerini kapatarak suya girdi, hem ne kadar çıplak olduğunun farkındalığından hem de sıcaklık düşüşünden dolayı tüyleri diken diken olmuştu. Neyse ki havuzun üzerinde durdukça yükselen sıcaklık ürpertiye hafifletti,

Gerçi bu onun kırılmalık duygusuna hiçbir Şey yapmadı - ki dürüst olmak gerekirse, o kadar da önemli bir Şey değildi.

Her nasılsa, bu konuda ona güvenebileceğini biliyordu. "Ohhhhh ..."

Nyx havuza adımını attığında, vücuduna değen ılık ve hafifçe hareket eden suyun verdiği his, sanki daha önce hiç banyo yapmamış gibi bir keşif oldu. Yine de her Şey çok beklenmedikti. Derinlik. Aşağı ya da yukarı ayarlayamayacağı sıcaklık. Akıntıların hareketi.

Bunun gerçekleşiyor olması bile.

"İyi hissediyor musun?" Jack kısık bir sesle yorum yaptı. "Evet."

Başını salladı. "Beni kurtardı. Birçok kez."

Splaying dışarı onu Silahlar, Nyx kaplanmışve havuz içindeki dalgalanmaları serbest bıraktı.

Yapma, diye düşündü. Sorma.

"Neyden," dedi.

akal, kendi mlk, kendi alanı olarak düşündüğü bu havuza batırılan kadının neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Hapishanede başka havuzlar da vardı, mahkûmların zaman zaman kendilerini bıraktıkları ya da içine atıldıkları ortak kullanım havuzları; ama bu onun havuzuydu. Kane ya da diğerleri gibi yoldaşları arada sırada girerlerse? Bunu her zaman kendisinin onlara karşı bir nezaketi olarak görürdü.

Koyu renk saçları çözülmüş, uçları havuzun yumuşak, çalkantılı yüzeyinde sürükleniyor olacaktı ve dalların yüzünün etrafında kıvrılmaya başlayacağını hayal etti. Yanakları zaten uyarılmanın etkisiyle renklenmiş olsa da kızaracaktı. Teni iyli ve hülyalı bir hal alacaktı.

Kendi başına böyle olmadığından değil.

Bir yabancıya ne kadar açıklama borçluyum? diye düşündü onun sorusunu düşünürken.

"Bu hapishane pis bir yer." Sorusuna hiç de öyle değil diye cevap verirken yüzünü ovuşturdu. "Çok kirli. Temiz kalmak zor."

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin." "Neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Sözlerine biraz inandırıcılık kazandırmak için omzunun üzerinden ona baktı. Kız ona odaklanmıştı ve yüzünün etrafında oluşan bukleler konusunda haklıydı. Allık konusunda da. Ama kızın ifadesi kafasında canlandırdığı kadar rahat değildi. Kız gergindi ve gerçekten içinden geçmek isteyip istemediğini doğru dürüst değerlendirmeden önce bir kapı açtığını hissetti.

Ama yine de, bu onun başına çok daha önce gelmişti, değil mi?

"Seni becermeme izin verecek misin?" diye sordu alçak bir sesle. "Gerçekten."

Gözleri kısıldı ama alındığından değil. Ve onun beklenen tepkiyi vermemesi, soruyu kaba bir şekilde ifade ettiğini fark etmesine neden oldu çünkü böyle olmasını ummuştı.

"Asıl soru senin beni becermene izin verip vermeyeceğin," dedi. "Söyle bana, kim o?"

Başını ondan uzaklaştırdı. "Benim için kimse yok."

"Yalancı." Biraz güldü. "Ve dürüst olabilirsiniz. Bana ne söylersen söyle bir yere gidecek değilim. Burada kimseyi tanımıyorum ve kalmayacağım. Ayrıca, biz yabancıyız."

Adam başka bir şey söylemeyince, kadın usulca küfretti. "Hadi ama, önümüzdeki sekiz gün boyunca konuşmaktan başka ne yapmamız gerekiyor?"

saat mi? Yoksa on saat mi? Tabii ki zamanı nasıl geçireceğime dair başka planlarım vardı."

"Oh, gerçekten mi? Neymiş onlar?"

"Seninle seks yapmak zaman geçirmek için iyi bir yol gibi görünüyordu."

"Sadece sıradan bir egzersiz," diye mırıldandı. Yine de buna alışkın olmalıydı, değil mi?

"Sanki senin tarafında başka bir şey varmış gibi?" "Ve bu seni rahatsız etmiyor."

"Demek namuslu kadın meselesine geri döndük, öyle mi?" Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Anı yaşamaya inanıyorum. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu."

"Yalan söylemedim," dedi aralarındaki sessizlikte. "Benim için kadın yok."

Onun suyla oynamasını, ellerini suyun içinde gezdirmesini izledi. "Öldü mü? Bir shellan geçirdin ve o öldü mü?"

"Ben hiç çiftleşmedim ve asla da çiftleşmeyeceğim." "Nedenmiş o?"

"Bunun apaçık ortada olduğuna inanıyorum." Etrafını işaret etti. "Bir hapishanedeyiz, unuttun mu?"

"İçeri girdiğinde kaç yaşındaydın? Ve ne zamana kadar?"

"Bu ömür boyu hapis cezası. En azından şimdilik." "Ne yaptın sen?"

"Biz burada o soruları sormayız."

"Ben buralarda bir yabancıyım. Senin de her zaman belirttiğin gibi."

Gözlerini suya indirdiğinde, bir şey söylemesini, ona meydan okumasını bekledi. Onun yerine sessiz kaldı ve aklına kendi sorusuna kendisi cevap vermesi gerektiği geldi.

"Ya sen?" dedi. "Çiftleştiniz mi?"

"Tabii ki hayır." Başını arkaya attı ve güldü. "Hayır."

Bu iyi bir şeydi. Başka bir erkeği öldürmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. En azından onunla birlikte oldukları için-

Yanlış yere koyduğu bölgeselliği yüzünden inleyerek bir elini şakağına götürdü.

"Sana tekrar iyi olup olmadığını sorarsam," dedi, "ne kadar iyi hissettiğine dair bir savunma monoloğu daha mı dinleyeceğim?"

"Hayır. Sanırım biraz renklendireceğim ve bana verdiğin baş ağrısını tarif edeceğim."

"Aman Tanrım. Şaka yaptın."

Elini bırakarak ona doğru bir bakış fırlattı ve hemen ardından öfkesini kaybetti. Havuzun içinden ona gülümsüyordu, dudaklarının kenarları kalkıktı, gözleri parlıyordu. Kalbi durdu. Ve sonra ritmini iki katına çıkardı. Kızginken çok seksiydi. Geri kalan zamanlarda da sinir bozucuydu. Ama bu haliyle?

Kaşlarını indirdi ve ağzını büzdü. "Ne?"

Adam cevap vermeyince kaşlarını çattı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Gözlerini indirerek yumuşak bir sesle, "Dönüşümden önce güneşi görmemiştim. Baktığım için beni suçlayabilir misiniz?"

TRhage'i yere seren şey bir enfeksiyondur ve vücudunun kararlılık gösterememesi onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

yan tarafındaki yara söz konusu olduğunda. Kurşun istilası ve ameliyatın diğer üç yeri uygun şekilde iyileşmişti. Ancak kaburgalarının altındaki yara, can sıkıcı alışkanlıkları olan bir misafir gibi kalmakta ısrar ediyordu ve gitmesi konusunda hiçbir aciliyet hissetmiyordu.

Ve böylece Jabon'un misafir yatağında, beyefendinin misafir odasında yattı ve durmadan beklendi. Tüm ihtiyaçlarıyla ilgilenildi. Yiyecek, içecek, abdest, giyecek. Seks ve kan. Birinin onun için nefes almasına ihtiyaç duysaydı, bu işlevin personel tarafından hemen yerine getirileceği hissine kapıldı. Doğrusu, böyle bir ilgiyi coşkulu bir minnettarlıkla karşılamamak kabalık gibi görünüyordu, ama sevgili Bakire Kâtip, mütevazı meskenine ve oradaki yankılanan yalnızlığa dönmek için sabırsızlanıyordu.

Arkadaşsızlığı nasıl da arzuluyordu.

Ayrıca personelin yapacak başka bir işi de yoktu. Evin köpeklerinin diğer konuklara hizmet sunması için pek çok fırsat vardı. Jabon'un çatısı altında konaklayan çok sayıda kadın ve erkek vardı. Rhage onların koridorlarda yürüdüğünü duyabiliyor ve kapalı kapısının altından gelen cereyanda kokularını yakalayabiliyordu. Dahası, kaldığı yerin her iki tarafında da çok fazla sohbet vardı. Malikâne evden çok otele benziyordu ve ortalık asla sessiz, asla sakin değildi. Gün ışığında değil. Yemek zamanı değil. Hele her akşam düzenlenen partiler sırasında hiç.

İnsan böylesine boş ve tüketici bir varoluşun amacını merak ediyordu. Öte yandan, Jabon çiftleşmemiştir ve Rhage'ın pek umurunda olmasa da, erkeğin efendisi ve mahmeninin öldüğüne dair bazı dedikodular vardı. Dolayısıyla, aristokrat ailesini satın alıyor gibi görünüyordu; misafirperverliği, satın aldığı sevgi, sadakat ve desteği güvence altına almak için kullandığı para birimiydi-

Kapı yumuşak ve saygılıydı. Ve Rhage dişlerini sıktı. Başlangıçta personelin sadece nefes alıp almadığını kontrol ettiğini düşünmüştü. Şimdi ise ona makul bir standardın üzerinde ilgi gösterdiklerine inanıyordu çünkü mensubiyeti hakkında bilgilendirilmişlerdi. Kara Hançer Kardeşliği üyeleri, Kurucu Ailelerden bile daha yüksek bir sosyal statüye sahipti. Ev sahipliğinin gerekliliklerini iyi bilen Jabon, böyle bir savaşçının ağırlanmasını açıkça kendi sosyal statüsüne bir artı olarak görüyordu ve bu nedenle, mümkün olan her türlü nezaketi göstermeyi planladığı biriydi.

Dünyadaki her bir köpeğin yardımıyla.

"Evet," dedi Rhage sertçe. Çünkü cevap vermezse, tekrar tekrar geri döneceklerdi.

Kapı kırıldı. Ve hiç beklemediği bir yüz içeri baktı.

"Darius, ne yapıyorsun?" dedi.

Kardeş öne çıktı ve kendini içeri kapattı. 'Lo, acıyan gözler için ne manzara. Kardeşin tanıdık yüzü uzun bir bulut döneminden sonra ay ışığı gibiydi, bir fener gibiydi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, savaş için giyinmemiştir, ancak iyi bir sivil kıyafet içinde olmaya özen göstermişti. Bununla birlikte, mükemmel kesimli gece takımının ince mavi yününün altında gizlenmiş silahlar her yerinde olabilirdi.

Rhage bir kez daha hançer tutmak için sabırsızlanıyordu. "Nasılsın?" Darius sordu.

"Beni bu binadan çıkarma nezaketinde bulunur musunuz?"

"Kaldığınız yer hoşunuza gitmedi mi?" Darius lüks odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Size oldukça iyi bakıldığını duydum. Jabon her gece bana bakımınızla ilgili ayrıntılı bilgi veren bir mektup gönderiyor. Bana onsuz da yapabileceğim ayrıntıları sağlıyor."

"Bu yatağın bir başkası tarafından derhal doldurulabilmesi için onu boşaltmaya çalışacağım. Başkaları da bu nimeti paylaşmalı."

"Ne kadar düşüncelisin," dedi Darius gülerek. "Ama Havers ile konuştum."

"Ah." Rhage çarşafı çıplak göğsünün üzerine çekti. "Ama nasıl? Umarım öyledir."

"Soruşturmayı onun hayatı üzerine harcadığıma mı inanıyorsunuz? Gerçekten." "Güzel. Durumum hakkında ne dedi?"

"Henüz buradaki yüklerinizden kurtulacak kadar iyileşmediniz. Korkarım ki yatmaya ve el pençe divan durmaya devam etmek zorundasınız."

Rhage doğrulduğunda inledi ama gövdesini yastıkların üzerinde daha yükseğe kaldırmayı başardı. "Bununla işim bitti,

şifacı ne derse desin-"

"Sende en çok neye hayranım biliyor musun?" "Herhangi bir yerde bulunmayışıma mı?"

Darius kaşlarını çattı. "Şirketinize o kadar da kötü gözle bakmıyorum."

Dövüşçü gerçekten incinmiş gibi görününce Rhage yumuşadı. "Şaka yapıyorum kardeşim."

"En çok hayranlık duyduğum şeyin mantıklı ve sağlam tavsiyelere uyma yeteneğiniz olduğunu söylememe izin verin. Bu sizin en ayırt edici özelliklerinizden biri. Gerçekten etkileyici."

"Bu erdeme hiçbir zaman sahip olmadım ve bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Gerçekten mi? Çünkü bunu sizin en önemli ve övgüye değer nitelikleriniz arasında buldum."

Darius kaşlarını çatarak, önündeki çıplak, yaralı ve şu anda bile başını yastıklardan kaldıramadığı için sersemlemiş hisseden et parçasına sabit bir beklentiyle bakarken, aksi bir pozisyonu savunmak oldukça zordu.

"Karakter analizlerinle beni sıkıyorsun," diye mırıldandı Rhage.

"Yine de aynı fikirde değilsin kardeşim." Darius gülümsedi. "Ve gördün mü? Bu kadar makul olmana rağmen-"

"Beni alkışlamaya başlarsanız, size çok kötü bir sonuç vermek için bu yataktan çıkacağım."

Darius başını eğdi. "Not edildi."

Rhage bir kez daha yaslanmasına izin vererek kardeşine baktı. "Buraya sadece huzur ve esenlik duygumun kaybıyla alay etmeye mi geldin?"

"Öyle bir şey yapmıyorum. Burada kalmak seni gerçekten bu kadar yoruyor mu?"

Rhage kuru bir sesle, "Sürekli ilgilenilmek bunu yapar," dedi. "Belli ki uzun süreli nezaket gösterecek biri değilim."

"O halde Kardeşlik'te doğru türden erkeklerle çalışıyorsunuz." Darius yeleğinden altın bir cep saati çıkardı ve saate baktı. "Ve sağlığınıza değerlendirmenin yanı sıra, sözünü ettiğim işlerin ustasıyla görüşeceğim."

"Eviniz hakkında mı?"

"Anlaşıldığı kadarıyla o da burada misafir - bekle, ne yapıyorsun?"

"Bunun açık olduğuna inanıyorum." Rhage kendini yastıkların üzerinden itti ve bacaklarını çarşafın altından çıkardı. "Bana şu bornozu getirir misin?"

Darius yazı masasının yanındaki sandalyenin üzerine serilmiş olan ipek elbiseye baktı. Taş suratlı ifadesi, bunun ne tür bir giysi olduğunu bilmiyormuş gibiydi ve belki de bir şekilde zehirli olmasından endişe ediyordu.

"Kardeşim," diye sordu Rhage. "Onu bana getirir misin, yoksa sana çıplak katılmamı mı tercih edersin?"

"Eğer kendi giysilerinizi temin edecek kadar iyi değilseniz, aşağıda ayaklarınızın üzerinde durmamalısınız."

"Oh, cübbeyi almak için yeterince güçlüyüm. Ben sadece sizi kötücüllüklerimiz arasındaki kaçınılmaz karşılaştırmalardan uzak tutmaya çalışıyorum. Hayal kırıklığınız çok büyük olur. Oldukça merhametliyim."

"Çok saçmalıyorsun." Ama kardeşi sandalyeye doğru giderken gülümsedi. "Talebini kabul etmemin tek nedeni, çıplak halinle merdivenleri çıkmaya çalışmandan korkmam. Bunun en ya da boyla hiçbir ilgisi yok."

"Nasıl inanıyorsan." Rhage kendini ayağa kaldırırken bir iniltiyi yuttu. Devrilmemek için bir elini oymalı başlığın üzerine koydu ve dik durmak için desteğe ihtiyacı yokmuş gibi görünmeye çalıştı. "I

sizi kuruntularınızdan vazgeçirmek istemem. Çoğu zaman elimizdeki tek şey onlar-"

"Kardeşim, sen iyi değilsin."

Rhage kapattığının farkında olmadığı gözlerini açtı. Darius onun önünde durmaya gelmişti ve kardeşi gösterdiği her zayıflığı not ediyor gibiydi.

"Aynı fikirde değilim." Rhage diğer erkeğin gözlerinin içine baktı. "Ve ben de aşağıya geliyorum, sadece bir kanepeye uzanıp konuşmalarınızı dinlemek için bile olsa."

Darius üzgün görünüyordu. "Çok yalnız olmalısın kardeşim."

"Hayır, sadece birinin bana başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormasını istemiyorum."

Ve hepsi bu kadardı. Darius'un ipeğin Rhage'in bedenine örtülmesine yardım etmesi gerekse de, tam dikeyliğin tadını çıkarmak için yardıma ihtiyaç duyulsa da, merdivene yolculuk yavaş ve zahmetli olsa da, sağlık ve göreceli zindelik konusunda başka bir şey konuşulmadı.

Ya da eksikliğini.

Rhage rahatsızlığını unutmak için merdivenlerden inerken Jabon'un evinin etrafına bakındı. Yolculuğu sırasında çevre hakkında hiçbir izlenim edinmemişti ve duvarlarda yakut, safir ve zümrütten zengin duvar halıları ve imparatorluk merdiveninin üzerindeki tavanda melek ve tanrıçalarla dolu bir tablo ile her şeyin çok görkemli olmasına şaşırmadı. Bununla birlikte, çok etkileyici ön salon kabul alanında, armatürlerden ve şamdanlardan parıldayan çok fazla kristal vardı ve yaldızlı çerçeveli yağlı boya tablolar ve heykeller çok yakın yerleştirilmişti.

Sonuçta dekor da ev sahibinin misafirleri gibiydi, çok fazla ve çok şatafatlıydı.

Rhage fuayenin mermer zeminine ulaştığında, Jabon'un kendini kanıtlama ihtiyacının malikâneyi hem nesneler hem de insanlar için bir vitrine dönüştürdüğüne karar verdi. Ve bir bakıma, her şeyin çoğalması Rhage'in zorunlu nekahat dönemi hakkında daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Ev sahibi olarak Jabon'u seçmeyeceği kesindi ve diğer pek çok kişinin de aynı şekilde yararlanması, durumu daha az kişisel hale getiriyordu.

Salona girdiklerinde kardeşine, "Erkeğin adı neydi?" diye sordu. "Hatırlayamadığımı fark ettim."

Darius cevap veremedi, aşırı geniş alanın karşısındaki bir erkek ayağa kalktı. Rhage "işlerin efendisi "ne bakarken bir tanıma parıltısıyla sarsıldı. Ancak vampiri daha önce nerede gördüğünü çıkaramıyordu.

Erkek de aynı şekilde iki kez baktı. "Ah . . ."

Ama belli ki onunkinin başka bir nedeni vardı. Yabancınnın bakışları aşağı inip hemen başka bir yere yöneldiğinde Rhage kendine baktı. Bu hiç düşünmediği bir şeydi. Cüppe belli bir alçakgönüllölük sağlamak için yeterliydi ama iş kol ve bacaklara geldiğinde görevini yerine getirmekte tamamen yetersiz kalıyordu ve aynı şekilde gövdeyle ilgili konularda da zorlanıyordu, yakaların yarattığı V o kadar derindi ki göğsünün büyük bir kısmı sergileniyordu. Kardeşliğin kutsal yıldız şeklindeki yara izi de buna dahildi.

Ama ne olacak ki, diye düşündü Rhage.

"Burası o kadar sıcak ki," dedi küçük bir dönüş yaparken, "bunu ferahlatıcı buluyorum."

Erkek, sanki gerçeklikle mücadele eden biriyle uğraşıyormuş gibi başını eğdi. "Ama tabii ki. Bu akşam hava oldukça sıcak."

"Evet." Rhage gülümsedi. "Anlıyorsun."

Darius tanıştırdı ve Rhage hançerini "Çakal "a uzattı. "Memnun oldum."

Avuç içleri birbirine kenetlendiğinde erkek gözlerini kıstı. "Bağışlayın ama iyi görünmüyorsunuz."

Darius odadaki tek boş alan olan geniş masaya doğru ilerlerken, "Yarası iyileşiyor," diye mırıldandı. "Sevgili Bakire Kâtip ..."

Kardeşinin yorumlarıyla sürüklenirken, Rhage'in ilgisi onu ileriye taşıdı. Menzile girdiğinde, çok az aşına olduğu şeyleri fark etti: Bina planlarının mimari renderları, oda ve çatı çizgilerinin bir yığın halinde dizildiği geniş kâğıtlar-

"Bunun kaç odası var?" Rhage avuçlarını masanın kenarlarına dayayıp bacaklarına binen yükü hafifletmek için eğilerek konuştu. "Ve kaç katı var?"

Çakal üst örtüyü sıyrarak kaldırdı. "Yerin üstünde üç ya da daha fazla kat var, hangi kotun dikkate alındığına bağlı olarak."

Sayfalar birbiri ardına kaldırılıyordu ve Rhage'in gözleri tüm tesislere yetişemiyordu.

Kardeşine bakarak başını iki yana salladı. "O çatı altında kaç kişi kalmayı düşünüyorsun?"

"Ne kadar sığdırabilirsek."

"O halde türün tamamını evinizde ağırlamaya çalışın. Misafirler için Jabon'la savaşmanız gerekecek."

"Pek sayılmaz." Darius uzandı ve üzerinde "Doğu Kanadı" yazan bir şeyin çizgilerini takip etti. "Ama belki bir gün shellanlar olacak. Genç. Bir aile olan bir topluluk."

"Bu Kardeşlik için o zaman?"

"Evet."

Rhage bu anlamsız fanteziyi reddetmek için ağzını açtı. Sözde Kral olan Wrath, liderlik etmeyi reddetmişti.

Yüzyıllar boyunca kardeşler, nadiren bir araya gelen tekil aktörlerdi -çoğunlukla da ayrı ayrı kovalanan iki azınlığın yolları kesiştiği için. Darius'un zihnindeki hangi kavram bu yalnız ve geçici manzarayı bir bütün haline getirebilirdi ki?

Örneğin, Zsadist? Çiftleşti mi?

Yine de, o kırık erkek muhtemelen birkaç yıl içinde ölmüş olacaktı. Gerçi insanlar bunu bir süredir söylüyordu.

"Rüya görmek güzel bir şey," diye mırıldandı Rhage uzaktan.

Çakal, geniş sayfaları tekrar yerine indirirken Darius'a, "Belki bu çizimleri en iyi dileklerimle kabul edersin," dedi. "Onları inceledikten sonra buraya geri gelebilirsin ve onları kullanmak isteyip istemediğini ve eğer istiyorsan neleri değiştirmek istediğini tartışabiliriz."

Darius'un bakışları, sanki oda ve koridor tasvirlerini kafasında üç boyutlu hale getiriyormuş gibi en üstteki sayfada gezindi. "Şimdi bunları benimle birlikte gözden geçirecek vaktin var mı?"

"Elbette, ama boş zamanlarınızda çalışmak istiyorsanız aceleye gerek yok. Burada iki hafta kalacağım."

"Jabon'un akrabası mısınız?"

"Aynı kanı paylaşmıyoruz. Ancak bir süredir tanışıklığımız var. Ben yetim kaldığımda, onun efendisi yoluma devam etmeme yardım etti."

"Hiç canlı kanınız yok mu?"

"Mahmenim benim geçiş sürecimden iki yıl sonra vefat etti." "Peki ya efendin?"

Çakal planlara dokundu. "En tepeden başlayıp aşağıya doğru mu inmek istiyorsunuz? Yoksa bodrumdan mı başlayalım?"

Darius başını eğerek konunun kesin bir şekilde değiştiğini kabul etti. "Bodrum katı. En baştan inşa edelim."

Çakal katmanları dikkatlice geriye katladı ve sonunda çok daha az bölmesi olan bir çarşaf ortaya çıktı. "Öncelikle tesisat sistemini ve ısıtma koşullarını açıklamama izin verin. Bazı yeni fikirlerim var ve sizi yapıyı elektrikle donatmayı düşünmeye çağırıyorum. Geleceğin tüm binaları için standart budur."

"Evet, şimdilerde popüler olmaya başladığını görüyorum."

Başları içeri doğru eğilirken ve işlerin ustası pek de ilgisini çekmeyen şeyleri anlatmaya başlarken, Rhage bir sandalyeyi sürükledi ve kendini onun ipek sınırlarına bıraktı. Yanı onunla konuşuyordu - ona küfretmek daha uygun düşerdi - ama o yatağa dönmek istemiyordu. En azından burada kalır ve ikisinin Darius'un bir daha asla boş kalmayacak dağ evini tartışmalarını izlerse, cehennemi acıdan uzaklaşabilirdi-

Kabul alanında, konağın ön kapısı açılıp kapanıyor, dışarıdan gelen temiz hava sanki başka bir hevesli misafirmiş gibi içeri doluyordu. Ama burnuna ulaşan başka bir şey vardı. Parfüm.

Rhage omzunun üzerinden baktı. Ve aniden yukarıda, sırt üstü yatmış olmayı diledi.

Misafir odasında kimin olduğunu fark eden evin nazik ve çaresiz ev sahibi hemen ileri atıldı, Jabon'un yüzündeki geniş gülümseme Rhage'in enfekte olmuş yarasının son on dakika içinde iyileşme yolunda ilerleme kaydedip kaydetmediğini araştırmasına neden olacak türdendi. Yüzünü buruştururken, daha uzun bir süre sıkışıp kalacağından korkuyordu.

Belki de bir sonsuzluk. Ya da en azından öyle hissettirecekti.

Jabon kendisiyle birlikte içeri girenleri işaret ederken, "Gelin, gelin, çok özel konuklarımla tanışmalısınız," dedi. "Gelin!"

Beyefendi, sanki birazdan resmi bir portre için oturacakmış gibi giyinmiş, ipek kravatı, tavus kuşu desenli yeleği, iyi dikilmiş ceket ve pantolonuyla salona daldı. Arkasından gelenler? Bariz bir şekilde soylu, seçkin ve akraba olan iki kadın, mahmen ve kızı parlak renkli, tohum inciler ve çok sayıda dekoratif dikişle süslenmiş elbiseler ve pelerinler giymişlerdi.

Sanki Jabon'un dekor anlayışı tekstile aktarılmış gibi.

Rhage dişilere doğru döndü, güzel kalçalarını ve baldırlarını sergilediği anda bu davetsiz misafirin icabına bakılacağına farkındaydı.

Ve tabii ki, dişiler kıkırdarak geri çekilirken ikiz bir çığlık ve hızlı bir shuffle duyuldu.

Rhage başını sallayarak ev sahibinin kınamasını bekledi.

Onun yerine Jabon güldü. "Kendinizi kurtarın, sevgili dişiler. Gözlerini çevir!"

Kabul alanında kıkırdamalar devam ediyordu. İkisinden biri, "Bakışlarımızı iyi sakladık," diye cevap verdi.

Jabon'un gözleri sevinçle parladı. "Kara Hançer Kardeş Rhage bir izlenim bırakıyor, değil mi? Kara Hançer Kardeş Darius da öyle."

Rhage azı dişilerini gıcırdattı ve kardeşi de aynı şekilde sinirlenmiş görünüyordu. Bu arada dişilerden gelen tepki anında oldu. Gözünün ucuyla,

Rhage çiftin salonun pervazlarına yaslanıp kendisine ve savaşçı arkadaşına ilgiyle baktığını fark etti.

Görünüşe göre edep göreceliydi. Suç teşkil eden şeyin sosyal statüsüne bağlıydı.

Rhage başını sallayarak, "Gerçekten de yatmamalıydım," diye düşündü.

CHAPTER SIXTEEN

T tek göz açık uyumak hakkında alk.

Nyx oyulmuş mağaranın nemli duvarına yaslanmış otururken, ayakları mağaranın içine doğru uzanıyordu.

Havuzda, kıyafetlerini giymiş, saçları hala ıslak bir şekilde örülü haldeyken, bu ifade hakkında hiç düşünmediğine karar verdi. "Hayat bir otoyoldur" gibi, bu sözler zaman zaman duyulan türden şeylerdi. Bir dergi makalesinde okumuştı. Bir kitabın bölümünün ortasında ya da bir kitabın başında. Ancak, diğer tüm hazır ifadeler gibi, bu kelime kombinasyonu da o kadar fazla kullanıldı ki artık bir anlam ifade etmiyordu. Ayrıca, eğer onu incelerseniz, tüm cümle dağılır. Biri kürdanla kapağınızı açmadıkça, sözün arkasındaki gerçek örüntüsü yerden kalkamazdı. Ve her halükarda, eğer biri size bunu yapsaydı, uyuyor olmazdınız. Kürdanı çıkarır ve bir muşta sandviçle çabaları için onlara teşekkür ederdiniz.

Tamam, işe yaramayan bir dizi kelime daha vardı: "Knuckle" ve "sandwich."

Her neyse. Gözleri -her ikisi de- kapalıydı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığının farkındaydı, bu yüzden biraz uyumuş olmalıydı. Yine de kesintiler hakkında konuşun. Farkındalığı, duyuları, karıncalanması, adrenalinle beslenen paranoyası, sürekli çalışan bir Geiger sayacıydı.

Çok fazla yanlış pozitif vardı.

Sesler, gerçek ya da hayali. Kokular, gerçek. Sıcaklık veya hava akımındaki değişimler, gerçek ama sonuçta hiçbir şeyin göstergesi değil.

Her uyandığında gözleri Jack'e kayıyordu.

Havuzun uzak tarafında, onun bulunduğu pozisyondaydı, vücudu duvarın dikeyliğine dik bir açıda, kalın ve ağır bacakları önünde, geniş omuzları çok fazla yer kaplıyordu.

Göz kapakları yüz yetmiş beşinci kez açılırken, dikkatini tam olarak neyin çektiğinden emin değildi, ama kafasında her yerde kullanılan yerel deyişlerin buhar izlerini takip etmek gibi, "huh-ne?" bir tür oyuna dönüşmüştü. Eğlenceli, eğlenceli.

Üzerine doğru gelen mahkûmlar, gardiyanlar gibi endişe verici bir şey olmadığında ve Jack hiçbir şeye tepki vermediğinde, göz kapaklarını tekrar kapattı.

Ama bu kez tek gözlü uykuya geri dönmek yoktu.

Bacaklarını açıp tekrar kapattı. Aynı şeyi kollarına da yaptı. Boynunu kırdı.

Etrafına bakınırken, onu rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmek istedi, sanki cevap bir tür huzur getirecekmiş gibi. Ya da en azından kalp kaslarına bağlı olan adrenalin hortumunun fişini çekecekti.

Aklına gelen tek şey Jack'in sorusuna verdiği cevaptı.

Sen ne yaptın?

Burada böyle sorular sormayız.

Bu sözleri söyledikten sonra, oturmak için şu anda bulunduğu yere doğru ilerledi. Bundan sonra bir süre, içinde bulundukları durumla ilgili şeyler hakkında rapor verdi: Nöbet çizelgeleri. Daha ne kadar beklemeleri gerektiğini. Vardiyalarda nerede olduklarını takip etmek için belirli aralıklarla nasıl kontrol edeceğini.

Pek çoğunu takip etmemişti. Ve onun da takip etmediğini hissetmişti.

Ve şimdi buradaydılar, uyukluyormuş gibi yapıyorlardı. Ya da en azından o öyleydi. Gerçekten uyuyor gibi görünüyordu, gerçi şimdiye kadar kedi uykusu rutinine alışmış olmalıydı.

Yüce İsa. Yüz yıldır burada. Hala anlayamadı.

Rüzgârlığının ön cebini açarak telefonunu çıkardı ve açtı. Cihaz açılırken, sadece on dakika geçtiğini öğrenmek için kendini hazırladı. Ayrıca on saat geçtiyse ve şimdi gitmeleri gerekiyorsa.

Saat geldiğinde, en son kontrol ettiğinden bu yana altı saat geçmişti ve flaş haber karşısında gerçek bir tepki vermemesine şaşırdı. Sonra tekrar, bir eylem çağrısıyla birlikte gelmedi, değil mi? Zıplayıp isimlerin olduğu o yere gitmek yoktu. Duvar.

Telefonu tekrar kapattığında, elli yıl boyunca bir kez bile kız kardeşinin öldüğü fikrini düşünmemişti. Bir kez bile. Bunun mümkün olduğuna inanmayı hâlâ reddediyordu. Zihninde, kazınmış isimlerden oluşan düz bir düzleme çıktığını, listeyi kontrol ettiğini ve kesinlikle hiçbir şey bulamadığını gördü.

Janelles. Peki bu olduğuunda? Sırada ne olduğunu biliyordu.

Jack gitmesi için ona baskı yapacaktı. O da kalacaktı. Ve bir buçuk patlama yaşayacaklardı.

Bu arada yapabileceği tek şey beklemekti.

Telefonunun fermuarını tekrar çekip vücudunu dik pozisyona getirdiğinde -uçaktaki tepsi masası gibi uyuyormuş gibi yapamayacak kadar huzursuzdu. Ve poposu o kadar uyuşmuştu ki, cansız bir nesneye dönüştüğünden oldukça emindi.

Hiçbir yere gidemediği ve kafasındaki aptal kedi numaraları ve zihinsel sınavlar koleksiyonu dışında dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadığı gerçeğiyle yüzleşirken, Janelle'in götürölmesinden sonraki yılı hatırladı. Tüm o uykusuz günler tıpkı bunun gibiydi, yorgunluk ve vızıltılı, seğırmeli farkındalığın özel işkence tentürü kafatasının altında, derisinin altında savaşıyordu.

Cezalarını çekenler için durum böyle miydi? Acı çekmeyi hayal bile edemezdi-

Ses keskin ve beklenmedikti ve her ne olduğunu anlamaya çalışırken beyni ona bu sesi ilk kez duymadığını söyledi. Aslında, bu garip ses onu uyandırmıştı.

Elini yere koyduğunda, avucu kalçasındaki kayanın üzerine koyduğu silaha kilitlendi ve emniyeti kapattı. Dalgın bir şekilde, ilk öldürdüğü muhafızdan aldığı dokuz kurşunla başka bir muhafızı vurmasının ironik olacağına karar verdi ve sonra beyni bunu geçip başka bir soruya yöneldi: Mezarların arasından sürükleyerek çıkardığı o ölü erkeği güneş ışığı mı sahiplenmişti? Şimdiye kadar, güneş ışığının küllemeye yetecek kadar çok olması gerekirdi-

Ses üçüncü kez tekrarlandı.

Kaşlarını çatarak havuzun karşısına baktı. Jack'in yüzü çatılmış, kaşları inmiş, dudakları hırıltılı bir saldırganlıkla geriye çekilmişti ... ya da belki de acıydı. Söylemesi zordu. Ve boğazından öyle sesler çıkarıyordu ki, belli bir hacme ulaştıklarında, akan suya rağmen ona doğru ilerlemeye yetiyordu.

Homurdanmalar. Hırıltılar. Adem elması boğazının ön sütununda aşağı yukarı hareket ediyor.

Kucağında, elleri seğiriyordu. Sonra yumruk haline geliyordu. Ve bacaklarının ucundaki ayakları sanki ileri doğru koşuyormuş gibi esneyip gevşiyordu. Yoksa geri mi çekiliyordu?

"Jack?" dedi.

Başı omurgasının üzerinde sarsıldı ama hemen yerine oturdu. Ardından ağzı mırıldanır gibi hareket etti ve sonra bilinçaltında her ne oynuyorsa onun tarafından geri kazanılmış gibi görünüyordu.

"Jack."

Adını biraz daha yüksek sesle söylemesine rağmen, adam rüya halinde kaldı ve işler onun için daha da yoğunlaştı. Şimdi çırpınıyor, kollarını sallıyor, başını ileri atıyordu. Geri tekmeliyor.

Gözünden tek bir damla yaş kaçtı ve yanağından aşağı süzüldü-

Nyx ayağa fırladı ve havuzun etrafını dolaştı. "Jack!" diye havladı.

Hiçbir şey ona ulaşamıyor gibiydi. Sözlü hiçbir şey.

Eğilip koluna dokunduğu anda gözleri fal taşı gibi açıldı ve başı ona doğru döndü. "Ne?"

"Rüya görüyordun."

Sanki onu tanıımıyormuş gibi ona baktı. Sonra gözlerini kırptırdı. Boğuk bir sesle, "Bu bir rüya değildi. Bana yapıldı."

"Sana ne yapıldı?"

Ona bakarken bile gözlerinde garip bir boşluk vardı, sanki onu görmüyormuş gibi. "Hepsi. Hepsi bana yapıldı."

Kız daha fazla bir şey sormadan, adam onu kendine çekti, sert vücudu dengesini kaybetti, göğsü onun iniş pisti oldu.

"Sen misin?" dedi kısık sesle. "Bu gerçekten sen misin?"

Eli kızın saçlarında gezindi ve boynuna indi. "Sen olduğunu bilmem gerek."

Onun altında, tamamen uyarılmıştı. Onu hissedebiliyordu. Ama gözleri işkence görüyordu ve ses tonunda bir yalvarış vardı.

"Evet, benim," diye fısıldadı.

"Bunu yok edebilir misin?" Kız ona neden bahsettiğini sormadan, adam başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı. "Seni kullanmak istemiyorum ama ihtiyacım var... kısa bir süreliğine bile olsa bunu giderebilir misin?"

Yüzleri o kadar yakındı ki, deniz mavisi gözlerinin ışığıyla yıkandığını ve onun tarafından da yakalandığını hissetti, ancak ona tutunduğu için değil. Onu çağıran şey adamın içindeki acıydı.

"Sana kim zarar verdi?" diye nefes aldı.

"Önemli değil. Bana yardım edecek misin? Senden tek istediğim bu. Soru yok, bağ yok. Sadece bu."

Adam başını yana eğip içeri doğru eğildiğinde, kadın gözlerini kapattı. Adamın dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek tüm vücudunu sarmıştı ve pek bir şey anlamasa da kanını koyulaştıran ve çekirdeğine kadar inen sıcaklık şu an için önemli olan tek şeydi.

Adam ona cevap vermesi için zaman tanıyormuş gibi geri çekildiğinde, kadın adamın leğen kemiğinin üzerine oturarak cevap verdi, ereksiyonunun sert çıkıntısı ona baskı yapıyordu. Sabit ellerle,

Rüzgârlığını çıkardı ve ardından tişörtünü başının üzerine kaldırdı.

İçinden çıkan mırıltı aralarındaki elektrikli havada yükseldi ve sonra kaburgalarının yanlarına dokunuyor, gövdesinin kıvrımını sütyeninin altına kadar takip ediyordu.

"Çok güzelsin," dedi usulca. "Mum ışığında. Sana baktığımda başka bir yerdeyim, buradan çok uzakta bir yerde."

Elleri göğüslerinin ağırlığını kavradı ve ona binmeye başladığında başının geriye düşmesine izin verdi, o kaya gibi sert uyarılma seksine karşı hareket ediyordu.

"Sadece sana dokunmak istiyorum." Başparmakları meme uçlarının üzerinde gezindi. "Sonsuza kadar."

Öne doğru eğildi ve boğazının yan tarafını öptü, sutyeni yukarı iterken uzun bir dişi şahdamarının üzerinde gezindi. Nyx onun tenini kendi teninde hissettiğinde nefesi kesildi, dokunuşu okşadı ve sonra ağzı için çok hazır olan uçlarla alay etti.

"Aynen öyle, bin bana dişi." Biraz daha mırıldan. "Fates, bana iyi geliyorsun."

Sütyeni o noktada kayboldu, bağları çözüldü, özgürlük onu ahlaksız ve aç hissettirdi. Özellikle de ağzı aşağıya doğru inerken... aşağıya... aşağıya...

..

Aradaki mesafeyi kat edebilmek için arkasına yaslanmaya devam etmek bir akrobasi numarasıydı ve dizleri kırılmadan önce alt bacaklarını altından çıkarmak zorunda kaldı. Ama sonra adamın kalçalarına yaslandı ve adamın karanlık başının göğsüne doğru inişini izledi. Emerken ağzı sıcak ve kaygandı ve geri çekildiğinde, ona bakarken gözleri parlıyordu.

"Sensin," dedi. "Hepsi senin yüzünden."

Başı tekrar aşağı indi, dili onu yalarken yol gösterdi. Onu tekrar içine çekti. Ona sokuldu.

Kemikleri sıvıya dönüşürken ve kanı ihtiyaçla kükrerken, kalçaları tekrar çalışmaya başladı, göbeği adamın alt karnına sürtünüyordu, kıyafetleri hantal ve can sıkıcıydı. Kalçalarını kavradı, ona dokunabilmeyi diledi ama adamın acelesi varmış gibi görünmüyordu ve ne biliyorsunuz, olduğu yerde gerçekten iyiydi.

Sonunda başını kaldırdığında, dikkatini çektikten sonra gergin, şiş ve sıkı olan göğüslerine baktı. Büyük bir avucunu kızın ortasından geçirerek, sanki her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi vücudunu okşadı.

"Pantolonumu çıkar," dedi.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Giydiği bol eşofman altı üzerinde hızlıca çalıştı, naylon yayı çekip çıkardı ve kışından sıyrmasına yardım etti. Bu noktada işler koordinesizleşti, bacakları bir shuffle gerektiriyordu, hiçbir şey doğru çalışmıyordu.

Bu yüzden onun üzerinden kalktı ve kendisi aşağı çekti.

Adam boğazının derinliklerinde hırlarken, bir yabancından başka bir şey olmayan birinin önünde cırılçıplak olduğunu fark etti. Ancak . . . Jack yabancı gibi hissetmiyordu.

Kendini

Bir sevgili gibi, seks henüz gerçekleşmemiş olsa bile.

Yine de geliyordu.

Özellikle de büyük ellerinden biri şişkinliğine gidip pantolonunun önünü zorlayan ereksiyonu yeniden düzenlerken.

"Benim için arkanı dön," dedi. "Hepinizi görmem gerek."

Kollarını başının üzerine kaldırarak parmak uçlarında yükseldi ve onun için yavaşça döndü. Bu yüzüzlüğün nereden kaynaklandığını bilmiyordu ama hiç vakit kaybetmedi.

anlamaya çalışmak için zaman.

"Buraya gel, dişi." Kollarını uzattı. "Olmam gereken yerde olmama izin verir misin?"

Nyx ona doğru dönerken başını sallıyordu. Bir ayağını adamın bacaklarının iki yanına koyarak boylu boyunca yürüdü ve sonra diz çöktü.

Onu tekrar öptü, dili içine işledi, omuzlarındaki seğirmeden ve soluk soluğa kalışından onun için yanıp tutuştuğunu anlamasına rağmen elleri nazikti. Sonra kollarını indirdi ve fermuarının bağcıklarını çözdü. Çok uzun ve çok kalın bir şey olduğu izlenimine kapıldı ama sonra adam kalçalarının arasına dokunuyordu.

"Çok hazırsın," diye inledi onu okşarken. "Sevgili Bakire Kâtip ..."

Onun dokunuşuna karşı koydu, çıplak meme uçları sert gömleğine sürtünürken göğüsleri karıncalandı. Tüm bunların nasıl bu kadar doğal hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama vücuduna duyduğu yeni güven gibi, olduğu gibi kabul etti. Kabullenmişti ... ve işlerin daha da ileri gitmesini istiyordu.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, artık kayganlaşmış olan parmak uçları kayboldu ve kız, okşamakta olduğu aşırı hassas etini keskin olmayan ve sıcak bir şeyin yokladığını hissetti. Kendini aşağıya indiren oydu ve adam içeri kayarken, sürtünme, gerilme, gittiği derinlik vücudundaki tüm reseptörleri aydınlatırken ikisi de nefes nefese kaldı.

Başı tekrar geriye düştü ve eğer güvende olduklarından emin olsaydı haykırabilirdi. Ama güvende olmadıklarını biliyordu.

Ve tüm bunları çok daha acil kılan da buydu.

Hareket etmeye başladı, kalçaları onu adamın üzerinden kaldırma ve bir kez daha kendini sokma işini yapıyordu. Ve yukarı ... ve tekrar aşağı ... penetrasyon dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Kollarını adamın boynunun arkasına dolayan kadın, adam arkasındaki tutuşunu sıkılaştırırken ona tutundu.

Nyx hızla boşalırken haykırdı ve o da uzun sürmedi. Kalçaları sarsıldıkça ve sonra onu ereksiyonuna kilitlediğinde, gözleri genişçe açıldı ve boşalırken yukarıdaki kaya tavana odaklandı, onu doldurdu. Tırnaklarının altında gömleği havalandı ve çaresizce solumaktan başka bir ses çıkarmamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

"Kadın," dedi boğazına doğru. "Beni çözüyorsun ... "
Ve sonra tekrar hareket etmeye başladılar.

Umduğu her şey ondaydı.

Çakal o kadar sert boşaldı ki gözlerini kapatmak zorunda kaldı ya da kafatasından bir şeyler fırlama riskiyle karşı karşıya kaldı, sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı ve Nyx'in seksinin içinde olduğu, derinlere gömüldüğü ve biraz daha boşaldığı gerçeğinin tadını çıkardı.

Arkasında kokusunu bırakıyor, onu işaretliyordu, böylece herkes onun kendisine ait olduğunu bilecekti-

Kes şunu, dedi kendi kendine. Buna yer yoktu.

Gözlerini zorla açarak başını geriye doğru eğdi ve ona baktı. Yanakları kızarmıştı ve ağzı, o inanılmaz ağzı açıktı.

Beyaz ve keskin dişlerinin uçları zar zor görünüyordu ve onları damarlarında istiyordu. Onu becerirken içmesini istiyordu.

Ya da tam tersi, adam içiyor, kadın seviyor.

Bunu seçmek için. Bunu hissetmek. Burada olmak. .
bunu yapmak ... ihtiyacı olan şey buydu, yaptıkları pazarlık onun lehine sonuçlanmıştı. Yine de kendini bunun tek sefer olmasını istemezken buldu.

Ellerini kızın beline götürerek onu sikinden yukarı kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi, tekrar yukarı kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi. Kadın da onunla birlikte ritme kapılmıştı. Aralarına bakarak, içine girip parlak ve kalın bir şekilde çıkmasını izledi. Kalçalarının genişçe açıldığını ve seksin gerçekleştiğini görmek başka bir orgazm başlattı ve göz kapaklarını açık tutmak için savaştı. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu, özellikle de kadının vücuduyla ilgili hiçbir şeyi. Dolgun ve pembe uçlu göğüsleri sallanıyordu, başı geriye atılmıştı ve güzel gövdesi öylesine çıplak, öylesine güçlüydü ki, ellerine doğru eğilmişti.

Aklının bir köşesinde şöyle düşündü. Fates, o şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Ondan beklediği şey buydu.

Bu tam da ihtiyacı olan şeydi.

Bir sonraki salınımda ona katıldı ve şaftı boyunca ritmik kasılmaları hissetti. Devam etti. Asla durmak istemedi. Kadın onu havuzun asla yapamayacağı şekilde temizleyen bir zevkti, uzun zamandır ilk kez birini seçebiliyor ve onunla dürüstçe ve safça birlikte olabiliyordu.

Yine de sonunda bitmek zorundaydı.

Sonunda sustuğunda gözleri açıldı ve bakışlarıyla karşılaştığında, eli fırçaya hiç yatkın olmasa da onun resmini yapmayı diledi. Yine de bunu hayatının sonuna kadar hatırlamak istiyordu ve hatırlayacaktı da. Yine de, tüm anılar gibi, onu burada geride bıraktıktan sonra solacaktı ve bu yüzden her şey daha kalıcı olmalıydı.

Bu, o gittikten sonra da devam etmek zorunda kalacaktı. Sonsuza kadar, o gittikten sonra.

Ve şimdi, özellikle de ona verdiği bu hediyeyle, onun buradan canlı çıkmasını sağlamak zorundaydı. Aksi takdirde kendisiyle yaşayamazdı.

Onu nasıl güvende tutacaktı. Gitmesine nasıl izin verecekti? "Her şey yolunda," diye fısıldadı.

Aklından binlerce saptırma geçti. Ancak cevabı dürüsttü. "Hayır," diye mırıldandı. "Değil."

Yüzündeki merhamet onu tahmin bile edemeyeceği şekilde mahvetmişti. Ve haince bir an için tüm gerçeği ona açmayı düşündü. Ama hayır. Bu onu sadece riske atardı.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Bilmiyorum."

"Olma o zaman."

"Yapmalıyım ..."

Çekil, diye bitirdi kafasında. Birdenbire zihnine geri dönen tüm kaosa rağmen -ya da belki kaos yüzünden- kendini ondan uzaklaştırmak istemediğini fark etti. Bu sırada Nyx saçlarını düzeltti, okşayışları onu derisinin altında rahatlatıyordu. Gözleriyle buluşmaya devam ederken, ondan hiçbir şey beklemediğini hissetti. Ne bir açıklama ne de daha fazla seks. Sadece onu kabullenmişti.

Çakal dudaklarını tekrar onunkilere dayadı-

Temas kurulduğu anda, sanki onu yıllardır öpüyormuş gibi hissetti ve bunun da ötesinde, açlığı yeniden canlandı. Çiftleşme içgüdüsünü memnuniyetle karşıladı. Onu kucakladı. Sanki değerliymiş gibi ona tutundu.

Çünkü öyleydi.

İçgüdüsel olarak gözlerini kapattı-

Ve hemen onları yeniden açtı. Göz kapaklarının ardındaki karanlık onu rüyasına geri götürdü -ya da götürmekle tehdit etti- ve bu tür bir kafa karışıklığını riske atamazdı.

Nyx'in yüzüne bakmak tedaviydi. Bunu yapmak için onu öpmeyi bırakması gerekiyordu ama kalçalarını döndürüp kalbine girdiğinde, Nyx'in nefesinin kesilmesi ... başını bir kez daha geriye atması ... uzun köpek dişlerinden birinin alt dudağına kilitlenmesi ... temasın görece kaybını telafi etmek için ona çok şey verdi.

Onun orgazmını izledi. Aşağıda, vücudunun ayrıldığı o kısmında da tekrar hissetti. Yine de onu yeniden bir araya getirdi, ruhunu bir zamanlar onun gerekli ve tanımlayıcı bir parçası olan ama artık körelmiş bir uzantıdan başka bir şey olmayan şeyle yeniden birleştirdi.

Yarattığı simya onu şaşırtmamalıydı. Yolları kesiştiği andan itibaren, kadının varlığı onu beklenmedik bir şekilde heyecanlandırmıştı. Ama bu derin seviyenin geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Onun kendisini iyileştireceğini hiç tahmin etmemişti. Ve bu onu tehlikeli yapıyordu.

CHAPTER SEVENTEEN

A "Sana yiyecek bir şeyler getiremeyeceğimden emin misin?" Jack soruyu sorarken Nyx ona doğru baktı. İkisi de ayakta idi, tamamen giyiniktiler.

Tamam, gerçekten önemli olan yerler dışında her zaman tamamen giyinikti. Tekrar giyinmek zorunda kalan oydu.

Sanki paylaştıkları seks hiç yaşanmamış gibiydi. Hareket etmemesi şartıyla. Ne zaman hareket etse, içindeki ağrı ona birlikte yaptıklarını hatırlatıyordu. Tazelemeye ihtiyacı olduğundan değil. Her öpücüğü hatırlıyordu. Her kavisi. Her nefesi, her tutuşu ve aradaki tüm orgazmları. Sonunda durduklarında, onun göğsüne uzanmaya devam etmişti ve onu yakınında tuttuğu o dönem ona riskli gelmişti. Sonra yeniden yıkanmakla ilgili garip sorular geldi ve kendini tekrar havuzda buldu.

Ona bir kalıp sert hapishane sabunu verdikten sonra tünellerden birine doğru yürüdü.

Saçlarını düzgünce yıkarken, ince tütün kokusu ona doğru yayılmış, kül suyunun ladin rengindeki baharatını kesmişti. Sigara mı içiyordu? Başka kim olabilirdi ki?

Adam gittikten hemen sonra, onun geri dönmesini ve belki de ılık, çalkantılı suda kendisine katılmasını beklemişti. Ama bir süre sonra, onun dışarı çıkıp giyinmesini beklediğini hissetmiş ve giyinmişti. Pantolonunu ve üstünü giyer giymez, sanki onu izliyormuş gibi gölgelerin arasından çıkmıştı.

Ve sonra bir kez daha havuzun uzak tarafına yerleşti, bacaklarını uzattı. Belki de zihninde, aralarında olanların hiçbiri olmamıştı.

Onun izinden gidip başladığı yere döndüğünde, bunu konuşarak halletmelerini isteyecekti. Ama bu bir ilişki hamlesiydi ve merhaba, onu yirmi dört saatten daha az bir süredir tanıyordu. Hem de düşmanca bir ortamda.

En azından artık yola çıkma vakti gelmişti. Ona yapılanlar ve onun rüyalarında gördükleri hakkında endişelenmekten yorulmuştu.

Ve ne olmuştu da buraya gelmişti. "Nyx? Yemek ister misin?"

Yeniden odaklanarak başını salladı. "Ben iyiyim. Gidip kendine bir şeyler almak ister misin?"

"Seni bırakmıyorum-"

İkisi de aynı anda aynı yöne, soldaki tünele doğru döndü. Kokulara bakılırsa dört erkek yaklaşıyordu ama akan sudan bir şey duyabiliyorsa lanet olsun.

Kadın beline soktuğu silahına uzanırken Jack sert bir sesle, "Sadece Kane ve diğlerleri," dedi.

"Diğlerleri mi? Çoğul mu?"

Gölgelerin arasından erkekler teker teker çıkageldi. Aristokrat Kane'i ve sarı gözlü Lucan'ı tanıyınca rahatladı.

Sıradaki erkek diğlerlerinden daha uzun boyluydu, vücudu biraz daha zayıftı ama daha az sert değildi. Hayatının son dönemlerinde olduğu için olmasa da siyahla karışık beyaz saçları vardı ve adet olduğu üzere saçları geriye doğru toplanıp örülmüştü. Yine de onda tuhaf olan şey, gözbebeklerinin de bu örgüyle aynı renksizliğe sahip olmasıydı. Sonuç olarak, göz bebekleri bir şekilde okunamayan çukurlardı. Elbette, gülümsüyordu - güzel bir sürprizdi bu. Ama orada tahmin edemeyeceği derinlikler vardı ve bu da onun sinir bozucu olduğu anlamına geliyordu.

Bir tür sörf pozisyonuna geçerken Nyx'e "Merhaba!" diye seslendi. Ellerini aralarında ileri geri hareket ettirerek, "Sensin. Benim. Burada birlikteyiz!"

Sonra kollarını ona doladı ve şaşırtıcı derecede ürkütücü olmayan bir sarılmayla onu sardı: Temasta cinsel bir şey yoktu, güzel kokuyordu ve bir saniyeden fazla dayanmadı. Sanki maç zamanıymış ve rakip takımla yüzleşmeye fazlasıyla hazırmış gibi geri sıçrayıp ellerini çırttığında, çoktan inmiş olan bir dizi dişi ortaya çıktı.

"Hadi şu işi halledelim, orospu çocukları."

Nyx Jack'e bakarken Jack gözlerini devirdi. "Onunla elimizden geleni yapıyoruz - ki bu da çok fazla değil."

"Oh, kahretsin, üzgünüm-Mayhem." Erkek elini öne doğru itti. "Özür dilerim, sana sarılmadan önce kendimi tanıtmalıyım."

Nyx uzatılanı sıkıca kavradı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Nyx, biliyorum." Adam genişçe gülümsediğinde, Nyx bir kez daha bu ifadenin ardında ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı gerçeğiyle yüzleşti. "Harika bir isim bu arada."

"Sana hiç sarı bir labradoru andırdığını söyleyen oldu mu?" diye sordu. En azından yüzeysel olarak.

"Bunu her zaman duyuyorum."

"Bunu bir kez bile anlamadın," diye mırıldandı Jack.

Mayhem yana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Onu daha rahat hissettirmeye çalışıyorum. Bir kişisel yardım kitabında okumuştum."

"Okumadın. Okuyamıyorsun ve burada öyle ciltler yok. Lafı açılmışken, o bir hapisanede. Daha ne kadar rahat olmasını bekliyorsun?"

"Birincisi, gözlerim kötü, tamam mı? Okuma yazma bilmediğimden değil. İkincisi, teorik olarak buralarda bir yerlerde kendi kendine yardım kitapları olabilir. Üçüncüsü, onun rahatının sizin alanınız olduğuna inandığım için ikinci noktanızı kabul ediyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Wink, wink."

Jack erkeği bir halının üzerine fırlatacakmış gibi görünürken Nyx gülümsemeye başladı.

"Sakin ol Jack, o iyi," dedi kadın. "Her şey yolunda,"

"Oh, lakaplar." Mayhem Jack'e dirsek attı. "Hızlı hareket ediyorsun."

Lakap takmayı seviyoruz."

"Kadere yemin ederim ki seni ellerimle öldüreceğim." "Jack," diye araya girdi. "Cidden, sorun değil-"

Dördüncü varlık fark edildiğinde sesi kesildi. Bu her kimse, havuzun etrafındaki mumların ışığının dışında, gölgelerde kalmıştı ama onun cüssesini hissedebiliyordu. Kötülüğü de.

Tehdit, karanlığın içinden yuvarlanarak taş zeminde, insanın bacaklarına ve bedenine tırmanıp hayalet elleriyle boğmakla tehdit eden kara büyülü bir sis kadar somut bir şekilde kıvrılıyordu. Nyx istemsizce bir adım geri attı ve kendilerini bu cehennem gibi yerde nasıl bulduklarını merak ettiği diğerlerinin aksine, bunun neden burada olduğunu tam olarak bildiğini düşündü.

Ayrıntıları değil, hayır. Ama o bir katildi çünkü bundan hoşlanıyordu.

"Bu Apex," dedi Jack yumuşak bir sesle. "Ona aldırmayın."

Evet, doğru. Bu, öğle yemeğinden önce hayvanat bahçesindeki kafesinden çıkan bir yırtıcıyı görmezden gelmesini önermek gibi bir şeydi. Onu geride bırakıp bırakamayacaklarını sormak istiyordu ama silahı vardı ve ne kadar vahşi olursa olsun, beynine sıkılan bir kurşunu yenemeyecekti.

"Vakit geldi." Jack bir yığın katlanmış hapislane giysisinin yanına gitti. "Bunu sırt çantanızın üzerine giymenizi isteyeceğim."

"İyi fikir." Eşyalarını bağladı ve ardından bol, eski püskü renkli gömleğini başına geçirdi. "Ne tarafa gidiyoruz?"

"Ana salona. Hepimizin ortasında olacaksınız. Başını aşağıda tut-"

"Ve göz teması kurma. Bana talimi anlatmıştın. Ama plan nedir? Ne yapacağım-"

"Sen hepimizin ortasında kal. Geri kalan her şeyi biz hallederiz-"

"Tam olarak ne?" "Seni hayatta tutmak."

Kaşlarını çatarak ona doğru yaklaştı ve sert bir bakış fırlattı. "Bilgin olsun, bu işte ben de varım."

Lucan konuştu. "Bu doğru. Ben de onunla birlikte oradaydım."

Jack cevap vermeyince, onu başından savacağını düşündü. Ya da tepinip gideceğini. Ama sonra gözlerini ovuşturdu.

"Sizi Kovan'a götüreceğiz ve zamanlamayı öyle ayarlayacağız ki nöbet değişimi olduğunda oraya varacağız. Komutanın özel odaları var ve Duvar da orada. Bu adamlar oraya girmemize yardım edecek ve içeri girdiğimizde sadece birkaç dakikamız olacak, bu yüzden ayak uydurmanız gerekecek."

"Bu bir sorun olmayacak," dedi kuru bir sesle.

Adam arkasını döndüğünde, kız onun elini tuttu. Ona doğru dönüp teması kestiğinde yüzünde sert bir ifade vardı, sanki diğerlerinin önünde fazla kişiselleşmesini istemiyordu. Ya da belki de bu daha çok bir "hiç" durumuydu.

Her neyse. Bu durumda sevgi dolu kız arkadaş saçmalıklarıyla vakit kaybetmiyordu.

"Al." Muhafızın silahını onun avucuna koydu. "Sen bunu al. Bende bir tane daha var."

Havuzdan ayrıldıklarında Çakal, Kane'e sıranın en önünde yer almasını söyledi çünkü içlerinde en az tartışmalı olan ve muhafızlar tarafından fark edilme olasılığı en düşük olan oydu. Mayhem sol kanattaydı. Lucan sağda.

Nyx ikisinin arasındaydı.

Çakal tam arkasındaydı. Elinde ona verdiği silahla.

Son olarak, küçük filolarının ardından, biraz geride, trenlerinin vagonunda Apex vardı. Erkek oldukça uzakta duruyordu, bu hem taktiksel bir avantajdı hem de onun yapacağı türden bir şeydi

Her neyse. Kimseyle yakınlaşmazdı ve bu yalnızlık alışkanlığının bu tür bir ortak çabayla uyumsuz olacağı varsayılabilirdi. Ama Apex muhafızları öldürmeyi severdi. Bu onun en sevdiği eğlenceydi. Buraya Nyx için gelmemiştii, hatta Çakal'a bile borcu vardı.

Hayır, kan dökmek için sabırsızlanıyordu ve bunu sık sık yapıyordu. Eğer bir gardiyan kaybolursa ve cesedi bulunamazsa? Muhtemelen Apex cinayeti işlemiş, sonra da konuşmayı kesmek için kalıntıları pişirip yemişti. Bu gizli cinayetlerdeki başarısı ve mahremiyeti mahkûm kuralları tarafından güvence altına alınmıştı. Hapsedilen insanların çoğu ne kadar gaddar ve çıkarıcı olsalar da, bu tür bilgileri paylaşmak için asla koridorun karşısına geçmezlerdi; ayrıca Apex'ten Komuta'nın uşaklarından daha çok korktukları gerçeği de vardı. Peki ya Komuta'ya gelince? Kayıp muhafızları olduğunu fark etmiş miydi? Karmaşık program göz önüne alındığında, fark etmiş olmalıydı ama Apex'e karşı misilleme yapmamıştı. En azından henüz.

Planlarına o erkeği dahil etmek bir kumardı. Sonuncusu Çakal'ın ihtiyacı olan şey, takımlarında serseri bir saldırgandı. Yine de sonunda, şiddetli bir dövüşçünün nakavt/yağma oyununda getireceği değerin riske değeceğine karar vermişti ve her halükarda, artık işleri değiştirmek için çok geçti. Apex çoktan ava çıkmıştı.

Dikkatli bir şekilde gizli geçitten çıkıp gevşek bir düzende hapishanenin derinliklerine doğru yürüdüklerinde, ilerleyen birkaç mahkûmla karşılaştılar. Ve çok geçmeden birçoğuyla. Her zaman Kovan'a girip çıkan bir insan akışı vardı. Karaborsa ticaretinin yapıldığı yer de yine orasıydı. Birçok ilişkinin başladığı ve bazılarının gerçekten yaşandığı yerdii. İnsanların tartışmak, kavga etmek, hatta gülmek ve kart oynamak gibi her ne sebeple olursa olsun birbirlerine bağlandıkları yerdii. Ya da tüm o seks.

Birçoğu için işin nasıl bir şey olduğu ve mesai saatleri dışında inledikleri kasvetli varoluş göz önüne alındığında, lanetliler cemaatini suçlayamazdı. Ancak tüm bu nadasa bırakılmış dikkat süreleriyle, dikkat çekmekten endişe ediyordu - ve sadece gardiyanlardan değil.

Neyse ki Kane, Lucan ve Mayhem sık sık onun etrafında görülüyordu. Ve eğer sıkı dururlarsa ve Nyx o kafasını indirirse, Burada Hiçbir Şey, Burada Hiçbir Şey Olmadığı varsayımına inanmak zorundaydı.

Ve kimse Apex'e bulaşmadı. Yani o bu konuda bir başlangıç değildi-

Belirgin kokunun ilk esintisi Çakal'ın burun deliklerine çarptığında, Nyx'in ilk kez algıladığı gibi değerlendirdi. Ter ve kirin, seks ve bedensel çürümenin birleşimi sinüslerde bir lekeydi, etrafı terk ettikten uzun süre sonra kokusunu alabileceğiniz türden bir şeydi.

Onun elini tutmak istedi. Sadece ileri uzanıp ona bir şekilde dokunmak ve böylece onun yanında olduğunu bilmek istiyordu.

Onun yerine, avucuna dayadığı silahı daha sıkı kavradı.

Kovan'ın gürültüsü bir sonraki haberciydi. Düşük seviyeli, yankılanan uğultu, isimlendirmenin kökeniydi ve arılara yapılan göndermenin başka bir düzeyde uygun olduğunu düşündü. Gardiyanlar aptal değildi. Bu kadar kalabalık bir mahkum topluluğu patlamaya hazır bir arı yuvasıydı ve herhangi bir çalkantı ya da çalkalanmayı şansa bırakmazlardı.

Ama vardiyalar değişmek zorundaydı. Komuta bile o muhafızları sonsuza dek 24 saat çalıştıramazdı. Çakal ve Nyx'in elinde sadece bir fırsat vardı ve bu fırsatın süresi de göz açıp kapayıncaya kadar geçmiyordu. Onlarca yıldır kalıplar üzerinde çalışmıştı. O biliyordu

Tam olarak ne zaman geleceğini, ne kadar süreceğini ve nereye gitmeleri gerektiğini.

Önündeki kadına odaklanarak, havuz kenarında paylaştıklarını düşündü. Kadının ona verdiklerini. Ondan talep ettiği şeyin, kendisinden onun lehine bir borç yaratmış olması ironikti. Onun için doğru olanı yapacak ve kanının kaderini bilme ihtiyacını onurlandıracaktı.

Sonra da onu buradan çıkaracaktı.

CHAPTER EIGHTEEN

TÜç gece sonra, şafak sökmek üzereyken Rhage, Jabon'un misafir yatağına uzandı, örtüler sadece Cinsiyetinin üzerinde, yan tarafındaki yarayı örten gazlı bez geri sıyrıldı. Ameliyat diliminin etrafındaki şiddetli kırmızı halkanın hatlarını incelerken, enfeksiyon manzarasında en ufak bir değişiklik olup olmadığını tespit etmeye çalıştı. Daha mı büyük? Daha mı küçük? Sol kenarda iyileşme var mı? Sağ tarafta biraz daha kötü mü?

Küfrederek çirkin, kızgın deri parçasını tekrar kapattı. Bu lanet şey başka bir uzantı gibiydi, filizlenmiş ve sürekli uyum gerektirecek şekilde burkulmuş üçüncü bir kol. Salyangozun iyileşme hızını cehennem gibi izlemesinin yanı sıra, onun değerli küçük hassasiyetlerini üzmemek için nasıl oturduğuna, nasıl durduğuna, nasıl yürüdüğüne, nasıl uyduğuna da dikkat etmek zorundaydı. Gerçekten de, mızızlanma oldukça sürekliydi ve onun ısrarından rahatsız olmanın ötesindeydi.

Gerçekten de kendini bu konakta bir hapishanedeymiş gibi hissetmeye başlamıştı ve hücresinin kapısının anahtarı da yarasıydı. Hapishane müdürü Jabon'du ve gardiyanları da amansız bir itaatkâr köpek sürüsüydü. İnsanın kendi isteğiyle terk edemediği bir yerde yemek ve konforun bir önemi yoktu ve duvarlar ipekle kaplanmış, yağlı boya koyun ve akarsu resimleriyle süslenmiş olsa da düzenli olarak üzerine kapanıyordu.

Sorun şuydu ki, bacakları gevşekti, dengesine güvenemiyordu ve aslında ölümün eşiğinde olmasa da kendini iyi hissetmiyordu. Hayır, ezici hastalık ile göreceli sağlık arasındaki o araftaydı, faaliyetlerini kısıtlayacak kadar halsizdi ama zamanın durgun geçişinin farkında olmayacak kadar sayıklamıyor ve sırtüstü yatmıyordu.

Neredeyse ikincisini tercih edecekti. Onun için saatler ağır aksak ilerliyordu ve tehlikeli tembelliklerinin acı bir şekilde farkındaydı.

Karnındaki örtüyü geri çekerken homurdandı ve yatağın başucundaki yağ lambasına uzandı. Alçakta duran alevi söndürürken, yarasının herhangi bir şekilde konuşmasını önlemek için tamamen yaslandı ve uzuvlarını sıkı bir hareketsizlik içinde tuttu. Nefes alıp vermesi dışında donmuş bir heykel gibi dururken, bir gece, belki er ya da geç, sonsuza dek böyle kalacağı, ölüp gideceği, ruhunun solup gideceği gerçeği üzerinde durmamaya çalıştı.

Ölümden sonraki hayatı düşünürken, bunun böyle olup olmayacağını merak ediyordu. Sonsuz bir uzanma, her ihtiyacın karşılanması, endişelenecek bir geleceğin olmaması, çünkü insanın önünde kavrayamayacağı kadar geniş bir sonsuzluk vardı ve bu da kişinin

şimdiki zaman ve başka bir şey değil. Ne de olsa ölümlüleri kader ve alın yazısı gibi şeylerle ilgilenmeye iten şey zamanın nadirliğiydi ve belki de bu endişe ve kaygıdan kurtulmak Soluş'un amacıydı, yeryüzündeki mücadelenin ödülüydü. Ama buradaki deneyimden sonra? Rhage son nefeste ne kadar büyük bir nimet elde edeceğinden emin değildi. Zamansızlık ona sıkıcı geliyordu.

Eğer bir Shellan'ı olsaydı, yine de . . .

Eğer gerçek bir aşk bulsaydı, sadece cinsiyetini değil kalbini de yansıtan birini, onu tamamlayacak güçte ve zekâda bir dişiyi, o zaman sonsuzluk beklentisi tamamen farklı olurdu. Kim sevdiğiyle sonsuza dek birlikte olmak istemez ki?

Ama onun için aşk, Darius'un ortak fantezisi gibiydi.

Asla bir gerçeklik değil, sadece bir rüyaydı.

Bu değerli erkek yüz tepeye yüz ev inşa edebilirdi; Kardeşlik asla ortaya çıkıp o odaları doldurmayacaktı. Tıpkı Rhage'in seksten daha derin bir aşkı hayal edebilmesi gibi, ama bu gelip onu bulacağı anlamına gelmiyordu-

Misafir odasının kapısı açıldı ve karanlığı delip geçen ışık dilimi onu tam da ağrıyan kafasından yakaladı.

Bir lanetle, gözlerini korumak için ön kolunu kaldırdı.

"Hayır," diye tersledi, "hiçbir şeye ihtiyacım yok. Lütfen beni böyle bırakın."

Doggen görevlerinin hafifletilmesini hemen kabul etmeyince kolunu indirdi ve ışığa doğru baktı. "Eğer o kapıyı kendim kapatmak için kalkmam gerekiyorsa, beni bu yataktan kalkmaya zorladığınız için size teşekkür etmeyeceğim."

Bir duraklama oldu. Ve sonra bir kadın sesi, genç bir kadın sesi, tiz bir sorgulama yaptı. "İyi değil misiniz?"

Kim olduğunu anladığında, koku sesi tanımladığını doğrularken, lanet okumak istedi. Bu, Darius malikânenin taslaklarını incelerken mahmen ve Jabon'la birlikte gelen, iyi bir soydan gelen çiftleşmemiş kızdı.

Salondaki kemerin etrafından dolanarak salona giren ve ona açık bir merakla bakan kişi.

Katıldığı her yemekte dirseğinin dibinde oturmayı kendine görev edinmiş olan kişi.

Gerçekten de, en azından İlk ve Son Yemek için yemek masasına inmek için çaba sarf ediyordu. Bu aktivitenin iyileşmesini hızlandıracağını düşünmüştü ve o ana kadar kendini gitmeye zorlamanın doğru olduğunu hissetmişti.

Ama kapısını ihlal eden şeyle uğraşacak ne ilgisi ne de enerjisi vardı.

"Yanlış yatak odasındasın," dedi. "Şimdi git."

Kadın öne doğru bir adım attı, arkasından süzülen ışık şeffaf bir sabahlığa bürünmüş vücudunun hatlarını aydınlatıyordu. "Ama sen hastasın."

"Ben yeterince iyiyim."

"Belki size yardımcı olabilirim." Sesi yumuşaktı. "Belki . . . Daha iyi hale getirebilirim."

Kapıyı kapatmak için döndüğünde -Rhage'in en son istediği şey olan mahremiyeti sağlamak için- sertçe doğruldu ve bir inilti çıkardı. Sonra oda bir kez daha karanlığa gömüldü ve kadının ona doğru yürüdüğünü hissetti.

"Hayır," diye tersledi kapıyı geri açarken.

Aydınlık bir kez daha içeri dolunca dondu kaldı. "Ama efendim. .. beni kabul edilebilir bulmuyor musunuz?"

"Bir yemek arkadaşı olarak, kesinlikle." Çarşafı göğsünün üzerinde sıkıca tuttu, eğilimleri göz önüne alındığında gülünç olan klasik bir erdem pozu. "Bundan daha fazlası değil-"

Oh, sevgili Virgin Scribe. Gözyaşları.

Salonun aydınlatmasının yönü nedeniyle yüzünü göremese de, onun giderek artan tedirginlik ve acı halinin farkındaydı: Gözyaşlarının keskin kokusu, tıpkı uyarılmışlığının narin kokusu gibi ondan yayılıyordu ve o gerçekten, tamamen her ikisinden de yoksun olmayı diliyordu.

"Böyle düşüncesizce konuştuğum için beni bağışlayın," diye mırıldandı. "Çok erdemli ve güzelsiniz. Ama aradığınız kişi ben değilim."

Dişi, sanki başka bir kapatma girişimini düşünüyormuş gibi kapıya baktı - şüphesiz bu görevi tamamlaması ya da kendisi ve mahmenleri hangi kanada yerleştirildiyse oraya geri dönmemesi emredilmişti. Evet, onu arzulayabilirdi ama hiçbir dişi, herhangi bir erkeğin odasına bu şekilde girmezdi; tabii bu öneri, zoraki bir çiftleşme seremonisinde çok fayda gören yaşlı bir akrabası tarafından yapılmadıysa.

"O kapı açık kalacak," dedi kararlı bir şekilde, "ve sen de erkek arkadaşınla paylaştığın yatak odasına geri döneceksin."

"Ama ... ama ..."

"Mahmenlerinize dönün." Yorgunluğunun ses tonunu fazla sertleştirmemesi için elinden geleni yaptı. "Bu seninle ilgili değil ve seninle ilgili yanlış bir şey yok. Ama seninle benim aramda asla böyle bir şey olmayacak. Asla. Ben sadece deneyimli ve sorun çıkarmayan kadınlardan hoşlanırım. Sen, canım, bu şartların hiçbirini karşılamıyorsun."

Kapıları, yani bazı kapıları kapatmaktan bahsediyordu. Ama kızın bu işte bir gelecek olmadığını anladığından emin olmalıydı.

"Sana verebileceğimden daha fazlasını hak ediyorsun," dedi sesini yumuşatarak. "O yüzden git ve kendine iyi bir soydan gelen iyi bir erkek bul, tamam mı? Ve benim gibileri rahat bırak."

Bu noktada, ona ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece onun çıkmasını istiyordu.

"Sen bir kahramansın." Sustu ve gözlerini sildi. "İrk için savaşıyorsun. Bizi güvende tutuyorsun. Senden daha değerli kim olabilir-"

"Ben bir askerim ve bir katilim." Ve Kâtip Bakire tarafından lanetlenmiş. "Aradığın şey ben değilim. Seni bekleyen harika bir hayat var ve onu bulmaya çalışmalısın. Başka bir yerde."

Koridorda bir figür geçti ve Rhage ıslık çaldı.

Erkek olduğu anlaşılan Çakal, dönerek açık kapı aralığına doğru ilerledi. Kuru bir sesle, "Nedense bunun seyirci gerektiren bir durum olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı.

Ne kadar yanılıyorsun, diye düşündü Rhage. Teşhirci olduğu için de değil.

"Ellany de şimdi çıkıyordu," dedi. "Belki kapıyı onun için açık tutma nezaketini gösterirsiniz."

Gergin havanın karşısında dişi başını eğdi ve sustu. Sonra ipek cüppesini göğüslerine topladı ve diğer erkeğin yanından uzaklaştı.

Rhage yastıklara gömülürken "Kahretsin," diye mırıldandı. "Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Çakal, "buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Az önce geri çevirdiğiniz fırsat göz önüne alındığında."

"Bu bir fırsat değil, bu başka tür bir hapisane, gardiyanı da onun erdemi, daha doğrusu kaybı.

İşte bu. Ve sizden bir yanıt gelmesine gerek yok - hayır, bekleyin. Bu doğru değil. Size şimdi derin nefes almanızı öneriyorum."

Diğer erkek koridora bir göz attı. Sonra bir kez daha yatağa baktı. Uzun, yavaş bir nefes aldıktan sonra başını salladı.

"Tahrik olduğunuza dair hiçbir kanıt yok. Eğer kanıtlamamı istediğiniz şey buysa."

"Evet. Ve ihtiyaç duyulması halinde bu iktidarsızlığı başkalarıyla paylaşmana ihtiyacım olabilir."

"Ama tabii ki." Çakal hafifçe güldü. "O zaman bir bal tuzağı önlendi."

"Zavallı küçük dişi. O mah adamı sayesinde boğulacağı derinliklere atıldı."

"Varlıklar, evler, atlar ya da kızlar olsun, her ne şekilde gelirlerse gelsinler glymera tarafından kullanılmalıdır. Bu, kınama dışında onların en güvenilir özelliğidir."

"Siz de onlardan biri değil misiniz? Aksanınız statünüzü yalanlıyor. Kıyafetleriniz ve Jabon'un sizi burada karşılaması da öyle."

"Bu erkek oldukça kalabalık bir grup yetiştiriyor, değil mi? Peki ya yarı giyinik ziyaretçinizin mahmenine gelince? Ev sahibimizle iyi bağlantıları var. Daha önce birçok kez buraya geldi ve yalnız uyumuyor, eğer çıkarımımı anlıyorsanız."

Rhage gülümsemek zorunda kaldı. Kendi bilgilerini gizli tutmak isteyen herkese saygı duyabilirdi.

Böyle bir suskunluk onu sorgulamaktan alıkoyacak değildi. "Buraya çok sık geliyorsunuz ya da bunu bilemezdi."

"Mahmen bana ne kadar sık kaldığını anlatmak için çok uğraştı. Ancak bir başkasından öğrendiğime göre, korkarım şansı pek yaver gitmemiş. Hellren kumar borçları yüzünden beklenmedik bir şekilde vefat etti. Sanırım onun güzel doğasını

o kızı ikisi için bir cankurtaran sandalı olarak kullanır. Jabon, mahmenler tarafından kendisine bahşedilen bazı ... tercihler, diyelim ... nedeniyle onları düzenli olarak ağırlıyor. Sanırım sonunda Jabon onu hayal kırıklığına uğratacak. Misafir yatak odaları konusunda ne kadar cömert olsa da, iş para dağıtmaya gelince eli sıkı olduğunu anlıyorum."

"Her şey ne kadar karmaşık." "Pek sayılmaz."

Rhage kızını düşündü. "Üzücü olan şu ki. Saç rengini bile hatırlayamıyorum. Ne de gözlerinin."

"İkisi de adil. Ve oldukça çekici."

"Ah." Rhage bir kaşını kaldırdı. "Peki ya sen? Belki bu fırsatı değerlendirebilirsiniz." "Asla."

Rhage odanın diğer ucuna bakmaya devam ederken Çakal bir kez daha arkasındaki boş koridora baktı. "Ters giden bir şeyler mi var?"

"Ters giden bir şey yok." Rhage yeniden gülümsedi. "Ama bir konuda yorum yapmak zorunda hissediyorum kendimi."

"Sanırım genç kadın ve onun ilk kan bağını güzel bir şekilde ele aldınız."

"Başkalarından bir şeyler saklayan iki tür insan vardır-"

"Şey, kendi odama doğru devam etmeliyim-"

"Saklayacak bir şeyleri olanlar ve ne kadar az şeye sahip olduklarını gizlemek isteyenler." Erkek arkasını dönüp gittiğinde Rhage sesini biraz daha yükseltti. "Her iki durumda da yargılamadığımı bilmenizi isterim."

Çakal durdu ve kaşlarını indirdi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu konuda o kadar emin değilim. Sizi ilk gördüğüm anda tanıdım."

"Yollarımız hiç kesişmedi."

"Seni bir yerden tanıyorum ve sen de aynı duygulara sahiptin. İlk tanıştığımızda yüz ifadeni gördüm." Rhage işaret parmağını ileri geri salladı. "Ve söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

"Ben Güney'den geliyorum. Orada doğdum ve orada büyüdüm. Size Jabon'un efendisinin ilk yetim kaldığımda bana yardım ettiğini söylemişim ve bu yüzden elbette oğluyla temas halinde kaldım. Korkarım hepsi bu kadar. Çok ilgisiz."

"Ailen Güneyli o zaman." Erkek bir alkışla ağzını kapatırken Rhage göz kırptı. "Dikkatli ol, gizlilik duvarında küçük bir çatlak var."

"Hiçbir şey ifşa etmedim. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sevgili dostum, sen her şeyi açıklasan bile ben yine de hiçbir şey bilmeyeceğim. Sessizlik kapasitemi hafife alma."

"Benim zorlandığım daha çok sizin sorularınız."

Bir an için birbirlerine baktılar. Ve sonra erkek saygıyla eğilip gittiğinde Rhage hiç şaşırmadı.

Kapı Çakal'ın ardından sessizce kapandı ve oda karanlığa gömüldü.

Rhage gözlerini kapatırken, yumuşacık yatağında, yumuşacık yastıklara yaslanarak rahatlamaya çalıştı. Sokakta, kalın perdelerin ve cam pencereleri örten iç karartma panjurlarının diğer tarafında, gündüz saatlerinin hareketliliğinin ortaya çıkmaya başladığını, güneşin insanları büyük evin üzerinde bulunduğu yola çağırdığını duydu. Atlar takırdıyor. Arabalar gıcırdıyordu. Şimdi de bir at arabası. Yakında insanlar olacaktı.

Meşgul, meşgul. İnsanlar her zaman çok meşgul-

Misafir odasının kapısı bir kez daha açıldı ve Rhage başını kaldırmaya zahmet etmedi. "Ben öldüm. Beni böyle bırak-"

Yumuşak bir ses, ama bu sefer kadın sesi değil. "Burada olmamam gerekiyor."

Rhage ağır kafatasını yukarı kaldırdı. Çakal odanın içine doğru eğilmişti, vücudunun büyük bir kısmı hâlâ koridorun dışındaydı, sanki bütün bu olanlardan kaçınmak ister gibiydi.

"Avlandınız mı?" Rhage sordu. "Çünkü bunun icabına bakabilirim."

Yine o kuru kahkaha geldi. "Yardım almadan ayakta duramazsın."

"Bekle onu."

"Teşekkür ederim ama korunmaya ihtiyacım yok. Takip edilmiyorum."

Rhage'in bir sonraki konuşmasındaki ciddiyet ona hiçbir anlam ifade etmiyordu: "Eğer böyle bir şeye ihtiyacın olursa, sana gelirim."

"Beni tanıımıyorsun."

"Tanıyorum. Bir şekilde tanıyorum."

Erkek etrafına bakındı. Ya da en azından Rhage, kafasındaki siyah kesiğin oluşturduğu daireye bakarak öyle olduğunu düşündü. "Neden?"

.. bana böyle bir yemin teklif eder misiniz?"

Doğrusu Rhage emin değildi ve bir tane uydurmak zorunda hissetti. "Çünkü kardeşim Darius'a yardım ettin."

"Çok yakınsınız o zaman?"

"Hiç de değil. Biz birbirimizin zıttıyız. O çok değerli bir erkek. Büyük cesaret, büyük güç." Darius'u düşünürken artık yalan söylemediğini fark etti. "Onun gibi bir kardeş için mi? Ona yardım eden herkesle ilgileneceğim."

Yine de, yerini tespit edemediği bu erkek söz konusu olduğuunda tek neden bu değildi.

Çakal'ın başı aniden eğildi. Bir şey söylemeden önce bir süre geçti. "Mahmen'ime Caldwell'e asla gelmeyeceğime söz verdim, tam da o Fade'e geçmeden önce. Ona asla vermemem gereken bu yeminin üstesinden gelmem on yılımı aldı ve itiraf etmeliyim ki sözümü çiğnemenin acısı hâlâ içimde."

"Bu köyde kimden kaçmak istiyorsunuz?"

"Babam." Kısa bir gülüşme oldu. "Elbette, tam da aradığım kişi o. Oldukça ironik, değil mi?"

Bunun üzerine erkek eğilip gözden kayboldu ve kapı bir klik sesiyle kapandı.

CHAPTER NINETEEN

Nyx omuzlardan yapılmış bir kalenin arkasına saklanmıştı. Önden, arkadan. Yan yana. Geniş, ağır gövdelerle çevriliydi.

Tamamen farklı koşullar altında, bir bekarlığa veda partisinde olabilirdi.

Genişliğine bakılırsa hapishanenin ana tüneli olması gereken yerde erkeklerle birlikte ilerlerken başını eğdi ama gözlerini kaçırmadı. Her şeyi takip etti. Geçtikleri her kişiyi. Yapılan dönüşleri. Tavanın yüksekliği, botlarının altındaki toprak zeminin hissi, sıcaklıktaki değişim.

Ortam ısınmaya başlamıştı.

Bir tür dayanak noktasına yaklaşmakta oldukları gerçeği ensesinin diken diken olmasına ve avuçlarının terlemesine neden oldu. Şimdi etrafta çeşitli yönlerde giden daha birçok mahkûm vardı. Neredeyse hepsi tek başınaydı ve yalnız yürüyorlardı.

kırmızı bayrak olacaktı. Ama bunun için endişelenecek zaman yoktu. Başka bir seçenek yoktu, gerçekten.

Kovan'ın girişı çok az tantanayla kendini gösterdi. Ancak mekânın etkisi, sınırlarının çizilmemiş olmasıyla orantısızdı.

Son bir dönüşten sonra tûnel o kadar geniş bir alana açılıyordu ki, ilk aklına gelen kavisli çatının nasıl olup da havada durduğu oldu - ama sonra destekleri gördü, kaba beton ayaklar arabalar kadar kalındı ve düzensiz aralıklarla yerleştirilmişti, sanki hapishaneyi tasarlayan mimarlar estetiği umursamamış ve yapısal bütünlüğu pek önemsememişlerdi. Vay canına, iç mekân çok genişti, birkaç yüz metre genişliğinde ve bir o kadar da uzun. Ve ön tarafta, her şeyin odak noktası vardı. Uzakta, kabukları soyulmuş üç ağaç gövdesi ve kökleri kayanın derinliklerine gömülmüş gibi dimdik duran dallarıyla yükseltilmiş bir kürsü vardı.

Üzerlerindeki koyu kahverengi lekeler midelerini bulandırırıyordu. Çalkantı.

Bunu düşünme, dedi kendi kendine. Bunun yerine ... hakkında endişelen.

Tepe lambasının loş ışığında mahkûmların sayısı fark edildiğinde Nyx'in ayakları takıldı. Yüzlercesi vardı, hepsi de koyu renk, bol giysiler giymiş, aynı türden karmakarışık bir yürüyüşle hayalet gibi hareket ediyorlardı; bunun bir etki mi yoksa bir kurgu mu olduğunu anlayamıyordu. Belki de kişiye göre değişiyordu.

Koku korkunçtu. İki haftadır temizlenmemiş bir ahır gibi.

Kalabalığın içinde Janelle'i bulma umudu da pek yoktu. Yüzleri takip etmek için çok karanlıktı ve pis koku, kız kardeşinin kokusunun taşınamayacağı anlamına geliyordu.

Nyx, Jack'e daha ne kadar uzakta olduğunu sormak istedi. Ve kaçma zamanı geldiğinde ona nasıl haber vereceğini - yoksa yürümek daha mı iyiydi? Bunu önceden konuşmaları gerekirdi-

Gördüğü ilk muhafız kürsünün yanında, sırtını duvara yaslamış duruyordu. Mat siyah, uzun burunlu bir silah göğsündeydi ve parmağı tetikte, namlusu omzundaydı. Kalabalığı tararken başı ileri geri hareket ediyordu ve yüz ifadesi ölümcül bir soğukkanlılık maskesiydi. Ve karşısında bir başkası daha vardı. Aynı şekilde silahlanmıştı ve yüzünde aynı profesyonel sakinlik vardı. Ve diğerleri, siyah üniformaları kayaya karıştığı için gözden kaçırdıkları, erkek ve kadınlardan oluşan kalabalığa göz açıp kapayıncaya kadar mermi yağdırabilen güçlü silahlar.

Gördüğü ilk şeyin onlar olmaması, ne kadar etkili olduklarının bir göstergesiydi.

Jack'in kürsüye inerken izlediği yol dairesel, yavaş ve dolambaçlıydı. Altısı bir bütün olarak hareket etmeye devam ediyordu ama Jack erkeklerin bir boşluk yarattığının, sonra kapattığının, sonra tekrar yarattığının farkındaydı. Neden rahatsız oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu - ta ki bunun kesin olarak değil de sanki birlikteymişler gibi görünmelerini sağlamak için olduğunu fark edene kadar. Aslında koordinasyon o kadar incelikli ve rastlantısaldı ki bunu daha önce de yapmış olmalıydılar ve ne zaman olduğunu merak etti. Hangi koşullar altında. Ama bunun bir önemi var mıydı?

Kürsüye ulaştıklarında gözleri direklere kilitlendi. Diplerinde zincir demetleri vardı, kararmış halkalar üst üste yığılmıştı.

Sandıklardan birinde taze kan vardı.

Gözleri en yakındaki gardiyana gitti. Adam ona bakmıyordu. Bakışları onun arkasındaydı ve bir şeyi takip ediyordu.

O erkek olmalıydı, Apex-
Lucan ona baktı. "Ne dedin sen bana? Ne dedin?
Bana ne dedin sen?"

Nyx kısa bir süre durdu. "Bekle, ne-"
Mayhem eğildi. "Çirkin ve iktidarsız olduğunu söyledim.
Ve değiştiğinde, bir Afgan gibi kıllı oluyorsun."

Lucan dişlerini gösterdi. "Seni anne-"
İkisi birbirlerine saldırdı, iri bedenleri onun etrafına
dolandı ve sertçe çarpıştı, yumruklar kıvrıldı, yüzler
saldırganlıkla kızardı- ve kavga başlar başlamaz, kürsünün
sağ tarafından bir muhafız grubu karanlık bir yerden
koşarak içeri girdi. Her zaman yedekte miydiler? Yoksa bu
nöbet değişimi miydi?

Jack'in eli onunkini kavradı ve keskin bir şekilde geriye
doğru çekti.

Diğer mahkûmlar kavgaya doğru ilerlerken, Mayhem ve
Lucan birbirlerine girerken buruşuk kâğıt paralar ortaya
dökülüp bahse girilirken, gardiyanlar etrafta çember
oluşturdular - ve o ve Jack, kargaşaya doğru ilerleyen diğer
mahkûmların akışına karşı çıkarak, muazzam ve büyüyen
ceset düğümünün kenarına doğru koşuşturdular.

Jack onu yanına çekerek kargaşadan sıyrıldı ve
kürsüden, kavgadan, muhafızlardan yaklaşık yirmi beş
metre uzaktaki kaya duvarındaki ince bir yarığa götürdü.
Mağaradaki zifiri karanlık yarık o kadar dardı ki, önce tek
başlarına girdiler, sonra omuzları bile sığmayınca dönüp
yana doğru kaymak zorunda kaldılar. Küflü ve bayat bir
koku vardı ve ezici koku, hakim olan karanlık ve dar alanın
yakın dokunuşu sayesinde beklenmedik bir klostrofobi
vuruşuyla yüz yüze geldi.

Başka hiçbir yönü olmadığı için, Jack'in hareketlerinin
çıkardığı yumuşak seslere, yönünü bulmasını sağlayan bir
ışıkmiş gibi sarıldı.

kendisi ile. Giysilerinin kayması, ayaklarının fısıltısı, belli ki daha büyük bedenini sürekli daralan geçitte sıkıştırmaya çalışırken ara sıra çıkan homurtular, devam edebilmesinin tek nedeniydi.

Jack yavaşlamadı. Ta ki mecbur kalana kadar. Çatlak o kadar sıkışık hale geldi ki, yüzünde, sırtında, poposunda taş vardı ve ona çarptı.

"Çok uzak değil," diye fısıldadı. "Bunu yapabilirsin."

Onun korkusunun kokusunu almış olmalıydı. "Endişelendiğim ben değilim."

Yalancı, diye düşündü.

Tam kendini kaybetmek üzereyken, ona bir adım daha atamayacağını söylemek için ağzını açtığı anda, koku değişti.

Bu temiz hava mı? diye merak etti.

Jack durdu ve başını zorla çevirmek zorunda kaldı. Ya da en azından sesinin birdenbire kulaklarına daha doğrudan ulaştığını düşünerek böyle yaptığını varsaydı.

"Sola doğru gidiyoruz ve çok hızlı hareket etmek zorundayız. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söylememe gerek yok."

"Anladım."

"Nyx, ben ciddiylim-"

"Kapa çeneni. Eğer bu iş başarısız olursa, benim yüzümden olmayacak," diye yemin etti.

Çakal kısa bir an için yarığın siyah boşluğunda gözlerini kapattı. Cesaret yaşamda hava kadar temel bir ihtiyaçtı. Oksijen gibi, insanı hayatta tutardı ve en karanlık saatlerde, en kötü koşullarda, en korkunç uçurumlarda, insanın ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı olurdu.

Nyx'in demir gibi kararlılığına şaşırmamıştı.

Daha da ötesi, ondan ilham almıştı. Ve göğsünün ortasındaki pilot ışığın karşı cinse yönelik herhangi bir angajmanla alevlenmesinden bu yana çok ama çok uzun zaman geçmişti. Yine de şimdi buradaydı, onun kararlı duruşundan güç alıyor, onun örneğiyle daha da ileriye gidiyordu.

Eğer dudaklarını onunkilere değdirebilseydi, bunu yapardı. Onun yerine elinden geleni yaptı.

Onu gitmesi gereken yere götürdü.

Son on beş metre en zoru, en dar olanıydı. Ama sonunda odaklanabileceği bir parıltı vardı ve kendini dar alandan itmeden önce dışarıda hiçbir ses ya da koku olmadığından emin oldu. Kasalar içinde konserve yiyeceklerle dolu sığ bir açık alana fırladığında, ışıktan gözleri acıdı. Etrafında dönerek, Nyx öne doğru düşerken onu yakaladı, vücuduna doğru çekti ve kısa bir süre için onu sıkıca tuttu. Derin bir nefes aldığı anda Nyx'in kokusu her şeyin yerini aldı.

Adam geri çekilip başını salladığında, o da başını salladı. Hazır. Hazır. Git

Muhtemelen yapmaması gerektiği halde onu çabucak öptü ve sonra kiler alanından çıkıp yirmi metrelik bir geçitten ilerleyerek kaçtı. Nyx hemen yanındaydı, ona yakın duruyordu.

Adam elini kaldırıp durduğunda, kadın da onunla birlikte durdu.

İleride ses yok. Koku yok. Alarm da yok.

Onun işaretiyle birlikte, hapishanenin geneline hiç benzemeyen Komutanlık yerleşkesine girdiler. Burada tüm geçitler ve odalar tamamlanmış, taş duvarlar ve tavanlar düzgün sıvaların arkasına gizlenmiş, ışıklar panellere yerleştirilmiş, zemin döşenmişti. Hiçbir yerde küf yoktu ve ısıtma sistemi nedeniyle nemli, toprak kokusu da yoktu.

Sürekli çalışan sistem, soğuk yeraltı inine taze ve sıcak hava pompalıyordu. Akan su, hareketli resimlerin bulunduğu ışıklı kutular ve hapishanenin ticari faaliyetleriyle bağlantılı olan diğer teknolojik şeyler gibi başka konfor unsurları da vardı.

"Burada farklı sektörler var," dedi alçak bir sesle. "Muhafız yatakhaneleri, çalışma alanı ve özel odalar."

"Hangisine gidiyoruz?"

"Özel odalara."

Birlikte hareket ediyorlardı; adam önde, kadın arkada, vücutları ayaklarının üzerinde zarif ve sessiz, silahları kalçalarının altında. Bir açıdan, bu kadar kolay işleyen bir ittifak kurmalarına şaşırmıştı. Diğer yandan, seks yapma şekilleri düşünüldüğünde, bunu bilmesi gerekirdi. Vücutları her durumda birlikte iyi hareket ediyordu.

Özel odalara yaklaştıkça, takip edildikleri konusunda iyice paranoyaklaştı. Bu doğru değilmiş gibi görünse de, ileride bir muhafızın yollarına çıkmasına hazırlandı. Ancak, zaman konusunda haklıysa -ki muhafızların vardiya değişimini göz önüne alırsak, öyle olmalıydı

-Komutanlık çalışma alanında olurdu, çünkü her iş döngüsünün başında ve sonunda üretkenliği bizzat kontrol ederdi. Komutanlık ürünü mahkumlardan çok daha fazla ciddiye alıyordu ve hapishanenin iş bölümünün neden başka bir yere, daha güvenli ve daha az karmaşık bir yere taşınmadığı merak edilebilirdi. Ancak bir işgücüne ihtiyaç vardı, bu yüzden mahkumlar gerekliydi ve ne de olsa özgürdüler, endişelenecek maaşları yoktu. Aslında, hapistekilerin beslenmelerinin ve ilkel tıbbi yardımlardan bile faydalanmalarının tek nedeninin

Bakım, ürün istasyonlarının vardiya gereksinimlerinden kaynaklanıyordu. Dahası, Nyx'in içinde bulundukları yılla ilgili raporuna dayanarak, birçok mahkûmun cezalarını aştığını hissetmişti. Yine de işçilere ihtiyaç vardı ve bu yüzden bu zamansız, loş cehennem diyarında sıkışıp kaldılar.

Vicdansızcaydı. Hepsi.

Koridordaki bir çatallanmaya geldiğinde avucunu tekrar kaldırdı ve ikisi de durdu. Durdular. Duraklama. Duraklama.

Hiçbir şey yok. Ses yok, koku yok.

Onun başını sallamasıyla yola devam ettiler. Komuta yerindeyken özel odalar iyi korunuyordu. Olmadığı zamanlarda ise burası hayalet bir kasabaydı. Yine de, Nyx'i hedeflerine doğru sessizlik ve verimlilikle götürürken, her tür kapı ve yan koridordan geçerken, kalbi yaşadığı egzersiz miktarıyla orantısız bir şekilde çarpıyordu.

Ve bunun tek nedeni muhafızlarla ya da program dışı bir Komutayla karşılaşmaya hazırlanıyor olması değildi. Duvar'a yaklaşırken, Nyx'le birlikte bu göreve gelmekte ısrar etmesinin başka bir nedeni daha olduğunu fark etti. Buraya geri dönmek istemesinin başka bir nedeni.

Son virajlarından birini dönerlerken bocaladı.

Takıldı.

Bir elini atarak kendini sıvalı duvara sıkıştırdı.

"Ne oldu?" Nyx fısıldadı. "Hasta mısın?"

İleride, yirmi yıl kadar önce inşa edilen ve yukarıdaki dünyadan gelen eşyalarla donatılan hücre, bir diorama gibi kendini gösteriyordu. A

sahne seti. Hayatın nasıl yaşandığını gösteren bir sergi.

Çakal titreyen elleri ve çarpan kalbiyle parmaklıklara yaklaştı. Ağzı kururken, Nyx'e bir cevap verebilmek için yutkunmaya çalıştı. Özellikle de demir parmaklıkların ve çelik ağın arasından içeri bakarken hiçbirisi gelmedi.

İçeride kimse yoktu. Temiz çarşafları ve battaniyeleriyle yumuşak yatakta değil. Kitapların, nota defterlerinin ve kalemlerin olduğu yazı masasında da. Ne porselen küvette ne de paravanın arkasındaki giyinme alanında.

Burnundan nefes alarak tanıdık kokuyu yakaladı ve hala zaman olduğuna dair kendini rahatlatmaya çalıştı
-Ama gerçekte, yerine getirmesi gereken bu nihai görevde onu engelleyen şey zaman değildi.

Birden aklına Nyx'in kararlılığı ve cesareti geldi.

"Burada kim yaşıyor?" diye sordu usulca.

A Nyx konuşurken Jack'in onu duymadığını hissetti. Güzel bir otel odası gibi döşenmiş bir hücrenin önünde dururken, tamamen bağlantısız görünüyordu: Onun

Kocaman bedeni hareketsizdi ve derin bir nefes dışında sanki taşa dönüşmüş gibiydi.

Adam avucunu saygıyla mekânın ön tarafını boydan boya geçen çelik ağa dayadığında, kadınının burada kaldığını düşündü. Sadece yüzüne ve gözlerine değil, tüm vücuduna nüfuz eden özlem, hüznün, yas, etrafındaki havayı değiştirdi ve rahatsız edici, karanlık bir aura ile doldurdu.

İçinden geçen kıskançlık duygusu pek çok açıdan kabul edilemezdi ama tanımadığı, görmediği, hatta etrafında bile olmayan bir dişiye yönelttiği saldırganlık dalgasını durdurmak mümkün değildi. Kendini durduramadan önce derin bir nefes aldı, ne olduğunu merak ediyordu

Eşinin nasıl koktuğunu bilmiyordu, ama sinüslerinde hissettiği tek şey Kovan'ın pis kokusunu yeniden duymaktı.

Muhtemelen en iyisi
buydu. Bu onun işi
değildi.

"Gitmeliyiz," dedi. "Gitmemiz gerek-"

Jack'in omuzları sarsıldı ve gözleri döndü. Bir anlığına ona bakarken yüzü tamamen boştu.

Nyx başını salladı. "Şu anda olmaz. Bunu şimdi yapamayız. Sana burada ihtiyacım var."

Kadın aralarındaki beton zemini işaret ederken, adam aşağıya baktı. Ve sonra tekrar çevrimiçi oldu.

"Bu taraftan," dedi alçak bir sesle.

Yollarına devam ettiklerinde, adam hücreye dönüp bakmadı ve kadın bunu iyiye işaret olarak kabul etti. Nerede olduklarını ve nereye gitmeleri gerektiğini bilen tek kişinin dikkatinin dağılması, direksiyonu olmayan bir araba gibiydi. Ölüm kalım kovalamacasında. Her şey uçurumdan aşağı fırlamadan hemen önce.

Eli büyükbabasının ona verdiği silahın kabzasında sıkılaştı ve arkalarını tekrar kontrol etti. Kimse yoktu. Henüz kimse yoktu.

İleride, içinden geçtikleri şeyin daha fazlasından başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu, bitmiş koridor ona bir Stephen King romanındaki bir tür kurumu hatırlatıyordu. Ama sonunda tünelde bir çatala geldiler. Adam daha sağ tarafı işaret etmeden önce bile hangi yöne gideceklerini biliyordu, her şeyin ham taş ve yuvalarından ateş püskürten ve tıslayan meşalelere geri döndüğü yere. Şimdi, geride bıraktıkları yere geri dönmüşlerdi: Her yerde çıplak siyah kayalar vardı. Toprak kokusu. Artık bir HVAC sistemi tarafından bastırılmayan bir rutubet.

Birkaç yüz metre ilerledikten sonra Nyx kendisine söylenmesine gerek kalmadan durdu. Yine de gidecek başka bir yer yoktu.

Duvar'a varmışlardı.

Titrek mum ışığında, yüzlerce ve yüzlerce isimden oluşan yazılar, oyuldukları kayanın üzerinde hareket ediyor gibiydi. Ve yaklaşıma kadar listelerin harflerden ziyade Eski Dil'den sembollerden oluştuğunu fark etmedi. Yazıların çizgileri düzensizdi, bazıları yukarı, bazıları aşağı eğimliydi ve oymayı yapan birkaç kişi vardı, isimler çeşitli ve tutarsız tarzlarda işlenmişti. Tarih yoktu, on yıllar ya da yıllar, hatta aylar ve günler bile yoktu. Ama sol üstten başladığını anladı çünkü ilk isim tam tavandaydı ... ve sonra boydan boya, yarısı tamamlanmış bir sütun vardı, altında zamanı geldiğinde daha fazla anıt için hazır bol miktarda kaya vardı.

Janelle'in hapsedilmesinin nispeten yeni olduğu göz önüne alındığında,

Nyx sıradaki son isme yöneldi. İlk başta gözleri kaygan, yansıtıcı taşa odaklanmayı reddetti, mum ışığının parıltılı etkisi, yüksek duygulardan etkilenmemiş bir görüş için bile işleri zorlaştırıyordu.

Bu arada kalbi küt küt atıyordu.

İşaret parmağını alttaki ismin üzerinde gezdirerek sembollerin hecelerini kafasında seslendirdi. Peiters. Sonra aynısını bir üsttekine yaptı. Aidenn. Ve sonra bir sonraki. Obsterx.

İşlemi defalarca tekrarladı, bir kez daha yukarı, bir kez daha yukarı ve bir kez daha yukarı ...

Yavaşça ilerledi ve birçok ismin yanlış yazıldığını fark etti. Buna göre, istemeden de olsa bir sonraki ismi kaçırma korkusuyla acele etmedi.

Bir şey. Bunu yapmak için tek şansımız vardı. Geri gelmeyeceklerdi. Ve eğer yanlış yaparsa, kız kardeşini ararken kendi hayatını da tehlikeye atabilirdi-

J. A. N. N. E. L.

Nefes nefese sembolleri teker teker takip etti. Sonra tekrar izledi.

Ayaklarının üzerinde sallanırken gözleri yaşlarla doldu - hiçbir şey hissetmediği düşünöldüğünde bu biraz garip görünüyordu. Anında uyustu, vücudu soğudu, ciğerleri kaburgalarında dondu, kanı damarlarında duracak gibi oldu.

"Jannel," diye fısıldadı yüksek sesle. Sanki heceler beyninin içindeki yazıdan tercüme edilmek yerine söylenirse farklı bir anlam kazanacakmış gibi.

Janelle. Kız kardeşinin adı Janelle'di. Yani bu başka bir mahkum olmalıydı, ismi yakındı ama tam olarak değil-

Gözlerini kapatıp sarktı. Doğru anlamıştı. Sadece isim yanlış yazılmıştı, birçoğunda olduğu gibi. Belki de oymacılar Eski Dil'i ondan daha iyi bilmiyorlardı. Ya da belki de doğru yazmadıklarında ölümlere saygısızlık ettiklerini anlamayan dikkatsiz heriflerdi.

Orada dururken, etrafında yanan fitillerin yumuşak nefesi, bir metre boyundaki siyah mumlardan damlayan balmumunun sesi kulağında tiz bir koro gibi çınlarken, parçalanmak istiyordu ama daha çok çığlık atmak istiyordu. Janelle. Jannel. Tanrı aşkına, en azından elinde keski olan adam bu ismi doğru heceleleyebilirdi.

"Bu o mu?" Jack kabaca sordu.

Onun sesi nerede olduklarını hatırlattı. "Evet."

Ama arkasını dönüp uzaklaşmadan, hapishaneden çıkma sürecini başlatmadan önce, son bir kez parmak uçlarıyla yazıya dokunmaya gitti-

Bu da ne?

Cep telefonu elinde olmakla kalmamış, onu açmıştı ve tek yapabildiği şey ona bakıp bunun nasıl olduğunu ve bu şeyin ne işe yaradığını merak etmekte.

Oh . . . doğru. Resim. Bir resim çekmesi gerekiyordu.

Üniteyi kaldırdı ve kız kardeşinin adının fotoğrafını çekti. Sonra arkasını döndü ve-

Olduğu yerde dondu kaldı. Jack bir korumasını duvara dayamış, bir elini diğer erkeğin boğazının ön tarafına kilitlemişti. Nyx tepki veremedi iki el ateş edildi ve Nyx çatışmaya hazır bir şekilde ileri atıldı; ancak ateş eden Jack'ti, tersi değil. Ve mermi sesleri taşların arasında yüksek sesle yankılanmıyordu. Mermiler sanki Jack'e verdiği silahın namlusunun ucunda bir susturucu varmış gibi mufflaktı, ama yoktu. Muhafızın kendi bedeni, kurşunların saplandığı beden, gürültüyü azaltan şeydi.

Jack elini bıraktığında, ceset yığılıp kaldı. Sonra ona baktı.

Dişlerini açmıştı ve hançer gibi uzundu; yüz ifadesi daha önce yüzünde gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

"Buradan gitmeliyiz," diye tısladı. "Şimdi."

CHAPTER TWENTY-ONE

T o aşağıdaki Eve, olarak Rhage Basamaklı dışarı . Jabon'un çok kalabalık evinde kaldığı sırada oldukça neşeli bir ruh hali içindeydi. Kapıyı kapatarak göğsünü süsleyen takım elbisesini düzeltti ve sarılıklı bir bakışla gözve pantolon o vardı olmuştur takılı için devasa ölçüleri. Jabon'un terzisi bir saat önce ince yün giysileri getirmiş ve takımı ona giydirmek için ısrar etmişti; Rhage'in başka bir koşulda gönüllü olacağı bir şey değıldi bu. Bununla birlikte, o ayırdan canavar içinden çıktığında tüm giysilerinin ortadan kaybolduğı düşünülürse nehrinde, tekstil müdahalesine müsamaha göstermişti.

Ve bu onu biraz canlandırmıştı. Yine de ruh halindeki gerçek yükseliş, baş dönmesi ya da yardıma ihtiyaç duymadan gerçekleşen bedensel formunun yükselişinden kaynaklanıyordu.

Sonunda iyi haber gelmişti, uzun zamandır merakla beklediği şey sonunda kapısına dayanmış, paket gerçekleşmiş, kartvizit alınmış, dinleyici kabul edilmişti: Enfeksiyonu, kurşunun giriş yerinde kırmızı gözlü bir tantanayla kendini gösterdiğinden beri ilk kez, bu gece karanlığında seyrinde iyiye doğru gerçek bir dönüşe tanık olmuştu. Gerçekten de, uyandığında bandajın altına baktığında, ayak izinde ve yoğunluğunda doğrulanabilir bir azalma görmüştü. Ve hepsi bu kadar da değildi. Artık çok daha iyi hareket edebiliyordu, uzuvlarının her dakika yeniden yönlendirilmesiyle veya ağırlığının yeniden dağıtılmasıyla alevlenen ağrı işaretleri bir büyü için sustu, hatta susturuldu.

Evet, kabul alanına giden merdivenden inerken adımlarında bir sıçrama vardı. Tam zamanında. İlk yemek için.

Yemek odası sol taraftaydı ve konuklar oymalı masanın etrafındaki koltuklarda, meşhur yalaktaki domuzlar gibi dolanmaya başlamışlardı ama o oraya gitmedi. Salondaki tanıdık bir ses dikkatini çekti ve hemen ardından ayak sesleri duyuldu.

Odaya girerken gülümsedi. "Bakıyorum da ikiniz de hâlâ çalışıyorsunuz."

Kardeşi Darius ve Çakal, bir kez daha temizlenmiş masanın üzerine yayılmış planları birlikte incelerken başlarını kaldırdılar. İkisi de her zamanki gibi mükemmel giyinmişti ve erkekler kolayca gülümsedi. Görünüşe göre bu sıcak Haziran akşamında herkesin keyfi yerindeydi.

Darius elinde kalemle doğrulurken, "Şu haline bak," dedi. "Çok dik ve hareketli, çok daha iyi. Ben sana gelecektim ama sen bana geldin. Aferin sana."

"Teşekkür ederim kardeşim." Rhage hafifçe eğildi ve kendini toparladığında, onu ele geçirmeyen bir baş dönmesine karşı hazırlandı. "Kendimi oldukça iyi hissediyorum. Bir köşe dönüldü."

"Burada işimiz biter bitmez Havers'ı yanına çağıracağım." Darius'un gülümsemesi geniş kalırken gözleri ciddileşti. "Yakında ayrılmanızdan önce, ki bu kıyafetlere bakılırsa, fuayede servis edilecek yemekten daha acil olduğunu hissediyorum, kendi değerlendirmenize katıldığınızdan emin olacağız."

"Şifacıyı getirin." Rhage kollarını kaldırırken kaburgalarının altından gelen acı gıcırtısını duymazdan geldi. Yine de çok daha iyiydi. "İyileşme sürecimi tamamlaması için ona hazırım."

"Güzel." Darius işaret etti. "Bu arada, şimdi burada nihai ürünümüzü görün. Elde ettiğimiz sonuçla gurur duyuyorum."

Çakal başını salladı. "Fikirlerimi çok geliştirdi. Burası usta zanaatkârlar tarafından uzun ömürlü olması için inşa edilmiş bir saray olacak."

Rhage her ikisini de şımartarak planların başına geçti, başını salladı ve geniş sayfayı her çevirişlerinde ve işaret parmağını her işaret edişlerinde mükemmel olduklarını haykırdı -gerçekte neye baktığı ya da ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen. Bu erkekler için iki boyutun üç boyuta çevrilmesi hazır bir başarıydı. Peki ya onun için? Böyle bir çaba sadece bir idrak tikanıklığıydı. O mimari renderlardaki anlamsız çizgi demetleri kafatasının altında hiçbir yere gitmiyordu.

Yine de onların coşkusunu ve samimiyetini kesinlikle takdir edebiliyordu ve ayrıca o anki ruh halinde, ince bir mizahla dolup taşıyordu, bu yüzden bu tür ılımlı iyi dilekleri sunmak kolaydı. Hatta malikânedен çıkarken Jabon'a teşekkür etmeye bile hazırdı.

kibar, zorunlu bir şekilde. Bu çile ne kadar zor olsa da, misafirperverlik için minnettardı. Yine de doggen'i kesinlikle özlemeyecekti.

"Yani inşa edilecek mi?" diye sordu kirişler, payandalar ve "taşıyıcı" şeylerden bahsederken bir ara verildiğinde.

Çakal, Darius'a hürmeten başını salladı ve cevap veren kişi müstakbel sahibi oldu. "Gerçekten de inşaat için hazır. Görevini layıkıyla yerine getiren bu erkeğe teşekkürler. Son üç gecede bunun için kaç saat harcadın?"

"Önemli değil. Ben uyumam." Darius erkeğe odaklanırken, Çakal renderların düzgün sırasını değiştirdiğini gösteren bir gösteri yaptı. "Ve sahibi böylesine kararlı ve keskin bir müşteri olduğunda kolay bir çaba."

Bir süre sonra Darius gözlerini planlara çevirdi. "Ve benim için tüm travestileri de aldınız. Böyle bir şeyi nasıl başardınız?"

"Ortak tanıdığımız Jabon'a güvenebilirsiniz. Kendisi bize referans oldu, o da iş gücü kaynağı olduğunu kanıtladı."

"Ama burada kalacak ve projeyi sonuna kadar götüreceksiniz, değil mi?"

Çakal başını eğdi. "Onu temel taşından son rötuşuna kadar taşımak niyetindeyim ve düşüncelerimi tüm bunların doğru sıralanması üzerine odaklamak için burada emirlerin ana hatlarını çizdim." Daha makul boyutlardaki beyaz sayfalardan oluşan bir yığına dokundu. "Bu, saklamanız ve üzerinde yorum yapmanız için bir kopya. Bu projeyi başka hiçbir projede olmadığı kadar sabırsızlıkla bekliyorum."

"Sorumluluğun sizde olmasına çok sevindim. Benim için büyük bir rahatlama-"

Rhage, daha sonra bu felaketler dizisini zihninde tekrar canlandırdığında, merdivenlerden inen ayak seslerini, o acil ama hassas

ayak sesleri, çöküşün habercisiydi. Birçok çöküşün. Yine de, pek çok öngörü işaretinde olduğu gibi, ilk başta bunların önemini fark etmedi.

İkinci kattan gelen bağırış farklı bir hikâyeydi.

Bu kargaşanın nedenini görmek için arkasını döndüğünde, Ellany merdivenin son basamağından uçarak çıktı, ipek sabahlığı evin ortak kullanım alanları için hiç de uygun değildi. Ve onu görür görmez tökezleyerek durdu, üzerini örten şeftali rengi ipek, parfümlü bir kürkün içinde dönüp duruyordu. Eğer salonda duruyor olmasaydı, kadının evden tamamen kaçıp sokağa fırlayacağından emindi.

Mahmen'inin sesi onun adını tekrarlarlarken keskindi. İki kez daha. Ve Ellany merdivenlerin başına bile bakmazken, bir dizi ayak sesi daha geldi.

Ellany henüz ona aldırış etmemişti. Bakışları Rhage'e sabitlenmişti, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bunu senin için yaptım," diye fısıldadı. "Senin için yaptım."

İşte o zaman ipek üzerindeki kanı fark etti. Süpürgelik kısmında.

Uyarı zilleri kafasının içinde yüksek sesle ve ısrarla çaldı. "Neden bahsediyorsun, kadın?"

Yaşlı kadın mermer zemine inip yavrusunun yanına doğru ilerlerken Ellany sonunda mahmenine baktı. Düzgün giyinmiş olan mahmen ince bir kola tutunarak zavallı kızı sarstı.

"Ne yaptın sen?" diye ağzından kaçırdı kadın. Ellany'nin çaresiz gözleri Rhage'a döndü.

Giriş holünün karşısında, yemek odasının kemerinde Jabon belirdi, bir elinde keten bir peçete, yüzünde hoş bir sorgulama ifadesi vardı.

Fuayesinde olup bitenleri görünce her şey değişti. **A r k a s ı n a** keskin bir el koydu, sanki

Yemek odasındakilere oturmalarını ve kalmalarını emretti. Sonra öne doğru bir adım attı ve çift kapıyı arkasından kapattı.

Karakterine tamamen aykırı görünen sert bir bakışla iki kadına hitap etti. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

Her ikisi de gözleriyle onu aradı ve uzun bir süre sessiz bir iletişim oldu. Ama Rhage üçü arasında ne olup bittiğini umursamadı. Duyabilen herkese yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu.

"Çatınız altındaki bu kadınla ilgili her türlü cinsel bilgiyi reddediyorum," dedi. "Onunla hiçbir ilgim olmadı ve Çakal da bunu doğrulayabilir."

Adam kenara çekilip diğer erkeği gösterdiğinde Ellany, salonda Rhage'la birlikte başkalarının da olduğunu bilmiyormuş gibi irkildi.

İpekli elbisesini lekeleri kapatacak şekilde toparladıktan sonra etrafındaki tüm büyüklerine baktı; az becerisi ve daha da az gücü olan bir yüzücü sulu bir mezara batmak üzereydi.

"Kızlığımı bozan oydu," diye açıkladı. "O yaptı."

Rhage iftira niteliğindeki suçlamasını geri almak için ağzını açtı... ta ki kadının kendisini işaret etmediğini fark edene kadar.

Titreyen elleri ve kırmızı çerçeveli, trajik gözleriyle Çakal'ı gösteriyordu. "Kızlığımı bozdu."

TÇakal Nyx'in elini tuttu ama onu bir kaçısa sürüklemeye gerek yoktu. Nyx, Çakal'ın onları yönlendirdiği koşuya doğru hızla ilerledi ve Komutanın odasının bitmiş kısımları.

Zamanlama konusunda yanılmış mıydı? Vardiyaları yanlış mı ayarlamıştı? O muhafız Duvar'a geldiğinde şaşırmıştı ama diğer erkek de şaşırmıştı ve o şaşkınlık anı ona hemen değerlendirebileceği bir fırsat sunmuştu. Yine de şimdi, görevlerin değişmiş olmasından endişe ediyordu. Ve daha da kötüsü, o muhafızı öldürmeden önce destek çağırılmıştı.

Köşeyi dönerken, o-

Dört muhafızdan oluşan kanat ikişer ikişer dizilmiş, hızla kesintiye uğrayan bir koordinasyon içinde yürüyordu. Silahlar kılıflarından çıkarılıp dört namlu ileri doğrultulduğunda ilk çift hemen dizlerinin üzerine çöktü.

Çakal öne atladı ve kollarını iki yana açtı. "Beni vuramayacağını biliyorsun."

"Ne?" Nyx arkasından tısladı.

"Beni vuramazsın." Sesini alçaltarak ona yumuşak bir sesle şöyle dedi. "Yap şunu."

Onun ne demek istediğini anlayıp anlamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama sonra elini sırtında, kürek kemiklerinin arasında hissetti ve silahı sağ kolunun altında belirdi.

Tetiği çekti. Tekrar ve tekrar.

Silah patladığında, muhafızların kendisine yönelik fiziksel saldırganlık moratoryumunun ne kadar ileri gittiğini merak etti. Ve sonra Nyx'e sunduğu siperden ödün vermeden eğilip olabildiğince çok iç organını korurken düşünmeyi tamamen bıraktı. Nyx'in çok iyi bir nişancı olduğu ortaya çıktı.

Bir muhafız yere düştü. İkincisi diz çöktüğü yerden yere yığıldı.

Üçüncüsü, kafatasının arkasından kırmızı bir şeyin patlamasıyla geriye savruldu.

Ve dörtlünün sonuncusu dönüp kaçtı.

Çakal erkeğin peşinden koştu. Muhafız merkezine bir haber ulaşırsa Nyx ölmüş sayılırdı. Kaçışı engellemek için kademeli bariyerleri indirecekler ve her yer muhafızlarla dolacaktı. Onu yakaladıklarında -ki yakalayacaklardı- kendini o kürsüde bulacaktı.

Ve kadınlar ölümden önce akla gelebilecek en aşağılayıcı ve vahşi şekilde ibretlik hale getiriliyordu. Bunu daha önce de görmüştü.

Kadına yönelik tehdidin de etkisiyle, kendini uzun sürmeyen bir kovalamacanın içine attı. İleri doğru sıçrayarak erkeği taş zemine indirdi ve ağırlığı muhafızın sırtına indiğinde, içinde bir şeyler koptu. Baring

Dişleriyle kafatasını avuçladı ve yüzü öne doğru çarptı; yüz acımasız zemine çakılırken keskin bir çatırtı duyuldu.

Kan kokusu yayıldı.

Ve sonra her şey karardı.

Çakal'ın gardiyanı devirmek gibi bilinçli bir düşüncesi yoktu. Elinin çeneyi yukarı kaldırmaya zorladığının farkında değildi. Kendi başını aşağı indirdiğinin bile farkında değildi.

Ama ağzındaki tadın ne zaman değiştiğini biliyordu.

Her şey bakıra döndü-

Şimdi bir şey tükürüyordu. Taze, pişmemiş et tadında bir şey.

Başı bir kez daha aşağı inerken, yaptığı şeyi durdurması gerektiğini düşündü. Erkeğin gırtlığının en azından bir kısmını çıkardığına dair bir his vardı içinde. Daha fazla ses çıkmayacaktı, bu yüzden muhafızı susturma amacı yerine getirilmişti ve bir sonraki zorunluluk Nyx'i gizli havuza geri götürmekti.

Ancak durup vazgeçemiyordu. İçindeki çekirdek serbest kalma noktasına kadar harekete geçti, bir canavar öz kontrolünün mağarasından seslendi ve bir kez serbest kaldığında, her türlü dizginleme çağrısını reddetti.

Isırmaya devam etti ve anatominin bir kısmını yuttuğundan emindi. Nyx'i maruz bıraktığı görseiliği önemsemesi gerekirdi; dahası, kurbanını vahşileştirirken Nyx'in hayati riskinin artmasını da önemsemesi gerekirdi. Ama tüm bu mantıklı, makul düşünceler saldırganlığının gelgit dalgasının altında kalmıştı-

Adı tekrar tekrar söyleniyordu. Bundan oldukça emindi. Ancak, heceleri sanki çok çok uzaklardaymış gibi duyuyordu.

Ve sonra biri ona dokundu.

Çakal eli tersledi. Sonra avına döndü-

Bir anda muhafız elinden alındı, bilinmeyen, görünmeyen bir güç tarafından sürüklenerek götürüldü.

Hayır, bu yanlıştı. Uzaklaştırılan oydu, muhafızdan bedensel olarak kaldırılırken görüşü yukarı ve etrafına doğru sallanıyordu. Bildiği bir sonraki şey, yüzüstü tünel duvarına fırlatıldığı ve olduğu yerde sabitlendiği oldu.

Dişlerini sıkarak, bacaklarını ve kollarını çırparak, kalçalarını sallayarak tutuşa karşı mücadele etti.

Ancak kulağında alçak ve tehditkâr bir ses duyunca sakinleşti.

"O öldü. Artık ona yapabileceğin bir şey kalmadı."

Çakal kendisini esir alan kişiye karşı savaşmayı bıraktı. "Apex?"

Akut kriz anlarında, beyninizin farkındalığınıza rastgele bir şey atabilmesi çok tuhaftı.

Jack bir gardiyanın boğazının ön kısmını ve erkeğin yüzünün büyük bir kısmını içgüdüsel olarak yok ederken, Nyx'in beyni onu Janelle'in hapse götürülmesinden bir yıl öncesine götürmeye karar verdi. Çiftlik evinin dışındaki ormanda korkunç, uluyan bir gürültü kopmuştu. O ve büyükbabası ne olduğuna bakmaya gitmiş, Posie ise başına bir battaniye örterek kendini bodruma kapatmıştı. Janelle evden dışarı çıkmıştı. Her zaman evin dışındaydı.

Hem Nyx hem de büyükbabası silahlıydı, omuzlarında bir çift av tüfeği vardı. Endişe, ağıldaki keçilerden birine saldıran bir şeydi.

Ama çakallar değildi.

İki iri ağaç kurdu birbirine girmişti, hayvanlar arka ayakları üzerinde durmuş, dişlerini gıcırdatıyor, pençelerini

kesiyordu. Güçlü bedenleri çok büyük, çok iri görünüyordu ama vahşetin kütleyi artıran bir yolu vardı. Her ikisi de çeşitli yaralardan kan kaybediyordu ama siyah, kahverengi ve gri kürkleri yaraların ayrıntılarını gizliyordu.

Çift, saldırganlıklarına o kadar kilitlenmişti ki bir çift vampirin varlığı fark edilmemişti. Büyükbabası tüfeğini ay ışığına doğru ateşleyene kadar dört ayaklı savaşçılar ayrılıp dağılmadılar.

Jack de az önce aynı derecede vahşileşmişti. Peki ya o katil, Apex, gelip onu nöbetten kaçırmasaydı? Hâlâ iş başında olurdu.

Ve şimdi yeni bir sorunları vardı, değil mi? Titreyen elleriyle silahının boş şarjörünü tekmeleyerek çıkardı ve sırt çantasını bol tuniğinin altından geçirerek tam dolu bir yedek kaptı ve avucunun topuğuyla yerine oturttu.

Gözleri tekrar muhafıza döndü.

Botları seğiriyordu ama bunun nedeni erkeğin yakın zamanda ayağa kalkacak olması değildi. Apex, o katil, haklıydı.

-Ölümü biliyordur, değil mi?

Yüce Tanrım, o yüz. Geriye pek bir şey kalmamıştı. Kan parlıyor ve anatomiden serbestçe damlıyordu, etin arasından beyaz kemik parıltıları görünüyordu. Dil tıkırdıyordu -ya da belki de dişlerdi- ve çene sanki muhafızın bilincinin bir parçası hâlâ yardım çağırmak için sinyaller gönderiyormuş gibi aşağı yukarı çalışıyordu.

Kendine gelen Nyx silahını Apex'in tıraşlı kafasına doğrulttu. "Bırakın onu."

O kafa -ya da kafatası demek daha doğru olur- yavaşça ona doğru hareket etti. Ona bakan gözler

Erkek ona odaklanırken siyah çukurların ardında ölü, hiçbir animasyon ya da karakter yoktu.

"Yapacaksan vur," dedi sıkıntıyla. Jack'i bırakmadığı gibi.

"Bırak gitsin."

"Ellerim nerede, dişi?"

O zaman adamın elini çoktan bıraktığını fark etti. "Geri çekil o zaman. Ona zarar vermeyeceksen, geri çekil."

"Onu öldürmek isteseydim," dedi Apex, "bunu on yıl önce yapardım. Bu partiye geç kaldın, dişi."

"Geri çekilin."

Apex'in üst dudağı seğıirdi ve bundan sonra arkasını kollaması gerekeceğini düşündü. Ama Apex ona dişlerini göstermek yerine şeytani bir şekilde gülümsedi ve iki som altın köpek dişini ortaya çıkardı.

Jack duvarla diğer erkeğin arasından kayarak sorunu çözdü. Kanlı ağzını koluna silerek onun bakışlarına karşılık vermedi. Bol, koyu renk giysileri lekeli ve yırtıktı, tuniğı bükülmüştü ama fark etmiş gibi görünmüyordu. Bunun bir önemi de yoktu.

"Bu cesetlerden kurtulmamız gerekiyor ama zamanımız yok," dedi boğuk bir sesle.

"Ben onlarla ilgilenirim. Git hadi. Şimdi."

Jack diğer mahkûma baktı. "Ödeştik mi o zaman?"

"Evet." Apex başıyla tünele doğru işaret etti. "Git. daha fazlası gelecek."

Katilin ikinci kez sormasına gerek yoktu. Nyx tüm bunları geride bırakmaya çok hazırdı. Jack'e ulaşmaya kararlı bir şekilde, kanlı, ölü muhafızın üzerinden geçmeye gitti-

Ağırlığını aktardığında, ölü beden canlandı. Vahşi, beyaz çerçeveli gözleri bir hışırtı ve bir solukla parladı ve erkek, kadının ayak bileğine uzandı. Yakalama

Dengesini bozacak kadar güçlüydü ve serbest düşüşe geçtiği sırada muhafız birdenbire silahını çekti.

Namluyu doğrudan ona doğrultarak tetiği çekti.

-

Jack, silah **patladığında** mesafeyi aşmak için hamle yaptı, Ama çok geç kalmıştı ve Nyx'in refleksleri de öyle. Havada yer değiştiremeden mermi acı dolu bir alevle ona saplandı ama girişin neredede olduğunu ya da bir çıkış olup olmadığını takip edecek zamanı yoktu. Sert bir şekilde yere düştü, yarısı muhafızın üzerine, yarısı yere, yüzünün yan tarafı darbenin bir kısmını aldı.

Yere düştüğünde sersemlemişti ve başının yanında bir tak! sesi duyduğunda büyükbabasının silahının elinden kaydığını fark etti.

Kahretsin, diye düşündü silahı tekrar kavrarken.

"Nyx!"

Diz çökerken Jack'in gözleri görüş alanına girdi. Kana bulanmış yüzü kar gibi solgundu, gözbebekleri büyümüştü, yüzündeki dehşet ifadesi ona eski usul 13. Cuma filmlerini hatırlatıyordu. Bu da hiç mantıklı değildi. Sonra tekrar, merhaba, şok.

"Vurulдум." Hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı. "Vurulдум. Vurulдум."

"Omzun. Biliyorum."

"Göğsüm değil o zaman?"

Tek kurşun mu vardı? Yoksa iki mi? Neden acı çekmiyordu?

Altındaki muhafız tekrar hareket etmeye başladı ve ani bir adrenalin sarsıntısı ona güç patlaması yaşattı. Jack'i geriye iterek silahının namlusunu yüzündeki sızıntı yapan açık yaraya dayadı.

Ve lanet tetiği çekti.

Ceset altından sıçrayıp kol ve bacakları yerde zıplarken bile dehşete kapılmadı; patlama sesi yayılırken korkunç bir homurtu yükseldi.

Gözlerini Jack'e kaldırırken nereye gittiğini düşündü.

Adam ona uzak bir ifadeyle bakıyordu ve bu arada Apex ikisinin de üzerinde belirdi, bir tehditten çok onu ve yaptıklarını kınıyordu. O mahzene girmesi ile buraya, hapishaneye doğru yolunu bulması arasında geçen zamanda bir parçası kaybolmuştu. Ya da belki de mahvolmuştu.

Ve geri gelmeyeceğini biliyordu.

Apex kuru kuru güldü. "İyi atış. Yine de, tam isabet isabet oranını artırıyor."

"Kapa çeneni," diye tersledi Jack.

Elini ona doğru uzattığında, adam onun aklından geçenleri okudu. Ayağa kalkmasına yardım etti ve koluna dayanarak kendini dengelerken, atardamar kanaması arar gibi onu inceledi. Alışılmadık bir hürmetle, söz konusu olan kendi bedeni olmasına ve o bir doktor olmamasına rağmen onun sonucunu bekledi. Sonra yine, hiçbir konuda kendi yorumuna güvenemeyeceğini hissetti.

"Hızlı hareket etmeliyiz," dedi.

Kız tekrar koşmaya başlayamadan, adam eğildi ve onu kollarının arasına aldı.

"Tartışmak yok," diye bağırdı. "Başımız belaya girerse ateş etmen gerek. Bırak ikimiz için de işi bacaklarım yapsın."

Havalanmadan hemen önce Apex altın dişlerini göstererek tekrar gülümsedi. "İkiniz ne güzel bir balayı geçiriyorsunuz."

"Siktir git Apex," dedi Jack omzunun üzerinden, koşar adımlarla uzaklaşırken.

CHAPTER TWENTY-THREE

AÇakal'ın alabildiği tek koku Nyx'in kanıydı. Hissedebildiği tek şey, Nyx'in üzerindeki kıyafetlerden ve hapishanesinin kolundan sızan ılık kandı.

onu taşıırken. Tek bildiği, onu güvenli bir yere götürebilmek için kat etmesi gereken mesafeydi.

Şunu göreceli güvenlik yapalım.

Onu çok fazla zıplatmadan koşabildiği kadar hızlı koştu ama kollarının arasında homurdanıp kaskatı kesilmesine bakılırsa canını yaktığını biliyordu. Yine de silahını indirmiyordu. Komutanlığın yerleşkesi boyunca geri geri giderken, namlusu yukarıda ve hazırda ve tetikteydi, onun girdiği virajlara eğiliyor ve düz yollarda sabit kalıyordu.

Kahretsin, o muhafızın peşinden gittiğinde ona verdiği silahı kaybetmişti. Yine de aramaya vakti olmamıştı. En azından sırt çantasında daha fazlası vardı, her zaman çıkardığı metalik seslere bakılırsa.

Kafes panelleri kapalı hapishane hücresinin önüne geldiklerinde, içeriye bakmaktan kendini alamadı

-

Nyx'in bağıırışı onu kendine getirdi.

Kahretsin, diye düşündü durmak için kayarken. Dört muhafız önlerinde sıralanmıştı, üniformalı ve ellerinde bol miktarda silah bulunan bir geçemezsin duvarı.

Çakal dönüp kaçmayı düşündü ama gidecek hiçbir yer yoktu. Daha da kötüsü, ya çalışma alanının gözden geçirilmesi bittiği için ya da daha büyük olasılıkla bir alarm verildiği için Komuta yakında bu odalara geri dönecekti. Bu muhafızlar için daha fazla destek de kesinlikle yoldaydı ve Nyx'in bir başka uzun süreli savaş için gücü yoktu.

"Tapınağa silah," diye fısıldadı. Nyx'in gözleri parlayınca dişlerini gösterdi. "Silahını şakağıma daya. Şimdi."

Kadın adamın dediğini yaparken, adam muhafızlara seslendi. "Hepinizden silahlarınızı ayaklarımın dibine atmanızı ve yüzükoyun yere yatmanızı istiyorum yoksa beni vuracak. Bunu yapacak ve sonra da gözünüzün önünde öldürülmeme nasıl izin verdiğinizizi açıklamak zorunda kalacaksınız. Bu haberin taşıyıcısı olmak ister misiniz?"

Bunu kanıtlamak için Nyx'in hâlâ sıcak olan ve belirgin bir şekilde deşarj kokan silahının namlusu kafatasının yan tarafına, gözünün tam köşesine saplandı.

"Hayır, hayır," diye uyardı soldaki sarı saçlı muhafız, ağzını omzuna doğru eğip telsizini apoletine takarken. "Bunların hiçbiri olmayacak. Yüzüstü yat, hemen şimdi. Yoksa bu iş çok ama çok çirkinleşecek.

-"Ve sadece beynim duvarın her tarafına dağıldığı için değil."

Muhafızlar silahlarını atıp kendilerini yere bırakırken, bir figür yarıktan koridora girdi

Kovan'a giden yol. Her kimse baştan ayağa siyah kıvrımlarla örtölüydü ve yüzü bir kukuletanın altında gizlenmişti. Kokularını da iyi gizlemişlerdi, hapishanenin mutfağından gelen kokularla kimliklerini maskeliyorlardı. Ekmek. Ve sarımsak.

Bakire Kâtip'e şükürler olsun, diye düşündü Çakal. Nyx'in dizlerinin altındaki eliyle Wraith'e aşağı inmesini işaret etti. Kane çabucak geldi.

Kimliğini gizlemek için ne kadar akıllıca bir erkek. Ve her zamanki gibi, iyi yetiştirilmiş zamanında geldi.

Çakal muhafızlara "Eller arkaya," diye emretti.

Yerde kıpırdanmalar oldu, bilekler sırtın alt kısmında birleştirildi ve Kane sadece aristokrasinin sahip olabileceği türden bir zarafetle hareket etti, kıvrımların altındaki kıvrak vücudu yumuşak adımlar atıyor ve geriliyordu ama yine de bir askerin pratikliğine ve verimliliğine sahipti. Atılmış silahlardan birini yerden alarak, bir an içinde muhafızların her birini kendi ekipmanlarıyla kelepçeledi. Ve hapsetme görevi sırasında erkek, cephanelerini, iletişim cihazlarını ve birkaç bıçağı da ellerinden alarak ayaklarının dibinde bir ekipman yığını oluşturdu.

Kane başını salladığında Çakal bir kez daha havalandı, sevgili arkadaşının ve etkisiz hale getirilmiş muhafızların yanından geçerken değerli yükünü olabildiğince nazikçe tutuyordu.

"Başımdan beri emniyeti açık tutuyordum," dedi Nyx aceleyle ilerlerken. "Bil diye söylüyorum."

Çakal sadece başını sallayabildi. Duyguları düzgün bir düzene sokulamayacak kadar karmakarışıkta ama onları parselleyebilse bile, ne kadar ya da ne hissettiğini bilmesini istemeyeceğinden şüpheleniyordu.

Daha iyi bir ortak isteyemeyeceği gerçeği, kendisine saklaması gereken bir şey gibi görünüyordu.

Hayatının geri kalanında onun vuruluşunu yeniden yaşayacağı gerçeği de öyle.

Jack onları yarığa getirdiğinde, Nyx aşağı inmeye ve kendi başına koşuşturmaya hazırды. Bu iyi bir şeydi, çünkü Jack'in onu o dar aralıktan geçirmesine imkân yoktu. Silahla vurulmuş bir kurbanı göğsünde taşımak şöyle dursun, bir kişinin sığabileceği kadar bile yer yoktu.

Kurban olduğundan değil.

Adamın omzunu iterek kendini onun elinden kurtardı ve ellerinin belinde kalışından, bacakları ağırlığını kabul ederken bile onu bırakmak istemediğini anlayabildi. Konuşmak için zaman yoktu. Doğrudan karanlığın içine girdi, bedenini yarığın dar, toprak kucağına bastırdı ve arkasına bakmadı. Bakması için bir neden yoktu. Jack onun arkasında olacaktı. Ona destek olacaktı. Tüniğın altındaki sırt çantasına sürtünen nemli kayalar arasında sallana sallana ilerlerken tuhaf bir şekilde korkmuyordu.

Bu da hiç mantıklı değildi. Yine de, en azından bu süper karanlık, süper sıkışık küçük deliğın içinde kimse ona ateş etmiyordu.

Sona geldiklerinde belki de bu durum değışecekti.

Yumuşak bir parıltı mağaranın çekirdeğindeki çatlağın sonunu işaret ediyordu ve Jack'in omzundaki eli çıkışa ulaştıklarında onu yavaşlattı. Bir an için beklediler. Nefes alırken Kovan'ın pis kokusunu bir kez daha duydu,

ama bir şekilde daha az yoğun olduğunu fark etti. Ortalık da daha sessizdi. Belki de Jack'in arkadaşlarının başlattığı kavgadan sonra burası boşalmıştı?

Büyük olasılıkla, Komutanın odasında bıraktıkları video oyunu değerindeki cesetlerin bir sonucu olarak bir alarm çalmıştı.

"Hiçbir şey duymuyorum," diye fısıldadı. "Güvenli mi?" "Silahını hazır tut ama sakla."

İlk giren Nyx olduğuna göre ilk çıkan da o olmalıydı ve geriye dönüp baktığında belki de onun kendisinden önce gitmesine izin vermeliydi. Artık çok geçti. Yer değiştirmek yok.

Başını çevirdiğinde, sadece yüzünü görerek biraz güç almak için bile olsa onu görebilmeyi diledi. Yine de çok karanlıktı.

"Ben iyiyim," dedi usulca. "Bil diye söylüyorum."

"Şok geçiriyorsun."

"Ben-"

"Elbette öylesin-"

"Bana ne olduğumu söyleme-"

İkisi de aynı anda durdu. Ve gülümsemek zorunda kaldı - her ne kadar bu ifade uzun sürmese de.

"Farklı koşullar altında," dedi, "sana gerçekten aşık olabilirdim."

Ondan bir cevap beklemiyordu. Ama sonra sesi, çok derin ve alçak, karanlığın içinden ona doğru yol aldı.

"Farklı koşullar altında sana daha da çok aşık olurdum. Ve kalbimin takla atmasından bir an bile pişmanlık duymazdım."

Gözlerini kapattığında, göğsünün ortasına saplanan kurşun yarasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir acı hissetti. Sevdiğinden ve kaybettiğinden daha iyi olanın canı cehenneme.

hiç sevilmemiş saçmalığı. Jack'le hiç tanışmamış olmayı tercih ederdi.

Şimdi, asla sahip olamayacağı her şeyle yaşamak zorunda kalacaktı.

Hapishaneden canlı çıktığını varsayarsak.

Öne doğru eğilerek Kovan'ın içine baktı. "Tamamen boş. Bu normal mi?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Ne yapacağız?"

"Burada kalamayız ve geri dönemeyiz. Gizli geçide geri dönmeliyiz. Sola doğru gidin ve hızlı hareket edin ama koşmayın. Sadece nereye gittiğinizi biliyormuş gibi yürüyün."

Derin bir nefes alarak hızlıca dua etti ve yarığın örtüsünden sıyrıldığında etrafına bakmadı. Kovan'ın dış kenarına yakın durdu, o kadar yakındı ki yaralı omzu taş duvarlara çarpıyor, her çarpışta dişlerini gıcırdatıyordu. Başını eğdi. Gözler aşağıda. Omuz duvara. Baş aşağı. Gözler aşağı. Omuzlar-

Jack öne atladı ve kadın rahatladı. Onun kocaman vücudunun gölgesinde kendini daha güvende hissetti - ta ki silahın sağ elinde olduğunu fark edene kadar. Gevşek örtünün altında, silahı duvar tarafında olacak şekilde sola çevirdi. İhtiyacı olan son şey, metalin parıltısının bir şeyleri ele vermesiydi.

Ana tünele, mahkûmlarla dolu olan geniş tünele geri dönene kadar Kovan'ı geride bıraktıklarını fark etmemişti. Fark etmemişti bile. Dönüş neredeydi? . . dönüş neredeydi . ..onları gizli yere geri götürecek olan. Şelaleye. Havuza.

Sanki çocukluğundan kalma bir şeymiş, defalarca ziyaret ettiği bir yermiş, aile evinin dışındaki fırtınalardan korunmak için bir güvenlik bölgesiymiş gibi o kapalı alanı arzuluyordu.

Ah, duygular. Dokunacak ya da avucunuzda tutacak bir şey arıyorsanız var olmayan, ancak büyük dönüşüm yetenekleri göz önüne alındığında yine de çok cismani. Sanki inşa edecek, boyayacak, duvar kağıdı ve halı yapacak elleri varmış gibi, bir hapishanenin ortasındaki oyulmuş bir mağarayı rüya gibi bir eve dönüştürebilirler.

Jack kolundan tutup onu bir köşeye çekerek durmasını sağlarken aklında olan buydu. Jack takip edilip edilmediklerini ya da üzerlerine atlamak üzere olup olmadıklarını kontrol ederken, kadın onu inceledi. Yüzünün alt kısmı hâlâ yediği muhafızın kanıyla lekeliydi ve uzun siyah saçlarının telleri örgüsünden ayrılmıştı. Tuniğinin birkaç yerinde taze kırmızı kan lekeleri vardı ve burnundan her nefes alışında kendi kokusunu alıyordu. Bu sırada Jack nefes nefese kalmıştı ve yüzü kızarmıştı ama dağılmamıştı. Gözleri keskin ve kararlıydı. Etrafına uzanıp duvardaki bir şeyi çevirirkenki hareketleri de öyleydi.

Gizli panel geriye doğru kayarken, kadın kendini yere attı. korumalı geçidin içinde. Yine de, birlikte güvenli bir şekilde kapanana kadar rahatlamadı.

Mumlar yer seviyesinde alevlendi. Ama Nyx hangi yöne gideceğini biliyordu.

Onları bir kez daha yönlendirdi -yön konusunda verilecek herhangi bir karar yoktu- ve düşen suyun sesi ve temiz havanın taze kokusu duyularına ulaştığında titremeye başladı.

Son virajı dönüp havuzu gördüğünde bacakları tutmuyordu.

Jack onu yakaladı. Her zamanki gibi, ya da öyle görünüyordu.

Adam onu yumuşak koltuk taşlarından birinin üzerine yatırdığında yerçekiminin açgözlü etkisine teslim oldu ve gözlerini parlak tavana dikti. Hareketleri etraftaki fitillerin başlarındaki alevleri rahatsız etmişti ve o da sert taş tavandaki gölgelerin dansını izledi.

Tanrım, sırtı ağrıyordu. Hayır, bekle. Çantasının üzerinde yatıyordu.

Homurdanarak önce tüniği, sonra da naylon silah bohçasını çıkardı ve sonuncusu yere düşerken yorgunluktan gevşedi. Ya da belki de kendinden geçiyordu. Bunu söylemek zordu.

Jack'in yüzü kendi yüzünün üzerinde belirdiğinde, onu öpmek istedi. Çünkü o hâlâ hayattaydı ve kendisi de öyleydi.

Şimdilik.

"Rüzgârlığını çıkarayım," dedi. "Omzunun ne kadar kötü durumda olduğunu görmemiz gerek."

Başını salladı ve üzerini örten katmanları çıkarmasına yardım etmek için elinden geleni yaptı. Kısa kollu tişörtüne kadar indiğinde, ikisi de omzunu inceledi.

Gözlerini kapatıp arkasına yaslanırken, "Sadece bir sıyrık," dedi. Yüzünü ovuşturarak "Kutsal Bakire Kâtip" diye mırıldandı.

Üst kolunun dış tarafındaki kırmızı çizgiyi dürttüğünde kanama yeniden başladı, bu yüzden her şeyi kendi haline bıraktı. Vampirlerin iyileşme şekli sayesinde, alttaki kas sistemine ulaşacak kadar derin olmayan yara kendini tekrar örmeye başlamıştı bile. Kartlarını doğru oynar ve önümüzdeki birkaç saat içinde çok fazla fiziksel müdahalede bulunmazsa, yara yakında tamamen kapanacaktı.

Ama o kadar zamanları var mıydı?

Başını taşa yaslayarak gözlerini kapattı ve en son ne zaman bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Ve sonra kafasının içinde Jack'in sesini duydu, et ve yara hakkındaki sözlerini tekrarlıyordu ve sadece ...

Monty Python.

İliklerine kadar işleyen yorgunluğun içinden, Kutsal Kase filminde kılıç dövüşünü kaybeden şövalyenin her bacağından ve kolundan kan fışkırırken mağrur bir İngiliz aksanıyla aynı şeyi haykırdığı sahneyi gördü.

Sadece bir sıyrık.

"O halde çok rahatladın?" Jack söyledi.

Nyx gözlerini açtı. "Özür dilerim?"

"Gülümsüyorsun."

"Oh, bu film yüzünden değil, kesinlikle görmüşsündür-" Kendini durdurdu. "Yani, önemli bir şey değil."

O filmi izlememişti. Ya da diğerlerini.

Tekrar ona odaklandı. Kadın ona doğru uzandığında, adam çenesini ve çenesini avucuyla ovuşturdu, sanki birlikte öldürdükleri erkeğin lekesinden utanmış gibiydi - sanki onun gördüğü şeyi görmemiş olmasını diliyordu.

"Buraya gel," dedi. "Bir plana ihtiyacımız var."

"Biliyorum. Ama önce buraya gel."

Adam nihayet menzile girdiğinde, kadın adamın elini yüzünün alt kısmının önünden itti. Tuniğinin üst kısmına giderek, yüksek yakanın düğmelerini çözdü ve yakaları açtı.

Gözleri uzaklaştı. Sanki onun neye baktığını biliyormuş gibi.

"Diğerleri gibi kilitli bir tasman yok," dedi. "Ve muhafızlar sana zarar veremez. Gerçekte kimsin ve neden burada olmayı seçtin?"

"Ben de diğer mahkumlar gibiyim."

Nyx başını salladı. "Bana yalan söylüyorsun."

CHAPTER TWENTY-FOUR

SJabon'un misafir odasında duran Rhage, felaketin dioramasının ayrıntılarını sanki rakamların üçgenleşmesi bir şekilde iddianın yüzeyinin altındaki gerçeği ortaya çıkaracaktı: Lekeli seftali rengi sabahlığı ve solgun, kalbi kırık yüzüyle Ellany. Kıyafetleri içinde uçmaya hazır, cüppesinin etekleri havaya kalkmış mahmanı - gerçi yüzündeki öfkeye bakılırsa kaçmak yerine çatışmaya niyetliymiş gibi görünüyordu.

Kızıyla mı? Rhage merak etti. Yoksa suçlanan erkekle mi?

Bu arada Çakal şaşkın şaşkın bakıyordu, yaşadığı şok o kadar derin ve içtendi ki cevap veremeyeceği belliydi.

Ve son olarak Jabon, yemek salonunun kapalı kapıları önünde duruyordu, uzak, maskemsi ifadesi aklından geçen alarmin ne olduğunu gizliyordu: Glymera'nın bir üyesi sayısız misafiri ağırlayabilirdi.

Mükemmel bir itibar - zaman zaman sorgulanabilir bir şekilde - ama "itibarlı" olmayan ziyaretçilerle yapılan "sorgulanabilir" faaliyetler kapalı kapılar ardında gerçekleştiği ve yatak odalarına girip çıkmalar aşırı dikkat çekmediği sürece, sosyal açıdan pek bir sorun yaşanmazdı. Doğru, Jabon'a yapılan davetler geri çevrilebilirdi ve hiç şüphesiz çevrilmişti ve festivallerde onun yanında oturmayı reddeden bazı kibar kadınlar olabilirdi, ancak büyük ölçüde kendi haline bırakılacak, malikanesini istediği kişiye açmakta özgür olacaktı.

Ancak, iyi yetiştirilmiş, çiftleşme çağındaki bir dişi, onun çatısı altında onursuzca bekaretinden mahrum bırakılırsa, tüm bu serbestlik bir anda iptal edilebilirdi.

Jabon'un yaşayacağı çöküş hızlı, destansı ve soyundan gelecek sayısız nesil boyunca kalıcı olacaktı.

"Bunu senin için yaptım," diye tekrarladı Ellany Rhage'a.

Genç kadına başını salladı. "Senden hiçbir şey istemediğim için böyle bir şey yapmadın. Beni aradığında bile."

"Ellany!" diye haykırdı mah adamı. "Ne yaptın sen-"

Jabon şaşırtıcı bir güçle, "Yeter," diye tersledi.

Şen şakrak adam gitmişti. Onun yerine, sosyal konumunun tadını çıkaran ve görünüşe göre bunu korumak isteyen son derece ciddi bir ev reisi vardı.

"Evimi rezil ettin," dedi Çakal'a. "Benim çatım altında iyi bir terbiye almış bir masuma kötü davrandın-"

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Çakal öne çıktı, güçlü bir figürdü, aynı zamanda iyi bir terbiyeye sahipti ve suçlama devam ederse başına neler geleceğini çok iyi biliyordu. "Ona el kaldırmadım ve o da bunu biliyor-"

"Demek bedenini mahvetmek yetmedi, şimdi de karakterini mi kirleteceksin?" Jabon bir elini havada gezdirdi. "Bu ne cüret! Derhal mülkünden ayrılacaksın ve bunun sonuçları olacak."

"Yalan söylüyor." Çakal'ın gözleri, bu incelemeye dayanamayan Ellany'ninkilere dikilmişti. Ellany bakışlarını kaçırınca adam küfretti. "Ama evet, hemen gideceğim ve bir daha dönmeyeceğim. Beni ilgilendirmeyen sosyal bir oyun uğruna onurum rencide edildi ve burada oynanan oyun her neyse ona dahil edilmeye içerliyorum. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Centilmen adam salondan çıktı ve mihmandarla kızın yanına geldiğinde alçak sesle konuştu. "Benim kokum onun teninde değil, yatağında da değil. Bunu sen de biliyorsun, o da biliyor."

Nefes alırken burun delikleri açıldı, ifadesi daha da sertleşti ve bakışları ev sahibine kaydı. "Kıza bunu bahçesini bu kadar iyi sürdükten önce mi yoksa sonra mı öğrettin?"

Jabon öfkeyle kızarıırken, "Defol," dedi. "Çık dışarı!"

Çakal merdivenleri koşarak çıktı, sırtı dik, çenesi yukarıdaydı.

Onun yokluğunda Rhage küfretti ve başını salladı. "Erkeğin bir şey yaptığına bir an bile inanmıyorum-"

"Jabon, "İzninizle bir şey söylemek istiyorum," diye araya girdi.

Ev sahipleri kabul alanından geçerken, iki kadına alçak sesle bir şeyler emretti ve her neyse, itaatleri hemen gerçekleşti. Ve şüpheliydiler. Her ikisine de korkunç bir şey yapmış olan bir erkeğin ikinci kata çıkmış olmasına rağmen, görünürdeki suçlunun ardından onlar da üst kata geri döndüler.

Ellany omzunun üzerinden baktığında Rhage başını salladı. Ama ona değil. Bütün bu duruma.

Jabon salona girdi ve vernikli panelleri çekerek kapıları kapattı. Güzel giysileri ve şık tarzı bir sahne dekoru gibiydi ama zaten bütün mesele de bu değil miydi? Bu ev, bu konuklar, onun bu sosyal konumu.

"Size teklif ediyorum," dedi. "Hüküm vermeden önce gerçeği dinleyin."

Rhage erkeğin etrafındaki havayı kokladı. Elde ettiği tek şey, Jabon'un kendisine düzenli olarak uyguladığı süslü yağların boğucu kokusuydu. Önemli olan dışının üzerinde ne olduğuydu, ancak Rhage sadece koklamak için peşinden koşarak onu daha fazla travmatize etmeyecekti.

"O yeni yetmeyi sen mi aldın?" Rhage kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve bana yalan söyleme."

"Hayır, tabii ki değil." Jabon sağ elini göğsünün üzerine koydu. "Şerefim üzerine."

"Çakal'ın protestosu oldukça açıktı. Size yönelttiği suçlama da öyle."

Darius konuştu. "Ve erkek, onunla olan tüm ilişkilerimde oldukça onurlu davrandı."

"Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun." Jabon şömineye doğru yürüdü ve üst üste dizilmiş, yanmayan beyaz kabuklu huş ağacı kütüklerine baktı. "O bir yalancı. Her konuda yalan söyledi. Kim olduğu, nereden geldiği, ne iş yaptığı."

Rhage, "Ve onun hikâyesi ne," diye söze girdi.

"Aristokrat bir soydan geldiğini ve Caldwell'de tüm hak ve ayrıcalıklara sahip olduğunu söyledi. Ama ailesinin rengini açıklamayı hep reddetti. O bir serseri ve efendimi baştan çıkarıp himayesine alan bir dolandırıcıdan başka bir şey değil-"

"O zaman neden onu çatınız altında tutuyorsunuz?"

"Onu az önce kovdum," diye karşılık verdi Jabon sinirli bir tavırla.

"Çünkü masum birine karşı akıl almaz bir ihlalle suçlanıyordu," diye karşılık verdi Rhage. "Bir şekilde inanıyorum ki, eğer bu olay gerçekleşmemiş olsaydı, şu anda konuştuğumuz gibi First Meal'de onun karşısında oturuyor olacaktım."

"O suçlu! Böyle bir toplumsal itaatsizliğe ve beni maruz bıraktığı tüm zararlara tahammül etmem mi gerekiyor?"

"Mesele bu değil." Rhage kalçalarının üzerinde öne doğru eğildi. "Ve ben edep konusunda endişeli değilim. O zavallı kadın için endişeleniyorum. Boş ver toplumsal kuralları, seni bu konuda rahatsız eden tek şey gerçekten onlar mı?"

"Tabii ki hayır." Jabon kollarını iki yana salladı. "Ve o erkeğin bana yönelttiği asılsız suçlamaya gelince, onun kokusu üzerimde değil. İyice içinize çekin ve gerçeğimi öğrenin."

Rhage başını salladı. Kadınlar aşağı indiğinde Jabon hemen yemek odasından çıkmıştı, bu yüzden kokusunun fuayedeki varlığından mı yoksa genç kadının sabahlığına ve etine bıraktığı şeyden mi yayıldığını söylemek imkânsızdı.

Ev sahibi ipek gece ceketinin önünü sıktı. "Çakal'ı asla çatımın altına davet etmemeliydim ve dahası, hikâyesi kafamda şüphe uyandırmaya başladığında, onun şüpheli varlığını bu evden derhal uzaklaştırmalıydim. Böyle davranmadığım için pişmanım ve dahası, asla acı çekmemesi gereken birinin benim muhakeme hatam yüzünden incinmiş olmasından dolayı üzgünüm. Bunu düzelteceğim. Merhum efendimin ruhu üzerine yemin ederim."

Kapalı panellerin uzak tarafında, Rhage'in kulakları merdivenlerden inen hafif bir ritim duydu. Sonra ön kapı açıldı ve gürültüyle kapandı.

Konağın ön cephesine bakan cam bölmelerden, elinde

bir bavul olan karanlık bir figüre tanık oldu

Yürüyüş yolundan aşağıya doğru ilerleyin ve sağa dönerek mülkten uzaklaşın.

Çakal eşyalarını alıp gitmişti.

Rhage aniden kendisi için hazırlanmış olan takım elbise ceketine baktı. Pantolonuna. Deri ayakkabılara.

Resmi ceketini çıkarıp ipek bir sandalyenin arkasına örttü. Sonra kravatını çıkardı, pantolonunun kemerini gevşetti ve ayakkabılarını tekmeledi.

Soyunurken Jabon şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sanki böyle bir hareketi daha önce ne yapmış ne de görmüştü. Darius ise gözlerini devirdi.

Çıplaklığa kadar.

Rhage hepsini çıkardı ve sonra sırtını kaşıyıp omuzlarını yuvarladı. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Bu giysiler sizde kalabilir. Geldiğim gibi gidiyorum."

Jabon kekeledi. "Sen-sen-sen böyle gidemezsin! Ne olacak-"

"Sakın benden bir şey isteme, özellikle de bu evde," dedi Rhage. "Ve eğer beni şehirde görürseniz, başka tarafa bakın, uzaklaşın. Bu çatı altında hiçbir şeyle ilişkilendirilmek istemiyorum ve az önce bizden ayrılan o erkekle ilgili anlattıklarınıza inanmıyorum. Ancak elimde kanıt yok. Bu yüzden dilediğinizi yapın, ama bana bulaşmaya çalışmayın - yoksa sizinle, bu evle ve bu durumla ilgili görüşlerimi hazır kulak başkalarıyla paylaşma ihtiyacı hissedebilirim."

"Benim hakkımda yanılıyorsun, onun hakkında da yanılıyorsun!" Jabon yalvarmaya başlarken başını salladı. "Ve göreceksin. Bunun uygun şekilde telafi edilmesini sağlayacağım. Yaptığı şey için ceza verilecek ve yerine getirilecek. Lütfen Kara Hançer Kardeşliği'nin herhangi bir üyesi için burada her zaman mevcut olacak misafirperverlikten kaçınmayın!"

"Sana inanmıyorum." Rhage omuz silkti. "Herhangi bir konuda."

Bununla birlikte, kardeşine başıyla selam verdi ve Çakal'ın kendi ayrılışını izlediği pencerelerin cam bölmelerinden geçerek kendi iznini aldı. Gecenin karanlığına karışıp nihayet şehrin merkezinden uzakta kendisi için belirlediği izole eve doğru yol alırken, kesinlikle gerekli olmadıkça herkesten uzak durmaya karar verdi.

Etkileşimden hiç iyi bir şey çıkmadı. Ve bu, canavarının kükreyen karmaşıklığını düşünmeden önceydi.

Diğerlerinin güvenilmezliğinin yanı sıra.

Devam etmesi gerektiği gibi devam etmesi en iyisiydi. Tek başına.

CHAPTER TWENTY-FIVE

I ben de herkes gibi bir mahkumum."

Çakal kelimeleri tekrar söylerken, tuniğinin üstünü kapattı ve iki yarısını yerinde tuttu.

"Benim hikayem diğerlerinden farklı değil ve cezam da neyse o."

"Öyle değil." Nyx başını salladı. "Buradan ayrılabilirsin. Muhafızlar sana dokunamazsa ve tasman yoksa, sadece maddeleşerek çıkabilirsin. Sen kalmayı seçiyorsun-"

"Hayır," dedi sertçe. "Kalmayı tercih etmiyorum. Elimde olsa tıpkı diğerleri gibi ben de buradan giderdim."

Kadın tekrar başını sallayınca ayağa kalktı ve düzgünce katlanmış tunik ve pantolon yığınının yanına gitti. Lekeli bluzunu çekerek çıkardı, onu da bir güzel sardı ve gölgelerin arasına fırlattı. Yeni bir tane giyerken, tam bir banyo yapmak istedi. Bunun yerine, fokurdayan havuzun yanına gidip diz çökmeye karar verdi. Ellerini kavrayıp yüzüne su sıçratırken elleri sabit değildi.

tekrar. Su ılıktı. Buz tutacak kadar soğuk olmasını diledi.

Fates, hâlâ o muhafızın kanının tadını alabiliyordu ama yine de erkeğin yüz hatlarına dair hiçbir şey hatırlayamamasını tuhaf buluyordu. Ne göz rengini ne de saç rengini. Yakışıklı ya da çirkin olup olmadığını da.

Topuklarının üzerine oturarak tuniğin alt kısmıyla yüzünü kuruladı.

Bu sırada Nyx sadece ona bakıyordu ve Nyx sessizliğin ne anlama geldiğini sormadan biliyordu. Kendini açıklayana kadar onunla hiçbir yere gitmeyecek, güvenliğini sağlamak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Çakal boğazını temizledi. "Bir masumu yatağa atmakla suçlandım. Onu bir taahhüt olmadan ve daha da kötüsü, rızası olmadan almakla. Gerçekte, onun hakkında hiçbir cinsel bilgim yoktu. En fazla ondan üç koltuk aşağıda bir yemek masasında oturuyordum. Şerefim üzerine söylüyorum, o kadınla hiç yalnız kalmadım. Bir çiftleşme hilesi başarısız olduğunda onu ve mahmenlerinin itibarını kurtarmak için feda edildim."

Nyx'in gözleri kısıldı. "Onunla seks yapmadın ama yine de kendini burada buldun. Bir yüzyıl boyunca. Yanlış bir suçlamayla."

"Gidebileceğim tarafsız bir mahkeme, doğruyu ve yanlış tartan tarafsız bir organ yoktu. Konsey'e çağrıldım ve kendini korumak için yalan söyleyen bir erkek, çiftleşmemiş bir eş yerine kızının kurban olmasını isteyen bir mahmen ve gelecekteki cehennemliklere verecek hiçbir erdemi olmayan, boyundan büyük işlere kalkışmış genç bir kadın bana karşı kanıtlar sundu. Hiç şansım yoktu."

"Ama bu adil değil." Nyx dirseğine dayanarak doğrulup oturdu. "Şüphesiz gerçek en büyük savunmadır."

"Saf olma. Buranın nasıl bu kadar dolu olduğunu düşündün?" Gözlerini devirdi. "Bu hapishane Konsey tarafından glymera'nın ihtiyaçlarına hizmet etmek için kuruldu ve yönetildi. İşin içinde olan diğerleri düşünüldüğünde ben kolay bir kurbandım. Ve tabii ki Konsey'e masumiyetimi kanıtlamak için gittim ama konuşma şansım olmadı. Oracıkta mahkum edildim ve muhafızlar tarafından sürüklenerek götürüldüm, sivil özgürlüklerim yok edildi, hayatım, uğraşlarım, geleceğim gitti. O gece önemli olan her yönden öldüm." Sert bir kahkaha atarak ayağa kalktı. "Önümde çok daha kötü anlar olduğunu, o zamanlar ne kadar dehşete düşmüş ve şok olmuş olsam da tahmin bile edemeyeceğim kâbuslar olduğunu bilmiyordum."

Bir an sessizliğe gömüldü. "Ama gidebilirsin."

"Hayır."

"Anlamıyorum-" Nyx durdu. Sonra nefesinin altından küfretti. "Elbette. Şu düzgün döşenmiş hücre. Dışın orada. Gitmemenin sebebi o. Seni burada tutan şey o."

Çakal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu basit bir durum değil."

"Aydınlat beni."

"Yapamam. Ama yemin ederim, bu ... etkilemez." Aralarını işaret etti. "Bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Biz mi?" Kollarını dizlerinden sarkıtarak düzgünce oturdu. "Çıkıyormuşuz gibi mi? Sanki bu, özel olup olmamaya karar vermek üzere olan iki insanın tek eşli/tek eşli olmayan konuşması mı? Saçmalama."

"Ama bu bizi etkilemez." Başka ne diyeceğini bilemiyordu. "Bu seninle ve benimle ilgili değil."

"Sen ve ben diye bir şey yok." Bantlı saçlarından dökülen saç tellerini düzeltti. "Ben gidiyorum"

en kısa zamanda buraya geleceğim ve asla geri dönmeyeceğim. Beni bir daha asla görmeyeceksin. Onun yerine burada, toprağın altında oturacak, ölene ve adın o duvara yazılana kadar çürüyeceksin. Ama seninle kız kardeşim gibi orada adı yazılı olanlar arasındaki fark ne? Sen bu tür bir ölümü seçiyorsun - tıpkı bu tür bir yaşamı seçtiğin gibi."

"Anlamıyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum. İyi haber şu ki, inanmak zorunda değilim. Ya lanet bir korkaksın ve yukarıda olanlardan kaçırıyorsun ya da seks yaptığımız için sana inanacağımı düşünecek kadar aptal ve saçma sapan şeyler söylüyorsun. Her iki durumda da, bu beni ilgilendirmez ve daha da önemlisi, oyunlarından sıkıldım."

Çakal ondan ayrılmak için kullanabileceği geçide baktı. Ve kendisini götürecek adımları atmaya niyetlendi. Ancak ayakları hareket etmedi.

Onun yerine dişiye baktı.

Sert bir sesle, "Benim hakkımda bir kanaatiniz var," dedi. "Ve itiraf etmeliyim ki, bu kadar düşük olmaları beni şaşırttı. Yine de, başkalarının beni bu şekilde bitiren eylemlerini göz önünde bulundurarak buna alışkın olmalıydım-"

"Seni böyle mi bitirdi? Ne oluyor lan? Gidebilirsin! Ve beni gerekçelerden kurtar-"

"Suçlamanızı savunmanıza izin vermeyeceğim," diye tersledi. "Bu hakkım bir kez elimden alındı ve inan bana bu bir daha asla olmayacak. Suçladınız ve şimdi benim tarafımı dinleyeceksiniz."

Nyx'in kaşları çatıldı. Nyx sustuğunda adam konuşmaya devam etti. "Sana bir açıklama borçlu değilim -bana tarafsız davranmayacağın açık olduğu için bu bana kolaylık gibi geliyor. Bunu, sizin güvenliğinizi ve kız kardeşinizin akıbetini öğrenme görevinizin başarısını sağlamaktan başka bir şey yapmadığım gerçeğine rağmen söylüyorum. Bu da

Sana gösterdiklerim dışında hakkımda hiçbir şey bilmemene rağmen, ki sanırım ikimiz de bunun nezaket ve korumadan başka bir şey olmadığı konusunda hemfikiriz."

Nefesini verirken alçak sesle konuştu. "Bir sonraki vardiya değişimi ne zaman. Tek umursadığım bu."

Çakal ağzını açtı. Sonra kapattı.

Bir süre sonra sessizce konuştu. "Kendin için endişeleniyorsun. Ama tabii ki."

"Sadece buradan çıkmak istiyorum."

"Ve garip bir şekilde, belki de değil, kendimi senin bu amacınla tamamen aynı fikirde buluyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Vardiyalarla ilgilenmeyi geride bıraktık. Artık sadece sınırlı sayıda insanın erişebildiği bir yerde ölü gardiyanlar var. Biz konuşurken hapisane kilit altında, bu durumda zorunlu sayım için hücreme geri dönmek zorundayım. Şimdiye kadar kaçırmadığımı varsayıyorum."

"Bunu nasıl öğreneceğiz?" dedi. "Yani tecrit altında olup olmadığımızı."

"Gideceğim-"

"Hayır." Ayağa kalktı. "Birlikte gidiyoruz."

Çakal, muhafızlardan kaçarken büyük bir uyum içinde görüldüğü dişiye baktı. Tüm o birliktelik ve ortaklık gitmişti. Şu anda tamamen yabancı, dahası kendisiyle uyumsuz biriyle karşı karşıyaydı.

"Nasıl isterseniz," diye mırıldandı. "Sana engel olmak bana düşmez."

Nyx rüzgârlığını giyip sırt çantasını takarken ve havuzun etrafında yürürken, artık her şeyin bittiğini düşündü. Bütün bu tuhaflık, çok tehlikeli,

yürek parçalayıcı ara sona ermişti. Geldiği yoldan geri dönecekti ve sonra çiftlik evine ve ailesine geri dönecekti-

Evini ve geride kalan kız kardeşini düşünürken, Eski Dilde Janelle'in adının yazılı olduğu fotoğrafı hatırlayarak lanet okudu.

Duvar'ın önünde durduğundan beri dikkatini dağıtacak pek çok şey olmuştu ama keder şimdi daha da artmıştı: Janelle ölmüştü. Ve muhtemelen yalnız ölmüştü. Cesedi gömülmüş müydü? Yoksa çöp gibi atılmış mıydı?

Ve hepsi büyükbabalarının suçuydu.

"Yeni bir tunik giy," dedi Jack.

"İstemiyorum."

Yığının yanına gitti, bir tanesini aldı ve ona doğru fırlattı. "Bunu hemen giy."

Giysiyi başının üzerine çekerek, bir şömine bulur bulmaz bu lanet şeyi yakacağına dair kendine söz verdi.

Jack geçitten aşağı doğru ilerlerken ve mumlar onun ardından sönerken, o da onun arkasına düştü ve önemli olan tek şeye odaklandı. Jack burada kalmayı seçebilirdi ama o gitmekte özgürdü ve arkasına bakmayacaktı. Gerçek ya da mecazi anlamda. Tanımadığı ve anlayamadığı bir durumda sıkışıp kalmış bir erkek için geleceğini mahvetmeyecekti.

-Ve yine de inanmadım.

Bunlar onu havuzdan uzaklaştıran ve onu hapishanenin ana arterlerinden birine götürürken devam etmesini sağlayan kararlardı.

Etrafta başka kimse yoktu. Ses de yoktu. Bir metro sisteminden kaçan fareler gibi, tüm mahkûmlar siper almışlardı.

Tecrit kesinlikle gerçekleşiyordu. Bu durumda, tamam. Ona ihtiyaı yoktu. Eğer onu geldiği yöne götürürse, yolun geri kalanını o halledecekti ve o da hücresine geri dönüp hayatının geri kalanını burada harcayabilirdi.

Onun açısından mükemmel bir seçim. Gerçekten, gerçekten harika. "Dur," dedi.

Yapmadı. "Ne?"

"Buradan itibaren yolu biliyorum."

şimdi arkasını döndü. Daha yüksek olan boyundan ona bakarak bir kaşını kaldırdı. "yle mi?"

"Buradan bir sola, sonra da birbiri ardına dört sağa." Omuz silkti. "Zor değil."

"Tabii ki değil. Senin için değil."

"Geldiğimde hep sola döndüm."

"Ne?"

Nyx sırt çantasını ona giydirdiği tuniğin altına yeniden yerleştirdi. "Buraya geldiğimde kaybolmamak için hep sola döndüm. Buradaki tnel" -önünde durdukları tneli işaret etti- "beni aldığım köşelerden ilkinе götürecek. Üç tane daha ve oradayım. Yani işimiz bitti. Hücrene yalnız dönebilirsin, istediğin de buydu zaten."

Parlak akuamarin gözleri kızın üzerinde kısıldı. "Bütün cevaplar sende, değil mi?"

"Kendimi nasıl kurtaracağımı biliyorum. Ve buradan çıkış yolunu da biliyorum. İhtiyacım olan tek iki cevap bunlar."

"Peki o zaman." Cesur bir selamla kenara çekildi ve eliyle ileriye doğru işaret etti. "İzninizle yolunuzdan ekileyim."

"Teşekkür ederim."

Nyx'in aklından ona avucunu uzatmak geçiyordu ama küçük düşmek için bir neden yoktu ve bu alayı bir tavır gibi görünüyordu

Hareket et. Onun yerine yanından geçip gitmeye devam etti.

İlk elli metre boyunca bir kulağı arkasındakinideydi. Onun kendisini takip etmesini ya da geri çağırmasını bekledi. Ayak sesleri gelmeyince ve adını duymayınca rahatladı. Onun neden olduğu sinsi hayal kırıklığından hoşlanmıyordu ve kendi başının çaresine bakabileceğinden emindi-

"Yeter," diye mırıldandı. "Onunla uğraşmayı bırak."

Alması gereken haklar uygun aralıklarla geliyordu, dönüşler arasındaki mesafeler için hatırladıkları bulduklarıyla aynıydı. Son viraja geldiğinde, burnuna hiçbir koku ya da kulağına hiçbir ses gelmediğinde, zafer kazandığını hissetti. Son sağdan dönerken, o-

Devasa bir çelik duvarın önünde durdu.

Etrafında dönerek, kafasının içinde dönüşlerini saydı. Geri döndüm.

Hayır, bu yanlış. Elli metre daha vardı ve sonra buraya gelirken kullandığı girişin karşısında kilitli çelik paneller vardı. Geçiş kartı onda olanlar.

Avuçlarını soğuk metale dayayarak, bunun onu hiçbir yere götürmeyeceğini bildiği halde bariyeri itti. Lanet paneller tavandan aşağıya inmiş ve birbirine cıvatalanmıştı. Onlara bir delik açabileceğini mi sanıyordu?

"Kahretsın."

Kollarının altından ve göğsünden terler boşalırken paniklemeye başladığını hissetti. Ama sonra başını çevirdi ve duvardaki yanıp sönen ışığı gördü.

"Geçiş kartı ... geçiş kartı ..."

Titreyen elleriyle tuniğin altına girdi ve sahip olduğu her cebi yokladı. Tam ikna olmuşken

Yolda kaybetmişti, sert kartı hissetti. Kartı çıkarıp, kaya duvara vidalanmış olan okuyucu pedine sapladı.

Hiçbir şey.

Onunla birlikte yükseldi. Aşağı indi. Karşıya. Kartın her iki tarafını da denedi. İki kere.

"Kahretsin."

Seçeneklerini düşünürken, zaman onun dostu değildi ve mesafeleri doğru hesapladıysa, bariyer Jack'in onu götürdüğü ilk gizli geçide ulaşmasını da engelliyordu - çünkü o geçit mahzenden hapishaneye girdiği yere daha yakındı. Saklanmak ve planlarını düzgün bir şekilde yeniden yapmak için tek şansı havuza geri dönmektir.

Eğer başarabilirse-

Sesler.

Ve bir sürü botun Birçok, birçok botun.

Nyx titremeye başladı. Kürek kemiklerini çelik panellere dayayarak kısa bir süre için gözlerini kapattı. Göz kapaklarını tekrar açarak hızla çantasına gitti ve bir değil iki silahı avucunun içine aldı.

Muhafızların ona doğru geldiğini varsayarsak, tek şansı ateş ederek bundan kurtulmaya çalışmaktır.

Bu onu çok uzağa götürmeyecekti. Aşağıda kapana kısılmıştı, tıpkı diğerleri gibi bir mahkûmdur.

CHAPTER TWENTY-SIX

TÇakal hücrelerine tam zamanında döndü. Tam kendi özel alanına girerken, diğer uçtaki koridora ilk gardiyanın girdiğini duydu.

Komutan'ın teferruatı sıraya girerken mahkûmlardan isim sesleri ve cevaplar geliyordu, botların sesi ona doğru geldikçe daha da yükseliyordu.

Kahretsin, kan kokusu her tarafını sarmıştı. Ceketini değiştirmiş ve yüzünü yıkamış olsa da, bu yeterince ileri gitmemişti.

Hücrelerinin arka tarafında, köşede, kaya duvarların birleştiği yarıktan aşağı akan hazır bir su vardı ve tününi çıkarıp ileri atıldı ve başını içine soktu. Bir çıkıntının üzerinde ev yapımı hapisane sabunundan bir kalıp tutuyordu, sodalı su ve otların zımpara kağıdı gibi karışımından oluşan rotgut karışımı ve ponza benzeri yumurtayı akıntının altında avuçlarında masaj yaparak anemik köpükleri çağırırdı.

Yüz. Boyun. Göğüs.

Kollarının altı.

Saç örgüsü konusunda yapabileceği bir şey yoktu ama saçında fazla kan olduğunu da sanmıyordu-

"Lucan," diye seslendi

gardiyanlar. Üç hücre ötede.

"Yesssss," dedi wolven. "Özür dilerim, bu sizi rahatsız mı ediyor?"

Taze tuniği kapan Çakal kurulandı ve yatağına uzanmak üzereyken pantolonuna baktı.

"Siktir."

Üzerlerinde düşündüğünden daha fazla kan vardı.

Geveze kurt adam muhafızlarla Kader'in bildiği bir konu hakkında ileri geri konuşurken Çakal bol pantolonunu indirdi, vücudunun alt kısmını yıkayabildiği kadar yıkadı ve yatağının altına dönerken kurulanmaya başladı. Lekeli pantolonu platformun altına sakladı.

Yapmak istediği son şey uzanmak olsa da paletin üzerine uzandı, başını taş duvara yasladı ve kaba battaniyeyi çıplaklığının üzerine çekti. Elini eski kitap yığınının attı, avucuna ilk çarpanı kaptı, göğsüne götürdü ve yüzünün önünde açtı.

Baş aşağı. Kelimeler baş aşağı.

Bir lanet okuyarak kitabı çevirdi ve tam bir diyalog satırına odaklanmıştı ki hücresinin önünde iki gardiyan belirdi.

Macbeth'in tepesinden bakarak, rahat bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Zili mi çaldınız?"

Muhafızlar, aynı koyu renkli gözleri, benzer boyları ve her ikisinin de ön taraflarında garip bir saç sakalı olması nedeniyle birbirleriyle akrabaydılar.

saç çizgileri. Ama ikiz değillerdi ve onları daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Yine de, tereddütlerine bakılırsa, yeni işe alınmış olmalıydılar.

"Ben buradayım. Komutanlığa güven verebilirsiniz." Onlar devam etmeyince, "İçeri gelip okumamı izlemek ister misiniz?" diye sordu.

Gözleri aynı anda ve aynı şekilde kısıldı. Ancak diğerlerine karşı olduğu gibi, onun sözlü yemini yutmadılar, onu azarlamadılar ya da cezalandırmadılar. Sadece döndüler ve yollarına devam ettiler.

Çakal bekledi, çıplak ayaklarından biri diğerine dokunurken bile pozisyonunu korudu, tüm kaslarından akan kinetik enerjiyi uzun süre zapt etmek imkânsızdı.

Muhafızlar kısa bir süre sonra geri geldi. Hareket edip etmediğini görmek için bir test miydi yoksa görevlerinin doğal bir akışı mıydı, bilmiyordu. Önemli de değildi. Ve bu kez, hücre sırasının sonuna kadar gitmeye devam ettiler, ayak sesleri giderek azaldı ve sonra tamamen kayboldu.

Çakal kitabı yatağın üzerinden attı ve ayağa kalktı. Kıyafet zulasından yeni bir pantolon aldı ve kalçalarına geçirdi. Kemerini bağlarken, kurt adam kapısında belirdi.

Lucan ilk kez gülümsemedi. "Her şey kilitli. Tüm çevre tünelleri. Ve çalışma vardiyalarını iptal ettiler."

Çakal sertçe başını kaldırdı. "Bunu daha önce hiç yapmadılar."

"Özel sektörde kaç koruma öldürdünüz?" "Bu bir retorik mi?" Wolven sadece bakınca omuz silkti. "Kesinlikle dört kişi. Sonra yerde birbirine kelepçelenmiş dört kişi daha vardı. Apex temizlik yapıyordu."

"Onlara geldiğinde dörtlü hala hayatta mıydı?"

"Onları bulan kişi o olmayabilir." "Eğer o bulduysa, onlar da öldü-"

Çakal kaskatı kesildi. Derin nefes aldı. Sesini alçaltarak fısıldadı, "Hücrene geri dön. Şimdi."

"Bak, eğer bıçak kullanma becerisine sahip küçük kız arkadaşın burada serbestçe dolaşıyorsa, başı büyük belada demektir-"

Çakal yoldaşının omzunu yumrukladı. "Git! Burada olmak istemezsin."

Kurt adam tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra kokuyu o da aldığı için başını yana çevirdi.

"Siktir. Dikkatli ol."

Çakal yatak platformuna doğru hamle yaparken Lucan gözden kayboldu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüş uzun boylu bir figür hücresinin kemerinden içeri süzüldüğünde battaniyeyi tekrar üzerine çekiyordu.

Ama o Kane değildi.

Sandal ağacı yağı kokuyordu.

Çakal'ın midesi öylesine şiddetle bulandı ki boğazına yükselen safrayı yutmak zorunda kaldı. Özellikle kokusundan değil. Kokunun temsil ettiği şeyden.

Yüzü kaplayan yoğun ağa sert gözlerle bakarak figüre doğru baktı. "Evet?"

Komutan'ın sesi alçak ve derindi. "Anladığım kadarıyla yasak bölgedeymişsiniz ve kafanıza silah dayanmış. Bir mahkûm sizi tehdit etmiş. Bu doğru mu?"

Hapishane tuniği. Nyx'e o tuniği o giydirmişti.

Gardiyanlar onun dışarıdan geldiğini bilmiyorlardı. Onlardan biri olduğunu düşünüyorlarsa neden kilitlediler?

"Öyleydi," diye cevap verdi. "Ama artık bitti."

"Kimdi o? Onu ve o silahı nerede bulabilirim?"

"Bilmiyorum."

Bir duraklama oldu ve Komutan'ın havayı kendi kokusundan başka kokular için test ettiğini çok iyi biliyordu. "Az önce yaptığınız banyodan keyif aldınız mı?"

"Kıskanma. Sana yakışmıyor."

"Kendine dikkat et Çakal. Bu gece çabuk sinirleniyorum." "İşler istediğin gibi gitmiyor mu? Çok yazık-"

Bir gardiyan aceleyle Komutanlığa geldi. "Batı kontrol noktasında köşeye sıkıştırılmış hapishane kıyafetli bir kadın var. Silahlı ama etkisiz hale getirilmek üzere."

Komutan'ın başı tekrar Çakal'a döndü. "Pekâlâ. Görünüşe göre bu küçük sorun kendi kendine çözülmüş. Onu sorguya çekmeden önce yapmak istediğin bir açıklama var mı?"

Çakal duvara yaslandı ve elini tekrar kitap yığınının üzerine koydu. Macbeth göğsünün ön ve ortasındaki pozisyonunu yeniden alırken omuz silkti.

"Onu tanımıyorum, nereden geldiğini de bilmiyorum." Hepsi doğru. "Silahı vardı. Bana yapmamı söylediği şeyi yaptım. Sonra beni duvara döndürdü ve arkamı dönmeden önce ona kadar saymamı istedi. Emin olmak için on beşe kadar saydım ve gitmiş olduğunu gördüm. O senin sorunun, benim değil. Ne de olsa burayı sen işletiyorsun."

"Senden ne yapmanı istedi?"

"Onu Duvar'a götürmeni."

Bir duraklama oldu ve Komutan'ın yüzündeki çatık kaşları hayal etti. "Neden?"

"Ölüsünü arıyordu. Bilmiyorum." "Yani o bir mahkum değil."

"Dediğim gibi, silahı vardı, bu yüzden ayrıntılar için baskı yapmaya meyilli değildim. Ne istediye yaptım. Beni sağ salim bıraktı. Tek bildiğim bu."

Siyah kollardan biri Azrail'in işaret ettiği gibi ona doğru kalktı. "Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım. Acının gerçeği ortaya çıkarma gibi bir özelliği vardır, özellikle de kadınların."

"Onunla ne yaparsan yap. Benim için fark etmez."

"Daha sonra çağrılmayı bekle."

"Benim için acele etme."

Komutanlık o cübbenin altında yer değiştirdi, o beden pozisyon değiştirdi. "Elde edilmesi zoru oynama. Bu sana yakışmıyor."

Çakal başını acımasızca salladı. "Tam tersine, beni istemenizin tek nedeni bu."

"Oh, hayır." Kaputun altındaki kahkaha alçak ve seksiydi. "Bu konuda çok yanılıyorsun."

Komuta geri dönerken Çakal gözlerini kitaptan ayırmadı ve vücudunu olabildiğince hareketsiz tuttu.

Sevgili Bakire Kâtip, Nyx ölmekten beterdi.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

A Nyx önündeki silahlı muhafız dizisine bakarken gerçeklikten uzaklaştığını hissetti. Sayıları düşünüldüğünde, zihinsel bir yanılgı gibi görünüyordu

Tamamen yararsız olsa da gayet makul bir yanıtı. Yine de bu işten sıyrılmanın bir yolu yoktu. Konuşarak kurtulamazdı. İki silahla bile ateş ederek kurtulamazdı.

Üniformalı erkeklerden biri "Silahlarınızı bırakın," diye emretti. "Yoksa sizi burada ve şimdi öldürürüz."

Onlara iki numaralı kapının ardında ne olduğunu kabul ettiğini söylemek istiyordu, bu meşhur "İyi geceler, Irene" olsa bile. Ölmek istemiyordu ama onların eline düşmenin bu tünelde son nefesini vermekten daha kötü olacağını da biliyordu.

"Silahlarınızı bırakın!" diye tekrarladı.

Çok fazla muhafız. Üzerlerinde kullanmak için eğitildikleri çok fazla silah-

Ne zaman savaşacağını ve ne zaman savaşmayacağını bilen kazanacaktır.

Birdenbire kafasının içinde savunma öğretmeninin sesini duydu, tekrar tekrar tekrarlanan cümlelerin varyasyonlarını: Eğer kazanamıyorsan, dövüşme. Kaçın.

Sun Tzu. Savaş Sanatı.

Derin bir nefes alan Nyx iki silahını da yavaşça indirdi. Sonra gözlerini kapadı ve şelalesi, temiz kokusu ve yerdeki mumlarıyla havuzu hayal etti. Kendisini havuzun yanında, kanepenin üzerinde, sıcak ve güvenli bir şekilde otururken hayal etti.

Yeterli değildi. Yeterince sakın değildi-

"Üç deyince silahlarınızı bırakın! Bir, iki-"

Birdenbire Jack görüntüde belirdi ve önceki gece olduğu gibi, şaşırtıcı mavilikteki gözleriyle onu izliyordu.

Nyx muhafızların altından buharlaştı.

Bir an önlerindeydi, silahları yüzüne doğrultulmuştu. Bir saniye sonra ise sadece bir molekül dağılımıydı, havada yanlarından geçip gidiyordu, görünmezdi.

Dokunulmaz.

Her şey başladığında, o eski, çürümeye yüz tutmuş kiliseye geldiğinde, yerde olduğu yerden kilisenin içine ışınlanamazdı çünkü kilisenin içini bilmiyordu. Şimdi, en azından tünel sistemini bir dereceye kadar biliyordu, yine de tavandan daha fazla çelik bariyerin düşmemiş olması için dua etti. Ya düşmüşlerse? Tüm o çeliğe çarpacak ve gözleme gibi ölecekti.

Kendini hızlı bir geri dönüşe zorlayarak, gizli havuzun koridorunun girişinin olduğu inandığı yerden yaklaşık yirmi metre uzaktayken yeniden toparlandı. Kalbi çarpıyordu ve beyni dağılmıştı.

bir buçuk Hail Mary olduğunu düşündü. Bunu tekrar yapamazdı. Tüm o sakin ve konsantre olma olayı artık pencereden dışarı çıkmıştı.

Sol taraf. Serbest bırakma sol tarafta değil miydi?

Silahlarından birini bir kenara bıraktı ve avucunu oyulmuş kayanın üzerinde gezdirdi. Ne aradığından emin değildi ve keşke o lanet şeyin neye benzediğine daha fazla dikkat etseydi diye düşündü-

Nyx dondu ve omzunun üzerinden baktı. Bağırıyor. Mahkûmlar mı? Yoksa gardiyanlar mı? Muhtemelen gardiyanlar onu arıyordu.

Kalbi göğsünde yerinden çıkacak gibi oldu ve çılgınca kayayı okşadı-

Hiçbir uyarı olmadan bir klik sesi duyuldu ve duvarın bir kısmı sessizce geriye kaydı.

"Tanrıya şükür," dedi karanlığın içine atlarken.

Ama sonra panikle beklemeye başladı. Üç saniye, değil mi? Jack panelin otomatik olarak kapanmasının üç saniye sürdüğünü söylemişti.

Daha fazla bağırış. Yaklaşan ağır ayak sesleri.

"Kapat . . . kapat . . ." Uzandı ve bariyeri yerine çekmeye çalıştı. "Allah kahretsin!"

Kendini bir korku filminde, asansörde durmuş, canavar pençeli ayaklarıyla köşeyi dönüp çenesini gıcırdatmadan önce kapıların kapanması için dua ediyormuş gibi hissetti. Ama bu aciliyet sadece kendi hayatta kalması için değildi. Jack'e ne kadar kızgın olursa olsun, onun gizli yerini açığa çıkaran kişi olmak istemiyordu-

Panel nihayet kapanmaya başladı. Botlar yaklaştıkça, o lanet şeyin yerine oturması yirmi beş milyon yıl sürdü. Tam kilitlendiğinde ve gizli geçit karanlığa gömüldüğünde, gürültü daha da arttı.

Doğrudan panelin dışında.

Nyx geri çekildi ve boştaki elini ağzına götürdü. Burnundan nefes alıp verirken, kendi kendine nereye gittiğini bilmediklerini söyledi. Serbest bırakıldığını bilmiyor olamazlardı. Onu bulamayacaklardı.

Boğucu duyuşal boşlukta, derisinin içinde çığlık attı.

"Hayır, bu taraftan gitmiş olmalı!" diye bağırdı muhafızlardan biri tok bir sesle. "Diğer tüneller kapalı
."

"Buraya kadar gelemezdi-"

"Tanrı aşkına, bağırmayı kes, kulaklığımı duyamıyorum.
."

Ve sonra dördüncü bir ses, alçak ve uğursuz: "Onu gördüğüm an vuracağım."

"Onu öldüremezsiniz. Komutanlık onu istiyor. Hepimizi öldürteceksin."

Nyx bir adım daha geri çekildi. Ve bir adım daha. Hapishaneden çıkamayacağı fikri sadece kafasına dank etmedi. Onu batırdı ve korkunç bir zihinsel duruma sürükledi.

Kollarını açarak kendini yönlendirmek için bir tarafa doğru hareket etti ve elindeki silahın namlusu kayaya çarptığında duvarla birleşti. Metalin çınlamasıyla donup kaldı, alnında boncuk boncuk terler oluştu.

Kalbi o kadar çok çarpıyordu ki, göğsünden gelen sesin ne olduğunu ve onu bulmak için yarışan muhafızların sesinin ne olduğunu anlayamadı. Tökezleyerek, ayağı takılarak karanlığın içinde geri çekildi, rüzgârlığının sesi tuniğin altında vücuduna sürtünüyor, sırt çantasının içindeki yumuşak şingirtı, botlarının yerde çıkardığı ses, patlayan bombalar kadar gürültülüydü. Çaresizlik ve

Yorgunluk onu uyuşmuş bir umutsuzluğa sürükledi. Bir şeye takıldı. Devam etti.

Bir ömürden sonra, kulakları düşen suyun sesiyle canlandı.

Havuzun beslemesinin tatlı, yumuşak çınlaması o kadar rahatlatıcıydı ki, hayal gördüğünden endişelendi. Ama suyun sesi yükseldikçe ve tartışan muhafızların sesleri kaybolunca, sığınağa doğru kaçmak istedi.

Takılıp düşme olasılığı çok fazlaydı ve ayrıca havuzun bir büyüğü yoktu. Özel bir örtü ya da koruma sağlamıyordu.

Sonunda havuzun kenarında durduğunda, mumları hemen yakmadı. Olduğu yerde durdu, bir eli ağzına kilitlendi, diğeri ise silahını ölümüne kavramaya devam etti. Burnundan hava emerken bile ciğerleri yanıyordu ve mağaranın etrafında döndüğünün farkındaydı. Bayılacağından korkarak dizlerinin gevşemesine izin verdi ve kışının üzerine kaya zemine indi.

Kulaklarındaki çınlama hiç yardımcı olmuyordu. Doğru düzgün duyamıyordu.

Omzundaki yara da acıyordu.

Bir süre sonra, uzun, çok uzun bir süre sonra, elindeki kelepçeyi ağzından indirdi. Ağır nefes alış verişini hafiflediğinde, dikkatle dinledi ve şelaleden başka bir şey duyamadığında, mumlardan birinin canlanmasını diledi.

Kırılğan sarı ışık yoğun karanlığın içinde taşınmıyordu. Daha çok galaksideki bir yıldız gibiydi; uzaklarda, yakın çevresi hakkında hiçbir şey göstermeyen bir parıltı.

Başını ellerine doğru eğdiğinde, alnındaki dokuz milimetrelik metalin farkındaydı,

serin ve sertti. Aldığı her nefeste barut kalıntısı kokusu alıyordu ve bu pek de güven verici değildi.

Hapishane kilitlendi. Gardiyanlar onu arıyordu. Farkında olduğu bir çıkış yolu yoktu.

Jack haklıydı. Buraya gelmekle pervasızlık ve saflık etmişti. Kendisi için ölümcül bir risk olduğunu hiç düşünmemişti. Ve şimdi kapana kısılmıştı-

Hiçbir uyarı olmadan tüm mumlar yandı ve başını kaldırıp parıltının içinde gözlerini kırptırdı. Gözleri alıştığında ne gördüğünü anlayamadı.

"Sen misin?" diye fısıldadı.

Jack -ya da zihninin ona Jack olduğunu söylediği şey- önünde duruyor gibiydi, kandan arınmış taze bir tunik giymişti, yüzü temizdi, bitki kokusu ondan yayılıyordu. Kollarında bir şey vardı, bir bohça.

"Sen misin?" diye yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Ekmek, diye düşündü. Ekmek kokusu alıyordu.

"Yemek mi getirdin?" dedi çatallaşan bir sesle.

"Gelip gelmediğini bilmiyordum. Ve eğer yaptıysan ..."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve kadın zihninde onu kucakladığının farkındaydı. Temasla ilgili her şeyi görüyordu; ayağa fırlayıp öne doğru hamle yapmasını, kollarının onu sarmasını, göğsünün katı, güçlü ve sıcak bir şekilde kendi göğsüne yaslanmasını.

Ama sonra ona ne söylediğini hatırladı. Geri çekildiği için onun da aklında olduğu belliydi.

Sonunda boğazını temizledi ve kanepenin taşına oturdu. Kumaş ambalajı açarak bir somun beyaz ekmek çıkardı ve ısırırken elinin titrediğini düşündü. Belki de titriyordu. Belki de titrememiştir.

Öne doğru eğilerek ona bir şey uzattı. "Yesen iyi olur. Başına gelecekler için güçlü olman gerekecek."

Aksine, elini uzattığında eli gözle görülür bir şekilde titredi ve onun için getirdiklerinden bir ısırık aldığında ağzı o kadar kurudu ki çiğneyebileceğini sanmıyordu. Yine de çiğnedi. Ve tekrar acıkmıştı-

"Omzun seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu peyniri denerken.

"Ne-oh, bilmiyorum." Koluna baktı. "Bir şey yok."

"Beslenmen gerek." Biraz peynir uzattı. "Yakında."

"Yemek yiyorum-" Nyx onun bir damar almasından bahsettiğini anlayınca durdu. "Oh. Ah . . . Sanırım ben iyiyim."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz." Bir kap Kool-Aid ya da o kırmızı renkli içecek her neyse onu açtı. Bir yudum aldıktan sonra şişeyi öne koydu. "Al bakalım."

Nyx ekmeği kucağına koydu, peyniri ambalajının içinde yere bıraktı ve sıvıyı aldı. Şişeyi derin derin yutarken, kavrulduğunu fark etti.

Elindeki kabı ağzından indirerek Jack'e baktı. Parlak mavi gözleri şelaleye kilitlenmişti ama Jack'in hiçbir şey görmediğini hissediyordu. Yüzündeki uzak bakış, onun için seçenekler düşündüğünü gösteriyordu.

Onun güvenliği ve kaçıışı için.

Ona söylediği onca şeyden sonra bile, hâlâ onunla ilgileniyordu.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. "Biliyorsun, daha önce boğazından aşağı atladım. "

"Bunları tartışmak için bir neden yok." Başını salladı ve yeniden odaklanır gibi oldu. "Ama muhafızlardan nasıl kaçtın?"

Nyx duygularını gizlemek için peynirden bir ısırık aldı.
Biraz daha içtim. Biraz daha ekmek yedim.

O zaman o kaşlarını çattı. "Nasıl yaptı
sen Biliyorum hakkında muhafızlar?"

TÇakal hâlâ dışisinin karşısında oturduğuna inanamıyordu ve Tanrı'ya şükür o yemek malzemelerini kapmıştı.

Hücrelerinden buraya koşarken, kalbi boğazında, dehşet içindeydi. yırtılma aracılığıyla onun Vücut, o vardı geçti terk edilmiş bir yemek dağıtım arabasına binmiş ve eğlence olsun diye porsiyon almış.

Şaka olsun diye yapmıştı. Bohçayı bir tılsım olarak almıştı, sanki onun için hazırladığı yiyecek onun varlığını, hayatta kalmasını sağlayacaktı. Ne saçmalık.

Emin olduğu tek şey, eğer hayattaysa buraya geleceğiydi.

Daldığı geçidin ucunda, uzakta yanan tek mumu gördüğünde bir umut ışığı hissetmişti. Ve sonra, mumları yakmayı dilediğinde ve kız orada olduğunda . . . kendini ona atmak istemişti. Onu kucaklamak. Vücudunun sıcaklığını hissetmek.

Kadının kendisi hakkındaki kötü düşüncelerini düşünerek geri çekilmişti.

Ve onun şu anki özrünü olduğu gibi kabul etmişti: yemek için minnettarlık.

Ondan ne istemişti? Oh . . . doğru.

"Gardiyanlar tüm hücreleri dolaşarak yatakları kontrol etti. Bu işlem sırasında içlerinden biri diğerlerinin yanına koştu ve rahatsızlığı bildirdi." Onun etrafındaki Komutanlık hakkında konuşmayacaktı. "Ama sana silah doğrulttuklarını söylediler. Buraya nasıl dönebildiniz anlamıyorum."

Ekmek ve peynir ısırıkları arasında, "Şeytanlaştım," dedi.

Kader, ama en kötü yanı -ne kadar aptalca olsa da- onun kendisine getirdiği yiyecekleri yediğini görmekten memnun oldu, ama omzu için endişeliydi. Ona zorla giydirdiği tuniğin üzerinde taze bir kan lekesi vardı.

"Bekle, ne?" Düşüncelerini toparlamak için başını sallayarak öne doğru eğildi. "Demateryalize mi oldun?"

Eminim yanlış duymuştur.

Nyx omuz silkti ve cam şişeden bir yudum daha aldı. Dudakları şişenin açık ağzını kapatırken yumuşak bir patlama sesi duyuldu. "Muhafızlar önümdeydi ve ben de bir tür alçaltılmış çelik duvara dayanmıştım. Daha fazla geri çekilemezdim, ilerleyemezdim ve onlarla çatışmayı kazanamazdım. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Oradan kaçtım."

Çakal gözlerini kırıştırdı. "Yapamam... bunu nasıl yaptın? Kendini nasıl sakinleştirdin?"

"Ben sadece bunu gerçekleştirdim. Böyle durumlarda ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın." Uzun bir içki daha aldı, neredeyse cam kabın içindekini bitirmek üzereydi. Sonra kuru bir sesle ekledi: "Zaten buraya gelmemin sebebi de buydu. Her neyse, bunlardan ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Senin için her şeyi getirdim." Kendini başını sallamaya devam ederken buldu. "Bu olağanüstü. O çatışmada kendini kurtaracak kadar aklını kullanabilmen, kendini kontrol edebilmen."

"Dediğim gibi, yapmam gereken buydu." Ekmeği kopardı ve ortasından yumuşak bir dilim çıkardı. "Ve şimdi buradayım."

"Seni dışarı çıkarmak için başka bir yolum var." Kadın sertçe başını kaldırdığında, kendi kendine hiçbir şey hissetmediğini söyledi. Hem de hiç. "Çalışma vardiyaları iptal edildi ve eski haline getirilir getirilmez seni o yoldan çıkaracağım. Üretimde geride kalacaklar ve yetişmek için bir mücadele olacak. Bahse girerim işçi sayısını iki katına çıkaracaklar ve kaos bizim lehimize olacak."

Uzun bir sessizlik oldu ve kafası karıştı. "Ne?" "Bana yardım ediyorsun." Yavaşça çiğnedi. "Yine. Hatta Gerçi sana bir özür borçluyum."

Çakal mum ışığının onun yüzünde oynaşmasını izledi. Yanağında bir çizik vardı. Alnında kir vardı. Sol kulağının yanındaki saçları kabarmıştı.

Yıpranmış görünüyordu ve ona bağırıyor olsa bile, yorumları haksız olsa bile, onun sidik ve sirke dolu olmasını tercih ediyordu. Bu onun savaşılabileceği anlamına geliyordu. Yanılıp yanılmadığını sormadan ya da beklemeden, yemeğin onu yeterince canlandırmayacağını biliyordu.

Önündeki şey için, hapishane tayınlarının ona verebileceğinden daha fazla fiziksel güce ve zihinsel keskinliğe ihtiyacı olacaktı.

"Beslenmek zorundasın." Kadının kaşları havaya kalkarken, adam avucunu ona doğru uzattı. "Yine kanaman var ve bahse girerim farkında bile değilsin."

Omzuna bakma şekli buna cevap veriyordu.

Hafifçe küfretti. "Eğer seni bu durumdan kurtaracaksak güçlü olman gerekiyor ve enerjinin çoğunu tükettin. Bunu sen de biliyorsun."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "İstemiyorum..."

"Benim olmamı istemiyor musun? İyi o zaman. Kane'i kullan. O kibar bir erkek ve bu durumdan faydalanmayacaktır... nasıl desek-"

"Senden başka kimsem olsun istemiyorum," dedi sertçe. Ve sonra içindeki mücadele hızla söndü. "Sadece seni tekrar kullanmak istemiyorum."

"Şimdiye kadar beni ne zaman kullandın?" "Gerçekten mi? Bunu mu soruyorsun?"

"Ben gönüllü oldum." Üstelik kendi amaçları için ona ihtiyacı vardı, yani ödeşmişlerdi. "Ve eğer istediğin buysa, ben de damarımı gönüllü olarak veriyorum."

"Bana hâlâ yardım ettiğine inanamıyorum." Gözleri yemeyi bıraktığı yemeğe geri döndü. "Sen bir azızsın."

"Yakınından bile geçmiyor," dedi acı acı. "Bu hapishaneye nasıl düştüğümü hatırlıyor musun?"

"Kadına dokunmadığınızı söylemişsiniz." Gözleri parladı. "Yanlışlıkla suçlandığınızı söylediniz."

"Ve sen bana inanmadın. Bu yüzden ben sadece senin düşüncelerini seslendiriyorum."

"Aklında ne olduğunu bilmiyorsun."

Çakal ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzandı. "Evet, biliyorum. Şimdi yemeği bitir ve damarımı alman konusunda tartışabiliriz-"

Nyx onun sözünü kesti. "Sana daha önce de kızmıştım çünkü neden kendini bundan kurtarmadığını anlamıyorum. Özellikle de birileri senin hakkında yalan söylediği için sahte iddialarla buradaysan." Başını iki yana salladı. "Ben de

Kızgının çünkü buraya gelme nedenimi biliyorsun ve kalma nedenini söylememiş olmana içerliyorum."

O cevap vermeden önce gözlerini ovuşturdu. "Bak, bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum. Ve aramızdaki şeylerin adil olması gerekmiyor. Ama yaptığım şeyi bu yüzden söyledim ve özür dilerim. Haklısın. Bana iyilikten başka bir şey yapmadın ve bana hiçbir şey borçlu değilsin. Açıklama bile borçlu değilsin."

Bir süre sonra Çakal doğrulup oturdu. "Hiçbir şey bilmemen senin için daha güvenli."

Nyx başını salladı. "Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin-" "Ama gerçek bu. Benim hakkımda ne kadar az şey bilersen, o kadar az tehlikede olursunuz."

"En azından bana nedenini söyleyebilir misin? Neden kaldığını?"

Kızın gözleri tekrar onunkilere dikildiğinde, kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. Darmadağınık haliyle bile -ya da belki de özellikle bu yüzden, kendini koruma konusundaki inanılmaz başarısı göz önüne alındığında- ona çok güzel geliyordu ve Ellany yalanlarını yaymadan ve Jabon onlar hakkında bir şeyler yapmadan ve sonra çok daha korkunç şeyler olmadan önce onları dışarıda, yukarıda, kısa, canlı bir hayalle eğlendirdi.

"Haklısın," diye fısıldadı Nyx mum ışığında. "Sen ve ben diye bir şey var. Bunu kabul etmek istemedim çünkü benim kadar ezilmiş hissetmek istemiyorum - bilirsin, benim gittiğimi ve senin gitmediğini düşündüğümde. Bu beni öldürüyor, öldürmemesi gerektiği halde. Bu kadar kızmamın sebebi. .. benimle gelmeni istememdi."

Nyx konuşurken Jack'in tamamen hareketsiz kaldığının farkındaydı. Ve onun hareketsizliğine bakarak, onu şok ettiğini tahmin etti.

"Sanırım bunların hiçbirini gerçekten söylememeliyim." Omuz silkerek çok önemli şeyleri önemsizmiş gibi gösterdi. "Ama yirmi dört saat içinde ikinci kez, yoksa üçüncü müydü, dördüncü müydü, neredeyse delik deşik edilmekle ilgili bir şey konuşmak istememe neden oluyor."

Şaka kendi kulaklarına bile yavan gelmişti.

"Özür dilerim." "Nyx . . ."

"Biliyorum. Duracağım." Hiçbir şey tatmamasına rağmen kendini daha fazla yemeye zorladı. "Peki yeni planın ne?"

Jack uzaklara, duvara doğru baktı. Yeniden ona odaklandığında yüz ifadesi nötrdü. "Gidip diğerlerini bulmalıyım. Onlara tekrar ihtiyacımız olacak."

"Lucan ve Mayhem yine uygun bir 'kavgaya' tutuşacak mı?" Kelimenin etrafına tırnak işareti koydu. "Yoksa bu kez başka bir strateji mi var? Bu noktada her şeye açığım."

Onun konuşmasını beklerken, ona dokunmak istedi. Ona sarılmak istedi. Ama olduğu yerde kaldı ve adam onu izlerken yemeğini bitirdi.

"Omzunu kontrol edelim," dedi. "Sonra da gidip onları toplayacağım."

"Tamam."

Nyx tuniği çıkarmaya giderken yüzünü buruşturdu. Anlaşıldığı kadarıyla omzu acımişti. Kim bilebilirdi ki?

O da rüzgarlığını çıkardı ve tişörtünün kolunu yukarı çekti. "Oh ... evet, kanıyor."

Kendini kurtarmayı başarmış ve bir şekilde buraya gelmiş olmasına rağmen, her şeyi berbat ediyormuş gibi hissediyordu.

Bir kıpırdama sesi duyunca başını kaldırıp baktı. Jack yanına gelmişti ve yarayı incelemek için eğildiğinde vücudunda bir kızarma oldu.

"Yeniden açıldı," dedi acımasızca. "Keşke senin için dikiş atabilseydim. Seni revire götürmemin de imkânı yok."

"Her şey yoluna girecek."

"Damarımı aldığımda, evet, olacak."

Onun bu keskin ifadesi, çok da sıcak olmayan fikirler her ne şekilde olursa olsun gündeme getirildiğinde her yerde kullanılan bir başka cümleyi hatırlamasına neden oldu: Şimdi zamanı değil, burası da yeri değil.

Şu anda her şeyi güzelce örtüyordu. Sorun damarı değildi. Onu aldığı anda ne olacaktı: Şimdi onu iyice soyup çıplak bırakmanın kesinlikle yeri ve zamanı değildi. Adamın buna tekrar razı olacağına kesin gözüyle baktığı için değil.

Bu arada, ona bakarken, şaşırtıcı mavi gözleri düzdü. Sakin. Makul. "Söz veriyorum hiçbir yere varmayacak."

Tek yapabildiği başını kendine doğru sallamak oldu. "Endişelendiğim sen değilsin," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Gözlerini ovuşturdu. "Hayır, aslında sana yalan söylemek istemiyorum. Gerçek şu ki, senin tadından korkuyorum."

"Nedenmiş o?"

Yas tutacak bir şey daha, diye düşündü.

"Hepinizi isteyeceğim," diye kabaca cevap verdi ona bakarken.

Sanki kız onu şaşırtmış gibi gözleri parladı. Sonra göz kapaklarını yarıya indirdi.

"Sana asla hayır demeyeceğim." Konuşurken sesi seksi bir törpü gibiydi. "Asla."

Kız cevap veremedi, adam tuniğinin kolunu yukarı çekti ve kolunu uzattı. "Bileğimi tut."

Gözleri avucunun dibinden ön kolunun iç kısmına doğru uzanan damarlara kilitlendi. Kendisinininkilere kıyasla ağırdılar ve etinin örtüsünün altında nabızı görebiliyordu.

Açlık kabardı ve onu titretti. Beklentiden. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu ona, önünde durduğu hücreyi düşündü. Ne söylemiş olursa olsun, o kadına çok bağlıydı.

"Bana ihtiyacın var," diye cevap verdi. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Karanlıkta buraya geldiğimde," dedi, "bana rehberlik edecek hiçbir şeyim yoktu ve bu, paranoyamda boğulana kadar korkumu artırdı. Takip edilmediğimden emin olur olmaz tek bir mum yaktım. Bu riskimi arttırdı ama bu küçük bir şeydi ve beni toprakladı. Kendimi kaybetmemi engelledi. Eğer kim olduğunuzun tek bir parçasını anlayabilirsem, bu o tek mum gibi olacak. Beni topraklayacaktır."

Jack başını öne eğdi. Sessizlik uzadıkça, kadın onu ikna etmeye çalışmadı. Kendi kararını vermek zorundaydı ve hala damarları aralarında açıkta duruyordu, cazibesi o kadar güçlüydü ki, ellerini yumruk haline getirdi. Yine de bunların onunla geçireceği son anlar olacağını biliyordu.

"Ya da o hücredeki kadının bizi neden etkilemediğini söyle," diye sordu çaresiz bir omuz silkmeye. "Sadece bana devam etmem için bir şey söyle. Herhangi bir şey."

"Benim için kadın yok." Sesi boğuk çıkıyordu. "Hiçbir şey bizi etkilemez... çünkü sahip olduğum tek kişi sensin. İstedğim tek kişi."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Kızın sıkılı elini tuttu ve kalbine götürdü. "Şerefim üzerine söylüyorum, burada tutulan tek kişi sensin. Keşke her şey benim için farklı olsaydı, gerçekten. Ancak öyle değil ve senin için hissettiklerim durumumu değiştirmiyor."

Gözlerini kısa süreliğine kapattığında, ezici bir yenilginin farkındaydı. Ama bu dürüstlükten memnundu, çünkü bu ona adamın söylediklerine daha da fazla inanmasını sağlamıştı.

Tek ve küçük bir alevi vardı. Yönlendirici ışığı vardı. Topraklaması vardı.

Ve bu en önemli olanıydı.

"Beni al," dedi Jack kabaca, sanki onun aklından neler geçtiğini tam olarak biliyormuş gibi.

Bileğini ağzına doğru kaldırdığında gözleri ıslı ıslıdı, o kadar parlak ve maviydi ki, sanki onun içine düşüyormuş gibi hissetti. İri vücudu güzeldi, yüzü de öyle, ama o gözler ... onu en çok çağıran şey ruhunu ortaya koyma şekliydi.

Titreyen eliyle uzandı ve uzun saç örgüsünü omzunun üzerinden çekti. "Sizi saçlarınız açıkken görebilir miyim?"

Bir duraklama oldu ve sonra Jack kalın ucu bağlayan deri bağa gitti. Kayışı çözdü ve sonra parmakları örgünün altından geçerek uzunlukları ayırmaya başladı.

"Bırak ben yapayım," dedi.

Adam ellerini bıraktığında, kadın işi devraldı ve acele etmedi. Sıkı örgüyü parça parça çözdü, koyu renk saçlar hapsedildiği yerden kurtuldukça uzadı, dalgalar parlaklaştı ve mavi-siyah parıltılarla aydınlandı. Uzun ... kalın ... sandal ağacı kokan saçları mum ışığında lüks bir görünüm sergiliyor, uçları göğsünden aşağıya, ağır omuzlarına ve kalın kollarına doğru uzanıyordu.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirip yüzünden geriye doğru çekerken nefesi kesildi. Daha önce yakışıklıydı. Şimdi ise uhrevi bir şeye dönüşmüştü, bir tür düşmüş meleğe ya da işkence görmüş bir ilaha, yeryüzünde acı çekmesi için cennetten kovulmuştu.

"Evet," diye
fısıldadı. "Ne?"

Cevap olarak parmak uçlarını tuniğinin yüksek yakasına götürdü. Bağları teker teker çözerek boğazının güçlü sütununu ortaya çıkardı.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi
yumuşak bir sesle. "Sana söylediğim
gibi, seni asla inkar etmeyeceğim."

"Sormak için yüksek sesle konuştuğumu bilmiyordum."

Ve onu asla inkar etmeme konusuna gelince, bu doğrudu ... onunla ayrılma konusu hariç. Ama bu kadar düşünmek yeter.

Jack tuniği yukarı ve başının üzerine çekti, belden yukarısı çıplaktı, göğüs kasları ve kaburgalı karnı mumların ateş ışığıyla okşandı, inanılmaz saçları her yere döküldü, bakışları mavi alevle aydınlandı.

"Bundan bahsetmek zorunda değilsin." Aralarındaki elektriklenmiş havaya uzandı ve parmak eklemlerinin tersiyle yanağını okşadı. "İstediğin şey gözlerinde."

Başparmağını alt dudağına götürdü, içeri girip önce bir, sonra diğer dişlerini okşamadan önce ağzının üzerinde gezdirdi. Nyx bir inilti ile teması merkezinin derinliklerinde hissetti, uyarılmanın yalamaları meme uçlarını sıkılaştırdı ve nefes nefese kalmasına neden oldu.

Jack sanki ona ne yaptığını biliyormuş gibi mırıldandı. Ya da belki de köpek dişlerinin boğazına ne yapacağını dört gözle bekliyordu. İkisi de çok iyi bir madalyonun farklı yüzleriydi.

"Daha fazla," dedi, dişinin etrafındaki halkayı tekrarlarķen. "Bu sesi daha fazla duymak istiyorum."

Emre boyun eğen Nyx gevşedi, kan aēlıęı, cinsel aēlık duyularını bastırdı. Nyx yana doğru yuvarlanırken, adam onu kucağına aldı ve çıplak gövdesine yasladı.

"Benden al," dedi kabaca. "Jack, emin misin?"

"Daha fazla değil." "Dikkatli olacağım."
"Olma."

Nyx gözleri kapanırken tekrar inledi, cinsel akım vücuduna sanki biri içine hızlandırıcı ile karıştırmış bal dökmüş ve sonra kokteyli ateş vermiş gibi yayılıyordu.

Onu güçlü kollarının arasında tutarak yerine kaldırdığında, ellerini saçlarının altında gezdirdi ve onun sıcak, pürüzsüz tenini ve çok sert kaslarını buldu. Aklının bir köşesinde, onun kendisine tek dişisi olduğunu söylediğini duydu.

O hücrede her ne varsa onlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Ve onun boynuna sokulurken kendi kendine düşündü, Yeri değil, zamanı değil, anlamsız bir ifadeydi.

Özellikle de böyle bir an söz konusu olduğunda.

"Jack," diye iç geçirdi, tıslayarak dişlerini gösterdi ve sivri uçlarından birini Jack'in şahdamarına geçirdi. "Oh, Jack ..."

CHAPTER TWENTY-NINE

TÇakal Nyx'in başının arkasını avuçladı ve onu boğazındaki damara doğru tuttu. Gözlerini kapattığında vücudunun canlandığını, bir kıvrılma hissi duyduğunu fark etti,

Acil beklenti kanını koyulaştırırken... vücudunun başka bir yerini de koyulaştırıyordu. Aleti sertleştikçe kendini garip, rahatsız edici bir açığa sıkıştırdı ama umurunda değildi.

Nasıl bir his olacağını merak etmekle meşguldü. Onun ısırması. Onun emmesi. Onu içine alması-

Saldırısı beklediği gibiydi. Keskin.
Kararlı. Açıgözlü.

Jack'in nefesi kesildi ve sarsıldı. Sonra başı geriye düştü ve inledi. "Siktir. . evet, sikeyim . . ."

İçinden küfürler fıskırdı ve ereksiyonu kalçalarını tekmeleyip savurdu. Ama önce ihtiyacı olan besinleri alması gerekiyordu. Onu ne kadar istese de, bu onun hayatta kalmasıyla ilgiliydi.

Bu, onun gücünün kendi gücünü artırmasıydı.

Kadın onu emzirirken, ritmik bir şekilde yutkunurken, adamın aklına onun cinsel organına girişleri geldi, orgazm olma, onun içine girme, onu boşaltırken onu doldurma dürtüsü hissetti. Ayrıca, ona bakıyor olmaktan duyduğu erkeksi tatmin duygusu da ağır basıyordu.

Hissetmediği neydi? Bir an bile mi? Tek bir kalp atışı bile mi?

Kiminle birlikte olduğu konusunda herhangi bir kafa karışıklığı yoktu. Nyx'in dudaklarının boğazında olduğuna, damarını delen şeyin dişleri olduğuna, ağzının kanını çektiğine dair hiçbir şüphe yoktu. Kiminle birlikte olduğunu tam olarak biliyordu ve tüm hisleri zmserken, vücudu ılık bir bahar yağmuru altındaki kuru toprak gibi hazzı ve amacı alırken bile, onun tek mumunu, topraklanma ihtiyacını düşündü.

Onun karanlığında parlayan şey oydu. Kendisini çeken ve şimdi de kolayca takip ettiği ışık oydu.

Elini Nyx'in beline götürerek tişörtünün üzerinden göğsünü avuçladı ve Nyx'ten gelen, doğrudan tahrikine giden bir inilti ile ödüllendirildi. Kabarıklığı okşayıp dikkatini sert meme ucuna odakladığında, kalçaları yuvarlanmaya, sarsılmaya ve yumruk atmaya başladı.

Vücudu onunkini arıyordu.

Ve onun beslenmesine odaklanması gerektiği halde bu dürtüyü reddedemeyeceğinden endişeleniyordu-

Nyx onun i tartışmasını, kendini kaydırıp üzerine çıkarak çözdü. Sonra da boğazındaki mührü bozmadan kıpırdanarak pantolonunu sıyırdı. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Yine de tartışacak durumda değildi. Ereksiyonunu ortaya çıkardı ve-

Onun sıcak, kaygan amına doğru kayarken ağzından çıkan ses daha önce çıkardığı hiçbir sese benzemiyordu. Damarını emmeye devam ederken, derin derin içerken, zihnini ve ruhunu, kalçalarının üstünde sallanırken, uyarılmışlığı onun hareketlerine bağlı olarak nüfuz edip geri çekilirken, nüfuz edip geri çekilirken onun hissine açtı. Ona bir şekilde yardım etmek istiyordu ama beslenmesine engel olma riskini göze alamazdı. Kontrol ondaydı, ağzı ve seksi onu sağıyor, ondan alıyor, onu kullanıyordu.

Ve hepsine rıza gösteriyordu.

Kapana kısılmamıştı. Zorlanmıyordu. Bağlanıp iradesi dışında alınmamış, ne istediğine bakılmaksızın bir başkasının zevki için kullanılmamıştı.

Bu onun seçimiydi ve bunun için daha tatlı, daha özgür, daha iyiydi. Onu seçiyordu. Bunu seçiyordu.

Nyx onun karanlıktaki feneriydi ve ona elinden geleni yapacaktı.

Panik yok. Pişmanlık yok. Sadece . . . onun dişisi.

Bu, farkında olmadan tüm hayatı boyunca beklediği beklenmedik bir lütuftu. Ve ondan vazgeçecek olsa bile, en azından bir zamanlar böyle bir bağ kurduğunu bilecekti.

Bir zamanlar aşkı tanımıştı.

Bu kelime aklına geldiğinde, göğsünün ortasındaki sıcaklığın tanımı ortaya çıktığında, onu o kadar çok sarstı ki gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sevgiler.

Havuzun mağarasının tavanına odaklandığında gözlerinin sulanmaya başladığını, görüşünün bulanıklaştığını fark etti. İlk başta kafası karıştı ve yukarıdan gelen suyun bir şekilde yüzüne damlayıp damlamadığını merak etti.

Ama öyle değildi.

Elleri kalçalarındayken ve Nyx ona binerken, onu ele geçiren zevkle, çok beklenmedik ve çok çığ ... ondan acıyı çağıran şey şimdi değildi. Kaçınmadığı kaçınılmaz oldu:

Emir onu bir kez daha almaya geldiğinde.

Onun üzerinde kurdukları baskı ve bunun onlara verdiği kontrol öyle bir şeydi ki, hayır diyemezdi ve yakında hizmete çağrılacaktı - ve bu güzel anın, bu arındırıcı, onaylayıcı tutkunun yerini, onu hapishaneye düşüren sahte suçlamadan, hayatının on yılını kaybetmesinden ve içinde yaşadığı ve yaşamaya devam edeceği karanlıktan daha kötü olan şey alacaktı.

Leke geri dönecekti.

Gözlerini kapatarak, buna dayanamadı. Ama Jack'in başka seçeneği yoktu.

Nyx, kuruyana kadar Jack'in damarında kalabilirdi.

-Sorun da buydu. Yapmak istediği en son şey olmasına rağmen ondan içmeyi bırakmak için kendini zorlamak zorundaydı. Onun tadı, boğazının arkasındaki ve vücudundaki koyu şarap, ona sağladığı güç ve kuvvetin kabarması, herhangi bir uyuşturucudan daha sarhoş ediciydi.

Ve bu, seks, akkor seks, bir kovalayıcı olarak eklenmeden önceydi.

Yapabilse onu tika basa yerdi. Onu tika basa yiyordu.

Yine de Jack onun hayal bile edemeyeceği bir şekilde susuzluğunun çağrısına cevap veriyordu ve aynı şeyi onun seksiyile de yapıyordu. Onu dolduruyordu, onun

Büyük ereksiyon amansız bir akışta salınımları tekmeliyor ve belli belirsiz, ona ihtiyaç duyarken ona hizmet etmesinin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Bu düşünce onu şok etmeliydi. Ama şok etmedi.

Sıcak, çıplak, vahşi görüntülerin telaşıyla, onun doğurganlık döneminin acısını hafifleten, onu memnun eden ve yanmayı uzak tutan kişi olduğunu, vücutlarının birbirine karıştığını ve saatlerce orada kaldığını hayal etti.

Tanrım, şimdi ikisinin de tamamen çıplak olmasını diliyordu.

Ve evet, bunu altı saat boyunca sürdürmek istiyordu. Sekiz saat. On saat. Adamın kalçalarına sertçe vuruyordu, adamın seksi onunkine girip çıkıyordu, uçtan dibe, tekrar tekrar ve adam boşalıyordu ve kadın boşalıyordu ve kadın ondan içerken birlikte boşalıyorlardı. Her şey çok fazlaydı ve o sadece daha fazlasını istiyordu. Onunla kaplanmak, ondan kayganlaşmak, gevşemek, başı dönmek ve bütün gece ve gün boyunca sevişmenin yorgunluğundan başka bir gezegende olmak istiyordu. Onun kendisini her pozisyonda, her şekilde almasını istiyordu-

"Dur!"

Haykırdığında gerçekliğe geri döndü. Fanteziye, sekse ve telaşa rağmen, dişlerini adamın boğazından çekip çıkardı ve mağara duvarına odaklandı, nefes nefese, kanı çekilmiş, hâlâ aç.

Ama onun damarından çok fazla şey almaktan korkuyordu.

"Jack-" diye geveledi panik içinde.

"Hayır, beni öldürmedin." Boğazında kanayan delinme izleri olmasına rağmen gülümsedi, ikiz izler onu kışkırtıyor, dudaklarını yalamasına neden oluyordu. "Yakınından bile geçmedim."

Ona bakarken, onu sonsuza dek böyle hatırlamak istiyordu: Güzel dudaklarında hafif bir gülümseme, saçları

sert omuzlarından akıyor, seksin yoğunluğuna rağmen garip bir memnuniyet havası onu elle tutulur bir aura gibi sarıyordu. Onun içine girerken, kendini cömertçe ona teslim ederken çok güzeldi.

"Seni mühürlemem gerek," dedi, çoğunlukla kendi kendine - ağzını ona tekrar dayadığında bunun içmek için olmayacağını hatırlatmak için.

"Keşke sana bu konuda endişelenmemeni söyleyebilseydim," diye fısıldadı. "Keşke devam edebilseydik."

Ve sonra başını yana eğerek delik izlerini ona gösterdi. Yine de tereddüt etti çünkü kendini kontrol etmekten o kadar emin değildi. Yine de çok iyiydi. O kadar iyiydi ki.

Tekrar eğilmek istediğinde kalçaları onunkilere doğru hareket etti ve beslenmeyi kesmek zorunda olsalar da seksin devam edebileceğini ve edeceğini hatırladı. Ve adamın ellerinin kadının üst kalçalarını ısırmasına bakılırsa, adam da işin bu kısmını bitirmek istemiyordu.

"Keşke durmak zorunda olmasaydın," diye tekrarladı inleyerek, onun altında yükselirken.

Nyx boğazının sütununu yalayarak onu mühürledi ve güvende olduğundan emin oldu. Ve görevini yerine getirir getirmez, sanki Nyx bunu bekliyormuş gibi, onu ters çevirdi ve bacaklarının arasına yerleşti, muazzam cüssesi dizlerini açmaya zorladı, ağırlığıyla onu yere mıhladı.

Onun yüzüne bakarak ellerini saçlarının arasına soktu. Derin derin nefes alırken, olan bitenin özel olduğunu biliyordu. Hayatını belirleyecek kadar özel. Bu tek gecelik bir ilişki değildi.

Hiçbir zaman da olmadı.

Adam ağzını onunkine götürdüğünde, kadın konuşmadan iletişim kurmaya çalışarak onu tüm gücüyle öptü

zaten kelimelere dökmekte zorlanacağı bir şeydi. Ve sanki onun kendisinden ne istediğini anlamış gibi, kurduğu ritim yoğundu. Ona verdiklerinin her bir parçasını aldı, özellikle de dizlerinden birinin arkasına bir önkol takıp bacağını yukarı doğru çekerken. Pozisyon değişikliği onun daha da derine inmesine izin verdi ve kadın tırnaklarıyla sırtını çizdi.

Jack onun içine girerken, vücudu Jack'in baskın gücünü emerken başı sarsılıyordu. Üzerinde bulunduğu sert kayayı ya da birinin gelip onları tam ortasında yakalayıp yakalamayacağını bile umursamıyordu. Kaçınılmaz ayrılığı bile düşünmüyordu.

Sahip olduğu tek şey şimdiydi ve onu dolu dolu yaşamaya niyetliydi. Bunun anıları bir ömür boyu sürecekti.

İçinden geçen orgazm o kadar güçlüydü ki, gözleri sıkıca kapandı ve elleri tekrar ona doğru pençelendi. Göbeği ereksiyonunu kavrayıp onu sağarken, ona tutunurken, adam da onun peşinden gitti, böylece ikisi de yükseldi.

Durmak için o kadar çok neden olmasına rağmen çok uzun sürdü... ama sonunda vücutları durdu ve adam onları yana yuvarladı. Her ne kadar sert olsa da, kolları şimdi nazikti ve kadın, adamın çıplak göğsüne yaslanmış, sıcak ve efordan buğulanmış bir halde yatarken, kendini beslenme sonrası bir sürüklenmeye kaptırdığını hissetti.

Tam uykuya dalmak üzereyken, zihninin arka tarafında bilincinin serbest bırakmayı reddettiği bir şey kaydedildi.

Uykuya dalmadan hemen önce "Neden beslenmeyi kesmek zorunda kalmamamı diledin?" diye mırıldandı. "Güvenli değil."

"Hmm?" dedi sersemlemiş bir şekilde. "Neden durmamı istemedin?"

Bu konuyu neden bu kadar zorladığını bilmiyordu. Söylenecek ne tuhaf bir şeydi.

Sanki o da aynı fikirdeymiş gibi, cevap verene kadar bir süre geçti ve cevap verdiğinde rüya görüp görmediğinden emin olamadı: "Eğer yapabilseydim, senin kollarında kan kaybından ölürdüm. Öldüğümde olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyorum."

Nyx'in gözleri parlayarak açıldı.

"Şşş," diye yatıştırdı. "Biraz zamanımız var. Bunun tadını biraz daha çıkaralım. Tüm bunları geride bırakmak zorunda kalmadan önce."

CHAPTER THIRTY

C Benimle havuza gelir misin?" Jack dişisini ne kadar süre dinlendirdiğinden tam olarak emin değildi. Ama aynı iç saat her zaman gardiyanların programlarını takip etmesine yardımcı olan zil çalmaya başladığında, harekete geçmeye mecbur hissetti.

Ve buradan ayrılmadan önce onun banyo yapmasına gerçekten ihtiyacı vardı.

Zaten sırtında bir hedef vardı. Ya Komuta onun kokusunu alırsa? Lanet olsun.

Nyx ona doğru kıpırdandı, koyu renk kirpikleri kalktı, gözleri odaklanmamış ve hoşnuttu. Ona gülümseyerek dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi. Sonra dayanamadı. Onun ağzına doğru yalayarak ilerledi. Vücutları birbirinden ayrılmıştı ama onunki hemen geri dönmek istedi ve kızın elinin ensesine yapışıp onu üzerine çekişine bakılırsa bu his karşılıklıydı.

"Gel," diye tekrarladı. "Bizimle banyoya gel."

Onu kaldırdı ve havuza doğru taşıdı. Kollarında dinlenirken, ağırlığı bir yük değil, bir armağandı ve gömleğini ve sütyenini çıkarırken onu tutmaya devam etmekten memnundu-

Çıplak göğüslerini görünce düşünme yetisini kaybetti ve büyülenmiş gözlerine kendini tüm çıplaklığıyla gösterebilmesi için ayaklarını indirdi. O zaman, cinsel organının yarığından karnının düz düzlemine ve güzel göğüslerine kadar görkemli etten başka bir şey yoktu.

Havuza adım atarken antik bir şekilde gülümsedi. Önce bir ayağını. Sonra diğerini.

Ve fokurdayan ılık suyun içine gömülürken saçındaki bandı çıkardı.

Jack o kadar zarif değildi. Ahlak kurallarına hakaret edencesine pantolonunu indirdi ve doğrulurken ereksiyonu o kadar dikleşmişti ki kalçalarından dik bir açıyla dışarı fırlamıştı. Ona katılmadan önce elini havuzu çevreleyen taşlardan birinin arkasına soktu ve burada bıraktığı bitkisel sabun kalıbını çıkardı.

Atlayıp suyun altına dalarken, içindeki aceleciliği görmezden gelmek zorundaydı. Ne kadar zamanları kaldığını bilmiyordu - hayır, bu cevabı biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Bu nedenle, saçlarını kafatasına doğru düzelterek havuzdan çıktığında, bu sabun kalıbını daha önce nasıl kullandığını hatırlayarak bir an bile vakit kaybetmeyi reddetti.

Yine de anılar geldi. Komutanın onunla işi bittiğinde kendini yıkadığı yer burasıydı. Kullanıldıktan sonra kendini kokulardan ve kalıntılardan temizlediği yer burasıydı.

Nyx'in tenine başka bir şey, herhangi bir şey sürmeyi tercih ederdi. Ama onu kendisinden temizlemesi gerekiyordu.

"Seni yıkamama izin ver," dedi çubuğu avuçlarken ve paketlenmiş sodalı ot karışımından köpükler çıkarırken.

Ona karşı nazikti, elleriyle ona tapıyordu, saçlarını, boynunu, omuzlarını temizliyordu, baharatların tanıdık keskin kokusu aralarında yükseliyordu. Ve sonra belinin altından devam etti, kalçalarının arasına uzandı, parmakları suyun içindeki dalgaların arasından geçti-

İşte o zaman dikkati dağıldı.

Adam kadının seksini okşarken, parmakları kadının içine girdi ve bir sonraki bildiği şey, onu havuzdan çıkarıp kenarın pürüzsüz kayalarına dayadığı oldu. Kalçalarını aralayarak içine yerleşti ve ağzını köprücük kemiğine, göğüs kafesine ... göğsünün yan tarafına getirdi. Her iki başparmağıyla kızın seksini okşarken onu emdi ve kız, üzerinden damlayan sudan başka bir nedenden dolayı göbeğinde ıslanırken meme ucunu yaladı, kemirdi.

Aynı şeyi diğer göğsüne de yaptı.

Ve sonra ağzıyla devam etti. Daha aşağı . . . daha aşağı

. . .

"Jack!" diye bağırdı.

Parmakları adamın saçlarına saplandı ve onu gitmek istediği yere, dudaklarını seksine, dilini parmaklarının yerine koyarak sıkıca çekti. Onu okşuyor, emiyor, bacaklarından birini omzuna atıyor, yüzünde orgazm olana kadar ağzıyla onu tatmin ediyor ve sonra devam ediyordu.

Jack her şeyi olduğu gibi kabul etmek niyetinde değildi, ama bundan memnundu.

Bir an için durakladı.

Kendisini onun için kullandığı isimle düşünmeye başladığını fark etmemişti. Bu, onun içinde yarattığı pek çok değişim gibi bir değişimdi.

O gittikten sonra saklayacak başka bir şey.

Nyx bir süre sonra koltukta tek başına oturup parmaklarını oynatırken, "İşte bu oldu," diye düşündü.

Hiçbir amaca hizmet etmeyen bir refleksle bileğini kaldırdı ve giydiği yeni tuniğin kolunu geri çekti. Ama orada saat yoktu. Aslında o hiç saat takmazdı.

Jack onu havuzun kenarında bıraktığından beri edindiği tiklerden sadece biriydi bu: Aynı şekilde, sol gözü de sanki biri flaş patlatıyormuş gibi seğiriyordu ve ayağı sadece bileğinin duyabileceği bir ritmi tutan bir metronom gibiydi.

Jack'in gideli ne kadar olduğundan emin değildi. On yıl gibi gelmişti ama muhtemelen sadece yirmi, yirmi beş dakika kadar olmuştu. Mum ışığında, tek başına, gölgelerin üzerine atlıyordu, avucunda bir silah ve Jack'in giymesi için ısrar ettiği tam takım hapisane kıyafetlerinin altına bağlanmış sırt çantası-

Nefes nefese, kalbi kulaklarında çarparak etrafına bakındı.

Ama hiçbir şey değildi.

Her ses bir alarm sebebiydi. Balmumunun ya da yeraltı suyunun her ince damlaması, şelalenin çağıltısının tüm varyasyonları, burnuna girip çıkan kendi nefesi bile bir dikkat çağrısıydı. Ve bu yüksek alarm anları arasında, beslenmeyle ilgili anılarına ve daha sonra havuzda olanlara geri çekildi.

Tüm bunlar göğsünü zorlukla dayanabileceği kadar ağrıttığında, kafasında yer değiştirdi.

Janelle'in burada, toprağın altında tek başına öldüğünü hayal etmeye.

Evet, çünkü bu çok büyük bir gelişmeydi.

Gözlerini ovuşturarak kız kardeşiyle ilgili son net anısını hatırladı. Konsey'in o yaşlı erkeğin ölümüyle ilgili olarak toplanmasından iki gece önceydi, ancak suçlama Janelle'e yönetim organının bir temsilcisi tarafından resmen tebliğ edildikten sonra.

Son Yemek. Küçük çiftlik evlerinin mutfağında, hayatları boyunca birlikte yemek yedikleri o dört gözlü masada. Janelle onun karşısındaydı, kızıl saçları az önce aldığı duştan dolayı bukleler halinde dağılmış ve kurumuştu. Mısır gevreği ... evet, mısır gevreği yiyorlardı, her birinin önünde bir kâse dolusu mısır gevreği vardı. Odadaki, evdeki ... tüm dünyadaki tek ses, ucuz porselenlere vuran kaşık sesleriydi.

Janelle çok sakindi. Hakkınızdaki suçlamalardan masum olduğunuzda ve adaletin yerini bulacağına ve sonunda gerçeğin ortaya çıkacağına inandığınızda böyle olurdunuz. Her şeyin yoluna gireceğine inandığınız için rahattınız; çünkü bırakın yanında çalıştığınız ve sevdiğiniz yaşlı bir erkeği, herhangi birini öldürebileceğinizi düşünmek bile delilikti.

Nyx o sakinlikten güç aldığını hatırlayabiliyordu.

Her şey yoluna girecekti. Resmi suçlama ne kadar korkutucu olursa olsun, her şey yoluna girecekti.

O zaman da böyle düşünmüştü.

Bu anıdan daha da geriye giderek Janelle'in ahırın yanında kahkahalar attığını ve gök gürleyip şimşekler çakarken yağmur altında çılgınca koştuğunu hatırladı.

Tüm bunlar artık yok olmuştu, bir daha asla olmayacaktı, gerçi Janelle götürüldüğünden beri de olmuyordu zaten. Ancak bu ismin hapisanedeki duvarda yazılı olduğu gerçeği zor bir duraktı ve kayıp

Nyx, Janelle'in aileden ayrılmış olmasına rağmen bir yerlerde hayatta olmasının bir gelecek olduğu anlamına geldiğini ilk kez gerçekten fark etti. Her nasılsa, bir yerlerde . . ne kadar imkansız görünse de bir gelecek vardı.

Nyx'in temelsiz umudu ve karakteristik kararlılığı, dokunamadığı şeyi elle tutulur hale getirmiş, en azından zihninde, kaybolan kişiyi eve getirmişti. Janelle'i bulacağını inanarak ve bulacağını bilerek yatağında yattığı günlerin sayısı çok fazlaydı. Ancak nihayetinde, kurduğu kehanet kendi kendini gerçekleştirmemişti. Ve bunu kanıtlamak için elinde Duvar'dan Janelle'in adının yazılı olduğu bir resim vardı.

Nyx'in omuzlarına ağır ve karanlık bir yas örtüsü çöktü ve bu örtünün boğucu dokusunda hapisneden iki kayıpla ayrılacağı gerçeği vardı.

Erkekler nihayet geldiğinde onu zorlayan da bu gerçek oldu. Jack önden gidiyordu, arkasında siyah cübbesiyle Kane vardı ve Lucan, Mayhem ve Apex de arkadan geliyordu. Ayağa kalkarak ruh halinden kurtulmak için elinden geleni yaptı ve gruba bakarken, onlarla karanlık bir sokakta karşılaşmadığına memnun olduğunu düşündü.

Özellikle de o obsidyen gözleriyle Apex.

"Hepinizle burada tanışmak ne güzel," dedi kısık sesle.

Kız kardeşimin öldüğünü öğrenmek için hayatımı tehlikeye atarken kalbimin kırılması ne hoş. Tam bir BOGO, diye düşündü.

Kane konuştu. "Çakal bize muhafızlardan kaçarken gösterdiğin cesareten bahsetti." Kibar erkek eğildi. "Siz değerli bir kadınsınız."

"Tam bir savaşçı," diye onayladı Lucan. "Bu kesin."

Nyx'e göre tam bir zaman kaybı olan bir kızarma turunu başlattı. Hadi ama, sanki o büyük takımla top oynaması istenen küçük kız kardeş miydi?

"Peki planımız nedir?" Onlara baktı ve sonra Jack'e odaklandı. "Nereye gidiyoruz?"

"Kane biraz araştırma yaptı." Jack geldi ve onun yanında durdu. "Hapishane hala kilitli, ama tıpkı düşündüğüm gibi yetişmek için çift vardiya çağırıyorlar ve işçiler yemek yiyor. Karışıklık kısa süre içinde bitecek. Görev için rapor verdiklerinde onlarla birlikte sıraya gireceğiz ve üretim alanına gideceğiz."

Kane başını eğdi. "Oradan sonra en iyi şansımız sizi bir nakliye kamyonuna bindirmek."

"Kamyon mu?"

Jack başını salladı. "Zamanlamayı doğru yapmamız gerekiyor. Ürün yüklendikten ve kontrol edildikten sonra kargo bölmelerinden birinin çatısına çıkmanız güvenli olacaktır. Tek yapman gereken sessiz olmak ve yerde kalmak. Sonra onlar alttan çıkar çıkmaz, serbest kal."

Kane, "Bu noktada gerçekten de tek seçeneğimiz bu," dedi.

Birden, kiliseyi aramaya giderken otoyolda büyük bir kamyon gördüğünü hatırladı. Düşünecek olursa, son on ya da on beş yıldır gelip giden bir sürü kamyon görmüştü. Her zaman vadiden geçtiklerini düşünmüştü ama belki de bazıları hapishaneden geliyordu.

"Tamam." Nyx derin bir nefes aldı. "Bana yardım ettiğiniz için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bunu çok kişisel algılamayın," dedi Lucan. "Komutanlığın canına okumak için yapabileceğimiz her şeyi yaparız."

"Yine de minnettarım. Burada mı bekleyeceğiz?" "Evet," dedi Jack. "Ama uzun sürmez."

Sonra garip bir sessizlik oldu, sanki Starbucks'ta sipariş vermek için tezgâha çağrılmak üzereymişler gibi ayakta dikiliyorlardı. Apex bir bıçak çıkardı ama sadece bir tahta parçasını yontmak için. Lucan kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyordu. Kane Jack'e bir şeyler mırıldandı, Jack de benzer bir alçak tonda cevap verdi.

"Burada tam olarak ne kadar kalacağız?" Nyx sordu.

Kane cevap verdi. "Yarım saatten fazla değil. Bunu anlayabileceksiniz çünkü duvarın diğer tarafındaki muhafızların yürüyüşünü duyacaksınız. İşçilere ürün alanına kadar eşlik etmeleri gerekiyor ve bunu yapmak için bir grup halinde Komutanlık binasından ayrılacaklar."

"O zaman ben de üzerimdeki yükü atıyorum." Nyx oturdu ve sırt çantasını çıkardı. "Biraz enerji tasarrufu yapsam iyi olacak."

Gerçekte bacakları yine kızarmasına neden olacak şekilde ağrıyordu ve vücudu beslenmeden dolayı hâlâ hantaldı. Yine de bunların hiçbirini seyircilere itiraf etmeyecekti.

Jack onun yanına oturdu, o da bunu takdir etti. Sonra Kane havuzun karşısına oturdu. Sonunda Lucan ve Mayhem de aynı örneği izledi. Apex'in ayakta kalması sürpriz değildi ve Nyx içgüdüsel olarak başını eğerek onun çevresel görüş alanındaki pozisyonunu izlemeye başladı.

Hepsinin havuzun etrafında daire şeklinde kamp kurduklarını fark ettiğinde gülmek zorunda kaldı. "Bu bir grup toplantısı gibi."

"Pardon?" Jack söyledi.

"Terapi gibi. Bilirsiniz, bir grup insan ortak sorunları ya da rahatsızlıkları tartışmak için bir araya gelir." Ama o bilmiyordu, değil mi? "Her neyse. Evet. Yani ..."

Jeopardy! temasını çalın.

"Peki siz buraya nasıl geldiniz?" diye ağzından kaçırdı.

Bir anda tüm erkekler sarsılarak onunla yüzleşti. Kane'in aristokrat yüz hatları, sanki az önce bir akşam yemeği partisinde birine hakaret etmiş gibi şaşkınlık ifade ediyordu. Lucan'ın sarı gözleri kısıldı. Mayhem bile şaşırmış görünüyordu.

Jack boğazını temizledi. "Nyx, bu sözlerinle seni gücendirmek istemediğini biliyorum çünkü sen daha iyisini bilemezsin. Ama biz burada bu tür sorgulamaları gerçekten yapmıyoruz."

"Bütün bir soyu katlettim."

Apex duvara yaslandığı yerden konuşmaya başladığında tüm bakışlar ona yöneldi ve keskin bıçağını işlediği tahta parçasının soluk etine vurmakta hiç gecikmedi.

"Onları uykularında öldürdüm." Bıçağa baktı, sanki kullanımıyla ilgili güzel anıları canlandırıyormuş gibi onu mum ışığında ileri geri çevirdi. "Kadınları bile. Bu yüzden buradayım."

O siyah gözleri Nyx'e kaydı. "Başka sorunuz var mı? Cesetlere ne yaptığımı bilmek ister misin?"

"Hayır," diye ısırdı Jack. "Öyle değil."

Kane boğazını temizledi. "Madem hikâyelerimizi anlatıyoruz, ben de kendi hikâyemi paylaşayım. Sevmediğim bir dişiyle anlaşmalı bir çiftleşmeyi bozdum. Efendisi gücendi." Erkeğin gözleri havuzun çalkalanan suyuna kaydı. "Sevdiğim dişinin öldürülmesini ayarladı ve suçu benim üzerime attı. Onun misillemesinin bir sonucu olarak ömür boyu buradayım."

Yüzünde tarifsiz bir acı alevlenirken Nyx, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Önemli değil." Kane bitkin görünüyordu ama uykuya ihtiyacı olduğu için değil. "İster burada kalayım, ister

yukarıda, acı çekiyor olurdum. Her zaman yasımı tutacağım leelan."

Bir süre daha sessizlik oldu ve kadın Jack'e baktı. Kane'i incelerken yüzünde uzak bir ifade vardı ve sanki bu hikayeyi ilk kez duyuyormuş gibiydi-

"Peki ya kız kardeşin?" Lucan sordu. "O neden buradaydı?"

Nyx kendisine hitap edilirken boğazını temizledi. "Yanlışıklıkla cinayetle suçlandı. Erkeği o öldürmedi. Büyükbabam, anlamadığım nedenlerden dolayı onu Konsey'e ihbar etti. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ve onu asla affetmeyeceğim."

"Daha önce hiç bu kadar yozlaşmış bir kurum olmamıştı," diye mırıldandı Kane. "Saçma sapan bir duruşmayla bile uğraştılar mı?"

"Kurban onlardan biri miydi?" Lucan sordu. "Yani bir aristokrat. Alınma Kane."

"Alınmadım, dostum."

Nyx başını salladı. "Öyleydi. Bizler sadece siviliz. Çiftlik evimizden çok uzakta olmayan bir arazide, büyük ve gösterişli bir evde yaşıyordu. Janelle -kız kardeşim- oraya gider ve çalışırdı, bilirsiniz, sadece biraz para kazanmaya çalışırdı. Yaklaşık bir yıl boyunca çayırları biçti ve çitlerle ilgilendi. Ahırları ve evi boyadı. Bahçelerle de ilgilenirdi. . . . Her neyse, bir gece erkenden evimize geldi ve bize erkeğin yaşlılıktan öldüğünü söyledi. Mirasçısı olmadığı için, ona ve orada çalışan diğer bazı kişilere küçük bir şey sağlamıştı. Kadının biraz parası ve bir yüzüğü vardı. Çok fazla para ya da değerli bir mücevher değildi ama bir işverenin yaptığı güzel bir jest olduğunu düşünmüştüm. Ve hepsi bu kadardı, ya da ben öyle sanıyordum. Ancak ertesi gece Konsey'den resmi bir suçlama bildirimi aldık." O

çaresizce omuz silkti. "Büyükbabamın neden böyle bir şey yaptığını asla bilemeyeceğim ve Konsey'in onu nasıl suçlu bulduğunu da asla anlayamayacağım. O tamamen masumdu."

"Konsey'in onu neden suçladığını biliyorum." Kane başını salladı. "Eski Kanunlara göre, eğer bir kişi çocuğu olmadan ölürse, akrabalık bağı ne kadar uzak olursa olsun, mirası en yakın akrabasına kalır. Ancak kişi bu koşullar altında öldürülürse, gerçek ya da başka türlü mülkleri Konsey'e geçer. Yasanın amacı, oğullar ya da kızlar gibi birinci dereceden evlat olmayan mirasçılar, miras ne kadar büyük olursa olsun ana ya da baba katilliğinden kaçınmak için kan bağı olan ebeveynleriyle yeterince duygusal bağa sahip oldukları teorisine dayanarak, hayırseverlerini öldürmekten caydırmaktı. Ancak aslında bu yasa Konsey için bir bağış toplama aracı işlevi görüyordu. Eğer söyledikleriniz doğruysa, mirası bölüşebilmek için birini cinayetten suçlu bulmaları gerekiyordu."

"O piçler."

Ve büyükbabasını da buna dahil etti. Ona bir şekilde ödeme yapılmış mıydı?

"Tüm zarif havalara ve sosyal nezaketlerine rağmen, glymera çok acımasız olabiliyor." Kane yenilgiyle nefes verdi. "Kime zarar verdiklerine bakılmaksızın. Ya da kimi mahvettiklerine."

"Yani büyükbabam onu onlara kurban etti. Ne halt etmeye . . ."

Nyx durdu ve ağrıyan başını ovuşturdu. Artık tüm bunlara cevap bulamayacaktı ama eve gider gitmez ona gerçeği söyletecekti.

Hayatta kaldığını varsayarsak.

"Kız kardeşin öldü mü o zaman?" Lucan sordu. "Duvarda onun adını buldun mu?"

"Evet." Nyx erkeğin gözlerinin içine baktı. "Adı şu sıraya yazılmıştı. Burada öldü."

Bir süre sonra erkek saygıyla bir kez başını salladı. "Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Konuyu değiştirmek için, "Peki ya sen? Senin hikayen ne?"

Lucan avuçlarının üzerine yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Ben wolven'im. Türünüzün diğer üyeleri bizden hoşlanmadığı için buraya yerleştirildim."

"Ama bu ayrımcılık." Ve bu, onda neden her zaman farklı bir şeyler hissettiğini açıklıyordu. "Seni buraya öylece atamazlar-"

"Yapamazlar mı?" Lucan yakasına dokundu. "Ve bu olmasaydı buradan çıkmış olacaktım. Boğazımda bu lanet şey varken üstümü değiştiremem."

Nyx, "Elimden gelse onu senden alırdım," dedi.

Bir an sessizlik oldu. Sonra biraz gülümsedi. "Tanışma şeklimize rağmen, buna gerçekten inanıyorum."

Nyx onun gülümsemesine karşılık verdi ve sonra Mayhem'e baktı; o da kışının üzerinde öne doğru oturmuş, sanki elini havaya kaldırmış ve okulda çağrılmayı bekliyormuş gibiydi.

"Ya sen?" diye sordu.

"Sıkılmıştım," diye açıkladı bir tür gururla.

Bir duraklama daha oldu. Ve sonra tüm grup erkeğe doğru eğildi, sanki herkes doğru duyup duymadığını merak ediyordu.

"Anlamıyorum," dedi Jack.

Mayhem omuz silkti. "Özellikle yapmak istediğim bir şey yoktu ve özellikle gitmek istediğim bir yer de yoktu, bu yüzden ne olaksa olsun, hapishanede asılı kalırım diye düşündüm."

Bir duraklama daha oldu. Belki bir espri vardır diye.

Mayhem sadece hoş bir şekilde gülümsediğinde, havuzun etrafında bir sürü göz kırpma oldu. Whittler Apex'ten bile.

"Delirdin mi sen?" Lucan dedi ki.

Kane salladı onun Başını. "Ben korkuyor Bu a
biraz açıklanamaz, dostum-"

"Sen tam bir dangalaksın," diye ağzından kaçırdı Jack.

"Ve hayır, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyi
bir şey değil."

CHAPTER THIRTY-ONE

I zamanı geldi."

Jack konuşurken, Nyx çoktan ayağa kalkmıştı, yürüyüş sesleri onun keskin vampir kulaklarına ulaşıyordu.

Çantasını bol tuniğinin altına geri takıp dış katmanını yeniden yerleştirirken, bir yerden taşınıyormuş gibi hissediyordu. Ki bu delilikti. Yine de bu deneyim o kadar canlıydı ki, sanki on yıldır yerin altındaymış gibiydi.

Diğer erkekler hapishaneye adım atmak için her şeyin güvenli olduğundan emin olmaya giderken o da etrafına son bir kez baktı. Havuz ilk gördüğü gibiydi, hafifçe köpürüyor, hafifçe buğulanıyordu, etrafındaki mumlar sert kayaların, umutsuzluğun ve çekişmenin ortasında altın bir sığınak sunuyordu.

Sonra Jack'e odaklandı. Yeni hapishane kıyafetlerini giymişti, saçları yeniden örülmüştü, yüzü muhtemelen beslenmeden ve böyle olmanın ona neye mal olduğundan dolayı çizilmişti.

damarı konusunda cömertti. Onun için endişelenirken, ona karşılık verebilmeyi diledi. Keşke daha fazla zamanları olsaydı. Keşke . . .

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Nyx gözleri yaşlarla dolmasına rağmen gülümsedi. "Ne düşündüğünden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Tahmin edebilirim." Elini tuttu ve avucunu göğsünün ortasına koydu. "Çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum."

Uzandı ve onun yüzünü okşadı. "Keşke... pek çok şey. Ama bilmeni isterim ki, ne kadar acıtırsa acıtsın, seninle tanıştığım için pişman değilim. Asla pişman olmayacağım."

"Seni buradan çıkaracağım. Söz veriyorum. Böylece gerçek evine geri dönebilirsin."

Bunu söylemek onun için güzel bir şeydi, ancak sonucu gerçekten garanti edemezdi, değil mi? Yine de yeminine izin verdi, çünkü onun sözlerinde zorladığı kararlılığı hissedebiliyordu: Adam vücudundaki tüm güçle ve niyetinin tüm gücüyle onun güven içinde özgürlüğüne kavuşmasını istiyordu.

Garip bir şekilde, bu bir aşk ilanıydı, değil mi?

"Dinle," dedi ısrarla, "eğer bana bir şey olursa, devam etmeni istiyorum. Kendini kurtarman gerek. Ne kadar durmak ve yardım etmek istersen iste, devam etmelisin. Bana söz verir misin?"

"Bunu yapamam-"

"Hayır," diye sözünü kesti ve elini sıktı. "Bunun için bana yemin etmelisin, yoksa dikkatim dağılır ve ikimiz de bunu göze alamayız. Devam etmek zorundasın. Ne olursa olsun durmayacaksın. Şimdi ve burada, şerefine üzerine yemin et."

Nyx gözlerini kapattı. "Tamam."

"Şerefine üzerine."

"Peki, tamam. Söz veriyorum. Bu işi bitirebilir miyiz?"

Göğüs kafesindeki eline bakarken, içinden gelen rahatlama hissediliyordu ve bu, söylediği yalanın buna değdiği anlamına geliyordu.

"Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu yüzünün etrafındaki saç tellerini geriye doğru tararken.

"Planı biliyorum." Herkes kamp ateşinde hikâyelerini anlattıktan sonra birkaç kez üzerinden geçmişlerdi. "Ben hazırım."

"Ve diğerlerine güvenebileceğini biliyorsun." "Güveniyorum."

"Tamam, gidelim."

Adam kızın elini göğsünden çektiğinde, kız öpücük için ağzını kaldırdı, aynı anda adam da ona öpücük vermek için eğildi. Ancak bu sadece bir saniyelik bir temastı, çünkü sahip oldukları tek şey buydu ve ayrıldıklarında, havuzun etrafındaki mumlar onun iradesiyle birer birer söndü.

Toplanan karanlık kötü bir alamet gibi görünüyordu.

Birlikte yola koyulurlarken omzunun üzerinden yanmaya devam eden tek muma baktı ve kader tarafından aldatıldığını hissetti. Jack bütün hayatını birlikte geçirmek isteyeceği türden bir erkekti. Onun yerine, Janelle'in kaderini öğrenmek gibi hayatını belirleyen bir olay için ona sahip olmuştu.

Kader alınmasın, söz konusu o olduğunda niceliği niteliğe tercih ederdi. Ama kader ne zaman mahvettiği hayatların fikirlerini önemsemişti ki?

Gizli geçitten çıkmak tam bir bulanıklıktı. Bildiği bir sonraki şey, ana tünelde olduğu ve Kovan'a doğru akan mahkûmların arasına düştüğüydü. Mayhem onun önünde, Lucan ise arkasındaydı. Hücre blokları çift vardiya için çağrılmıştı, bu yüzden plan onlarla birlikte çalışma alanına girmesiydi - ve

Check-in sırasında fazla yolcu olacağına güveniyorlardı. Fark edilmeden geçebilmek için bir tanesinden faydalanması gerekecekti.

Jack yaklaşık iki yüz metre boyunca onunla yan yana yürüdü ve sonra onun elini kendi elinin üzerinde hissetti. Elini sıktığında ona dönmek istedi. Kollarını ona dolamak istedi. Onu kaybetmemek istiyordu.

Tek yapabildiği kurnazca başını sallamaktı.

Ve sonra gitmiş, bir koldan aşağıya inip kaybolmuştu.

Nyx'in vücudu titremeye başladı ve ayakları titredi ama devam etti. Jack hiçbir zaman iş rotasyonunda yer almamıştı, bu yüzden diğerleriyle birlikte yasak bölgeye girip dikkat çekemezdi. Bu yüzden Komutanlık yerleşkesinden geçmesi ve nakliye kamyonlarının bulunduğu uzak tarafta herkesle buluşması gerekecekti.

Neresi olursa olsun.

Sadece devam et, dedi kendi kendine. Devam et ve onu son bir kez daha gör.

Odaklanmak için zihinsel olarak planın üzerinden geçti ve bir kısmını unuttuğunu fark etti. Nakil için görevlendirilen mahkûmların arasına düştüğünden emin olmalıydı. Bu onun tek işiydi. Eğer bunu beceremez ve kendini üretim hattında bulursa, yanlış yere gidecekti-

Kane birdenbire ortaya çıkıp onun yanına geldiğinde biraz sakinleşti. Ama bu uzun sürmedi.

"Plan değişti," diye fısıldadı. "İşaretimle beni takip et."

"Ne?" diye tısladı. "Neden bahsediyorsun sen?" "Şşş.

Beni takip et."

Omzunun üzerinden bakarak kaşlarını çattı. Lucan gitmişti. Tekrar önüne baktığında Mayhem de aynı şekilde ortadan kaybolmuştu. Uyarı zilleri çalmaya başladı.

"Peki ya Jack?"

"Beni takip edin."

Gözleri dümdüz karşıya bakıyordu, bu yüzden onları okuyamadı. Peki ya güven yaydığını düşündüğü o yüz? Şimdi o kadar emin değildi.

"Jack nerede?" diye fısıldayarak diğer mahkûmlara baktı. Hiçbiri başka birine dikkat etmiyordu.

"Ona ulaşmak için bu yoldan gitmeliyiz."

Nyx tuniğin altından elini silahına götürdü. "Tamam."

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin.

Elli metre daha ilerlediler, burnu Kovan'ın keskin kokusunu alıyordu. Kovanın girişine gelmeden hemen önce, Kane onun tuniğinin kolunu çekiştirdi.

Erkeği takip etmek için gri figürlerin akışından ayrılırken tek düşünebildiği ... bunun planın bir parçası olmadığıydı.

Jack kendisini Komuta'nın yasak bölgesine götürecek olan yan koridora girdiğinde vites küçültüp yürümeye başladı. Tüm tesis kilit altında olduğu için bazı yollar kapatılmıştı, bu yüzden Nyx ve diğerlerine tekrar katılacağı yere ulaşmak için dolambaçlı bir yol izlemesi gerekiyordu. Çalışma alanına Komuta'nın girişinden girdiği sürece kimse onu durduramazdı.

Komuta ile yollarının kesişmesini göze alamazdı.

Tekrar göreve çağrılmadan önce Nyx'in serbest ve temiz bir şekilde dışarı çıktığından emin olması kesinlikle hayati önem taşıyordu. Komutanlık onu yakalarsa? Saatlerini kaybederdi.

Dişisiyle son vedalaşması gibi.

Önünde olanlardan rahatsız olarak iki sola daha döndü ve son dönemeci dönerken Nyx'in hapishaneye kendi başına girdiğini ve sadece tek bir yöne giderek içerideki rotasını takip edecek kadar akıllı olduğunu düşündü.

Beyaz çizgilerle işaretlenmiş bir kemerin önüne geldiğinde aklında olan buydu.

Kayadaki kıvrımın altından geçerken bir sola daha saptı ve çelik bir kapıdan Komuta bölümüne girdi. Uzak tarafta, her zamanki duruşu gibi ellerini hapishane pantolonunun ceplerine soktu ama onun için normal olanı taklit etmek, rahat davranmak amacı değildi. Avucunu Kane'den aldığı silahın kabzasına koymak istiyordu. Bu, aristokratın onları bağlayıp erkeklerin silahlarını çıkardığında kaldırdığı muhafızlardan birinin silahıydı. Jack arkadaşının bu kadar titiz olmasından memnundu.

Bir köşeyi daha döndükten sonra, mobilyalı hücreye yaklaşırken yavaşladı. Durup çelik kafesin arkasından bakarken kalbi çarpmaya başladı.

Boştu. Ama tecrit göz önüne alındığında bu mantıklı geliyordu. Aslında, Nyx'le birlikte buraya ilk geldiklerinde Komuta'nın sızma olayını, ölü muhafızı ve sorunu çoktan bildiğine ve riski kontrol altına almak için adımlar attığına bahse girmeye hazırdı; bu yüzden hücre daha önce boştu.

Komutanlık bazı konularda işi şansa bırakmazdı.

Ve bu notla tekrar yürümeye başladı, ancak içgüdüleri harekete geçmeden ve kendisine doğru gelen bir çift koku yakalamadan önce fazla uzaklaşmadı. Birkaç dakika sonra iki muhafız yoluna çıktı. Yaklaştıklarında, onları görmezden geliyormuş gibi yaptı, gözlerini yumuşak bir şekilde hemen önündeki havaya odakladı ve

Çevresel görüş ona onların etkileri, silahları ve yürüyüşleri hakkında bilgi verir.

Acele ediyorlardı ama silahları kılıfındaydı. Başları ona dönse de hemen başka tarafa baktılar.

"İyi akşamlar, beyler," diye seslendi yanlarından geçerken.

Kendilerinin ve vardiyalarındaki diğer herkesin aradığı kadını kaçırma sürecinde olmasaydı, tam olarak yapacağı ve söyleyeceği şey buydu.

Yanıt vermemeleri güven vericiydi. Her şeyin olaysız geçmesini istiyordu.

Koridordaki çatallanmaya, sağa döndüğünüzde Duvar'a ulaştığınız yere geldiğinde, Nyx'in parmak uçlarını kız kardeşinin isminin üzerine koyduğunu hatırladı ve eğer yapabilseydi onu kurtarabileceğini düşündü. Gittikleri yerden uzaklaşarak, tünelin bitmiş kısmına, döşemeye, mühürlü duvarlara ve yapay olarak ısıtılan havaya takıldı. Muhafızların yatakhanesinin girişi kapalıydı ve çift çelik kapının öbür tarafında çıt çıkmaması, o erkeklerin hepsinin ya da neredeyse hepsinin göreve çağrıldığını gösteriyordu.

Devam ederek planı tekrar gözden geçirdi, aşamaları prova etti ve çalışma alanının girişine yaklaştığında hazırdı-

"Beni mi arıyordunuz?"

Alçak, tehditkâr sesi duyunca Jack durdu ve zihninin ona bir oyun oynamış olmasını umdu. Ancak sandal ağacı kokusu bu ihtimali yalanladı.

"Odama giden sapağı kaçırdınız." Ayak sesleri yaklaştı ve omzunun üzerinden bakmadığında

ses tonu daha da keskinleşti. "Arkanı dönmeyecek misin?"

Boynunun arkası gerildi ve dişleri aşağı inerken üst dudağı seğıirdi. Cebinde, mesafe, ses ve tepki hesaplamalarını yaparken eli silahın kabzasında sıkılaştı. Komutanı burada, koridorda vursa, sadist herifi nöbetçi yataklarının hemen dışında öldürse? Gürültü çok fazla dikkat çekecekti ve içeride kimsenin olmadığını tahmin ediyordu-

Sanki işaret verilmiş gibi, bir çift muhafız çalışma alanından içeri girdi. Onu ve Komutayı gördükleri anda durdular.

Sağıdaki başını sallayıp yürümeye devam ettiğinde, Komutan'ın ikisini de mazur gördüğü anlaşıldı ve ona bakmadan geçip gittiler.

Ayak sesleri kaybolana kadar siyah örtülü figürle yüz yüze gelmedi ve bunu yaparken zihnini, karşısındakinden ne kadar nefret ettiğı dışındaki tüm düşüncelerden arındırdı.

Kaputun altından çıkan kıkırdama bir yılanın tıslaması gibiydi. "Benden nefret etmene bayılıyorum." Örtülü kol kalktı ve kilitli bir çelik kapıyı işaret etti. "Senin de çok iyi bildiğın gibi, benim odam burada. şimdi oraya gidiyoruz. Bana sadece senin sağlayabileceğın şeyi istiyorum."

Jack omzunun üzerinden gitmesi gereken yöne baktı.

Bir dakika önce bu kavşaktan kaçabilirdi. Otuz saniye de işe yarayabilirdi.

"Yardım çağırmama gerek var mı?" diye alçak sesle hırladı.

Silahı sıkıca tutarak Nyx'in söz verdiğı şeyi yapması için dua etti. Kendini kurtarması için dua etti.

Çünkü kendi yolunun sonuna gelmiş olması oldukça muhtemeldi.

CHAPTER THIRTY-TWO

T onun yolu," dedi Kane nefesinin altında.

Nyx dişlerini sıktı ve yönünü bulmaya çalıştı. Şimdi acele ediyorlardı, yan yana hızla ilerliyorlardı. onu hapishanenin tanımadığı bir bölümünün derinliklerine götürürken. Tünelin gittikçe küçülmesi ve mahkûm ya da gardiyan, herhangi birinin kokusunun gittikçe azalması, ne kadar uzakta olduklarını fark etmesini sağladı.

Jack'ten ne kadar uzaktaydı-

Kane hiç uyarmadan durdu. Yanından geçerken, bol tuniğinin altından silahının namlusunu kaldırdı.

Etrafında dönerek silahını ona doğrulttu. "Beni nereye götürüyorsun?"

Kel ampullerden biri tam onun üzerindeydi, bu yüzden yüzünü okumak zordu. Gölgeler vardı

kaşlarının altında gözlerini gizleyecek şekilde yaratılmıştı ve o siyah cüppeler onun daha az tehditkâr görünmesine yardımcı olmuyordu.

"Şimdi, şimdi. Buna hiç gerek yok."

"Seni suratından vuracağım. Umurumda bile değil. Ve bizi Kovan'dan ve diğer her yerden o kadar uzağa götürdün ki, silahın patladığını kimse duymayacak."

Kane sakın bir şekilde dokuz milimetrelik silahın namlusuna baktı. "Sevgili kadının, seni kurtarmaya çalışıyorum."

"Glymera'nın nasıl yalan söylediğinin farkındayım. Ve sen beni rotamdan saptırdın, Jack'ten uzaklaştırdın. Plan bu değildi."

Yerden garip bir gümbürtü yükseliyor, botlarının tabanı bu sesi ayaklarına ve bacaklarının alt kısmına iletiyordu. Ama aşağıya bakmadı. Bakışlarını aristokratın kapüşonlu gözlerinde tuttu.

"Beni Jack'e geri götür," diye talep etti.

"Yapamam," dedi Kane kısık bir sesle. "Artık çok geç."

Daha fazla gümbürtü ve ardından tünelin tavanından toz ve küçük taşlar düşmeye başladı.

"Beni hemen ona geri götür."

Hiçbir uyarı olmadan, bir depremin patlayıcı gücüyle duvara fırlatıldı. Büyükbabasının ona verdiği silah bir o yana bir bu yana savrulurken, Kane eğilip öne atıldı ve onu belinden yakaladı. Zemin ayaklarının altından kaymaya devam ederken silah için mücadele ettiler, kadın herhangi bir kaldıraç elde edemediğinde erkeğin üstün gücü kazandı.

Tam kayalar yuvarlanmaya başladığında, kolunu başının üzerinden çekip onu kısırdı.

Nyx tam olarak yanlış bir anda başını kaldırdı ve mağaranın taş duvarının futbol kaskı büyüklüğündeki bir parçasını tam şakağına sapladı. Kafatasında bir acı patladı ve mücadele gücü tükendi. Vücudu gevşerken, Kane

silahı aldı ve onu gövdesinden tutarak sürüklemeye başladı. Görüşü bozulmuştu, botlarının uçları bir görünüp bir kayboluyordu ve kendi kendine toparlanıp kurtulmasını söyledi.

Hayatında gördüğü en parlak ışık yüzüne vurdu.

Fade'di.

Fade olmalıydı.

Başındaki çarpıntının ortasında düşünceleri karmakarışıkta ama parlak ışığın ölmekte olduğu ve Kâtip Bakire'nin mistik sonsuzluğunun onu almaya geldiği anlamına geldiğini yeterince biliyordu.

Sırada bir kapı var.

Sis ve bir kapı olacaktı. Baba tarafından amcası, gerçekten ölmeden yirmi dört saat önce ölüme yakın bir deneyim yaşamıştı. Ve neler olduğunu anlatacak kadar kendine gelmişti.

Parlak ışık. Sis. Bir kapı.

Amcası ilk seferinde kapıda tereddüt etmiş ve bir wahlker olarak geri dönmüştü. Ama belli ki, Fade onun için geri döndüğünde, kapıyı açmaya karar vermişti. Eğer bunu yaptıysan ve içeri adım attıysan? Sonsuza dek Öteki Taraf'a gitmiş olurdunuz... orada ölmüş olan sevdiklerinizi sizi beklerken bulmanız gerekirdi. Babası orada olacaktı, mahmen ve granmahmen de. Ve Janelle.

Tanrım, Posie'nin yalancı büyükbabasıyla geride kalmasından endişe etse de kız kardeşini ve anne babasını yeniden görmek güzel olacaktı... kahretsin, Jack. Bir gelecekleri olmasa da, onun yüzünden ölmek istemiyordu. Bu, gelecek söz konusu olduğunda zaten tıka basa dolu olan çuvallarına ek bir yük gibi görünüyordu-

Şimdi daha gürültülü, daha yüksek, daha yakın.

Ve sonra ... gaz kokusu? Deprem, bahsettikleri kamyonları doldurmak için kullanılan bir yakıt deposunu patlatmış gibi mi?

Belki de şaka Kane'deydi.

Belki de bu gece ikisi de ölecekti, silahı dolu olsa bile.

Jack, Komutan'ın özel odasına adımını attığında gözleri yatak platformuna takıldı. Süssüz dört duvarın içinde, çorak alana hükmediyordu.

Dört köşenin her birinde yere sarılmış olan çelik zincirler içinde bir öfke uyandırdı.

"Ellerinizi ceplerinizden çıkarın," diye emretti Komuta.

Yatağın yanına gitti. Yastıklı düzlemi kaplayan tek bir çarşaf vardı ve defalarca kürek çekmiş olduğu yerde dururken Nyx'i düşündü ve bunu bilincinden çabucak silmek zorunda kaldı. Bazı vampirler zihin okuyabiliyordu. Komuta okuyamasa bile, kesinlikle onun yüzünü, etkisini okuyabiliyorlardı.

Bir klik sesi duyuldu. "Şimdi ellerini görmek istiyorum."

Omzunun üzerinden baktığında iki muhafızın Komutanlığın yanında durduğunu gördü.

"Takviye kuvvetlerle bu kadar erken mi?" Jack alçak bir hırıltıyla güldü. "Onları başka bir yere gönderebileceğinden emin misin?"

"Acelem var. Ellerinizi ceplerinizden çıkardıktan sonra pozisyon almanıza yardımcı olacaklar."

Jack daha önce öfkeyi tanımişti. Nefreti tanıyordu. Komutanlık'ta, utanç ve kendinden nefret etme seviyelerine kadar alçaltıldığı durumlarda bulunmuştu.

tahmin edemezdi. Ama daha önce hiç böyle bir öfke kükremesi hissetmemiştir.

Dart tabancası o kendine has puffft sesiyle patladı ve sesi duyar duymaz duygularının dikkatini dağıtmasına lanet etmek istedi. Daha fazla düşünecek ya da hissedecek zamanı yoktu. Göğüs kafesindeki iğne ucu kadar acı, transın habercisiydi ve neredeyse anında vücudu gevşedi ve yere düştü.

İşin en kötü yanı, kolları ve bacakları ne kadar dirençsiz olsa da zihninin berrak kalmasıydı. Ve bu yüzden, Komuta onun üzerinde durmaya geldiğinde tamamen farkındaydı.

Kukuleta muhafızlara döndü. "Beni yalnız bırakın. Kapının yanında kalın."

Komuta ile baş başa kaldığında bir tıkırtı duyuldu ve ardından bindirildi, siyah bir çizme uzak tarafına inerken siyah örtü sallanıyordu. Onlar başlarını sallarken başlık ileri geri gidip geldi.

"Buraya bir silah getirdin. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Komuta eğildiğinde, elinin kaldırılıp bir kenara atıldığını hissetti, avuç içi ölü bir ağırlık olarak yere inerken yere çarptı. Ve sonra silah yüzünün önündeydi, o kadar yakındı ki, eğer doğru şekilde odaklanırsa gözleri şaşılacaklardı.

"Bu. Bunu bana getir." Başka bir el diğer kolundan çıktı ve silah kontrol edildi. "Dolu ve benim silahlarımdan biri. Korumalarımdan birinden evime dolu bir silah mı getirdin?"

Dokuz milimetrelik tabanca Komutanın omzuna doğru geri çekildi ve Jack tabancayla vurulmak için kendini hazırladı.

Vurulmadan önce, Komuta ondan kurtuldu ve siyah cübbesi arkasından akarak etrafta dolaşmaya başladı

öfkeli adımlarla. Jack, felç olmuş bir halde, öfkeden tatmin oldu.

Komuta aniden durdu. "Beni öldüreceğini mi sandın? Buraya gelip beni öldüreceğini mi sandın? Seni orospu çocuğu."

Silah ona doğru yükseldi, namlusu hafifçe titriyordu.

Jack kurşunun çıkacağı kara deliğe baktı. Hayatı boyunca, öleceği fikrini kısa süreliğine aklından geçirdiği birkaç olay olmuştu -çok değil ama birkaç olay: Gençken geçirdiği bir hastalık. Geçiş dönemi. Ve sonra hapse girdiğinden beri iki kez.

Hiçbir şey böyle olmamıştı.

Silah bir kez değil, birçok kez patladığında Komutan'ın kaputundan çıkan ses gırtlaktan geliyordu ve Jack felç halinde tamamen açıktaydı. Taş bir duvardan başka hiçbir şey ona yardım edemezdi. Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop-

Silah aniden kapıya doğru savruldu ve Komutan bağırdı, "Defol git! Ben seni çağırana kadar defol git buradan!"

Muhtemelen muhafızlar son yemekleri olarak kurşun servis edilmesinden korktukları için kapı çarpıldı.

Komuta tekrar Jack'in yanına gitti, silahı iki eliyle kavradı ve yüzüne doğrulttu. Bu kadar yakından tetiği çektiklerinde kafası kavun gibi patlayacaktı.

Ve ölümünü düşünürken, en büyük pişmanlığı Nyx'in sağ salim kurtulup kurtulmadığından emin olamamaktı. Onu kurtaramadığı için. Bu-

"Aç gözlerini!" diye bağırdı Komuta. "Seni öldürdüğümde gözlerini açacak ve bana bakacaksın-"

Göz kapaklarını kapattığının farkında değildi ama onları yeniden açtı çünkü korkak olmayacaktı. Ölümünün yüzüne bakacaktı. Başından beri sonunun böyle olacağını biliyordu ve vicdanında, kalbinde o kadar çok şey vardı ki. Ama artık çok geçti.

Komuta daha da eğildi. "Bunu kendine sen yaptın. Bunu sen seçtin-"

Jack inkâr edercesine inledi.

"Seni piç. Seni lanet olası piç!" diye bağırıldılar.

Daha fazla silah sesi duyuldu ama o hiç irkilmedi, sadece uyuşturulduğu için de değil. Gözlerini kapüşona, yüzünü örten ağa dikti. Tüm bunlardaki ironi, Komutanlığın ondan daha fazla acı çekecek olmasıydı. Öfkelerinin ve misillemelerinin bu kaçıışı geçiciydi; onun ölümü ise kalıcıydı. Destansı pişmanlıklar olacaktı ve eğer gerçekten bir Soluş varsa? Komutanın tüm yaptıklarına rağmen Dhunhd'a gideceklerdi. Onlar için Soluş yok. Bu arada Nyx'i bekleyecekti. Sonsuzluk boyunca dışisini, ona ne kadar kapana kısılmış olursa olsun ruhunun özgür kaldığını gösteren savaş meleşini bekleyecekti.

Sevdiği kişiyi sevmek

için. Nyx.

-Pop! Pop! Pop!

Seken kurşunlar durdu, keskin çınlamalar sona erdi, yankılanan patlamalar sessizliğe gömüldü.

Tık, tık, tık-

Komuta tetiği tekrar tekrar çekiyordu, cübbenin bol kıvrımları ve kolları kaputun altından dışarı sallanıyordu, hırıltılı nefes bir davul gibi çalıyordu.

Jack gözlerini kırpmadan, eğilmeden yukarı doğru baktı... sırt üstü yatmış olmasına ve hareket edememesine rağmen eğilmemişti. Eminim kanaması vardı ve bu nedenini açıklıyordu.

Hareketsiz bedeni yaralarından hiçbir şey hissetmiyordu ve boğulduğunun farkında değildi.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdandı Komuta. "Nefret ediyorum Sen."

Komuta yukarı uzandı ve kaputu yırttı.

Kızıl saçları dağılmış, yüzüne, gözlerine doğru sarkıyordu; dişinin hesapçı yüz hatları ve yanıp sönen, saldırgan bakışları yıllardır çektiği acıların kaynağıydı.

Başlığını çıkarmasından nefret ediyordu. Başında kaldığı sürece onu cinsiyetsiz olarak düşünmek onun için daha kolaydı. Ama şimdi, o saçları görünce, o yüzü görünce, onun karşı cins olduğunu ve ne zaman isterse onunla çiftleşmeyi talep ettiğini hatırladı.

Gördüğü son şeyin o olmasından nefret ediyordu. Ama oyuncağını kırdığını ve bir daha asla işlevsel olamayacağını anladığı anda olacaklardan zevk alıyordu.

"Seni öldürmek istiyorum," diye ısırıldı Komuta, uzun dişleri parlayarak.

İşte o zaman Jack fark etti ki... sıkılan onca kurşuna rağmen kadın onu vurmamıştı. Etrafindan, yere doğru ateş etmişti.

Havada onun kanının kokusu yoktu.

Bu arada, Komutanlık derin bir nefes almaya devam etti -Ta ki kendini sakinleştirene kadar. Doğruldu, elindeki silaha baktı ve sonra gözleri onunkilere döndü, şüphe gözlerini kısmıştı.

"Bunu nereden buldun?" Komuta silahı yüzüne dayadı, o kadar yakındı ki aldığı her nefes barut kalıntılarıyla doluydu. "Nereden buldun lan bunu?"

İstese bile cevap veremezdi. Ki istemedi. Onun kontrolünü kaybetmesinden ve

ona yaptı. Onun acı çekmesini istiyordu. Bunca yıldan sonra, kendisinin katlandıklarını onun da tatmasını istiyordu.

Kontrol yok. Başkasının merhametine kalmış.

"Bana cevap vereceksin," diye tükürdü.

Sonra kapüşonunu tekrar yerine taktı ve ağın içinden ıslık çaldı. Muhafızlar kapıyı açtığında yatağı işaret etti.

"Zincirleyin onu."

Nyx, Fade'in kör edici ışığına karşı gözlerini kapattı ve kendini Öteki Taraf'ta olmanın getireceği bir tür fiziksel tepkiye hazırladı. Ayrıca kapının ortaya çıkmasına, kapıyı açıp açmama kararına hazır-

Bu gümbürtü de neydi? Bu titreşim?

Bir homurtu duydu ve vücudunun yana doğru çekildiğini hissetti - tam da Fade'in acı veren ışığının sert parıltısı alevlenip aniden sönerken, yüzüne doğru esen muazzam bir rüzgâr başındaki çiğ yarayı tahriş etti. Kafası karışmış ve acı içinde gözlerini açmaya zorladı - bu garipti çünkü zaten açık olduklarını sanıyordu.

Sonra işler daha da karıştı.

Çünkü aniden bir tünelde olduğunu düşünüyordu. Karayolu tüneline olduğu gibi, araçların gelip geçtiği bir tünel. Ve bir kamyon geçiyordu.

onu. Mağaranın gri ve siyah duvarlarının renginde bir yarı römork kamyon.

Kahretsin, aklını kaçırıyor olmalı. Asfalt yol da nereden çıkmıştı? Kamyon fikrine gelince, bir tanesi kesinlikle yanından geçip gidiyor gibiydi, sanki bir şehir caddesinin kenarındaydı ve o şey acele bir iş için birinin iş yerine bir palet dolusu bir şey teslim ediyordu.

Kırmızı fren lambaları şimdi parlıyor, mağaranın kaygan duvarlarından yansıyor ve kulaklarında lastiklerin gıcirtısı ve burnunda kauçuğun keskin yanığı vardı. Sonra kamyonun arkası savruldu, arka kısmı tünele çarptı ve ağır çekimde ona doğru savruldu.

Adrenalin vücudunu sarmıştı. Eğer hareket etmezse, ezilecekti-

Yukarıdan gelen bir güç onu aşağıya ve öne doğru itti ve çömelip iki büklüm olduğunda kamyonun arka kısmının altında, ön tekerleklerle arka tekerleklerin arasında, tam ortada olduğunu fark etti. Bunu hesaplayan Nyx kendini asfalta bıraktı ve başını örttü, aracın momentumunun tüm ağırlığı aldığı yöne doğru yuvarlandı, böylece arka tekerlekler tarafından biçilmedi.

Duruş yüz bin yarda ve on iki yıl sürdü ve o yol kurbanı olmamak için çabaladı, frenler gıcırdamaya devam ettikçe ve lastik kokusu yoğunlaştıkça botları battı, kolları bacakları sallandı, vücudu kamyonun tünel gibi uzun kasasının altında dönüp durdu ve biliyordu ki Fade'i daha önce görmediyse bile şimdi görecekti-

Ve sonra bitti.

Daha fazla hareket yok. Daha fazla çırpınmak yok. Kamyon durmuştu, frenler tıslıyordu, o keskin lastik

koku sinüslerini yakarken, vücudu son bir kez daha ters dönerek kamyonun kargo yatağının alt kısmına bakmaya başladı.

Başını çevirerek gözlerindeki kumu sildi ve dingili takip ederek gövdesinden on sekiz santim uzaklıktaki dört lastiğe ulaştı. Onlara o kadar yakındı ki, örgülü dişlerini görebiliyordu ve sıcak metal ve motor yağı kokusuyla öksürdü.

"Bunu geri al."

Lanet olası ölüm kamyonunun altında kendisine kimin hitap ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu-

"Kane?" diye nefes aldı adamın kirden lekelenmiş yüzüne odaklanırken.

"Al bunu." Silahını ona doğru itti. "Buna ihtiyacın olacak. Tabii maddesizleşemezsen?"

Adam alçak sesle ve ısrarla konuşuyordu ama beyni çalışmıyordu. Adamın İngilizce konuştuğundan emindi, değil mi?

TIR'ın ön tarafında açılan kabin kapılarının sesiyle tüm kafa karışıklığı çabucak giderildi. Farların ışığında ileriye doğru akıp gidiyorlardı, yani gerçekten bir yoldalar mıydı? Düzgün bir yol gibi mi? Ve bu üç şeritli bir yoldu.

"Hangi cehennemdeyiz?" diye fısıldadı bir çift muhafız etrafından dolaşp kamyonun ön ızgarasında birbirleriyle buluşurken.

"Orada kimse yoktu," dedi içlerinden biri, karanlık gölgelerinin etrafında tozlar dönerken.

"Farlarda birini gördüm." "Sen aklını kaçırmışsın."

"Haklı olduğum riskini almak ister misin? Barikatı yola uçurduktan sonra mı?"

"Mahkumlar tarafından kaldırılması gerekiyordu. Patlayıcı kullanmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Komutanlık bu pisliğin hemen buradan gitmesini istiyor ve kamyonları bölgeden çıkarmak için iki çıkışa ihtiyacımız var - ne yapmam gerekiyordu?"

Kane yüzünü Nyx'in yüzüne doğru çevirdi ve silahı onun avucuna bastırdı. "Bundan kurtulmak için savaşmamız gerekecek ve ben hayatım boyunca hiç silah kullanmadım. Ateş etme işini senin yapman gerekecek."

Gözlerini kırpıştırarak, silahı kavrarken imgelemine programa ayak uydurmasını söyledi. Ve sonra beyninin kışını vitese taktı. Tekrar gösterimdeki bir haber filmi gibi, Kane'in konuşmasını yakaladı ve önerdiği şey hakkında bir PowerPoint sunumuna gerek yoktu.

Birbirleriyle tartışan muhafızlara doğru baktı. Silahlı olduklarını ve telsizleri olduğunu bilmek için yakından bakmasına gerek yoktu.

"Arkamda kal," diye emretti.

"Peki leydim."

Nyx göbekten aşağı indi, ama sessiz bir şekilde - ve sonra dirseklerini uçayak yaptı ve silahı doğrulttu. Taksinin ön tekerlekleri arasında, muhafızlar yüz yüze, dizleri ve botlarının uçları birbirine yakın, ileri geri konuşuyorlardı.

Soldakini seçti ve nişan aldı. Tetiği çekmeden hemen önce, çiftlikte, alt otlağın dışında, elli metreden çit hattından çorba tenekeleri ve su testileri toplarkenki görüntüsü gözünün önüne geldi.

Bu tamamen farklı bir oyundu.

Tetiği çektiğinde, baldırdaki hedefi vurup vurmadığını görmek için beklemedi. Silahı hemen diğer muhafızın alt bacağına doğru ateşledi. Sonra ilkine döndü ama her zaman iyi nişan alırdı ve

hedefini vurdu: İlk koruma tek ayağının üzerinde zıplıyordu ve kamyonun kaputuna doğru yığılırken tekrar nişan aldı ve onu diğer dizinden vurdu. Adam uluyup yere yığılırken, kadın hâlâ ayakta duranı kalçasından vurarak indirdi; sıçrayan kan, farları kırmızıya boyayan zarif bir serpintiydi.

Her ikisi de omuzlarındaki iletişim cihazlarına yardım için bağıırıp çağırırken, o kuru boğazıyla yutkundu. Gözlerini kapatarak, bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu.

Onun ya da onların. Yaşamalarına izin verirse, yaralı ve silahlı olacaklardı. Kötü bir kombinasyondur ve Kane'le birlikte bulundukları yerden çıkmaları gerekiyordu.

"Yap şunu," dedi nefesinin altında.

Beynine bir kurşun. Ya da göğsüne.

Kurşun . . .

. . . beyin. Ya da göğsüne-

"Kahretsin," diye tısladı sarkarken ve ön kollarının gevşemesine izin verirken.

Nyx iki erkeği soğukkanlılıkla öldüremezdi. Yüzüne bir silah dayanması, hayatına yönelik doğrudan bir tehdit olması bir şeydi. Ama bu? O bir katil değildi. Apex gibi değildi.

Etrafında dönüp durdu. "Buradan nereye gideceğiz?"

Kane, ikisi de sırt üstü sallanan ve önce bir bacaklarını, sonra da diğerini tutmak arasında gidip gelen muhafızlara baktı.

"Haydi," dedi.

Adam kızın elini tuttuğunda, kız da onunla birlikte kamyon kasasının altından dışarı fırladı ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaya başladılar.

Tam bir heyelan.

Duvarın yaklaşık yirmi metrelik kısmı çökmüştü ve bunun nedenini ya da niçinini merak edecek zamanı yoktu. Kane enkaz yığınının doğru ilerledi, sonra diğer tarafa geçtiler ve tavandan aydınlatılan düzgün asfalt yolda ilerlemeye başladılar. Ama fazla uzağa gitmediler.

İki ya da üç yüz metre ötede parlak bir ışık yanıyordu ve bir şey yaklaşıırken büyük bir motorun homurtusunu duyabiliyordu. Başka bir TIR olmalıydı.

Kane onun kolunu çekerken, "Burada," dedi.

Kaya duvarındaki bir yarı tam zamanında kendini gösterdi. Bir sonraki yarı römork kamyon köşeyi dönüp farları tam Kane'le onun durduğu yerden yolu deldiğinde, görüş alanından çıkıp sığ bir dolap büyüklüğündeki yatay bir çatlağın içine sıkıştılar.

Önce o girdiği için dışarıdaydı, bu yüzden aracın yan tarafına iyice bakabildi. Gri ve siyah, tıpkı diğeri gibi, dört arabalık iki istif sığacak kadar büyük bir kargo römorku vardı. Araç yanından geçtikten sonra, dizel motorun hastalıklı parfümünü bir kez daha kokladı.

Dışarı fırlamak üzereyken, Kane tuniğinin kolunu çekti.

"Hayır, bekle. O iki muhafız çağırmış olacak-"

İkinci TIR'ın geldiği yerden aşağıya doğru çok renkli ışıklar yanıp sönüyordu ve sonra yanlarından hızla geçen minibüsün her yerinde "Ambulans" yazıyordu. Tam anlamıyla. Kırmızı çarpı işareti ve yan taraflarında yasal görünen bir logoyla, resmi bir insan gibi görünebilirdi - ki şüphesiz amaç da buydu.

"Beklememiz gerek," dedi Kane. "Başka bir kamyon olacak. Ve binmeniz gereken de o olacak. Tam römorkun üstüne. Düz dur, aşağıda kal."

Nyx başını ona doğru çevirdi ve yorgun gözlerini odakladı. Yoldaki aydınlatma armatürlerinden yansıyan yeterli aydınlık sayesinde adamın yüzünü seçebildi. Saç çizgisinde kanama vardı ve kir ve yağ tabakasının altında solgundu.

"Ne ... ne oldu?" Dirseğinin kıvrımına doğru hapşırdı. "Affedersiniz. Kovan'da ne oldu? Neden değişti?"

Kane kolunu sıkıca kavradıktan sonra ona bir parça bez uzattı. "Kanaman var."

Kadın fulara bakarken, adam iç çekti. "Keşke daha kaliteli olsaydı. Eskiden el dokuması ipekten olanları vardı. Baş harflerimle."

Adam bezi kızın kaşlarından birinin üzerine koyduğunda kız irkildi. "Ne oldu?"

"Kilitlenme." Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Risk değerlendirmesi yapmak için nakliye alanına gitmeye çalıştığım da, hiçbir yere yaklaşamadım. Teslimat kamyonlarının olduğu yere girişi kapatmışlardı ve vardiya için çağrılan hiç kimsenin kamyonların yanına yaklaşmasına izin verilmiyordu. Yüklemeyi gardiyanlar yapıyordu. Sizi başka bir yoldan götürmem gerektiğini fark ettim."

"Peki ya Jack?"

"Komutanlık bölgesinden geçse bile aynı sorunla karşılaşacak. Onun bile oraya girmesine izin vereceklerini sanmıyorum. Çok üzgünüm."

Nyx oraya gitmedi. Oraya gidemezdi. Jack'e veda etmeden hemen şimdi ayrılmasının yaratacağı sonuçlardan kaçındı.

"Kahretsin," diye nefes aldı. "Neredeyse seni vuruyordum."

Kane biraz gülümsedi. "Seninle dövüşmemin tek nedeni buydu. Eğer seninle dövüşecek olsaydım, sana asla el kaldırmazdım."

Eğer bunu yapmazsam, durduğum yerde ölü bir erkek olacağıma ikna olmamıştım."

"Bunun için üzgünüm."

"Yapabilseydim sana her şeyi anlatırdım. Açıklayacak zaman yoktu. Üzgün olan benim."

Nyx nefes verdi. Ve sonra hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Lütfen. Jack'i son bir kez görmeliyim-"

"Yapamayız." Kane'in yüzü gerildi. "Seni oraya güvenli bir şekilde geri götüremem ve dahası, tam da olmamız gereken yerdeyiz. Çakal'a şerefim üzerine söz verdim, ne pahasına olursa olsun seni oradan çıkaracaktım. Veda edemeyeceğin anlamına gelse bile. Sözümünden asla dönmem."

Gözlerini kapatırken Kane, "Lütfen bil ki, eğer seni tehlikeye atmadan bunu yapabilseydim, yapardım. Ama şu anda bulunduğumuz yer umduğumdan daha iyi bir konum. Çok yakınsınız ve ben saygı duyduğum bir erkeğe söz verdim. Bundan geri dönmeyeceğim."

"Sadece onu bir kez daha görmek istedim," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

Kane'e tekrar baktığında, yüzündeki keder o kadar derin ve içtendi ki, çok acımasızca kaybettiği aşkını düşünüyor olması gerektiğini biliyordu. Kendisinden çalınmış olan aşkı.

"Kane, "Eğer bunu kendiniz için yapamıyorsanız, sizi seven erkek için yapın" dedi.

"Onu sevdiğimi hiç söylemedim." Sesi o kadar kısık ki zar zor duyuluyordu. "O kelimeleri hiç söylemedim. Bu yüzden geri dönmek istiyorum."

"Gerçek aşk için ses gerekmez. Kalp gerektirir. Nasıl hissettiğinizi biliyor."

"Ona söyleyecek misin? Onu sevdiğimi?"

"Şerefim üzerine." Çok az yer olmasına rağmen Kane gövdesinin üst kısmını eğerek hafif bir selam vermeyi başardı. "Ona söyleyeceğim, yemin ederim. Eğer aşkıma son bir mesaj gönderebilseydim, bunu yapardım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ya da onu."

Bir an için Kane'in yüzünü ve gözlerini kaplayan hüznü inceledi.

Sonra ona sarıldı. Bu, dar alana kolayca sığdırılamayacak fevri bir hareketti ama elini uzatmadan edemedi. İkisi de sevdiklerini kaybetmişti. Adam ölümün soğuk kucığında, kadın ise Jack'in terk etmeyeceği bu hapisanede.

Ayrıldıklarında "Nedenini hâlâ bilmiyorum," dedi. "Neyi bilmiyorsun?"

Jack neden gitmeyi reddediyor, diye düşündü. "Önemli değil," dedi.

"Bir sonraki kamyon. Geldiğinde üst kısma çıkıyorsun. Boyanın rengini giyiyorsun, yani bir yerlerde etrafı gözetleyen bir nöbetçi varsa, fark edilmeden geçebilirsin. Düz dur. Başını aşağıda tut."

"Ve gözlerim aşağıda," dedi kabaca. "Bu da aynı şey."

"Bunu yapabilirsin. Sana inanıyorum."

"Bir sonraki kamyon." Kane başıyla onayladığında, onun elini kavradı. "Sen değerli bir erkeksin. Bana yardım etmek için. Jack'in yanında olmak için."

Onun avucunu sıktı. "Erkeklerin değeri hakkında bir şey bilmiyorum. Ama eminim ki ikinizin birbirinize duyduğu aşk her şeye değer."

"Beni sevmiyor," dedi.

"Elbette öyle. Bağlandı."

"Eğer bu doğru olsaydı benimle gelirdi. Ya da en azından neden gelemeyeceğimi anlamama yardımcı olurdu. Yani hayır, gelmiyor."

beni sev."

En uçta ışıklar parladı, bir kamyon virajda başıboş bir şekilde ilerliyordu, kullanan muhafız her kimse gaza bastıkça motor kükrüyordu.

"İşte burada," diye fısıldadı. "Gitmek zorundayım."

Tek yapması gereken, mum ışığında o havuzu, bu sert ve umutsuz hapishanede olmasına rağmen lütuf bulduğu sakin yeri hayal etmektir. Ama şimdi Jack bu hayalin bir parçası olamazdı. Hemen ondan vazgeçmeye başlaması gerekiyordu. Bu hiç de kolay olmayacaktı.

Kane öne uzandı ve onun omzunu sıktı. "Bunu yapabilirsin. Eğer bir manga muhafızla yüzleşebilirsen, buradan ışınlanabilirsin-"

"Kimildarsan, onu öldürürüm."

Nyx etrafına bakındı. Loş ışıkta Kane'in arkasında, yarığın diğer ucundan gelmiş olan bir muhafız duruyordu. Erkeğin yüzü ve vücudu büyük ölçüde belirsizdi. Aristokratın kafasına dayanmış olan silah-

"Onu yakaladım."

Nyx başını geriye, yolun manzarasına doğru çevirdi. Tam önünde bir nöbetçi vardı ve Nyx cevap veremedi bileğine çelik bir kelepçe takıp silahı elinden çekip aldı.

Yani maddesizleşmek artık bir seçenek değildi. Ve ateş ederek kurtulması da mümkün değildi.

Tünelin dışında, beklediği kamyon hızla geçip gitti, mazotlu nefesi ardında dalgalanıyordu, bir fırsat kaçıştı.

Belki de Jack'i tekrar görecekti. Ne yazık ki bu iyi bir haber olmaktan çok uzaktı.

CHAPTER THIRTY-FOUR

A Jack muhafızlar tarafından yatağa zincirlenmişti, zincirlerin tıkırtısı ve çelik bantların ayak bileklerine ve bileklerine kilitlenirken çıkardığı sesler Komuta odasının sessizliğinde yüksek sesle. Uyuşturucu dart sayesinde, direnmeyen bedeni hislerle canlıydı ama tamamen tepkisizdi ve hiçbir yere varamasa da hala savaşmaya çalışıyordu. Başını bile hareket ettiremiyordu. Taşınırken ve şiltenin üzerine yatırılırken yan yatmıştı, bu yüzden odanın karşısındaki kapıya bakmak zorunda kalmıştı.

Gardiyanlar ona kristal cam gibi davranıyordu, aceleci ya da sert davranmıyorlardı.

Komutan bu tür eğlence ve oyunları kendine saklıyordu.

İki adam ayrılırken Jack'in gözleri yere kaydı. Döşemede kurşun izlerinden oluşan bir halka vardı, vücudunun bulunduğu yerin bir taslağı.

Komutanlık görüş alanının önüne geldiğinde, kapüşon yine inmişti ve o küçümsediği, kâbuslarında karşısına çıkan, kendi yüzünün önünde defalarca katlandığı yüz ... sakindi. Öfkesi kontrol altına alınmıştı.

Silah hâlâ o solgun ellerdeydi ama ondan uzağa doğrultulmuştu.

"Peki bunu nereden buldun?" diye sordu.

Bir açıdan, soruşturma zaman kaybıydı. Konuşamazdı. Öte yandan, Komutanlık aslında onun yanıtını istemiyordu. Hiç istemedi.

"Bu bir korumadan çıktı." Ela gözleri onunkilere dikilmişti. "Üç kişiyle birlikte benim odamda öldürülen biri."

Jack gözlerini kırptırdı. Sırada ne olduğunu biliyordu.

"Hapishane kıyafeti giymiş bir kadın tarafından silah zoruyla tutulduğunuzu söylediniz. Ama o bizden biri değil, değil mi?" Komuta geri çekildi ve etrafta volta atarak yer karosundaki kurşun deliklerinin üzerinde durdu. "Onu tanımadığınızı söylemişsiniz. Bunun ne kadar doğru olduğunu merak ediyorum."

Komuta bir masanın yanına gitti. Üzerinde bir şırınga ve boyunlarında lastik mühürler olan iki küçük şişe vardı: Sertleşmek istiyorsa kullanması gereken ilaçlar ve sakinleştiricinin panzehiri. Ayrıca dart tabancası ve bir miktar kırmızı kuyruklu dart vardı. Dokuz milimetreyi yere bıraktı ve mermilerden birini aldı.

Dönerek o şeyi havaya kaldırdı. "Eğer seni bununla bir daha vurursam, ölürsün. Solunumunuz duracak. Önce maviye sonra da griye döneceksin. Ondan sonra, uzuvların tekrar gevşemeden önce vücudun bir süreliğine sertleşecek. Kollarınızın ve bacaklarınızın alt kısımlarında, sırtınızda ve kığınızda kan birikecek ve her şeyi mora çevirecek. Ondan sonra kokmaya başlayacaksınız, tabii soymayı seçmediğimi varsayarsak.

kemiklerinizdeki eti çıkarıp diğer mahkumlara yedinin."

Kadın yatağa yaklaştı ve diz çöktü. Dartı adamın yüzüne doğru tutarak şöyle dedi: "Senin kontrolün bende. Sen benimsin ve sana ne istersem yapacağım."

Jack o gözlere baktı.

"Sen benimsin." Komuta uzandı ve elini adamın yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Sadece benimsin. Ve eğer başka bir dişiyle birlikte olduğunu öğrenirsem? Seni ölüm için yalvartırım. Anlaşıldı mı? Seni yok edeceğim."

Ona tükürmek istedi. Onun yerine gözlerini kapadı, onu susturdu-

Tokadı sertti, avucu adamın yanağına değdi. "Bana bakacaksın."

Ona tekrar tokat attı. "Bana bak!"

Komuta kutsal olmayan bir ses çıkardı ve üzerine çıktı. Eliyle yüzünü kavrayınca bir acı yelpazesi hissetti ve tırnakları derisini çizerken kanının kokusunu aldı.

"Bana bakacaksın, lanet olası," diye tükürdü.

Sadece burnundan nefes alıp verdiğinde ve göz kapaklarının iç kısmına baktığında, gözleri pençeleriyle açılmıştı. Komuta tamamen çözülmüştü, yüzü kızarmıştı, kızıl saçları karmakarışık-

Ve sonra sustu.

Ela gözleri irileşti. Titreyen eliyle adamın başını yana çevirdi.

Titreyen parmak uçları tuniğinin yüksek yakasını aşağı çekti. Sonra hızlı, sert bir nefes aldı, havayı sıkılmış dişlerinin arasından içine çekti.

"Kim . . ." O nefret dolu ses çatladı. "Kimi besledin?"

Komutanlık kalçalarının üzerine oturdu ve titreyen ellerini ağzına bastırdı. "Kimi besledin?"

Bu soru kadının nefesinin altında defalarca tekrarlandı ve Jack'in aklına ufukta toplanan fırtına bulutları gibi bir düşünce geldi.

Kendisine yapılacak olan şeyi yaşamayacaktı. Komuta şokun etkisinden kurtulur kurtulmaz, o kara ruhundaki tüm öfkeyi üzerine salacaktı. Onu öldürecekti.

Ama her şey yoluna girecekti. Kane, Nyx'in dışarı çıktığından emin olmak için şerefi üzerine yemin etmişti ve değerli erkeğin yanında ona yardım edecek üç kişi daha vardı. Peki ya Jack'i burada, hapishanede tutan diğer meseleye gelince?

Bu, Komutanlık ve onun üzerinde anlaştığı tek şeydi.

Ela gözleri onunkilere dikilmişti ve aklına tuhaf bir düşünce geldi, kız dartı yatağın üzerinde bir yere düşürmüş olmalıydı. Belki onu bulacak ve onun üzerinde kullanacaktı. Belki de gardiyanın silahını yeniden dolduracak ve bu sefer onun etrafına ateş etmeyecekti. Belki o-

Gözlerinden süzülen yaşlar onu şoke etti.

Uzun sürmedi. Komutan'ın karakteristik sert saldırganlığı, iradesinin gücü bir elin tersiymişçesine emin bir şekilde onları sildi.

"Seni piç kurusu, onu sen besledin. Bana her konuda yalan söylüyorsun ve onu sen besledin."

Kamaranın kapısı ardına kadar açıldı ve Komuta kapüşonunu tekrar yerine çekti. "Sana yapmamamı söylemiştim-"

"Kadın elimizde," diye duyurdu gardiyan. "Ve birlikte olduğu mahkûm."

Komuta sertleşti. Sonra onun üzerinden indi. Kadın ağın arkasından ona bakarken, adam biliyordu ki

Boğazındaki ısırık izi bir savaş ilanıydı ve Nyx kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir savaşın hedefindeydi. Çaresizlik içinde ağzını oynatmaya, vücudunu hareket ettirmeye, herhangi bir şeyi hareket ettirmeye çalıştı.

Siktir, diye düşündü. Bunu durdurması gerekiyordu.

Komuta'nın kaputu yana doğru eğildi. "Mükemmel zamanlama. Neden gidip onunla ben ilgilenmiyorum? Buna ne dersin? İki kişi ısırma oyunu oynayabilir, biliyorsun."

Siyah cüppeler kapıya doğru sürüklenirken, Komuta omzunun üzerinden konuştu. "Ondan geriye kalanları sana geri getireceğim. Ve sonra sen ve ben geleceği tartışacağız. Pek hoş bir gelecek olmayacak."

Kendi içine kapandığında çığlık atmaya başladı. Gerçi hiç ses çıkarmıyordu. Değişen tek şey nefes alış veriş hızıydı. Nefes nefese kalmaya başladı.

Vücudunu hareket etmeye zorlamak zorundaydı. Kurtulmak için savaşmak zorundaydı. O-

Felç, vücudunda dolaşan adrenaline bile boyun eğmedi. Hem donmuş hem de yatak platformuna zincirlenmiş olan Jack, derisinin içinde bağırdı.

Dişisinin ona ihtiyacı vardı ve ona ulaşamıyordu. Bu, bildiği tüm cehennemlerin en kötüsüydü.

CHAPTER THIRTY-FIVE

Nyx üç metre karelik bir hücreye itildi. Dengesini kaybedip öne doğru savrulduğunda, kelepçeli avuçlarını uzattı ve kendini kaya zemin. Ters dönerek ayağa fırladı ve yumruklarını havaya kaldırdı.

Gardiyanın tek yaptığı onu içeri kapatmaktı. Sonra da onu terk etmek.

Etrafta kimse olmamasına ve başının zonklamasına rağmen dövüş pozisyonunu koruyarak demir parmaklıkların arasından geçen çelik ağa baktı. Kane'in nerede olduğu ya da kendisinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tavandan sarkan ampullerden bir tür bekletme alanında olduğu anlaşılıyordu ama burası terk edilmiş görünüyordu. Her şey siyah tozla kaplıydı ve diğer iki hücre sadece boş olmakla kalmıyor, çelik kafeslerinin bazı kısımları da çarşaflar halinde sarkıyordu.

O patlayıcı tasmalarla mahkumlar asla maddesizleşemezdi.

Bir iniltiyle, hiçbir yere varmayan saldırganlığını hafifletti ve hücrenin kapısını açmaya çalıştı. Sıkı kilitlenmiş. Bakırla.

Biri onu buradan çıkarana kadar sıkışıp kalmıştı. "Lanet olsun."

Gardiyanlar onu ve Kane'i ayırmadan önce sırt çantasını almışlardı; bu da silahı, cephanesi ve telefonunu koyabileceği bir rüzgarlığı olmadığı anlamına geliyordu. Zaten hapisanede telefonu da çekmiyordu.

Tanrım, Jack'i de mi bulmuşlardı? Erkek onlara her şeyi anlatana kadar Kane'e zarar verecekler miydi?

Bilinmeyenler onu deli ediyordu. Ve sonra-

Nyx kaşlarını çattı. Bekleme alanı loş bir tünelin sonundaydı ve uzakta bir kargaşa duyabiliyordu. İnsanlar hızlı hızlı konuşuyor, çok katmanlı sesler ona kadar yankılanıyordu. Ve sonra aniden her şey sessizleşti.

Şimdi yürüyorlar. Sesleri yükseliyor. Ve kaç kişinin onun için geldiğini anlayamadan, keskin ve farklı bir koku hücreye doldu ve havayı doyurdu.

Bu da neydi böyle?

Ancak Nyx kokuyu anlamaya çalışmak için fazla zaman harcamadı. Siyah üniformaları, parlak silahları ve koordineli hareketleriyle tünelin ampullerinden yayılan ışık havuzlarına girip çıktıkça parıldayan bir dizi gardiyan yaklaştı. Onlar yaklaştıkça o da hücrenin uzak duvarına doğru geri çekildi.

Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi-

"Ah... kahretsin," diye fısıldadı.

Muhafızların arkasında bir figür vardı. Siyah bir cübbe giymiş, yüzünü ve başını kapüşonla örtmüş bir figür. Komuta bu olmalıydı.

Neyse. En azından başına ne geleceğini merak ederek beklemek zorunda kalmayacaktı. Sonu tam buradaydı.

Muhafızlar bekleme alanına girdiklerinde duvarlara yaslandılar, AR-15'lerini göğüslerinde tutuyorlardı, yüzleri yukarıda, gözleri taş zemindeydi. En son Komuta girdi, siyahlar içindeki figür heybetli ve otorite doluydu.

Nyx çenesini kaldırdı. Meşhur kapıdan çıkarken hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin önünde eğilmeyecekti. Boyun eğmek için çok uzun ve çok zorlu bir mücadele vermişti. Korkmuş olsa da bunu göstermemeye kararlıydı-

Komuta aniden durdu. Sonra yüzü örten kukuleta bir tarafa doğru eğildi. Bir süre sonra figür ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı, bu da sahip olduğu bariz otoriteyle çelişiyor gibiydi.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti alçak bir ses.

Nyx'in zihninde erkeğin gücüne dair herhangi bir şüphe varmış gibi, komutun etkisi sanki biri hücrelerin önündeki açık alanın ortasına radyoaktif madde atmış gibiydi: Muhafızlar bir nefes gibi hızla bölgeden dışarı fırladı.

Ve sonra Komuta . . .

Hiçbir şey yapmadı.

O cübbeler hareket etmedi. Hiçbir kelime yoktu. Silah da çıkarılmadı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir sürenin ardından, figür hücre kapısına doğru iki adım attı. Uzun bir kol yukarı kalktı ve bir el kilide uzandı. Yerinden oynayan metalin sesi duyuldu ve ardından çelik hasır ve demir parmaklıklardan oluşan bölüm menteşeleri gıcırdayarak açıldı.

Nyx fiziksel bir yüzleşmeye hazırlandı, hücrenin ortasına doğru ilerledi, uyluk kaslarına battı ve

Kelepçeli ellerini küt bir silah olarak kullanabilmek için birbirine kenetledi.

"Demek Komuta sizsiniz," dedi kabaca.

Figür yine hareketsiz kaldı ve Nyx derin bir nefes alarak erkeği başka bir somut cüppe gibi kaplayan o yoğun kokuyu kokladı. Sandal ağacı. Sandal ağacıydı-

Nyx.

Bir anda kafasının içinde kendi adını duydu. Şu anda farkında olması gereken onca şey düşünüldüğünde, beyin gücünü pek de verimli kullandığı söylenemezdi-

"Nyx . . . ?"

Geri çekilen Nyx işitmesinde neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştı. Belki de sorun kulakları değildi. Belki de şakağına düşen taş yüzünden kafasında oluşan yaraydı. Çünkü Komutan'ın onun adını bu şekilde söylemesine imkân yoktu.

Figür bir elini kapüşonunun üstüne götürdü ve kapüşonu çıkarırken

Nyx istemsiz bir adım geri attı. Ve bir tane daha. Sonuncusu onu hücrenin arka tarafına doğru götürdü, soğuk ağ ve parmaklıklar ince hapisane tüneliğinin içinden kürek kemiklerine işledi.

Neye baktığını anlayamıyordu.

Uzun kızıl saçlı bir kadın gibi görünüyordu. Bu kafa karıştırıcıydı, çünkü Komuta'nın bir erkek olduğuna karar vermişti, daha sonra kendisinden özür dilemesi gerekecek açık bir bilinçsiz önyargı. Ama asıl mesele figürün cinsiyeti değildi.

Asıl sorun, beyninin, anlayamadığı nedenlerden dolayı, önündeki şeyin özelliklerinden sadece ölmüş kız kardeşi Janelle'e benzerlik değil, aynı zamanda birebir benzerlik çıkarıyor gibi görünmesiydi. . . ama tam olarak

Anlaşıldı. Saç çizgisindeki dul tepe noktasının yanındaki çenesine kadar. Ve çenesindeki narin yarığa kadar. Kaşlarının kavisine, ela gözlerindeki koyu kahverengi beneklere ve dudaklarının bir tarafa doğru hafifçe kalkık duruşuna kadar.

"Sen öldün," dedi Nyx boğuk bir sesle. "Neden görüyorum-" "Nyx?"

Adının o ağızdan çıktığını duymak bir zaman makinesi gibiydi. Anında Janelle'in haksız yere suçlanıp hapse gönderilmesinden öncesine, çiftlik evinde Posie ve büyükbabasıyla birlikte yaşadıkları zamana gitti. Sonra daha da geriye, anne babasının ölümünden öncesine gitti. Ve daha da geriye, Nyx'in geçiş sürecinden yeni çıktığı zamanlara.

Son anıya ulaştığında, bu bir çarpmaydı: Janelle'i küçük kız kardeşleri doğduktan hemen sonra Posie'yi tutarken görmüştü.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," diye fısıldadı Nyx. "Adını Duvar'da gördüm."

"Sen . . . buraya gelen sendin." Janelle -ya da Janelle gibi görünen imge- başını salladı. "Bize sızan. İçimize sızan."

Janelle iki elini yüzüne götürdü ama yanaklarına dokunmadı. Avuç içleri havada asılı kalmış, parmakları birbirinden ayrılmıştı. Tıpkı stresli olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi.

"O zaman sendin," diye tekrarladı. Sonra başını salladı, kızıl saçları ışıktaki parlıyordu. "Anlamıyorum. Neden buraya geldin?"

"Ben de seni arıyordum. Elli yıldır seni arıyordum."

"Neden?"

"Ne demek istiyorsun, neden?" Nyx kaşlarını çatı. "Yapmadığın bir şey yüzünden elli yıldır hapistesin. Neden seni aramayayım ki? Ben senin kız kardeşinim."

"Peşimden gelmeni ben istemedim." Janelle'in sesi daha da keskinleşti. "Bunu benim üzerime yıkma-"

Nyx kendi hecelerine biraz ses kattı. "Sana ne yükledim? Senin için endişelendiğim gerçeğini mi? Kaybolduğunu ve seni bulmaya çalıştığımı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden peşimden gelmeni hiç istemedim." "İstemene gerek yoktu! Ben senin kardeşinim-" "Artık değil."

Kelimelerin ölü tonu Nyx'in ağzını kapattı. Ama uzun sürmedi. "Ben senin kardeşin değil miyim?"

"Janelle öldü."

"O zaman şu anda kiminle konuşuyorum ben?" Nyx ağrıyan şakağını ovmaya gitti ve parmakları darbe aldığı yere çarptığında yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına Janelle, burada yetkili sensin, değil mi? Komuta sende, o yüzden neden gitmiyorsun? Eğer yetkili sensen, eve gelebilirsin, bize geri dönebilirsin. Neden eve gelmiyorsun?"

"İstemiyorum. İşte bu yüzden."

Nyx göğsündeki acıya rağmen nefes almaya çalıştı. "Neden?" dedi kısık bir sesle. "Neden bize dönmek istemiyorsun?"

Janelle geri çekildi ama kapıyı ardına kadar açık bıraktı. Hücrelerin önündeki açık alanda volta atarken, siyah cübbesi bedeninin ardından bir duman gibi süzülüyordu.

Sanki şeytanmış gibi.

Ama bu doğru değildi. "Janelle, benimle geri gel-"

"Bunu neden yapayım ki?" diye sert bir karşılık verdi. "O çiftlik evinde sıkışıp kalmak, hiçbir yere gidememek, hayatımın geri kalanında asgari ücretle çalışmak istemiyorum." Durdu ve ters ters baktı. "Lütfen. Buna neden ihtiyacım olsun ki? Ben bundan daha iyiyim."

"Biz senin aileniz."

"Sen arkamda bıraktığım şeysin."

Nyx başını salladı. "Bunu kastetmiyorsun-"

"Beni tanımıyorsun." Janelle aynı boyda kalmasına rağmen daha da uzamış gibiydi. "Olmak istediğim yerdeyim, yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Siz beni ararken, ben hiçbirinizi bir kez bile düşünmedim."

"Sana inanmıyorum."

"Dediğim gibi, beni tanımıyorsun-"

"O atı selden kurtardığında ben de oradaydım. O kar fırtınasında seninle birlikte evimizin çatısını onardım. Posie doğduktan hemen sonra onu kucağına alır ve sallayarak uyuturdun çünkü sadece seninle yetinirdi. Mahmen hep 'Onu Janelle'e ver' derdi-"

"Kes şunu."

"-Sadece Janelle için uyuyacak. Mahmen ve babam öldükten sonra bütün gün uyumayıp benimle konuştun. Bunu atlatmamın tek sebebi sendin-"

"Kesin şunu!" Janelle ellerini kulaklarına götürdü. "O ben değilim!"

"Öyle!" Nyx ileri atıldı, neredeyse hücrenin dışına çıkacaktı. "Hadi gidelim. Buradan birlikte gidelim. Buraya ait değilsiniz. Sahte iddialarla buradasın. Sana komplo kuruldu-"

"Bizi nasıl buldun?" Janelle kollarını indirdi. "Bizi nasıl buldun?"

Nyx durdu. "Bunun bir önemi var mı?" "Nasıl."

"Mezarlığı olan o eski kiliseye gittim. Bizim arazinin batısında olan. Mahzeni buldum ve aşağı indim-"

"Muhafızımı öldürdün mü? Hani şu yanan?" "O senin koruman değil."

Janelle'in yüzü belli belirsiz değişiyor, yanaklarındaki kızarıklık gidiyor, ağzı inceliyordu. "O kesinlikle benimdi. Onu sen mi öldürdün?"

"Kafama silah dayadı! Beni öldürecekti-" "Ve sen onu vurduktan sonra silahını aldın."

"Onun için boğuşurken silah patladı ve onu o şeyle bırakmayacaktım." Nyx elini havada gezdirdi. "Bunun ne önemi var-"

"Bir silah çalan ve bir mahkumun seni Duvar'a götürmesini sağlayan sensin."

"Çünkü hayatta olup olmadığını, sana yardım edip edemeyeceğimi bilmek istedim-"

"Ve o silahı mahkumun şakağına dayadın, değil mi?"

"Pardon?"

"Mahkûmlarımdan birinin hayatını tehdit ettin, değil mi? Şakağına silah dayadınız ve onu sizi taşımaya zorladınız-"

"Janelle, neden bunu konuşuyoruz-"

"Çünkü burada yetkili benim! Burası benim hapisanem!" Janelle kalçalarını öne doğru kaldırdı. "Buraya kadar gelebilmek için ne kadar çalıştığımı biliyor musun? Bu yetkiye sahip olmak için? Onlarca yıl, seni aptal. Kartlarımı akıllıca oynamak, bağlılıklar geliştirmek, gardiyanlara nasıl rüşvet verileceğini öğrenmek zorunda kaldım. Glymera buraya olan ilgisini kaybedince, fırsatımı değerlendirdim ve kontrolü ele geçirdim. Ben burada biriyim, lanet olsun. Ben önemliyim-"

"Sen bizim için önemlisin! Senin haksız yere hapse atıldığın fikri içimi kemiriyor-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? O yaşlı orospu çocuğunu ben öldürdüm. Sen neden bahsediyorsun?"

Nyx çenesini kapattı ve dünyanın döndüğünü hissetti. "Ne," diye fısıldadı.

"O yaşlı adamı öldürdüm. Boynunu kırdım çünkü bana ne yapacağımı söylemesinden bıkmıştım."

Nyx gözlerini sertçe kırptırarak konuşulanları algılayamadı. "Ama... işinden memnun değilsen neden istifa etmedin?"

Janelle'in çenesi düştü ve kaşlarının altından dışarı baktı. "Çünkü birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Oh, biliyorum. Burayı devraldığımdan beri ölüm hakkında daha çok şey öğrendim. Bunu seviyorum. Bu işte iyiyim." Janelle başını sallarken gözlerinde kısa bir süre için parlayan son ışık da söndü. "Ben buraya aidim. Burası benim dünyam. Sahip olduğun kız kardeşin öldü ve gitti ve ben bunu kanıtlayacağım."

Hücrenin kapısını çarparak kapattı ve sonra ağa doğru adım attı. "Silahımı o mahkûmun şakağına dayadın. Ona başka ne yaptın?"

"Ne?"

Janelle aralarındaki paneli yumrukladı, ağ demir parmaklıklara çarparak takırdadı. "Ona başka ne yaptın, seni fahişe!"

Nyx'in ağrıyan kafasından mide bulandırıcı bir farkındalık geçerken derin bir nefes aldı. İşte o zaman bağlantıyı kurdu. Janelle'in üzerindeki koku, hapishanenin başka hiçbir yerinde koklamadığı sandal ağacı kokusu...

. Jack'in saçındaydı.

CHAPTER THIRTY-SIX

W Komutan'ın odasının kapısı açıldığında Jack, başı olduğu yerde kalsa da gözlerini o yöne çevirdi. Kendini destekledi

muhafızlar için. Birçoğu. Ya da belki Nyx'in bedenini taşıyan Komuta-

Apex mi?

Ölü bakışlı ve kötü bir geçmişi olan erkek, yüzünde sıkılmış bir ifade ve kesik bir el ile içeri girdi.

. elinde mi?

Vampir vücut parçasını kaldırdı. "Bunu muhafızlardan birinden ödünç aldım. Seni dışarı çıkardıktan sonra bununla ona vuracağım. Kan kaybından ölmediğini varsayıyorum."

Apex eklentiye omzunun üzerinden atıp yatağa doğru ilerlerken Jack gözlerini hızla kırptırdı. İletişim kurmanın tek yolu buydu.

"Bu da ne?" diye sordu erkek. "Neden kestim ki? Buraya girmek için bir parmak izine ihtiyacım vardı ve onunki gayet iyi çalıştı."

Peki sizi buradan çıkarmak için ne yapmamız gerekiyor?"

Jack bakışlarını masaya çevirdi ve Apex'e geri verdi. Ve sonra masaya geri döndü.

"Tamam." Apex yürüdü ve berrak sıvı şişelerinden birini aldı. "Bu mu yoksa diğer adam mı?"

Jack gözlerini iki kez kırptığında Apex, "Bu şişedeki evet mi?" diye sordu. Jack yine iki kez göz kırptı. "Tamam. Ne kadar?"

Apex şırıngayla geri geldi, iğneyi kırmızı lastik contadan geçirdi ve sakinleştiricinin panzehirini çıkarmaya başladı.

"İşimiz bittiğinde iki kez göz kırp."

Jack'in doğru dozaj hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden şırınga tamamen dolu görüldüğünde tekrar tekrar göz kırptı.

"Nereden vuruyorsun? Damar mı kas mı?" Apex gözlerini devirdi. "Damar için iki kez göz kırp." Jack bunu yapmayınca, erkek "Kas için iki kez göz kırp." dedi. Jack iki kez göz kırptı. "Bacak mı?"

Daha çok göz kırptıyordu ve Apex o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Jack kalçasında bir delik hissettiğinde hâlâ göz kapaklarıyla iletişim kuruyordu. Sırada ne olduğunun farkındaydı, kendini hazırladı-

Canlanmanın acelesi elektrik prizine takılmak gibiydi, zincirler yılan gibi kaynayıp tıkırdayana kadar vücudu zincirlere karşı sarsıldı ve zıpladı. Ama bu yakıcı vızıltı hemen dinmek yerine, titremeye başlayana kadar artmaya devam etti; damarlarında, kaslarında ve uzuvlarında büyük bir enerji dalgası titreşiyordu.

"Kahretsin, sanırım içten dışa doğru patlıyorsun," dedi Apex eşit bir şekilde. "Sana bir dartla vurmamı mı istiyorsun-"

Odaya koşarak giren gardiyanlar silahlarını çekmişlerdi ve Apex karşılık veremedi içlerinden biri geri çekilip kafasına bir copla vurarak onu bayılttı. Ölü bir ağırlık gibi yere düşerken bir şeyler konuşuluyordu ama Jack takip edemedi. Dişleri

bir dizi kastanyet gibi birbirlerini alkışlıyorlardı ve sonra zincirlerin şingirtılarının gürültülü sesi geliyordu. İyi haber? Başını oynatabiliyordu. Kötü haber? Kafasını oynatmayı durduramıyordu.

Görüşü karmakarışık, kafatası deprem geçiren omurgasının tepesinde sallanırken odanın içinde titreşiyordu. Bir kasırganın içindeydi ama muhafızların yanına geldiğini anlayacak kadar da farkındaydı. Önce ayak bileklerini serbest bıraktılar ve bacakları prangalardan kurtulup hiç ritim tutmadan dans etti, sıçradı, zıpladı-

Kolları serbest kaldığında, yatak platformunun etrafında, bir teknenin dibindeki balık gibi çırpındı, momentum vücudunu yatağın kenarına taşıdı. Her zaman onun iyiliğini düşünen muhafızlar, Apex'le birlikte yere yığılmadan önce onu yakaladılar. Onu ayağa kaldırarak kasılmış halini kapıya doğru sürüklediler, ayakları Komuta'nın döşemeye açtığı kurşun deliklerinin üzerinden atlıyordu.

Savaşmak istiyordu ama eskisinden daha iyi durumda değildi. Sakinleştiriciyi aldığı anda, felçli olduğu için kontrolü yoktu. Şimdi ise kontrol edemiyordu çünkü vücudu bir şimşek gibiydi.

Gördüğü kaostan içinden, muhafızların Apex'i de aldıklarından oldukça emindi. Ve sonra koridordaydı, çalışma alanından, nakil araçlarının ayrıldığı yerden, Nyx'in çıkması için dua ettiği yerden ters yöne götürülüyordu. Ana tünele vardıklarında, her şeyin çok boş olduğunu düşündü ve Kovan'a getirildiğinde bunun özellikle doğru olduğu kanıtlandı.

Tıpkı daha önce Nyx'le birlikte yarıktan çıktığında olduğu gibi, içinde kimse yoktu. Tek bir mahkum bile. Ve tek muhafızlar onu taşıyanlardı.

Onu kürsüye doğru, normal mahkûm kalabalığından arta kalan çöp ve moloz yığınlarının arasından geçirdiler. Platforma çıkan altı taş basamak vardı ve üç direğin ortasında sona eren bir yükselişte ayakları bu basamaklara çarptı. Arkasını döndüğünde, Apex bir çöp gibi bir kenara atılırken zincir halkalarının metal-metal çınlamasını duydu.

Jack'in kolları geriye doğru bükülmüş, omuz çukurları gerilmiş, bilekleri bir kez daha zincirlenmiş olduğu için yanıyordu. Geçirdiği nöbetler yüzünden yağlı, lekeli tahtaya tekme atıyordu ve yara bere içinde kalacağını biliyordu.

Bunu atlatacağından değil.

Sevgili Bakire Kâtip, Nyx'in bir şekilde tekrar özgür kaldığını umuyordu.

Jack Kovan'ın uçsuz bucaksız boşluğuna bakarken, uzaklardan bir gümbürtü duydu; sanki devasa bir araç yakınlardan geçiyormuş gibi sesi yükseliyor ve giderek azalıyordu. Bu olay tekrarlandığında, beyni bunun ne anlama geldiğini düşünmeye başladı.

Çift vardiya çağrıldı. Ana tünelde mahkum yok. Burada kimse yok.

Vay anasını. Komutanlık hapishaneyi boşaltıyordu.

Her şeyi ve herkesi dışarı çıkarıyordu.

"Ona ne yaptın?" Janelle tel örgülerin ve demir parmaklıkların arasından sordu. "Mahkûm. Ona ne yaptınız?"

Şu mobilyalı hücre, diye düşündü Nyx. Jack'in önünde tereddüt ettiği hücre.

Belki de içinde yaşayan dişiyi özlediği ya da onu arzuladığı için değil, onu iradesi dışında tuttuğu ve bu konuda ne yapacağını bilemediği için orada duraklamıştı?

Ya da hapishane çevresinde sahip olduğu göreceli özerklikten bağımsız olarak nasıl özgür kalacağını?

"Hangi mahkûm?" diye sorarak biraz zaman kazanmaya çalıştı.

"Muhafızlarımın seni birlikte gördüğu kişi. Geçmene izin vermezlerse onların önünde öldürmekle tehdit ettiğin kişi."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Bana yalan söylüyorsun."

Nyx omuz silkti. "Bence asıl soru benimle ne yapacağın. Geri kalan her şey sadece sohbet."

Janelle sustu. Sonra yavaşça kapüşonunu yerine taktı ve yüzü bir kez daha örtüldü.

"Buna şimdi cevap vereceğim," dedi alçak ve tehditkâr bir sesle. "Muhafızlar!"

Nyx soğuk bir panik dalgası hissederken Janelle arkasını döndü ve giderken de arkasına bakmadı. Eskiden kız kardeşi olan siyah cüppeli figür, sanki yakın bir akrabasıyla konuşmamış gibi öylece yürüyüp gitti. Birlikte büyüdüğu biriyle. Anne babasını, kız kardeşini ve büyükbabasını paylaştığı biriyle.

Ayrılışın ardından Nyx, Duvar'ın önünde durduğunu ve kız kardeşinin adının piçleştirilmiş halinin kaygan taşa kazınmış olduğunu gördüğünü hatırladı.

Bir şey kesinlikle açıktı.

Bir zamanlar Janelle olarak tanıdığı kadın artık gerçekten ölmüştü.

Birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim. Bu işte iyiyimdir.

Belki de o kişi hiç var olmamıştı.

Gardiyanlar nezarethaneye tekrar girip hücreyi açtıklarında düşünme zamanı sona erdi. Onu dışarı çıkarırlarken sessizdiler, her iki kolunun ucunda bir erkek vardı, üçü de kapıdan geçmek için dönüyorlardı. Tünele doğru ilerlerken hiç vakit kaybetmedi. Onu doğrudan Kovan'a götürdüler ve bir yan kapıdan girdiler-

Nyx kürsüye doğru baktı ve ayağı kaydı. Jack orta direğe zincirlenmişti ve onda bir sorun vardı. Vücudu şiddetle titriyor, başı omuzlarının üzerinde sallanıyor, onu yerinde tutan zincirler tüm bu hareketler yüzünden takırdıyordu - kesinlikle istemsiz gibi görünüyordu.

Ama ona odaklanmayı başardı. Felçli haliyle bile gözleri, o mavi gözler, ona kilitlendi - ve kız yaklaştıkça titremesi biraz hafifledi. Yine de konuşamıyor gibiydi, dudakları kıpırdıyor ama ağzından bir şey çıkmıyordu. Hasta mıydı?

Hayır, uyuşturulmuş, diye karar verdi.

Muhafızlar onu sürükleyerek kürsüye çıkardılar ve karşısına diktiler. Yan tarafta, Apex yerde yatıyor ve hareket etmiyordu. Kürsü duvarının arkasındaki gölgelerden bir hışırtı geldiğinde Nyx kız kardeşinin dışarı çıkmasını bekledi - hayır, kız kardeşi değil.

Komuta.

Onun yerine başka bir muhafız grubu ortaya çıktı ve bir mahkûmu erkeğin kollarından tutmuş sürüklüyorlardı, gövde ve vücut geride kalmıştı. Cesedi bir çöpmüş gibi Apex'in yanına bıraktılar ve Kane yavaşça sırt üstü yere yığıldı.

Nyx'in nefesi kesildi. Yüzü o kadar kanlı ve şişmişti ki neredeyse onu tanıyamayacaktı ve ağzından nefes alırken çıkan tek şey hırıltıydı.

Tam bir kişi daha getirilirken Jack'e baktı. Mayhem kendisini sert bir iple bağlamış olan muhafızlara karşı savaşıyordu, iri vücudu sarsılıyor ve bükölüyordu, hırlayıp küfrederken beyaz saçları etrafa savruluyordu. Boş Kovan'a bir göz attığında tüm bu kavga durdu. O kadar sersemlemişti ki sağdaki direğe zincirlenirken hiç direnmedi.

Sonra tekrar, işi bitmişti ve bunu biliyor olmalıydı.

Hepsinin işi bitmişti.

Muhafızlar onlardan geri çekilerek solda bir sıra oluşturdular ve Nyx'in pazuları aniden serbest kalınca dengesi bozuldu ve düşmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. Jack'e odaklanarak dengesini sağladı. Ona ne yapmaları gerektiğini, bunu nasıl yenebileceklerini sormak istedi ama bu dürtünün olgunlaşmamış tarafının konuşması olduğunu biliyordu, yetişkin bir kadının içindeki küçük kız umutsuzca güvendiğı ve sevdiği birinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu: Jack ve Mayhem'i sihirli bir şekilde serbest bırakacak, Apex'i hayata döndürecek ve Kane'i yaralarından kurtaracak, kız kardeşinin ölmemesini ve Komutanın başka biri olmasını sağlayacak planı istiyordu. . . Nyx'in kendisini sağ salim çiftlik evine geri götürecekt, tüm bu kabusu hiç yaşamamış olacaktı.

Bu fanteziye duyduğu özlem, aşkı kadar güçlüydü. önünde zincirlenmiş titreyen erkek için duyduğu korku, yaklaşmakta olan ölümden duyduğu ölümcül korkudan bile daha güçlüydü.

"İkinizi birlikte görmek istedim."

Nyx sarsılarak etrafına bakındı. Kovan'ın zemininde, uçsuz bucaksız, boş mağaranın ortasında duran siyah cüppeli figür kısa bir süreliğine kukuletasını çıkarmış ve feci bir şekilde Nyx'in uzun zamandır kayıp olan kız kardeşine benziyordu.

Komuta öne çıktı, siyah kumaşın dalgalanan kıvrımları, bir tabutun üzerine düşmek üzere olan cenaze örtüsü gibi uğursuzdu. Kürsüden bir metre kadar uzaklaşınca durdu, yukarı bakarken kukuletası geriye doğru eğildi.

"Sepeti getir."

Nyx Jack'e baktı. İçindeki titreme azalıyor, göğsündeki, boğazındaki ve yüzündeki sağlıksız kızarıklık soluyor ve yanağında tokat yemiş gibi bir avuç izi ortaya çıkıyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "O değil-"

"Damarını almasına izin verdiğinde herhangi bir konuda fikir sahibi olma şansını kaybettin." Kumandan başını salladı. "Ve inançsız bir pislik olmanın ödülü olarak her şeyi izleyebilecek. O zaman ona ölümü öğreteceğim-"

"Hayır!" diye bağırdı zincirlere karşı zorlanırken.

"Siktir git!" d i y e bağırdı Komuta. "Burada her şeye sahiptin! Seninle ilgilendim, sana benim dışımda herkesten daha fazla saygı gösterildi. Ve sen her şeyi mahvettin, onu becerdiğinde kendini de becerdin!"

Komutanlık cübbesinin kıvrımlarını tuttu ve sahneye doğru yürüdü. "Senden nefret ediyorum!"

Nyx cevap vermeye başladı ama Komut sanki hiç yokmuş gibi yanından geçip gitti ve Jack'in yüzüne doğru kalkarak göğsünü yumrukladı. "Seni lanet olası pislik!"

"Ben asla senin olmadım," dedi Jack hırlayarak.

Komuta kapüşonunu çıkardı, kızıl saçları sert ışık altında parlıyordu. "Burada kendi halinize bırakıldınız, size bakıldı, her şeyiniz vardı.

."

"Hiçbir şeyim
yoktu-" "Beni
yakaladın!"

"Ben. İstemedim. İstemedim. İstemedim! " Jack son kelimeyi haykırdı, boynundaki ve omuzlarındaki kaslar şişmişti. "Bana ilaç verdin, beni bağladın ve sana vermek istemediğim şeyi aldın. Seni istemedim!"

Komuta şaşkın görünüyordu. "Yalan söylüyorsun."

"En son ne zaman kendi isteğimle o yatağa girdim? Onlarca yıl oldu," diye tükürdü.

Nyx dünyanın yeniden kendi ekseninde döndüğünü hissetti. Beyni tüm bunların sonuçlarıyla sıkışırken, öfkeden titreyen Komuta açık avucuyla geri çekildi-

Nyx harekete geçmek için bilinçli bir düşünceye sahip olmadan önce hareket etti. Öne atılarak kelepçeli ellerini havaya kaldırdı ve Komutanın başının üzerinden geçirip geriye doğru çekerek zinciri prangaların arasından tam boğazının önünden yakaladı.

Kör öfke Nyx'e daha önce hiç sahip olmadığı bir güç verdi ve Komutayı kendi bedenine doğru sürükledi, kontrolü ele aldı, dönüp muhafızlarla yüzleşirken durumu sahiplendi.

Yüksek ve net bir sesle, boğulma seslerinin ve cüppelerin çırpınışlarının üzerine konuştu. "Onu öldüreceğim. Biriniz bile kıpırdarsa boynunu kırarım."

A Jack Nyx'in ileri atıldığını görünce ona durması için bağıracaktı ama buna vakti yoktu. Bir an için Komutanlığın arkasında duruyordu, bir an sonra Kelepçelerini kadının boğazına dolamıştı ve sanki hayatı Komutan'ın kendi hayatını kaybetmesine bağlıymış gibi geri çekiliyordu.

İçinde bulundukları durumun gerçeği de buydu.

Dişisi muhteşem bir öfke içindeydi, gözleri intikamla parlıyordu, vücudu avını boğarken bir yay gibi gergindi. Muhafızlara emirler yağdırırken sesi yükseklerden, bir savaş tanrısından gelmiş gibiydi. Bu sırada, Komuta'nın elleri daralmayı pençeliyor, yüzü kızarıyor, gözleri şişiyordu-

Jack'in farkındalığı anında çatallandı. Beyninin bir kısmı önündeki duruma odaklanmıştı, dişisi bir savaşçı gibi onun onurunu kurtarmaya çalışıyordu. Diğer kısmı ise

İki yüze yan yana baktığında Nyx'inki Komutan'inkinin hemen arkasındaydı.

Vardığı sonuca inanmayı reddediyordu. Ama saç renkleri arasındaki farkı göz ardı edersek, yüzlerinin şekli, kaşlarının kemeri, gözlerinin eğimi arasında şok edici bir benzerlik vardı. Hatta boyları bile aynıydı, bir kadın için uzun sayılırlardı ve ...

Nyx emir yağdırmaya devam ederken, "Hayır," diye fısıldadı. "Bu olamaz."

Ağzından çıkan son şey buydu, her şey mantık ve akıldan ziyade duyulara ve tepkilere giderken sahip olduğu son bilinçli düşünce: Garip, ağır çekim bir tür rüya manzarasında, göz ucuyla Kane'in titrek bir şekilde ayağa kalktığını fark etti.

Kane Jack'e baktı. Sonra gözleri Nyx'e gitti.

O anda, yan taraftaki gölgelerden yeni bir muhafız grubu platforma doğru koşmaya başladı. Silahlarını çektiklerinde Nyx'in alnı ön lobuna doğrultulmuş lazer nişangâhları yüzünden yakut kırmızısı parladı ama erkeklerden hiçbiri silahını ateşlemedi.

Yapamadılar. Komuta çok yakındı ve iki dişi etrafta dolaşıyordu.

İşte o zaman yüzünden ve başından fena halde dayak yemiş olan Kane tökezleyerek muhafızlara doğru geri döndü; hem hazırolda bekleyen ve donup kalmış olan muhafızlar hem de bu eşi benzeri görülmemiş durumdan haberdar olmaya çalışan yenileri. Erkeklerin hiçbiri ona dikkat etmedi. Hepsi Nyx ve Komuta'ya odaklanmıştı-

Bu yüzden Kane ellerini ensesine götürdüğünde hiçbiri fark etmedi.

Jack ağzını açtı. Ama söyleyecek bir şey yoktu. Aristokratın ne yapacağını biliyordu-

Bakışları buluştuğunda son bir an yaşandı. Kane'in gözlerindeki hüzün hissediliyordu, kaybettiği her şey, katlanmak zorunda kaldığı her şey ruhundan dışarı çıkıyordu. Sonra bir kez başını salladı, hürmet ve merhametle-

"Hayır!" Jack bağırdı.

-Monitör tasmaının klipsini açarken.

Temaslar ayrıldığı anda, her şeyi kesecek kadar yüksek tiz bir bip sesi duyuldu. Lazer dürbünlü muhafızlar sese doğru döndüler ve düzende duranlar da öyle yaptı.

Hemen alarm çığlıkları attılar ve kaçmaya çalıştılar ama artık çok geçti.

Patlama gerçekleşirken Jack çok ama çok sevdiği arkadaşına bakıyordu.

Işık parlaması kör ediciydi ve açığa çıkan enerji o kadar büyüktü ki Jack'i direğe çarptı. Ve muhafızları botlarından uçurdu. Nyx ve Komuta'yı kürsüden havaya uçurdu. Sağır edici ses Kovan'ın her yerinde yankılandı ve şok dalgaları o kadar güçlüydü ki, Jack'in bilemediği, ya bir saniye ya da bütün bir yıl süren dumanlı bir sonuç vardı.

Sonra inlemeler başladı.

İlk başta, Kane'in bulunduğu yere en yakın olan, ölümcül şekilde yaralanmış ve yardım için yalvaran muhafızlar olduğunu düşündü. Ama aşağıya ince bir sis süzülüyordu - hayır, sis değil. Tozdu. Tozdan-

Çatı çökmesi tam Jack'in başının üzerinde başladı, tavandan parçalar düşüyor ve gök gürültüsüyle yere inerek parçalara ayrılıyordu. Eğilmeye çalıştı ama sonra yukarı kaldırılıyordu, ayakları yerden kesiliyordu, üzerinde durduğu direk dikeyliğini kaybederken vücudu geriye düşüyordu. Görüşü buna göre değişirken, ahşap sandığın bir araba kadar ağır olduğunu ve onu ezebileceğini biliyordu

-Ya da en azından yere indiğinde tersine zincirlenmiş olan kollarını ve ellerini parçaladı.

Tek yapabildiği kendini kırık kemikler için hazırlamaktı.

On fit uzunluğunda, üç fit genişliğindeki direk bir açıyla indi, üst uzuvları kurtuldu, sırtı bir sopa gibi çatırdadı. Anlık bir felç geçirdi; ne kalbi, ne ciğerleri, ne de göz kapakları çalışıyordu ama sonra kendine geldi, görüşü açıldı.

Böylece yetişkin bir erkek büyüklüğünde bir kayanın tavandan kopup doğrudan kendisine yönelmesini izlemek zorunda kaldı.

Bir çılgılık atarak direği yana doğru yuvarladı ve sonra ayaklarını dikip yukarı doğru iterek ağır yükü kaldırdı. Daha fazla enkaz düştükçe kendini kırıktan sıyırdı ve zincirleri de kendisiyle birlikte, alttan kurtulana kadar lekeli genişlikten aşağı çekti. Metal yığını ağırdı ve zincirler inatçıydı ama tüm ağaç gövdesinden çok daha iyiydi.

Bağlantıları da beraberinde sürükleyerek sahneden atlayıp saklanmaya çalıştı.

Kürsüden gelen bir başka büyük inilti, Mayhem'in zincirlendiği direğin çöktüğünü duyurdu. Ama ona yardım etmek mümkün değildi. Kimseye yardım etmek yok.

Tam bir kaos.

Nyx neredeydi?

Patlamadan hemen önce Nyx muhafızlara silahlarını bırakmaları için bağırmakla meşgul olduğundan Kane'in ne yaptığını fark edememişti. Ama o tiz bip sesi duyulduğu anda hem kendisi hem de Komuta ona doğru bakmıştı.

Yakası ellerindeydi.

Ve Nyx'e bakmıştı. Sadece bir saniyeliğine de olsa, yüz ifadesi Nyx'in beynine kazınmıştı. İnanılmaz derecede  zg n ve boyun eğmiş görünüyordu... ama gözlerinde bir şefkat de vardı.

Sonra Jack'e baktı.

Kane'in onlara hayatta kalma şansı vermek için elinden geleni yaptığı açıktı.

Patlama o kadar şiddetliydi ki, havaya uçmuştu ya da belki de  ndeki Komuta onu itmişti - her iki durumda da Nyx inişin zor olacağını biliyordu. Sadece belli bir mesafe uzaklaşmakla kalmamışlardı, aynı zamanda taş zemine doğru beş metrelik bir düşüş vardı ve haklıydı. Komuta onun üzerine indiğinde ciğerlerindeki tüm nefes tükenmişti.

Bilincini kaybetmemek için mücadele eden Nyx kollarına çekmeye devam etmelerini söyledi - baskıyı sürdürmesi gerekiyordu yoksa Komuta kaçacaktı-

Dirsek Nyx'in b ğr ne sanki biri levye saplamış gibi saplandı, acı kürek kemikleri, kı ı ya da başıyla ilgisi olmayan yeni bir yerde  i ek açtı. Ciğerlerinde kalan oksijen tükenirken, görüşü siyah beyaz oldu ve kolları tepkisizleşerek gevşedi. Komuta bundan hemen faydalandı, kadın kıvrılıp serbest kalırken siyah cüppeler geride kaldı.

Nyx taş zeminde yayıldığı yerden, bir zamanlar kız kardeşi olarak bildiği kadının ayağa kalkmış halinin silinmez görüntüsünü yakaladı. Siyah kıvrımların altında siyah bir tulum ve tozluktan başka bir şey yoktu ve sırtından aşağı dökülen kıztıl saçlarıyla, hapishanenin en büyük açık alanının tavanına bakarken uyumsuz bir güzellik parıltısıydı.

Komuta arkasını döndü ve Nyx'e baktı.

Bir an için bir tanıma parlaması oldu, bir zamanlar birbirleri için kim olduklarına geri döndüler, patlamanın ölümle burun buruna gelmesinin getirdiği yeniden bağlanma. Ya da . .

. belki de Nyx anı olmasını istediği şey olarak gördü, çünkü bir parçası geçmişe takılıp kalmıştı.

Ve sonra tavan çöktü.

Çatlaklar üç direğin üzerine kâğıttaki yırtıklar gibi yayıldı ve kayaların düşüşü kademeli değil, serbest bırakılan bir baraj gibiydi.

Jack'in tam üstünde.

Nyx çılglık atarak yerden sıçradı, ancak geri çekilip kelepçeli elleriyle yüzünü kapattı. Parmaklarının arasından kötü haberin daha da kötüleştiğini gördü. Jack'in zincirlendiği direk sallanmaya başladı ve bir eğimle durmadı. Tamamen devrildi ve kanlar içinde, kafası karışmış, uzuvları kopmuş bir yığın gardiyanın üzerine düştü. Jack'in kollarını kaybetmesini engelleyen tek şey yere aynı hizada inmemiş olmasıydı.

Adını haykırarak kürsüye doğru hamle yaptı ama tavandan daha fazlası düştükçe geri çekilmek zorunda kaldı, onun büyüklüğündeki taşlar sahnedan sekerek sanki muhafızların tarafındaymış gibi ona doğru yuvarlandı. Kayarak, zıplayarak, sıkışmış kollarıyla kürek çekerek onlardan kurtuldu, dengesini kaybetti, tekrar ayağa kalktı.

"Jack!" diye bağırdı gürültüye, enkaza, toza doğru.

Öldürülmüş olmalı. Bunu yapmasına imkan yoktu-

Mayhem'in zincirlendiği ikinci direk düştü.

"Jaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaack!"

Siktir et, içeri girecekti.

Tam ileri atıldığı sırada, çöken mağaranın ortasında bir figür ortaya çıktı; etrafındaki yıkıma meydan okuyan, güçlü ve gerçek bir figür.

Jack onu görür görmez iki sıçrama adımı attı ve Süpermen gibi havalandı, kollarını öne uzatarak havada uçtu. Zincirler, ağır ve gümüş rengi, onunla birlikte geldi, hapishanenin dalları onu aşağıya sürükledi. Yine de bir şekilde yuvarlanarak yere indi ve ayağa fırladı - ve hiç vakit kaybetmedi. Kızın ellerinden tutarak onu kürsüden uzaklaştırdı ve Kovan'ın çöplerle dolu alanının ortasına doğru birlikte koşmaya başladılar.

Daha hızlı, daha hızlı ... her ikisinin de taktığı zincirlere rağmen.

Ana tünele geldiklerinde onu sağa doğru götürdü. Nyx'in ciğerleri yanıyordu, boğazı tozdan ve bağırmaktan ağrıyordu, sinirleri bozulmuştu. Ama yavaşlayamadı.

Bildiği sonraki şey, hücre bloğuna geri döndükleri ve adamın onu kaldığı yerin önünden geçirdiği idi. Yatakların hiçbirinde ya da sığ alanlarda kimse yoktu. Gitmişlerdi. Mahkumların hepsi gitmişti-

Jack onun bileklerini tuttu ve köşeye doğru çekti. Sonra durdu.

İkisi de o kadar zor nefes alıyordu ki, kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Bayat, topraksı havayı içlerine çekmekten başka bir şey yapabilecek kadar nefes nefese kalana kadar olmazdı.

". . . gizli . . . yolu . . . " diye nefes nefese kaldı, ". . . dışarı. Gizli bir çıkış yolu var."

"Gidelim," diye nefes nefese kaldı. "Nereye?"

Parlak mavi gözleri onunkilere dikilmişti. Sonra sanki yanağını okşayacakmış gibi elini yukarı kaldırdı. Zincirler, birçoğu, koluyla birlikte yukarı çıktı.

"Lanet olsun." Etrafına, tünele baktı. "Hızlı hareket etmeliyiz. Her şeyin yapısal olarak ne kadar sağlam olduğunu bilmiyorum. Bütün bu yer tepemize çökebilir."

Botlarının altında toprağın hareket ettiğini hissetti. Onun başını sallamasıyla tekrar havalandılar, koşular, koşular, koşular.

Ayak sesleri onları bağlayan zincirlerin sesiyle boğuluyor, adımları sıkışmış bilekleri ve titreyen yürüyüşü yüzünden yavaşlıyordu.

Nerede olduklarını unutmuştu ama sonra bir koku aldı.
. Ekmek mi?

Ekmek miydi o?

Onu, içinde bulundukları geçidin sonunda durması için çekti.

"Şşşt" dedi ağır ağır nefes alırken.

Yavaşça bir köşeyi döndüler, o öndeydi.

Boştu. Paslanmaz çelik tezgâhları, fırınları, profesyonel sınıf mikserleri, bulaşık makineleri, ocakları ve asılı tencere raflarıyla endüstriyel mutfak boştu ve aceleyle bırakılmıştı. İçlerinde unlu hamur olan kaseler, ahşap tahtalar üzerinde kısmen kesilmiş etler ve hala dökülmeyi bekleyen sıvılarla dolu ölçü kapları vardı.

"Bu taraftan-"

Uzaktan gelen gümbürtü başlarını çevirmelerini sağladı.

"Haydi," dedi Jack. "Çöküş Kovan'dan dışarı doğru yayılıyor."

Nyx hızını kesmedi, bir tnel, bir geçit, bir düzlük, bir viraj daha geçerken Jack'e ayak uydurdu. Hiçbir fikri yoktu

ve sonra ... Jack yavaşladı. Ve sonunda durdu. Bir ileri bir geri baktı ve sonra elini duvara koydu.

"şimdi ne olacak?" dedi kesik kesik soluyarak.

Jack onun ellerini tuttu ve kendine doğru çekti. Gözleri kızın yüzünde dolaştı ve zincirlerini kaldırarak kızın ağzından bir tutam saçı ekebildi.

İşte o zaman anladı.

"Hayır, sen benimle geliyorsun," dedi o daha konuşmadan. "Birlikte gidiyoruz. şu anda-"

Kollarını indirerek elini tekrar kaya duvara koydu. Bir şeye çarptığında, bir panel kayarak açıldı. Açılan hava küflü ve nemliydi.

Hapşırdı ve hiç umursamadı. Kelepçeli elleriyle onun kolunu kavradı ve yüzünü onun yüzüne dayadı. "Hadi gidelim. Bunu birlikte yapacağız."

"Bunu kimse bilmiyor." Ortaya çıkan karanlığa baktı. "Bu sakladığım bir sır. Kullanmayı umuyordum ama hiçbir zaman doğru zaman olmadı."

Geçitte, otuz metre ya da daha aşağıda, tavanda sönük bir ampul parlıyordu.

"Jack." Eğildi ve adamın bileklerinden sarkan zincirleri topladı. "Yalnız gitmiyorum."

"Bunu gittiği yere kadar takip edin. Sadece tek bir ampul var, bu yüzden ona doğru yolunuzu bulmanız gerekecek."

"Jack! Benimle geliyorsun."

"Sona geldiğinizde, düğme sağ tarafta.

Yerden yaklaşık bir metre yükseklikte. Bunu hissedeceksiniz."

"Senin derdin ne be! Seni taciz etti! Neden onun için kalıyorsun!"

Jack geri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçekten de ona -Komutanlığa- söylediklerini duymamışım gibi mi yapacaksın? Ve tüm bunlardan sonra hala onu terk etmeyecek misin?"

"Bunun Komutanlıkla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" İçinden gelen kahkaha sertti. Sonra gözleri kısıldı ve uzaklaştı. "Söyle bana. O senin için kim? Ve bunu inkâr etme. İkinizi yan yana gördüm."

Nyx cevap verdiğinde, Jack'le vücut ısını hissedebileceği kadar yakın olmalarına rağmen, sanki kelimeleri çok uzak bir mesafeden söylemiş gibi hissetti.

"O benim kız kardeşim. Ya da öyleydi. O . . . Janelle'di."

"Sevgili Bakire Kâtip," diye inledi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Gözlerini kapatıp duvara yığıldığında o kadar bitkin görünüyordu ki ayakta zor duruyordu ve kadın

Bir an, fırsatı varken onu beslemesi gerektiğini düşündü.

Nyx çatallaşan bir sesle, "Sana zarar verdi," dedi. "Kız kardeşim ... seni incitti. Tanrım, Jack, neden onun için kalıyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu onunla ilgili değil. Benim yavrularımla ilgili. Yavrularım burada. Gidip yavrularımı bulmalıyım. Bu yüzden gidemedim, gidemem."

"Oh, lanet olsun. . ." Kız kardeşi genç. Jack de genç. "Bir ... vardı."

"Ona aşık değilim. Ondan nefret ediyorum. Ama genç kız bana yaptığı her şey için masum."

Jack başını eğdi, etrafındaki utanç ve öfke havayı duygularla dolduruyordu. Nyx de ona bir şekilde yardım etmek istiyordu ama onun için de karmaşık duygular vardı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, kelimelerin durumla ilgili pek çok şeyi örttüğünün farkındaydı. Onun hakkında. Onun hakkında. Janelle'in yaptığı şey hakkında.

Adamın gözleri nihayet düzgün bir şekilde ona odaklandığında, havuz başında gördüğü kâbustan uyanışını hatırladı. Tıpkı o zamanki gibi, bakışları perili ve şaşkıncı. Ama bu çok çabuk değişti.

"Gitmen gerekiyor." Kadın konuşmaya başladığında, adam onu durdurmak için avucunu kaldırdı ve sonra geçidi işaret etti. "Beni dinle. Bunu çıplak ellerimle çıkardım. Bunu bunca yıl kendime sakladım çünkü bu nefret dolu yerde sevdiğim tek şeyi buradan çıkaracaktım. Bunu kullanan kişinin sen olman benim dünyamda çok mantıklı."

Nyx onun tünüğünü tuttu. "Ama bulmana yardım edebilirim-" "Benden bu suçluluğu taşımamı isteme."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne taşıyacaksın-"

Ellerini kadının omuzlarına koydu, zincirler vücudunun ön kısmından aşağıya doğru sarkıyordu. "Az önce en yakını izledim

bir arkadaşımın kendini öldürmesi. Senin ve benim için. Bizim için. Böylece hayatta kalabilirdik. Eğer burada ölürsen? O zaman Kane kendini bir hiç uğruna feda etmiş olur. Ya buradan yavrularım olmadan ayrılırsam? Orada ölmüş olurum. O yüzden şimdi gidiyorsun, buradan çıkacaksın ve yaşayacaksın-"

"Bunu birlikte yapabiliriz," dedi umutsuzca.

"Hayır, yapamayız. Eğer Komutanlık seni bulursa-"

"Ölmüş olabilir." Nyx, Kane'in boynunun arkasına uzandığını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Kovan'ın çöküşünden canlı çıkamamış olma ihtimali var-"

"O benim için önemli değil. Yaşasa da ölse de umurumda değil. Ama benim genç ..." Başını iki yana salladı. "Gitmem gerekiyor. Daha fazla kalamam. Bulunduğumuz yerde neler olduğunu duyabilirsin."

"Hücre. Bu kimin hücresiydi-"

"Gitmek zorundayım." Jack'in gözleri yaşardı. "Keşke böyle bitmek zorunda olmasaydı-"

"Bunu sen seçiyorsun."

"Bunu daha önce de yaşadık. Bunların hiçbirini ben seçmedim."

Uzaklaşma, diye düşündü.

Tıpkı onun uzaklaştığı gibi.

Nyx ışığın yumuşak parıltısıyla geçide doğru baktı. Alçak bir sesle, "Şu anda beni öldürüyorsun. Ben de burada kalabilirim çünkü beni öldürüyorsun."

"Nyx, özür dilerim-"

"Umarım aradığınızı bulursunuz."

Tünele tökezleyerek giren Nyx arkasına bakmadı. Çok fazla acı çekiyordu. Jack'in çukurlaşmış yüzünü, o mavi gözlerini, kederini görseydi, arkasını döner ve yalvarmaya başlardı -ya da daha kötüsü, nereye giderse gitsin onu takip ederdi.

Panelin kapanma sesini duyduğunda geçitte yaklaşık on adım ilerlemişti.

İşte o zaman gözyaşları akmaya başladı. İlerlemeye devam ederken, kel ampulün altından geçerken, topallamaya başladığında ağladı. O kadar çok ağladı ki, sanki yeniden koşuyor gibiydi, ciğerleri yanıyor, boğazı düğümleniyordu.

Üzüntüsü ne kadar yüksek olursa olsun, sesleri bastırmak için bir neden yoktu. Bu noktada neyi umursuyordu ki?

Işık azalırken kendini bir tırmanışta buldu ve ağırlığını öne doğru ayarlarken sağ botunun içinde bir ıslaklık hissi farkındalığının ön saflarına fırladı. Hangi su birikintisine bastığını merak etti.

-Ama sonra kan kokusunu aldı.

Bacağına baktığında, yaranın nerede olduğunu görmek için ortalık çok loştu.

Nyx yürümeye devam etti, topallaması her adımda daha da kötüleşiyordu. Mide bulantısı arttı. Baş döndürücü güçsüzlük dalgaları onu hırpaladı. Düşünmeyi bıraktı ve sadece nefesini biliyordu.

Sonunda, gittikçe dikleşen yokuşu çıkmaya devam etse bile artık yaşadığını hissetmiyordu. O sadece vardı ve bunun kanıtı da geçidin sonuna tüm vücudu sarsılarak gelmesiydi: Önündeki kaya duvara doğru yürüdü, alnını çarptı, çıplak kolunu sıyırdı, botunu sıyırdı - iyi olanını, içinde kan olanını değil.

Bir an öylece durdu, halsiz zihni bir sonraki adımda ne yapacağına karar veremiyordu. Ama sonra eli, sağ eli, öldürdüğü eli, kelepçelere rağmen kendiliğinden uzandı ve duvarı okşadı. Yerden üç metre yükseklikteydi.

Taşın engebeli yapısı dikkatini çekerken, bunu Jack'in oyduğunu düşündü. Jack bir şekilde kayayı yontmuş ve bu çıkışı yapmıştı.

Burada beklemeliydi. Onun ve yavrularının gelip gelmediğini görmek için-

Bu acınası fikir aklına düştüğü anda düğmeye basıldı ve geri sarılan panel, fantezinin bir kınaması gibiydi.

Nyx ayaklarının üzerinde durdu. Ve sonra ilerledi. Yine de neden olduğundan emin değildi. Burada ne işi vardı?

Ayakları yürümeye başladı ve onu bir geçide götürdü. Diğer tarafa geçtiğinde, panel kendini kapatmaya başladığında arkasına baktı. Üç saniye. Jack ona bir milyon yıl önce gecikmenin üç saniye olduğunu söylemişti.

Uzaktaki ampulün zayıf ışığı kesildi.

Her şey zifiri karanlığa gömülürken, Nyx'in dengesi yerçekimi onu unutmuş gibi değışti ve boşluğa doğru süzölmek üzereydi. Kelepçeli ellerini dışarı atarak kendini yakaladı.

Eğer daha fazla oyalanırsa, kan kaybından bayıldığında dışarı çıkıp çıkamayacağı sorusu olumsuz yanıtlanacaktı.

Körlemesine, zifiri karanlıkta bir ayağını diğerinin önüne koydu. İki kolu da yana doğru uzanmış, duvara dokunuyordu. Sahip olduğu tek yönelim buydu.

Altındaki zemin biraz daha yükseldi ve sonra aniden yükseldi.

Sonunda, dört ayak üzerindeydi ve sıkı sıkıya tuttuğu elleriyle gevşek, nemli toprağa tutunuyordu.

Temiz hava onun farkındalığını artıran bir şeydi. Ama ne kadar yükseğe çıkarsa, temiz ve parlak koku o kadar güçleniyordu. Yağmur. Çimen. Çiçekler.

Nyx sonunda toprak ve kanla kaplı bir hayvan gibi topraktan çıktığında hala ağlıyordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Hafif yağmur üzerine düşerken ve rüzgâr etrafında dönerken, doğa onu uzun zamandır kayıp olan bir akrabası gibi selamlıyor gibiydi. Ama bunu düşünecek zaman yoktu. Hiçbir uyarı olmadan

-belki de tüm bu yolculuk bir uyarıydı- bacakları altından çözüldü ve dizlerinin üzerine düştü.

Yüzünü gökyüzüne kaldırarak yıldızları görmeye çalıştı. Ki bu aptalcaydı. Yağmur damlalarının nereden geldiğini sanıyordu?

Kaybettiği her şey için evren ağlamıyor gibiydi.

Kız kardeşi. Erkeği. Gelecekteki iyi şeyler için umudu.

Çünkü eve dönmeyi başarmış olsa bile, ayrıldığı zamankinden farklı biriydi. Öldürmüştü. Sevmiş ve kaybetmişti. Ve herkesten saklayacağı bir aile sırrı biliyordu.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak başını yukarıdaki bulutlara doğru eğdi, böylece yağmur yüzünü kapladı, serin parmaklar kızarmış ve aşırı ısınmış yanaklarına, şakağındaki açık yaraya ve Jack'in deri kayışlarından biriyle örüp bağladığı saçlarına hafifçe vurdu.

Kendini yana bıraktı.

Yerin çamuru onu özensiz bir şekilde kucakladı.

Nerede olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Nyx gözlerini kapadı ve her şeyi bıraktı... ve bunu yaparken Jack'in haklı olduğunu fark etti. Özgürlük fiziksel olarak sınırlandırılmamış olmaktan çok daha fazlasıydı. Buraya geri dönmüş olsa da, bulunduğu yere, gördüklerine ve yaptıklarına zincirlenmiş olarak kalmıştı.

Kimi tanıdığını.

Ve onu gitmeye kim zorlamıştı. Bu ömür boyu sürececek bir cezaydı.

CHAPTER THIRTY-NINE

A Kaçış geçidinin paneli tekrar yerine kilitlendiğinde Jack elini taşın üzerine koydu ve Kâtip Bakire'ye aşkının kurtulması için dua etti güvenli bir şekilde. Sonra zincir halkalarını topladı ve koşmaya başladı. Boş tüneller boyunca koşarken, Komuta'nın yavrularını saklamış olabileceği tüm yerleri düşündü.

Karantina barikatları yüzünden Nyx'le birlikte gitmek zorunda kaldığı dolambaçlı yoldan geri dönerek özel odasına döndü. Bu verimsiz ve zaman kaybıydı ve onun tek seçeneğiydi. Beyaz çizgilerle işaretlenmiş kemere vardığında, çelik kapıyı yumruklayarak ileri atıldı-

Kan. Taze kan.

O kadar çok ve o kadar farklı kişilerden geliyordu ki, tüm kaynakların izini süremiyordu.

Gencin hücreğine doğru gürleyerek ilerlerken ayak sesleri fayans döşeli zeminde gürültüyle duyuluyordu. Hücre açıldı.

Hemen dışında, yerde, hasır sepet duruyordu, içinde Komutan'ın evcil hayvanı vardı.

Kapak
kapalıydı.

"Hayır...

Hayır!"

Yatakta kan vardı. Yerde kan vardı. Hücrenin dışında kan izleri-

Kahkahalar yumuşak başladı ama öyle kalmadı.

Jack koridorun aşağısına baktı. Ayaklarını hâlâ seğirmekte olan bir cesedin üzerine dikmiş duran Komutanın akli dengesi yerinde değildi ve tepeden tırnağa kırmızıya boyanmıştı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu. Bildiği halde.

Ve bunu göstermek için çok fazla ceset vardı. Hem gardiyanlar hem de mahkûmlar koridoru doldurmuş, vücutları birbirine karışmıştı. Bir düzine ya da daha fazla.

Ama önemseydiği sadece bir kişi vardı.

Onun yavrularına zarar vereceğini hiç düşünmemişti. Bu ortak noktaları olan tek şeydi.

Komuta gülümsedi, yüzünü kaplayan ve çenesinden, ellerinden, kızıl saçlarından damlayan kanın ortasında dişleri bembeyaz parlıyordu. "Her şeyin icabına baktım. Her şeyin icabına baktım. Her şeyi!"

Kahkahalar histeri seviyesine yükseldi ve o zaman elinde ne olduğunu fark etti.

"Hatıramı görmek ister misin?" dedi. "Hatıramı görmek ister misiniz?"

Kalbi havaya kaldırırken manyakça bir neşeyle çılgık attı.

"Buradan bir hatıra aldım," diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Hatıramı aldım! Ve seninle paylaşmayacağım!"

Yüzü çarpık, çirkin bir korku maskesiydi, gözleri çıldırmış ve kan çanağına dönmüştü.

"Ne yaptın-" Jack koşmaya başladı, ona saldırdı, boğazından yakaladı ve duvara doğru itti. "Ne yaptın sen!"

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Aklının bir köşesinde bu sesin ne olduğunu merak ediyordu. Bang. Bang. Bang. Bang-

"Sen. Lanet olası. Orospu!"

Bang. Bang. BANG-

Emir buydu. Adam onu duvara vururken, gövdesiyle çita ve sıvayı kırarken, bitmiş panelleri parçalara ayırırken vücudu ses çıkarıyordu. Başı öne doğru eğilmiş ve bilincini kaybetmiş olsa bile, adam devam etti, tekrar tekrar, tüm hıncını ondan çıkardı, ihlallerden, gençlerinin öldürülmesinden, arkadaşlarının öldürülmesinden, sevdiği Nyx'e yönelik tehlikeden. Keçeleşmiş kızıl saçlar yüzüne ve omuzlarına döküldü ve Nyx'in cinselliğini gizlemek için kullandığı boğucu sandal ağacı baharatlarının arasından kendi kanının akmaya başladığını kokladı.

Ve devam edecekti. Teni, parçaladığı her şey için bir torba olana kadar.

Ancak göz ucuyla bir şeyin ona doğru koştuğunu gördü, yere yakın bir şeydi, kürklü bir şey-

Hasır sepet. İçindeki hayvan sahibi tarafından serbest bırakılmıştı.

Jack yaratığa doğru baktı. Yaratık kısmen köstebek, kısmen piranha, kısmen de kuduz rakun gibiydi; kısa, kirli kürkü ve yana doğru açılmış ayakları vardı. Koridoru dolduran cesetlerin üzerinden bir gelincik gibi dalga şeklinde geçiyordu ama çok daha büyüktü.

Ve hırılıyordu, kırmızı lekeli ağzı hançere benzeyen dişlerinin arasından sıyrılmıştı.

Mat ve çoğunlukla kör olan siyah gözler Jack'e dikilmişti.

Komutayı yaklaşan saldırıyla arasında tutarak etrafında döndü-

"Beni seviyorsun ..." İçindeki her şeyle nefret ettiği kadın konuşurken kelimeler boğuk boğuk döküldü ve yüzüne kan sıçradı. "Beni seviyorsun."

Başını kaldırdı ve ela gözleri saplantılı bir şekilde onunkilere odaklandı. "Beni her zaman seveceksin-"

Komuta tiz bir çığlık attı ve vücudu acı içinde kamburlaştı.

Yaratık yukarı sıçramış ve kafatasının arkasında ziyafet çekiyordu.

Jack dişiyi kendisinden uzaklaştırdı ve serbest kaldığında, Komuta tekmeledi ve çırpındı, elleri kafasının arkasındaki açık yarayı yiyen ... çiğneyen ... yutan ... hayvanı tokatladı ve pençeledi.

Jack onu duvara vurarak, vurarak, vurarak süreci başlatmıştı. Ama o hasır sandığın içinde tuttuğu aç küçük iblis işi bitirdi.

Ve Jack izledi. Gözlerini her kırpışında, kürsüye getirilen hasır sepeti gördü. Yeraltı canavarının serbest bırakıldığını gördü. Mahkumların çığlıklarını duydu ve acımasız ölümleri hatırladı. Yaratık en çok karınlara saldırmış, çiğneyerek içeri girmiş, bağırsakları tüketmiş, bağırsaklar gevşek bir sosis gibi taş zeminde kayarak dışarı düşmüştü.

Görünüşe göre damak tadı da beyinlere aynı derecede uygunmuş.

Körü körüne, Jack arkasını döndü, aceleyle uzaklaştı. Ölü bir muhafıza takılıp düştüğünde, dengesini çabucak toparladı.

ve daha hızlı gitti.

Yaratık zaten ölmüş olanları umursamıyordu. Bu yüzden acele etmesi gerekiyordu ama nereye gideceğini bilmiyordu.

Silahlar. Silaha ihtiyacı vardı.

Komuta'nın özel odası ona doğru geliyordu, tersi değil, her şeyin gerçek dışılığı onu değil, ayrılmış yerleşkeyi hareket ettiriyordu. Odaya girdi ve masaya, sakinleştirici tabancaya ve dartlara baktı. Uzandığında elleri tuhaf bir şekilde sabitti-

Zincirler. Zincirlerden sırlıslık olmuştı.

Komutanın peşinden gittiğinde onları fark etmemiştir bile.

Onları omzuna atarak sakinleştiriciyi ve dartları aldı ve arkasını döndüğünde yatağın üzerindeki bir şey gözüne çarptı.

Bir giysi parçasıydı.

Yanına giderek onu zapt etmek için kullandığı aletleri yere bıraktı ve Nyx kokan rüzgârlığı eline aldı. Kıvrımlarını yüzüne bastırdı ve nefes aldı. Kısa bir süre için kan kokusu alamadı. Sadece dışisinin kokusunu alıyordu.

O şeyin kollarını bir atkı gibi boynuna doladı. Sonra bulduğu şeyi aldı ve odadan çıktı.

Serbest kalarak koridora baktı. Yaratık gitmişti.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Sola doğru ilerleyip koridordan çalışma alanına doğru koşarken uyuştuğunu hissetti. Burada daha az muhafız cesedi vardı ve sonra hiç yoktu, taze cesetler sönmüş bir iz gibiydi.

Çalışma alanına girerken, varlığını gizleme zahmetine girmedi. Buna gerek de yoktu. Elli metreye elli metrelik beyaz duvarlı işleme tesisinde kimse yoktu. Her bir iş istasyonu darmadağınktı; paslanmaz çelik masalar devrilmiş, sandalyeler yol dışına itilmiş, plastik torbalar ve toz kaplı teraziler yerdeydi. İlerledikçe dizel dumanı ve nakil araçlarının dizildiği yerde lastik izlerinden başka bir şey bulamadı.

Gitti, gitti, gitti.

Her şey bitmişti.

Ama o zaman burada ne bulmayı umuyordu?

Jack döndü. Ve döndü. Ve döndü.

Durduğu yerde daireler çizerken, duvarların arkasını, tünellerin peteklerini, bir asırdır içinde yaşadığı tüm mekânları gördü. Yeraltındaki herhangi birini tanıyabileceği kadar iyi tanıdığı kişileri gördü. Katlandıklarını ve görmezden geldiklerini gördü.

Ayrılmayı hayal etmeye çalıştı. Tüm değişiklikleriyle birlikte gerçek dünyaya geri dönmeyi.

Yavrusunun cesedi buralarda bir yerdeyken.

Hepsi onun suçuydu. Eğer bir şekilde daha güçlü olsaydı, yavrusunu bu hayata mahkûm etmezdi. Bu acıya. Kutsal olmayan bir terör olan bir Mahmen'in ellerinde ölüme.

Keşke daha çok mücadele etseydi.

Keşke vücudu iradesi dışında tahrik olmasaydı. Keşke .

..

Yıkıntıların uzaktan gelen gümbürtüsü kaydedildiğinde, yaratığın üzerine düşme ihtimaline karşı dart tabancasını hazır tutarak Komuta alanına geri döndü. Ancak daha önce bulunduğu yere dönmek yerine, ayaklarının altındaki fayansın durduğu ve duvarlardaki kaplamanın da bittiği kaba kısma girdi.

Şimdi çıplak tünel ve iradesini ortaya koyduğunda mumlar alevlendi.

Duvar'a yaklaşırken nefesini tuttu.

Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu. Nyx'i buraya getirdiğinden beri kara kayaya kazınmış olanlara hiçbir ekleme de yapılmamıştı; bunun için zaman da yoktu zaten.

Nyx'i dřndkęe onu o kadar ęok özlüyordu ki, sanki kalbine bir yumrukla korkunę bir darbe indirilmiş gibi hissediyordu.

Ama eğer yavrusu burada sonsuza dek yaşayacaksa - canlı ya da l - o da yaşayacaktı. Bazı boręlar asla geri denemezdi ve o daha doğum başlamadan önce soyunun başına bela olmuştu.

Bunun, lanete layık bir kurbanla düzeltilmesi gerekiyordu.

Nyx'in üzerinde durduğu isme odaklandı, kız kardeşi olan kadının ismine... Jack'in ęektięi tüm acıların dayandığı belanın ismine. Huzur içinde yatsın Lucan'ın deyişiyle, kader geręekten de kötü olabilirdi.

Nyx'in kız kardeşi ve onun işkencecisi nasıl aynı kişilerdi?

Ne nemi vardı ki?

"Ceset nerede?" diye hırladı Jack Duvar'a. "Benim llerime ne yaptınız?"

T ışık o kadar parlaktı ki, Nyx kendinden geçtiğini ve şafak tarafından bulunduğunu biliyordu, sanki güneş mesafeyi kendi ışığıyla kapatan bir avcıymış gibi emindi.

ve kurbanını almaya hazırdı.

Çok parlaktı. Göz kapakları kapalı olmasına rağmen gözleri yanıyordu, bu yüzden kolunu yüzünün üzerinde gezdirdi.

Eve dönmek için daha çok çabalamalıydı. Ama çoğu kararda olduğu gibi, bir şeyleri kendiniz çözmezseniz, seçim sizin için yapılmış oluyordu. Sadece dinlenmeye ve bir anlığına soluklanmaya niyetlenmişti-

Squish, squish . . . squish . . .

Ses, ona doğru gelen bir çift mutfak süngerı gibiydi. Ve sonra başının hemen yanında bir çift yumuşak çatırtı duyuldu.

"Neren yaralı?"

O ses... o erkek sesi. Nyx başını kaldırdı ya da kaldırmaya çalıştı. Tüm vücudu ağrıyordu ve boynu inanılmaz derecede

Çok uzağa gidemedi.

"Seni hareket ettirebilir miyim? Yoksa omurgan mı kırıldı?"

"Kırılmadı ..." diye fısıldadı kısık sesle. Çünkü bu bir rüya olmalıydı.

Büyükbabası burada, hiçliğin ortasında, tam da şafak güzel sıcaklığıyla bedenini sararken ortaya çıkmış olamazdı.

"Sen misin?" dedi.

Büyükbabası -ya da onun zihnindeki tezahürü- bir kolunu dizlerinin altına, diğerini omuzlarının arkasına koyarak onu kaldırdı. Onu çamurlu zeminde taşırken, tanıdık kokusu -pipo tütünü ve sedir tahtalarının karışımı

-Burnunun direği sızladı ve bunun gerçek olduğunun farkına vardı. O gerçektir.

Gözlerini odaklanmaya zorlayarak adamın çizgili yüzüne, beyaz saçlarına, işçi omuzlarına ve işçi gömleğine baktı. Birden kendini kaybetti, gözyaşları yanaklarına aktı.

"Bu gerçekten sensin," diye boğuk bir ses çıkardı.

Öte yandan o, her zaman olduğu gibi tamamen sakin kaldı, dikkati önlerindeki bir şeye, doğru gittiği bir şeye odaklanmıştı.

Evet, her neredeyse onu gerçekten bulmuştu.

"Ayakta durabilir misin?" dedi.

"Evet." Onu hayal kırıklığına uğratmak ya da herhangi bir şekilde zayıf görünmek istemiyordu. "Ayakta durabilirim."

Eski alışkanlıklar ve hepsi. Her zaman onun beklentilerini karşılamak istemişti. Ancak sorun o uzuv ve kan dolu çizme olacaktı. Ne zaman olduğunu hatırlayamasa da bir şekilde yaralanmıştı. Patlama sırasında mı? Ya da her yere kayalar düşerken Komuta'nın üzerine düşmesiyle mi?

Oh, Tanrım . . . Janelle ölmüştü.

"İşte araba," diye duyurdu büyükbabası. "Seni indirmek zorundayım."

"Tamam." Nyx sustu ve yüzünü hapishane tuniğinin koluna sildi. "Pekâlâ."

Adam onu yere indirdiğinde yalpaladı ve kötü durumdaki ayağını kaldırmak zorunda kaldı. Denge konusunda kendi başının çaresine bakmaya hazırlanırken, adam Volvo'nun arka kapısını açarken kolundan tutunca şaşırdı.

Steyşın arabanın görüntüsü onu ağlattı. Daha önce olan her şeyle ilgiliydi... her şeyin nasıl olduğu ve bir daha asla olmayacağı.

"Atla," dedi büyükbabası.

Hareket edemiyordu. Konuşamıyordu. Steyşın arabanın ön tarafına bakabilmek için birkaç kez zıpladı. Kaput düzensizdi ve bungee kordonlarıyla sıkıca tutturulmuştu ama belli ki motoru tekrar çalışır hale getirmişti.

Gideli ne kadar olmuştu? İki gün olduğunu sanıyordu... en fazla üç.

"Artık içeri girebilirsin," dedi büyükbabası.

"Tamir etmişsin."

"Hasarın bir kısmı onarıldı. İyi görünmesi için hala kat etmesi gereken bir yol var."

Nyx kelepçelerine rağmen elini uzattı ve adamın ön kolunu sıktı. Onun gözlerinin içine bakarken, ondan bir sarılma istedi ama bunun gelmeyeceğini biliyordu

-İşlerin nasıl bırakıldığından dolayı değil.

Yine de bağlantı kurmanın başka yolları da vardı.

"Haklıydın," dedi kısık sesle. "Janelle suçluydu. Çok üzgünüm."

Büyükbabası başını sallayıp başka tarafa baktı, kırıksık yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sanki

Yüzeyin altında, onun kadar duygusal olabilirdi. "Oturamıyorsanız koltukların üzerine uzanın. Güneş geliyor-"

"Yanılmışım. Çok üzgünüm-"

"Gir-"

"Hayır," dedi Nyx sert bir sesle. "Biz bundan bahsediyoruz. Janelle suçluydu. O yaşlı adamı öldürdü. Cezasını hak etti. Senin onu ihbar etmenle ilgili düşündüğüm şeyde yanılmışım ve özür dilerim. Artık bunun bir önemi yok diye düşündüm."

Büyükbabasının yaşlı gözleri ufka doğru kaydı; ufukta belli belirsiz, yakında ölecekmiş gibi bir parıltı vardı. "Kız kardeşin her zaman neyse o oldu."

"Bunu artık biliyorum."

Bir süre sonra ona odaklandı. "Onu gördün mü peki?"

Nyx boğazını temizledi. "Hayır. Ben oraya varmadan çok önce ölmüştü."

Çiftlik evine dönüş yolculuğu neredeyse yarım saat sürdü ve Nyx tanıdık otoyolda kendini topraklamaya çalıştı. Alçak dağ silsilesinde. Sunoco istasyonu, bahçe merkezi ve lokantasıyla içinden geçtikleri küçük kasabada.

Ama her şey yabancı bir ülkeydi. Benzin pompalarının etrafındaki tabelaları zar zor okuyabiliyor ve ne dediklerini anlayabiliyordu.

Büyükbabası nihayet çiftliklerinin uzun araba yoluna döndüğünde, arka koltuklara yığıldığı yerden doğruldu. Biri kısa devre yapmak üzereymiş gibi yanıp sönen sütlü farların altında ev şöyle görünüyordu

aynıydı. Tanıdık ön verandası, sıra sıra pencereleri, çatısı ve bacası vardı.

Kendine buranın onun evi olduğunu söyledi. Kalbinde ise hiçbir şey hissetmiyordu. Her ne kadar tüm detayları tanısa da, burası bir yabancıнын eviydi, içerideki ve dışarıdaki anılarıyla bağlantı kurması imkansızdı.

Volvo'nun frenleri gıcırdadı ve büyükbabası vitesi park konumuna getirdi. Büyükbabası arabadan indiğinde, kız kapı koluyla oynamaya başladı. Parmakları hiçbir şeyi kavramayı reddediyordu.

Büyükbabası ona her şeyi açtı. Ve içeri uzanıp ona elini uzattı. "Sana yardım edeyim."

"Ben iyiyim." Evet, kesinlikle iyiydi. Sesi o kadar inceydi ki, kendisi bile zar zor duyabiliyordu.

Büyükbabası yine de koluna girdi ve arkadan inmek için ona güvendi. Ayaklarının üzerinde sallanırken arabanın ön tarafına baktı.

"Peki nasıl bu kadar çabuk tamir ettin?" "Gideli üç gün oldu."

Nyx başını ona çevirdi ve omurgasında bir acı hissiyle lanet okudu. "Sanki daha uzun sürdü."

Sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Paravan kapı tokatlanarak kapandı, ses verandaya bakmasına neden oldu.

Posie çiftlik evinden çıkıp merdivenlerden inerken pembe çiçekli elbisesi ve sarı saçları arkasından akıyordu. Ama arabaya ulaşamadı.

Çimenlikte yarı yolda durdu.

Posie'nin gözleri irileşirken, eteğindeki tutuşunu bırakıp ağzını kapattı ve Nyx'in tek düşünebildiği ... bunu yapacak gücü olmadığıydı. Yaşadığı onca şeyden sonra Posie'nin histerisiyle uğraşacak enerjisi yoktu.

Nyx nefes verdi ve başını salladı-

Posie kararlılıkla kendini toparladı ve elbisesini yeniden giydi. Volvo'ya doğru ilerlerken gözleri hızlı hızlı kırışıyordu ama gözyaşı yoktu.

"Hadi," dedi sakince, "seni içeri alalım."

Nyx'in kırılgan ve histerik kız kardeşi onun koluna girip sessizce ve bir amaç uğruna eve doğru ilerlerken, Nyx hiç itiraz etmeden ya da sahte bir güç gösterisi yapmadan ona eşlik etti. Sanki ikisi de kişiliklerinin bir bölümünü değiş tokuş etmiş gibiydi.

Ya da en azından bir süreliğine ödünç verdim.

Merdivenler neredeyse imkânsız görünüyordu ve Nyx merdivenleri çıkabilmek için büyük ölçüde Posie'ye güvenmek zorundaydı. Ve ön kapıya ulaşmak sanki tam on mil koşuyormuş gibi hissettiriyordu.

Evin içinde etrafına bakındı ve yine hiçbir şeyle bağlantısı olmadığını hissetti. Sandalyeleri, kanepeyi ve yan sehpaları düzenlemiş olmasına rağmen rustik, el yapımı mobilyalarla değil. Şöminenin üzerindeki fotoğraflar ya da duvardaki tablolar da, hepsinde aile üyeleri yer almasına rağmen. Ayaklarının altındaki halı da tam bir muammaydı.

"Duş alacağım," dedi. Çoğunlukla kimseyle konuşmak istemediği ve bunun ona biraz yalnız zaman kazandıracağını düşündüğü için.

Konuşmak istemiyordu. Yemek yemek istemiyordu. Sadece uzanmak istedi.

Posie onu banyoya götürdü. Kapıyı açtı. Küveti işaret etti.

"Banyo." "Duş."

"Hayır, banyo. Sıcak suyun içinde uzun süre ayakta duramazsın."

Posie onları zorla içeri sokup kapıyı kapattığında Nyx başını salladı. "Bunu yapabilirim. Yardıma ihtiyacım yok-"

"Çişin gelmiş olmalı."

Nyx gözlerini kırpıstırdı. Tuvalete baktı. Nasıl çalıştığını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Garip, aşağıdayken tuvalete nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Gitmiş olmalıydı. Sadece nasıl ve nereye gittiğini hatırlamıyordu.

Öncesinde yaşadığı deneyimin tamamını hatırlamıyordu. Tıpkı çiftlik evinde geçirdiği zamanın çoğunu hatırlayamadığı gibi. Sanki başına gelen her şeyin üzerine bir amnezi örtüsü örtülmüş gibiydi.

"Ben suyu açayım." Posie tuvaleti işaret etti. "Sen şuraya otur."

Kız kardeşi yerinden kıpırdamayınca Nyx, "Değişmişsin," diye mırıldandı.

"Görünüşe göre bir ömür boyu yoksun."

Birbirlerine bakarlarken Nyx, Kahretsin, genç pretrans diye düşündü. Posie sadece o ölümle değil, Nyx'in nerede olduğunu bilmediği gerçeğiyle de uğraşmak zorunda kalmıştı.

"Büyükbabam söyledi," dedi Posie. "Nereye gittiğini. Onu buldun mu?"

Nyx yavaşça başını salladı ve kendini destekledi.

"Pekâlâ." Posie küvete döndü ve suyu başlattı. "İşte bu kadar."

"Sen iyi misin?" Nyx sordu.

Posie eğildi ve elini aceleye getirdi. Sonra da sıcak tarafı ayarladı. "Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim."

"Öyle olmasaydın bana söyleyeceğini sanmıyorum." Kız kardeşi arkasına dönüp Nyx'in giysilerine bakarak başını salladı. "Soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı? Ve şimdi şu tuvalete otur."

"Geleceğim. Ama biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Beş dakika içinde seni kontrol edeceğim." Nyx konuşmaya çalıştığında Posie elini kaldırdı. "Kes şunu. Seninle sağduyu hakkında tartışmayacağım."

Posie kapıya doğru gitti. "Beş dakika. Eğer bu kapıyı kilitlersen, büyükbabamın baltasını alır ve onu çıra haline getiririm."

Kız kardeşi sessizce eşyaları arkasından kapatırken Nyx panellere baktı. Bir çubuğa asılı iki havlu vardı ve bir an için ne işe yaradıklarını merak etti. Lavaboya döndüğünde, sehpadaki iki diş fırçası gözüne çarptı. Titreyen eliyle pembe olanın sapına dokundu. Posie'ninkinin.

Diş fırçasını sırt çantasına koyduğunu hatırladı.

Çok saf. İnanılmaz derecede saf.

Bu kadar kısa sürede bir milyon yıl yaşlanan tek kişi Posie değildi.

Nyx gözlerini lavabonun üzerindeki aynaya kaldırdı ve nefesi kesildi. Yüzünde, saçında, boğazında kir, çamur ve kan olan bir yabancı ona bakıyordu. Gözlerinin rengi değişmiş gibiydi ve yanaklarında daha önce olmayan derin çukurlar vardı. Sanki cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyordu.

Titreyen eliyle şakağındaki yaraya dokundu ve sonra çentikli tırnaklarını ve bileklerindeki çığ yerleri fark etti.

Kelepçelerin nereye gittiğini merak etti. Yeraltından çıktığında yanlarındaydı.

Kolu titremeye başlayınca indirdi ve leğene doğru eğildi.

Jack neredeydi? Yavrusunu bulmuş muydu? Hâlâ hayatta mıydı?

Acı verici bir netlikle, uzun saçları kaslı omuzlarına dökülmüş, parlak mavi gözleri ağır ağır kapanmış ve ona bakan erkeğinin anısı zihninin ön saflarına geldi. Bu görüntü, yaşayan, nefes alan bir şey kadar somut, bir hayalet kadar geçici ve yürek parçalayıcı bir şekilde aklından çıkmıyordu-

Damlayan su dikkatini çekti ve omzunun üzerinden baktı.

Küvet taşmaya başlamıştı. Ne kadar zamandır kendine bakıyordu?

Yan tarafa uzandı ve muslukları kapattı.

İşte o zaman kendine baktı. Tuniği de tıpkı yüzü gibi çamur ve kanla kaplıydı. Nemli olduğu için kıvrımları soğuktu ve üzerindeki şeyi çıkardığında burnuna hapishane kokusu geldi.

Kapalı kapının çalınması onu lanetledi. "Ben de tam soyunuyordum. Bana bir dakika ver."

Bu doğru, dedi kendi kendine. Ölümün kıyısından dönüp, her zamanki gibi kız kardeşini azarlamak için.

Posie'nin sesi sertti. "Beş dakika daha o zaman." Nyx pantolonunu çıkarmaya başlarken başını salladı. Sırtı bir çığlık attığında, hasarı incelemek için etrafında döndü. Patlamadan sonra yere düştüğü andaki morluklar oldukça fazlaydı; omuzlarında ve bir kalçasında mor lekeler vardı.

Komutan'ı boğuşunu, kadının boğazına dolanan kelepçeleri düşündü ve birden hatırladı. Büyükbabası onları çıkarmıştı. Arabadayken. Direksiyona geçmiş, yolcu koltuğuna doğru eğilmişti ve kız cebinden bozuk para tıkırtısı gibi bir şey duymuştu. Sonra dönmüş ve ona ellerini uzatmasını söylemişti.

Küçük anahtarlardan oluşan bir yüzüğü vardı. Altıncısı işe yaramıştı.

Omzunu aynanın görüş alanına sokarak pazularının dış tarafındaki kırmızı şeridi itti. Ve vurulduğunu hatırladı. Aslında gözlerini her kırpışında daha fazla anı canlanıyordu ve bu anılar o kadar canlıydı ki sesleri duyuyor, kokuları alıyordu.

Çıglıklar. Küflü, nemli hava. Barut.

Kan. Çok fazla kan.

Hatırladıklarını bir kenara iterek yeniden pantolonuna odaklandı. Pantolonunu zorlukla çıkardı, ıslak ve çamurlu kumaş bacaklarına yapışmıştı ve Volvo'nun arkasında ne kadar büyük bir karmaşa yaratmış olabileceğini düşündü.

Onları eski karo zemine bıraktığında, çıkardıkları etli ses midesini bulandırdı.

Suya girmeden önce, Posie mecbur olduğunu söylediği için tuvaleti kullandı. Ve bu, hayatı boyunca yaptığı en iyi çişti, sonsuzluk gibi görünen bir süre içinde kendini iyi hissettiği tek şeydi.

Banyo daha da iyiydi. Ama bunun bedeli gizli havuzu düşünmekti. Jack'i. Birlikte olmalarını.

Suyun ılık ve yumuşak kucağına gömülürken, yas tutmaya alışması gerektiğini biliyordu. Bu artık onun bir parçasıydı, kolları ve bacakları kadar kalıcı, kalbinin atışı ve ciğerlerinin çekişi kadar belirleyici bir şeydi.

Başını küvetin kıvrımına yaslayarak gözlerini kapattı ve akan yaşlar yanaklarından aşağı kayarken sıcaktı... ve şimdi kirli kahverengi banyo suyuna katıldı.

Tak, tak-

"Ben iyiyim amına koyayım," diye tersledi.

Kapı yine de açıldı. Posie içeri eğildi. İçeri baktı. Ve sonra beş dakikalık bir kontrol daha yapılacağı uyarısıyla geri çekildi.

İşe koyulması gerektiğinin farkında olan Nyx doğrulup küvetin kenarlarına tutundu. Suyun içinde ayaklarına kadar yükseldiğinde her şeyin ne kadar kirlendiğine inanamadı. Gider tapasını çıkarırken aynı anda duşu da açtı.

Posie yanıliyordu. Her şeyin çok ısınmasına izin vermediğinden emin olmasına rağmen kendi başına ayakta durmayı başardı.

Sabun bir keşifti. Şampuan ve saç kremi de öyle.

Nyx başını arkaya yatırıp şakağındaki sızıdan ve sertlikten dolayı yüzünü buruştururken, her gün bir şey yaptığınızda hizmetin faydalarına alıştığınızı düşündü. Temizlik. Temiz su. Bozulmamış ve tadına göre hazırlanmış yiyecekler. Güvenli bir yerde yumuşak bir yataкта dinlenmek. Park cezaları, şirketin mikrodalga fırınında morina pişiren iş arkadaşları, bir geceliğine elektriğinizi kesen fırtınalar ve su sızdıran tesisat gibi rahatsızlıklardan şikayet etmek bir lükstü.

Nyx saçını iki kez yıkamak zorunda kaldı.

Dışarı çıktığında, beyaz porselenin etrafındaki kir çemberi o kadar kalındı ki leke gibiydi. Aklına hemen Ovalama Köpüklerini getirmesi gerektiği geldi ama enerjisi yoktu. Sonra havluyla kurulandığında, değiştirmek için yanına hiçbir şey almadığını fark etti-

Kapının arkasındaki havlu askısına pembe bir bornoz asılmıştı.

Posie'nin bir kez daha kontrol yaptığı belliydi.

Nyx kendini yumuşaklığa sardı ve kravatı beline doladı. Kapıyı açmaya gittiğinde şunu fark etti

her bir ağrı ve acı. Yaşadıkları düşünöldüğünde, çok daha kötüsü de olabilirdi.

Tüm bunlar için Jack'e teşekkür etmeliydi. Onun saf ve güçlü kanı onu ayakta tutmuştu.

Banyo kapısı sessizce açıldı. Yine de Posie'nin ısınma hareketleri çok olmuştu.

Çıplak ayaklarının altında döşeme tahtaları usulca gıcırdadı ve mutfaktan gelen bir koku ağzını sulandırdı. Soğan sote. Biftek.

Posie ona yiyecek bir şeyler hazırlıyordu.

Nyx kemerli geçitte durdu. Sığ alanın karşısında, dört sandalyeli masada, yer düzeninin önünde oturan iki erkek vardı.

Sırtını ona dönmüş olanın ince, küçük omuzları ve dağınık kahverengi saçları vardı.

Posie'nin bir eli tavanın sapında, diğer eli spatulanın üzerinde ocakta döndüğü gibi, pretrans da aynısını yaptı, dar gövdesi sandalyede dönmeye başladı.

Gözleri, pırıl pırıl parlayan, akuamarin mavisi gözleri Nyx'e baktı.

Birisi boğuk bir ses çıkardı. Kendisi mi?

Evet.

Durduğu yerde bayılırken hatırladığı tek şey buydu.

CHAPTER FORTY-ONE

T Ertesi akşam, ay çiftliğin üzerinde yükselirken ve sıcaklık biraz düşerken, Nyx verandaya çıktı. Araziye bakarken, ahır ve

Mera bir ressamın elinden çıkmış gibiydi; zarif, dolgun ağaçlar, sağlıklı çimler ve çayırlar boyunca dalgalanan çitlerle o kadar mükemmel ve ev gibiydi ki.

Çok Amerikanvari bir genişlikteydi. Vampirler tarafından inşa edildiğini ve bakımının yapıldığını bilmediğiniz sürece.

Büyükbabası piposuna tütün doldurarak dışarı çıktı, perde kapısı arkasından şangırdayarak kapandı. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Tekrar ona baktı ve kolunun altındaki kumaş rulosunu fark etti. "Evet."

"Herhangi bir sorunuz var mı?" "Hayır."

"O zaman ahıra gidelim."

Mis kokulu, yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde yan yana yürüdüler. Akçaağaçlar hatırladığından daha güzel görünüyordu, dalları zümrüt yeşili, Ağustos sonu yapraklarıyla doluydu. Yakında, hava değiştiğinde, kırmızı ve altın rengine bürüneceklerdi, sonra da nihayet çıtır çıtır kahverengi olacaklardı.

"Aslında bir sorum var," dedi. "Janelle'in yaşlı erkeği öldürdüğünü nereden biliyordunuz? Nasıl bu kadar emindiniz?"

Büyükbabası piposunu dişlerinin arasına aldı ve eski, işe yarar çakmağıyla yaktı, avuçlarıyla aşağı doğru kümелendi, esintinin alevin çalışmasını engellemesini önlemek için kamburlaştı. Ve sonra puf, puf, puf... mis kokulu duman yükselmeye başladı.

Sonunda konuştuğunda adamın kendisini görmezden geleceğine ikna olmaya başlamıştı.

"Beni aradı. Öldürülmeden iki gece önce."

Sertçe başını çevirdiğinde, büyükbabası onun şaşkın tepkisini fark ettiğine dair hiçbir belirti göstermedi. Sadece piposunu ağzından çıkardı ve yeterince kor olup olmadığını kontrol eder gibi karnına baktı.

"Bana kadının onu tehdit ettiğini söyledi," dedi durup yeniden yakmak zorunda kaldığında. İşler yoluna girdiğinde konuşmaya devam etti ama yürümeye devam etmedi. "Eski Yasalar uyarınca onun erkek akrabası olarak beni aradı. İlk başta bunun disiplin amaçlı olduğunu düşündüm. Sonra ondan korktuğunu fark ettim. Onun adına araya girdim. Ona bir daha mülke gitmesi için bir neden olmadığını, artık hizmetlerine ihtiyaç duyulmadığını söyledim."

"Peki ne oldu?" diye sordu Nyx o sustuğunda.

Büyükbabası tekrar yürümeye başladı ve ahıra girene kadar cevap vermedi. Ve o zaman bile

tatlı vernik kokusuna bakılırsa, yakın zamanda ilk katını sürdüğü bir kılavuz teknenin yanında durana kadar bekledi.

Piposunu üfledi ve başının üzerinden süzülen beyaz bulutları serbest bıraktı. "Ben artık yaşlı bir erkeğim ve elli yıl önce, beş yüz yetmiş üç yıldır bu gezegendeydim. Tüm bu süre boyunca bana hiç böyle bakılmamıştı."

"O nasıl ..." Nyx'in sesine güvenilmez oldu, bu yüzden kelimeleri bırakmak zorunda kaldı.

"Janelle'in o anda ruhu yoktu. O bakışın arkasında kesinlikle hiçbir şey yoktu." İşaret parmağını kaldırdı. "Hayır, bu doğru değil. Mantık ve hesaplama vardı. Ancak insanlığa dair hiçbir şey yoktu. Onun soyunun bir üyesi olarak bana karşı hiçbir sevgi ya da bağ yoktu. Ve işte o zaman onun gerçek doğasını gördüm. O zaman anladım ki... onca yıldır bir yırtıcıyla yaşıyormuşum."

Nyx, kadının nezarethanenin çelik ağları arasından soğuk bakışını hatırlayınca başını iki yana salladı. "Ben de bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Kendi muhakememde hata yaptım. Sanmıştım ki ..." Elini pırıl pırıl parlayan altın teknenin küpeştesinde gezdirdi. "Kadınların böyle düşünemeyeceğini, böyle olamayacağını varsaydım. Elbette, zaman zaman ondan garip bir şekilde koptuğum anlar oldu, ama tüm bunları görmezden geldim çünkü o benim torunumdu ve onu seviyordum."

"O benim kız kardeşimdi." Nyx iş istasyonunun üstündeki duvarda düzenli bir şekilde sıralanmış aletlere doğru yürüdü. "Ben de aynısını yaptım."

"Ertesi gece, yaşlı adam aradı ve bana mülküne geri dönebileceğini söyledi. Şimdi bile, bu sonucu almak için ne yaptığını merak ediyorum. Sadece tahmin edebilirim. Kalmaya karar verdim."

ondan. Kendimden şüphe ediyordum ve ben de onun gibi ondan korkuyordum. Ertesi gece işten eve o para ve sözde hediyeyle geldiğinde?" Başını iki yana salladı. "Ne olması gerektiğini biliyordum. Buraya geldim, böylece çalıştığımı düşünecekti ve eve doğru kaydoldum. Cesedi görmek istedim. Kâhya beni durdurmaya çalıştı ama ben hızla yukarı çıktım ve ölüm kokusunu takip ettim. Yaşlı adamın yatağında yastıklara yaslanmış bir şekilde yattığını gördüm. Kâhyası bana vaktinin geldiğini söyledi. Yaşlılığın hızlı inişinden muzdaripti. Kendimi kaybetmiş gibi davrandım ve bir bardak su istedim. Köpek beni terk ettiğinde, karşıya geçip erkeği inceledim. Boynu kırılmış, omurilikten ayrılmıştı. Yaşlılık bunu yapmaz."

"Peki Janelle olduğundan nasıl emin oldunuz?"

"Geceliklerinde, saçlarında, teninde sabunun kokusunu alabiliyordum. Doggen bunlardan bahsetmeyecek kadar ketumdu. Kırık boynundan da bahsetmeyecek kadar ketumdu." Büyükbabası ona baktı, gözleri keskindi. "Şunu açıklığa kavuşturalım, glymera'ları hiç sevmiyorum. Türün kaynaklarını gereksiz yere tüketiyorlar. Seni ve Posie'yi korumak zorunda olmam dışında. Janelle deliliğinin doruklarındaydı ama tam olarak o noktada değildi. Bu benim tek şansımdı. Aristokratların cinayet durumunda mal varlıklarına el koymakta tereddüt etmeyeceklerini ve bu nedenle benim bilgim üzerine aceleci davranacaklarını biliyordum. Öyle de yaptılar. Konsey'e gitmesi için ona yalan söyledim. Öldürdüğü yaşlı adamdan kendisine uygun bir miras kalacağını söyledim. Suç duyurusunun bir hata olduğunu söyledim. Agresif olduğundan daha az akıllıydı. Bana inandı."

Başını iki yana salladı. "Belki de benim onun sapkınlığını göz ardı ettiğim gibi, o da yakın akrabası olduğum için özgürlüğüne yönelik riski göz ardı etti. Ya da ... belki de sadece

aşırı özgüven. İnsanların yüz değerinde kabul edeceğini varsaydığı poz vermiş bedende olduğu gibi, kendisine inanılacağını düşünmüş olabilir. Bilmiyorum. Ancak emin olduğum tek şey, seni ve Posie'yi güvende tutmam gerektiği idi. Ölümün tadını bir kez aldıktan sonra açlık çekecekti ve işe evden başlamış olabilirdi."

Nyx ellerini büyükbabasının saatlerini harcadığı çalışma masasının yontulmuş ve aşınmış yüzeyinde gezdirdi. "Sen doğru olanı yaptın."

"İkinizden birine zarar verme riskini göze alamazdım. İkiniz de benim uğruna yaşayacağım tek şeysiniz ve hep öyle kaldınız."

Gözlerini ona çevirerek, şok olmuş gibi görünmemeye çalıştı. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

Büyükbabası piposunu üfledi. Bakışları sonunda onunkilerle buluştuğunda, gözlerinde dökülmemiş yaşlar vardı. "Ben hep böyle hissettim. Kızımı kaybettim. Shellan'ımı. Ailemi kaybettim. Sahip olduğum arkadaşlarımı, eskiden tanıdığım kuzenlerimi. Hayatım uzun zamandır sona eriyor ve benim için çok fazla yas var. Sen ve Posie? Bana neşe getirdiniz. Posie sıcaklığıyla, sen cesur doğanla. Siz ikiniz beni ayakta tutan her şeysiniz."

Büyükbabası boğazını temizledi. "Ve seninle çok gurur duyuyorum Nyxanlis. Kaderini takip ettiğin için. Posie'yle de son birkaç gecedir kendi gücünü öğrendiği için gurur duyuyorum. İkiniz de değiştiniz ve artık huzur içinde gidebilirim."

"Ne?" Nyx'in nefesi kesildi. "Hasta mısın?"

"Hayır, hayır." Sanki kelimeleri siliyormuş gibi eliyle reddetme hareketi yaptı. "Ben iyiyim. Ama benim Fade'e gitme zamanım geldiğinde, Posie'yle başınızın çaresine bakabileceğinizi artık biliyorum. Bensiz de iyi olacaksınız ve bu beni çok rahatlatıyor."

Nyx'in boğazı düğümlendi. "Oh, büyükbaba."

Adam kollarını açtığında, kız koşarak karşıya geçti ve kendini ona doğru attı. Adam ona sımsıkı sarılınca, kadın da ona sıkıca tutundu.

"Seni seviyorum büyükbaba," dedi kısık sesle.

"Ve ben, sen, Nyx'im. Beni çok gururlandırdın. Her zaman."

Olduğu gibi kaldılar ve derin bir nefes aldı, taze çam talaşı kokusunu, cılanın parfümünü ve pipodan çıkan dumanı kokladı. Ağlamak istemiyordu ve ağlamadı da.

Sel kapılarını bir kez açtığında, duygusal boşalmanın önünün alınamayacağından korkuyordu. Ve yapmaları gereken işler vardı.

Nyx geri adım atan taraf oldu, gerçi hayatı boyunca tam da bu anı beklemişti. Yanıt olarak büyükbabası bir kez başını salladı ve Nyx onun duygularını tekrar kasaya koyup her şeyi sıkıca kilitleyeceğini biliyordu. Ama şimdi birinin bunu neden yapabileceğini anlıyordu. Bir şeyi göremiyor olmanız onun var olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir bulut örtüsünün ardındaki yıldızlar gibiydi. Dünyanın altındaki Jack gibi.

"Ben hazırım," dedi.

Büyükbabası başıyla onayladı ve onu uzak köşedeki bir masaya doğru yönlendirdi. Masanın üzeri kaba bir asker battaniyesiyle örtülüydü ve bu keçenin ağırlığının altındaki şey ortalığı sarsıyordu.

"İhtiyacımız olan her şey bende var." Battaniyeyi geri çekerek yedi tabanca, iki tüfek, bir geniş kılıç, beş şarjör kılıfı ve-

"Bunlar el bombası mı?" Nyx silah yağını içine çekip koklarken sordu.

"Pimi çekin ve atıp kaçmak için on beş saniyeniz var."

"Güzel."

Adam kolunun altında tuttuğu gri kumaş bohçayı yere bırakıp silahlarını toplamaya başladığında, dokuz milimetrelik bir tabanca aldı, şarjörde mermi olup olmadığını ve emniyetin açık olup olmadığını kontrol etti ve silahı kot pantolonunun arkasına soktu.

"Al, bunu tak." Büyükbabası boş bir kılıf uzattı. "Ve her şeyi saklamak için gömleğini çıkar."

Adam üç mermiden ikisini, tabancalardan ikisini ve mühimmatın çoğunu içeren bir düzeneği çapraz sandığa koyarken, kadın adamın önerdiği gibi yaptı.

Tüfeklerden birini eline alırken "O kılıcı bırakıyor musun?" diye sordu.

Büyükbabası, çok sevdiği bir evcil hayvanı beş hafta boyunca evde yalnız bırakmaya daha uygun olan hüzünlü bir özlemle silaha baktı.

"Evet," dedi. "Ama bence el bombaları eğlenceli olacak."

"Eğlenceli mi?" Nyx gülümsemek zorunda kaldı. "Senin bir zanaatkâr olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim." Kumaş bohçayı tekrar aldı ve kolunun altına geri koydu. "Ama başka şeyler de yaptım."

"Gizemli."

"Hepimizin farklı yönleri var."

"Yani öğreniyorum." Atölyenin etrafına göz gezdirdi. "Bunun burayı son görüşün olabileceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Ne olacaksa olacak." Büyükbabası cephaneliğinin üzerine bol bir flanel iş gömleği geçirdi. "Asla kehanette bulunmamayı uzun zaman önce öğrendim. Yapabileceğin tek şey etkileyebileceğin şeyleri etkilemek ve gerisine katlanmak."

Nyx başını salladı. "Buna amin derim. Hadi gidelim."

RHage, Seyirci Salonu'na tam zamanında geldi. Kralını korumak için vardiyasına zamanında gelmesinin bir nedeni de işine ve Kraliyete olan bağlılığıydı.

Yaptığı her şeyde mükemmellik arayışı. Ayrıca, ona ihtiyaç duydukları her şekilde kardeşlerinin yanında olmaya duyduğu amansız ihtiyaç da vardı.

Mutfaktan içeri girerken, "İyi akşamlar, Fritz," dedi.

Siyah-beyaz resmi üniforması içinde mükemmel bir şekilde giyinmiş olan uşak, fırının yanındaki tezgâhtan döndü ve elinde görülmeye değer bir manzara vardı: Araba lastiği büyüklüğünde gümüş bir tepsinin içinde, fırın tepsisinden yeni çıkmış, beyaz krema şeritleriyle çırpılmış ev yapımı çörek çeşitleri vardı.

"Efendim, zamanlamanız mükemmel." Fritz'in buruşuk yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü, tıpkı tiyatro perdelerinin

bir film ekranı ortaya çıkar. "Bunları bekleme odası için yeni hazırladım. Ama siz kendinize yardım etmelisiniz."

Rhage kaslı gömleğinin önünü sıktı ve kâhyanın bayılma büyüğü riskine girmeden eğilmeyi diledi. Bu da tüm o Danimarkalıların yere düşmesi anlamına geliyordu.

"Bunun anlamı çok büyük, Fritz. Teşekkür ederim." Tepsiyi aldı. "Bu tam da aradığım atıştırma."

Fritz bir an şaşırması gibi göründü, ama sonra belinden aşağı doğru eğildi. "Gerçekten de, erzaklarım hakkında bu kadar iyi düşünmenizden onur duydum. Size içecek bir şeyler getirebilir miyim? Damağınızı temizlemeniz gerekecek."

Vişneli bir ısırmak alan Rhage, Fritz'in cennetten bir armağan olduğunu, her yerdeki aç ve tuzağa düşmüş ölümlülere dünyada iyiliğin gerçekten de var olduğunu teyit etmek için gönderildiğini biliyordu.

"Bu harika," dedi çiğnerken. "Ve biraz portakal suyu istiyorum."

"Bir litre mi, bir galon mu?"

"Sadece bir litre yeterli olacaktır."

"İzin verin sizin için taze sıkayım ve hemen Seyirci Salonuna getireyim!"

Fritz ikiye bölme ve sıkma ihtimali karşısında, bir tatil köyüne yapılan bir geziden heyecan duymasını bekleyebileceğiniz biri kadar heyecanlı görünüyordu. Rhage ise C vitamini yardımı aldığı için çok mutluydu.

Ancak tezgâhı hızlıca gözden geçirdiğimizde, yedek Danimarkanın bol miktarda bulunmadığını gördük.

"Endişelenmeyin, efendim." Doggen fırını gösterdi. "Henüz pişmekte olan bir parti daha var. Ve akşamki randevular yarım saat geriye alındı. Yani daha fazlasını hazırlamak için bolca zaman var ve vatandaşlarımız için sıcak olacaklar."

"Eğer böyle bakarsanız, ben bir kamu hizmeti yapıyorum."

"Her zaman yarışa hizmet ediyorsunuz, efendim."

"Sen de benim egoma ve genişleyen belime iyi geliyorsun."

İyi ruh halinin tadını çıkaran Rhage, resmi Federal'in önüne doğru ilerlerken ıslık çalabilirdi ama bu imkânsızdı. Özellikle de limonlulardan birini denerken.

"Mmm."

Fuayeye doğru yürürken, bekleme alanındaki masada oturan resepsiyon görevlisine başıyla selam verdi. "Bu gece nasılız?"

Kadın gülümsedi ve dizüstü bilgisayarının başından kalktı. "Pekâlâ. Peki ya siz?"

"Şimdi daha iyi." Tepsiyi kaldırdı. "Bunlar birçok hastalığı iyileştirir. Biraz ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Sadece bir taneye ne dersin?"

"Ben iyiyim." Gülümsedi. "Ama teklifiniz için minnettarım."

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Yolun karşısındayım."

Rhage, yakın zamanda tüketebileceği Danimarkalıların sayısından emin bir erkek edasıyla Dinleyici Salonu'na -ya da Darius'un malikâneyi inşa ettiği zamanki adıyla yemek salonuna- girdi. Artık burada yemek yemek yoktu.

Şimdiki şirket hariç tabii ki.

Ama evet, hayır, uzun maun masa dışarı taşınmıştı. Sekiz milyon oymalı sandalye de. Büfeler ve şamdanlar da gitmişti. Tüm bunların yerine mi? Mermer şöminenin önündeki bir çift koltuk, yaz sıcağı nedeniyle

yanmayan huş ağacı kütükleri. Ayrıca Kral'ın avukatı Saxton'ın görevde olduğu zamanlarda oturduğu bir masa ve yan tarafta birkaç sandalye daha vardı. Uzun pencerelerdeki brokar perdeler her zaman çekiliydi - meraklı insan komşular, şehrin Richie Rich bölgelerinde bile böyleydi - ve ayakların altında bir mücevher gibi parlayan İran halısının, oda tamamen döşenmiş olsaydı ve başlangıçta amaçlanan şey için kullanılsaydı asla olmayacak bir şekilde merkez sahneye çıkmasına izin verildi.

Rhage açık çift kapının arkasını görebilmek için uzak duvara dayalı sandalyelerden birine oturdu. Sonra tepsisini kucağına yerleştirdi ve ikinci vişneli Danimarkasını aldı. Sadece sağ elini ve sadece işaret parmağı ile başparmağını kullandı.

Beyaz krema, bilirsiniz, yapışkan olabilir-

"Bu özel bir an mı yoksa kaydetmediğim sürece izleyebilir miyim?"

Rhage, kardeşi içeri girdiğinde Vishous'a gülümsedi ve tepsisinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Merak etme," diye mırıldandı V, elindeki sigarayı yakarken. "Aç değilim."

"Gerçekten bunu hiç söylemedim. Hayatım boyunca."

"Seninle yaşıyorum, unutma. Dancanızı almaya çalışmaktan daha iyisini biliyorum."

Nefes veren V, masanın kenarında kül tablasını tuttuğu yere gitti; keçi sakallı, şakaklarında dövmeler olan, deri giysili sert bir adamdı ve testere ile kesilmiş bir av tüfeğinin tüm şefkatini taşıyordu.

"Kollarımı ve bacaklarımı oldukları yerde seviyorum ve zaten bir testisim eksik."

"Asla yapmam," diye mırıldandı Rhage ağzındaki lokmayı yutarken.

"Kesinlikle öyle. Ahlardan bahsetmişken, uzun, karanlık ve huysuz da yolda. Gazap burada olmalı-"

Bir vızıltı sesi V'nin Samsung Galaxy'sini çıkarmasına neden oldu. Elini beyaz dişlerinin arasına koyarak bir şeyler aradı.

"Erken
gelmişler."

"Kim?"

"Özel istek." V telefonunu kaldırdı. "İstersen kalorilerinle birlikte burada kalabilirsin."

"Bir B planım yoktu, adamım."

Bu arada, nasıl olmuştu da sadece iki tane kalmıştı? Rhage, V'nin fuayede biriyle konuştuğunu duyduğunda en azından OJ'yi dört gözle beklediğini düşündü-

Barut. Barut kokusu alıyordu.

Tepsi kenara çekildi ve o İran halısının üzerinde sinsice ilerleyerek sırtında taşıdığı kırıklığı çıkardı. Odanın yarısına gelmişti ki uşak elinde bir sürahi meyve suyuyla arkadaki kanatlı kapıdan içeri girdi.

Rhage köpeği sert bir bakışla süzdü ve başını salladı keskin bir şekilde yana.

Fritz hemen eğildi ve geri çekildi. Sonra uşak mutfağa giriş kapısını kilitletiğinde bir tıkırtı duyuldu.

Fuayeye çıkan Rhage, bekleme alanının kemerinden içeri baktı ve yaz sonu için fazla ağır olan kırmızı-siyah kareli flanel gömlek giymiş yaşlı bir adam gördü. Adamın yanında duran V hiç de endişeli görünmüyordu, bu yüzden Rhage silahını geri aldı. Ama içeri girerken tetikte olmaya devam etti.

Yolun karşısında, oturma düzeninin sehpasının önünde, kot pantolon ve çizme giyen bir kadın, bol, beyaz, tam kollu gömleğini kaldırarak bir sürü klik, klik, bang, bang ortaya çıkarıyordu. Yine de silahsızdı, metal

bir sürü başka atıcıya katılıyor. Belli ki yaşlı adam önce kendi kurşununu boşaltmış.

"Rhage," dedi V, "gel bir arkadaşım ile tanış. Bu Dredrich. Bana bıçakları nasıl bileyeceğimi öğretti."

Rhage avucunu uzatırken nefesinin altından ıslık çaldı. "Vay canına. Hepimize bir iyilik yaptın."

Yaşlı adamın saçları çoğunlukla beyazdı ve yüzünde pek çok kırışıklık vardı ama gözleri parlak ve berraktı.

"Benim için bir onurdur." Dredrich kendisine uzatılan eli sıktı ve sonra eğilerek selam verdi. "Ve Vishous, lütfen özel müsaade istediğim için beni affet."

V omuz silkti. "Her şey yolunda. Söyle bize, neye ihtiyacın var? Tanrı aşkına, beni özel olarak da arayabilirdiniz. Resmi kanallardan geçmenize gerek yoktu."

"Yük olmak istemedim." Yaşlı adam griye sarılmış bir bohça uzattı. "Önce bunu size geri vermeme izin verin."

V her neyse kabul etti, hızlı ve emin elleriyle paketleri açtı; ellerinden biri her zamanki gibi kurşun astarlı siyah deri bir eldivene sahipti.

"Vay, vay, vay," dedi ağabey siyah bir hançeri avuçlarken. "Bunu özlüyordum."

"Son dersimizde bırakmıştın. Seni çağırmışlardı. Almak için geri geleceğini düşünüp duruyordum, bu yüzden onu sakladım ve güvende tuttum."

V'nin elmas gözleri siyah kılıçtan yaşlı adama kaydı. Sonra kardeş eğildi. "Sen değerli bir erkeksin, eski dostum."

Bu arada Rhage, sırf böyle biri olduğu için, kadının aklına parlak fikirler gelip gelmediğini iki kez kontrol etti-

"Hey," dedi, "bunlar el bombası mı?"

Yaşlı erkek başını salladı. "Evet, öyle."

Rhage tam bu iki sivilin cephanelik kadar ateş gücüyle nereye gittiğini soracakken kadın arkasını döndü. Rhage ne olduğunu anlamak için ona baktığında, kadının yüzündeki tüm renkler solmuştu.

"Hey, hey ..." Bayılma ihtimaline karşı onu yakalamak için ileri atıldı. "Hadi seni oturtalım-"

Titreyen eliyle uzanıp adamın omzunu tuttu.

"Ne?" dedi. Sonra saç çizgisindeki iyileşmekte olan yara izini ve çenesinin yanındaki çürüğü fark etti. "Doktora ihtiyacın var mı?"

"Yardıma ihtiyacım var." Sesinde duygu yoğunluğu vardı. "Tanrım, yardıma ihtiyacımız var. Kardeşinin yardıma ihtiyacı var."

Gözleriydi. İnanılmaz mavi gözler, Nyx'in başka hiçbir insanda görmediği akuamarin mavisi gözler. Ama Jack'te. Ve Peter.

Ve şimdi de Kara Hançer Kardeşliği'nin bu üyesi.

"Lütfen," dedi, titrediğinin farkındaydı. "Biz yardıma ihtiyacım var."

Savaşçı sanki bayılmasını bekliyormuş gibi kızın kolunu nazikçe tuttu. "Sana tıbbi yardım getirebilir miyiz? Belli ki bazı-"

Duyguları göğsünün ortasından yukarı doğru titreşerek çok hızlı konuşmasına neden oldu. "Jack, Jack'e yardım etmelisin-"

"-yüzünde morarma ve bu yara-" "-
hapishanede. Jack-"

"Jack kim?"

"Çakal." Kardeşi tanımasa da, gözlerinin ardındaki tanıma parıltısını görebiliyordu. "Evet, o.

Senin kan kardeşin."

"Benim hiç kan kardeşim yok." Savaşçı başını yavaşça salladı. "Gerçekten üzgünüm ama beni başka biriyle karıştırdınız."

Keçi sakallı ve şakaklarında dövmelemler olan diğer Kardeş söz aldı. "Tamam, tamam, bu drama bombasını teker teker ele alalım. Hangi hapishaneden bahsediyoruz?"

Nyx savaşçıya doğru baktı. "Glymera'lar. Biri Batıda, yaşadığım yere yakın bir yerde."

"Ne dedin?" Kardeş sigarasını yanında getirdiği kül tablasında söndürdü. "O yerin yıllar önce kapandığını sanıyordum."

"Lanet olsun, kapandı." Nyx sarışın Kardeş'in elinden kurtuldu çünkü onun fiziksel olarak zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordu. Ki öyle değildi. "Son birkaç gündür oradaydım."

Diğer Kardeş soğuk, elmas gözlerini ona dikti. "Özgür bir vatandaş olarak neden oraya gitmeyi tercih ettin?" "Kız kardeşimi bulmak için. Elli yıldır onu arıyordum. yıl."

Siyah eldivenli bir el havaya kalktı. "Dur bakalım. Kiminle gittin?"

"Yalnız gittim. Girişlerin hepsi gizli. Terk edilmiş bir kilisenin arkasında bir tane buldum. Kız kardeşimin yanlışlıkla öldürüldüğünü düşündüm. O öldü. Orada öldü."

"Peki Çakal'la nasıl karşılaştınız?"

Parlak mavi gözlü olan sordu.

"O aşağıdaydı. Orayı terk etmeye çalıştıklarına inanmamıza rağmen hala orada. Yaklaşık bin mahkûmun yanı sıra bir tür üretim tesisi de var. Ama işin o kısmıyla ilgili çok fazla detay bilmiyorum."

"Nasıl çıktın?" diye sordu keçi sakallı olan.

"Çakal ..." Nyx boğazını temizledi ve botlarına baktı, üzerlerinde kurumuş kan lekeleri olduğunu ilk kez fark etti. "Bana yardım etti. Beni kendi yaptığı gizli bir tünele soktu. Onu yüzeye kadar takip ettim ve sonra büyükbabam tesadüfen karşıma çıktı."

"Oldu" kelimesi bunu tam olarak karşılamıyordu. Büyükbabasının günlerini Volvo'yu tamir etmekle, gecelerini de elli millik bir alanı yürüyerek, dağ bisikletiyle ve nihayet çalışır durumdaki steysin vagonla aramakla geçirdiği ortaya çıktı. Onu bulmaya kararlıydı. Tanrı'ya şükür.

"Bu Çakal neden hâlâ aşağıda?" diye sordu keçi sakallı Kardeş.

Nyx parlak mavi gözlü savaşçıya baktı. Sessiz kalmasına rağmen bir şeyler biliyordu. Bunu hissedebiliyordu.

"Gitmek istemedi," dedi.

"Burası bir hapisane. Çıkış söz konusu olduğunda pek fazla özgür seçenek yok."

"O özel biriydi. Yani, orada farklı bir vakaydı. Hafifletici sebepler vardı."

"Neden?" Keçi sakallı Kardeş, yaşayan ve nefes alan bir yalan makinesi gibiydi, dikkatini ona sabitlemişti, sanki yüz ifadesindeki her nüansı ve boynunun kenarındaki şahdamarındaki nabız atışını okuyordu. "Ve eğer özgür iradesiyle gitmeyecekse, neden kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun? Çünkü bunun için buradasınız, değil mi? Onu kurtarmamızı istiyorsun."

"Hayır," diye sertçe karşı çıktı. "Onu kurtarmaya gidiyorum. Biz sadece Kral'ın, bir

Binlerce mahkum hareket halinde ve birçoğu sahte iddialarla gözaltında tutuluyor-"

"Sen ve büyükbaban terk edilmiş ya da başka bir şekilde o hapishaneye girmeyeceksiniz."

Nyx keçi sakallı savaşçıya doğru çenesini kaldırdı. "Beni durduramazsın."

"Lanet olsun yapamam, kadın-"

"İşte yine başladın V," diye araya girdi biri, "arkadaş ediniyor ve insanları etkiliyorsun. Şimdi ne diye ayak diretiyorsun? Buradan ayrıldıktan sonra iPhone falan mı alacak?"

Nyx kemerli geçide doğru baktı ve iki kere düşündü. Odanın hemen içinde duran vampir, Jack'in mavi gözlerine sahip olan sarışın Kardeş'ten bile daha iriydi. Beline kadar uzanan siyah saçları dul kadının tepesinden dökülüyordu ve siyah güneş gözlükleriyle bir katil olduğu belliydi. Ama orta parmağındaki devasa siyah elmas onun ... olduğunu gösteriyordu.

"Kral," diye fısıldadı.

Siyah bir kaş, sargıların üstünden yukarı kalktı. "Son kontrol ettiğimde, bu doğrudu. Peki ya sen?"

Wİşler çabucak kızıştı.

Yaklaşık otuz dakika sonra, Rhage bir bowling-alley-düz bodur çalı çayırının ortasında yeniden şekillenirken, Ron Burgundy memesi kafasından geçiyordu. Yine de dirseklerine kadar Danimarkalı olduğunu ve şimdi burada olduğunu düşünürsek, başka neyin geçerli olduğunu düşünmek zordu. "Burası" her neresiyse artık.

Vadinin etrafına ve iki tıfıl dağın arasındaki alçak bölgeden geçen otoyola bakarken, içinde bir huzursuzluk vardı ama bu huzursuzluğun, yaşlı bir adamın püsküllü, kel kafasını düşünmesine neden olan bu toprak parçasıyla en ufak bir bağlantısı yoktu. İçinde bulundukları görevle de ilgili değildi.

Tamam, iyi, görevle ilgili her şey değil.

Kardeşi hemen yanında cisimlenirken V, "Demek erkeği tanıyordun," diye fısıldadı. "Bu Çakal mı?"

"Bu ismi bir asırdır duymamıştım." Rhage sesini alçaltarak V'ye baktı: "Bir süre Darius'la çalıştı. Onunla sadece kısa bir süre tanıştım ve doğan kardeşlerimin hepsi öldü. Efendimin erkek çocuklarından hayatta kalan tek kişi bendim. O yüzden neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yıllar öncesine uzanarak söz konusu beyefendiyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Uzun zaman olmuştu, iyi bir yüzyıl, ama hafızası yeterince keskindi. O pislik Jabon'u ve genç kadını -adı neydi? Lekeli şeftali rengi sabahlığı. Jabon'un resmi kabul alanının ortasında, o aletin kalabalık et dükkânı evindeki sahneler.

Ve sonra Rhage'in aklına, o iğrenç misafir odasından indiği ilk gece Çakal'la karşılaştığı an geldi. Adam salondaydı. Darius'la konuşmaya hazırdı.

Erkek başını çevirir çevirmez iki kez baktı.

"Bütün doğan kardeşlerim öldü," diye tekrarladı Rhage.

Diğerleri teker teker geldiğinde, başka bir şeyi hatırladı: Çakal'la tanıştırıldığında, erkeği bir yerden tanıdığına dair inancı.

Ya Çakal'ı daha önce hi- how're-ya anlamında görmediyse? Ya diğer erkeğinkinde tanıdığı kendi yüzüyse? O sırada, canavarı ortaya çıktıktan sonra toparlanmaya çalışmaktan o kadar yorgun düşmüştü ki, tükenmiş ve bitkin düşmüştü. Yapılması gereken zihinsel bağlantılar belki de yapılmamıştı.

İkisinin birbirine çok benzemesi gibi. "Rhage?
Nereye gittin, Hollywood?"

Kendini silkeleyerek V'ye baktı. "Üzgünüm. Geri döndüm."

Z ve Phury, silahları yanlarında ve aşağıdayken bölgeye gelmişlerdi. Dişi Nyx ve büyükbabası Dredrich, çirkin ve özel bir şey olmayan arazinin ortasında, özel bir şey yokmuş gibi görünen bir alanın yanında duruyordu.

"Buraya," dedi dişi, yeri işaret ederek.

Dizlerinin üzerine çöküp gevşek zemini tırmalarken Rhage ve kardeşleri karşılarna çıktı. Altında, daire şeklinde çekilen bir kapak ay ışığına maruz kalmıştı. Nyx onu kaldırmaya gittiğinde, kardeşler yardım etmek için araya girdi.

Rhage onun hakkını vermek zorundaydı. Belli ki yeraltında epey zaman geçirmişti, topallaması, yüzündeki ve kafasındaki soluk yaralar onu derinden rahatsız eden türdendi çünkü bunlar bir kadında vardı. Ya erkek olsaydı? Elbette, sorun değil, her neyse. Ama karşı cinsin hırpalanmış ve mahvolmuş olmasından asla rahatsız olmayacaktı ve eğer bu onu geri kafalı yapıyorsa, tamam. İnsanlar onun çağdışı kıcını öpebilirdi.

Rhage topraktaki deliğin üzerinde durarak el fenerini yoğun karanlığa tuttu. Geçide doğru dik bir eğim vardı, iniş gözden kayboluyordu.

"Önce ben gideceğim," dedi.

"Ve ben de senin peşindeyim." Herkes Nyx'e baktığında yüzü sert bir çizgiye oturmuştu. "Orada olan tek kişi benim. Bunu bensiz yapamazsınız çünkü nerede olduğunuza dair hiçbir fikriniz olmaz ve dahası, hapishanenin bir kısmı çökmüş durumda, bu yüzden çok tehlikeli. Bana ihtiyacınız var."

Evet. Bu her şeyi açıklıyordu, değil mi?

Rhage kıcını kapak deliğinin ağzına oturttu, boktan kalçaları karanlığa doğru sallanıyordu. Kırmızı balonlar ve palyaçolar hakkında düşünmemeye karar verdikten sonra

Kendini aşığı bıraktı ve bir çırpıda yere indi, ağırlığı onu bir kaymaya götürdü, başına gevşek toprak yağdı ve yuvarlanmasını yavaşlatmak için avuçlarını kullanmak zorunda kaldı.

İvmesi durduğunda el fenerini etrafa tuttu ve yontulmuş bir sürü taş gördü. "Biri bunu mu kazmış?"

Kadın onun yanında yeniden şekillendi. "Evet, yaptı." "Kaç yıl boyunca?"

"Yüz."

Phury ve Z'nin yanı sıra V ve Nyx'in büyükbabası da aşığıya indi. Geçit dardı, bu yüzden tek sıra halindeydiler ve o önde, kadın da hemen arkasında duruyordu; sessizlikte gıcırdayan deri ve şıpırdayan bot sesleri duyuluyordu. Herkesin elinde bir silah vardı ve sivillerle çalışmaktan ne kadar hoşlanmadığını hatırladı. Bu çiftin yeteneklerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak şu ana kadar sakın ve odaklanmışlardı. Ve metal avuçlarının içindeyken çok rahatlardı.

Çok geçmeden, tek bir ampulün alev almasıyla el feneri önemsiz hale geldi ve ardından sağlam bir duvara yaklaştıklarında geçit vermeyen bir noktaya ulaştılar.

Nyx onu yolundan çekip etrafı okşarken, "Bırakın geçeyim," dedi.

Bir şeye çarpmış olmalı çünkü bir panel geri kaymış.
-Ve Rhage'in burnuna ulaşan buket hiç de hoş değildi: Nemli hava, küf ... ve kan.

İkincisi zayıftı ama mevcuttu ve karmaşık bir türevi vardı.

Bir sürü vampir ölmüştü.

Daha sonra ilerledikleri tünel daha genişti ve dişi nereye gideceğini biliyor gibiydi. Kan

Koku yoğunlaştı, erkeklerin ve dişilerin soluk kokuları da yoğunlaştı. Belirgin bir ses yoktu.

Konuşmak yok. Koşmak yok. Bağırmak yok.

Labirentteki sessizlik onu en çok ürküten şeydi. Ve lanet olsun, büyük bir yerdi. Çok fazla koridor ve tünel kolu vardı ve bunların hepsi yeryüzünün hemen altında, meraklı gözlerden -insan ve vampir- uzakta bulunuyordu. Nyx bin mahkûmdan söz ettiğinde abarttığını düşünmüştü.

Şimdi mi? Bunu görebiliyordu. Tamamen.

Tünelin dönemeçlerinden birinden çıktıklarında ilk cesetle karşılaştılar. Tavandaki tellere asılı kel ampullerin altında, gevşek giyimli bir kadın yüzükoyun taş zemine uzanmış, ayaklarını çaprazlamış, bir kolunu uzatmış, parmakları yere kazınmıştı.

Kan çok yoğundu ama onu çevirip yaralarını bulmak için durmadılar. Ölmüştü.

Uzaklaştıkça daha fazla ceset ortaya çıkmaya başladı. İki. Üç. Dördüncü ve beşinci birlikte. Hepsi kahverengi/gri/siyah tunikler ve bol pantolonlar içindeydi.

Hayvanlar, diye düşündü ve ölenlere saygısızlık etmek istemedi. Mahkûmlar burada hayvanlar gibi yaşamış, ay ışığını hiç görmemiş ya da temiz hava almamışlardı. Bu bir vahşetti. Bunun bu kadar uzun süre devam etmesine nasıl izin vermişlerdi?

"Burada yetkili kimdi?" diye yüksek sesle sordu.

Nyx ona baktı. Sonra boğazını temizledi. "Komuta."

"Bu bir müdür mü?"

"Sayılır. Ama anladığım kadarıyla, glymera tarafından onaylanmış resmi bir pozisyon değildi. Aristokratlar hapishaneye olan ilgilerini kaybettikçe, zorla ve korkutarak elde edilmiş bir otoriteydi."

"İlgimi mi kaybettim? Benimle dalga mı geçiyorsun? Sanki sıkıldıkları bir oyuncak mı bu?" Lanet olsun, aristokratlardan nefret ediyordu. "Komutanın bir esir olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı. "Yönetimi ele geçiren, güç ve kontrol toplayan ve bunu kendi amaçları için kullanan bir mahkum."

Rhage başını salladı. "Bu çok korkunç. Bir şeyler yapmalıydık ama bilmiyorduk. Kahretsin, Wrath aklını kaçırarak."

"Komutanlık bulunmak istemedi."

"Herkesi nasıl beslediler?"

Nyx durdu. Etrafına bakındı. Bir köşenin arkasını görebilmek için öne doğru eğildi. "Tamam, barikat gitmiş."

"Ne barikatı?"

Kadın duvara doğru gitti ve boştaki elini dikey bir şeritte gezdirdi. "Geri çekildi." Yeniden odaklanmış gibiydi. "Ben ayrılırken hapisane kilit altındaydı. Tünellerin çoğu kapatılmıştı, böylece sadece belirli bölgelere girebiliyordunuz. Ama bu artık kaldırıldı."

"Yani hâlâ burada biri mi var?" V dedi ki.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı kadın ileride ne olduğuna bakarken. "Hiçbir fikrim yok."

Sonunda Nyx herkesi Komutan'ın özel odasına götürmek için elinden geleni yapsa da, geri döndürüldü ve yanlış hesaplama yaptığını ancak grubu çalışma alanı olması gereken yere götürdüğünde anladı.

Jack'i bir yerlerde, herhangi bir yerde bulmayı umarak, bir insan hastanesine aitmiş gibi görünen bir çift çelik kapıyı itti ve bir futbol sahası büyüklüğünde düzensiz bir çalışma alanı keşfetti. Uzun masalar

hizalanmamış ve sandalyeler devrilmişti. Yerde başıboş plastik poşetler ve orada burada teraziler vardı.

Yemek porsiyonlarını ölçmek için kullandığınız türden.

Ama üzerlerinde şüpheli görünen beyaz bir toz vardı.

Kahretsin. Uyuşturucu, diye düşündü.

Keçi sakallı Kardeş, hâlâ dört ayağı üzerinde duran birkaç masadan birine doğru yürüdü ve yüz pudrası ya da un gibi görünen bir şeyle dolu küçük bir plastik torba aldı. Serçe parmağını yalayarak parmağını içine soktu, sonra da kalıntıları emdi.

Dudaklarını geriye doğru sıyrarak ön dişlerini yaladı. "Kokain. Ve belki başka bir şey."

"Mantıklı," diye mırıldandı sarışın Kardeş etrafta dolaşırken, devasa kalçaları bastığı her şeyi eziyordu. Kaşıklar, poşetler, teraziler. Cüssesine bakılırsa bir masayı bile mahvedebileceğinden oldukça emindi. "Radarın altında kalmak istiyorsanız mükemmel bir ticaret sistemi. Sonsuz talep ve büyük bir kâr marjı ile insanlar tarafından düzenlenmiyor."

"Ayrıca eğer bir vampirseniz," dedi Kardeşlerden bir diğeri, "ve dağıtım yapmaktan tutuklanırsanız? Polisin anılarını alırsın ve özgür kalırsın."

"Demek herkesi böyle besliyorlarmış." Nyx alanın diğer tarafına geçti, orada hiç enkaz yoktu. Bunun yerine zeminde lastik izleri ve yağ lekeleri vardı. "Ve hapishanenin devam etmesini sağladılar."

"Toptan satışları ülke dışında yapın," diye mırıldandı biri. "Boku buraya ithal edin. Mahkûmlarla birlikte işleyin ve sokaklara dağıtın. Bu bir para kazanma makinesi."

Nyx tekrar büyükbabasına baktı. Gözleri buluştuğunda, üzüntüyle başını salladı.

Sanırım Janelle talihini buldu, diye düşündü Nyx. "Tam burada çok fazla kan var," dedi ve üzerinde durduğu lekeli beton. "Büyük kamyonlarla insanları ve malzemeleri taşıyorlardı. Ayrıca gerçekten yasal görünen bir ambulansları vardı."

İleriye doğru yürürken, alanın dışında kaybolan yolu gördü. Ama bütün bunlar için endişelenmeyecekti. Eski haberdi artık. Kamyonlar gitmişti, gardiyanlar ve mahkûmlar da hâlâ hayattaydı.

Zaten burada olma sebebi onlar değildi.

İşlem alanına geri dönüp yan duvardan aşağı inerek başka bir kapıya yöneldi. Kolu çevirdiğinde kilitli olsaydı şaşırmazdı-

O şey ardına kadar açıldı ve dökülen kanın kokusu o kadar güçlüydü ki geri çekildi, geriye doğru eğildi.

Kimseyi çağırmasına gerek kalmadı. Savaşçılar ve büyükbabası hemen geldiler, koku dikkatlerini çekmişti.

İçeri adım attığında yerde ölü muhafızlar gördü, bu sürpriz oldu. Ama belki de bu Jack'in hayatta olduğu ve karşılık verdiği anlamına geliyordu?

Kalbi çarpmaya başladığında "Jack!" diye seslendi.

Sesi yankılanırken, sarı saçlı Kardeş onun kolunu tuttu ve sıktı. "Şşşt. Hiçbir şey söyleme. Burada kimin olduğunu bilmiyoruz."

Ancak nihayetinde gürültü alarmı riskinin bir önemi yoktu. Kimse hayatta değildi. Tamamlanmış koridorda ilerlerken uzuvların, gövdelerin ve kafaların üzerinden geçmek zorunda kaldı. Bir kapıya geldiğinde onu açtı. İçeride seyrek döşenmiş bir yatak odası vardı ve yatağa baktığında kaşlarını çattı.

Aceleyle karşıya geçerek sırt çantasını yerden aldı.

Fermuarı açılmıştı, silahlar ve cephaneler gitmişti. Dış fırçası ve su şişesi hâlâ içindeydi.

Ama o Oral-B'yi bir daha kullanacak gibi değildi.

Çantayı yatağın üzerine bıraktı. Onu yanında götürmek istemiyordu. Çok fazla kötü anısı vardı. Ve bu üzücü not üzerine, dağınık çarşafı baktı ve derin bir nefes aldı. Dökülen kanın kokusunun altında ağır bir ton vardı.

Sandal ağacı. Ve Jack'in kokusu.

Burada olmuştu. Jack burada zincirlenmişti.

Nefes almak zorlaştığında, etrafında döndü. Kardeşler konuşuyordu. Büyükbabası masanın üzerine bırakılmış bazı tıbbi malzemeleri kontrol ediyordu.

Odanın içinde bir saniye daha kalmaya dayanamadı.

Tökezleyerek koridora geri döndü, sol tarafa baktı ve hızla o yöne doğru yürüdü.

"Hey, bekle," dedi sarışın Kardeş.

Zihninin derinliklerinde, adamın adının ne olduğunu söylediğini hatırlamaya çalıştı. Adını hatırlayamıyordu - ya da diğerlerininkini, gerçi İzleyici Evi'nden ayrılmadan önce hepsinin tanıştırıldığını biliyordu. Keçi sakallı erkek. Kafatası süslemeli ve yüzünde yara izi olan. İnanılmaz çok renkli saçları olan.

Ve Jack'in gözlerine sahip sarışın olan, ona yetişiyordu.

Tam da güzelce döşenmiş hücreye vardığında.

Giriş kapısı ardına kadar açıktı, çelik hasırlı demir parmaklıklar sövelerden kurtulmuştu. İçeride, etrafta

mobilyaların otel-ev düzeninde, her yerde kan vardı.

Nefes alırken, bunun Jack'e ait olup olmadığını anlamaya çalıştı. Komuta bir şekilde çöküşten kurtulmuş muydu? Buraya dönüş yolunu mu bulmuştu?

Dövüşmüşler miydi?

Nyx'in kalbi küt küt atmaya başladı ve hücreden geri çekildi. Körü körüne arkasını dönerek, nereye gittiğini tam olarak takip etmeden yürümeye başladı-

Zihninde herhangi bir şeyin kaydedildiğinin farkına varmadan önce vücudu durdu.

Ve sonra onu gördü. Yerdeydi. Bir tutam uzun kıvılcık saç.

Kanla ve başka bir şeyle kaplıydı. Korkunç bir şey.

Ani bir paranoya dalgası gözlerinin diğer cesetlere kaymasına neden oldu. Ama hepsi üniformalıydı. Hiçbiri hapisane kıyafeti giymiyordu. Yani hiçbiri Jack değildi.

"Ne oldu?" dedi Kardeş.

Omzunun üzerinden baktı ve ona usulca, "Büyükbabamı çalışma alanına geri götür. Bir bahane uydur."

"Ayrılmıyoruz-"

"Lütfen." Yeri işaret etti. "Bu benim kız kardeşim ve onu görmek zorunda kalmasını istemiyorum. Sadece onu götürün. Ben cesedi saklayacağım."

Kardeş başını salladı. "Seni bırakamam. Ama ben hallederim."

Cüssesine rağmen hızla geri döndü, keçi sakallı savaşçıya bir şeyler söyledi ve bir anda büyükbabası diğer iki Kardeşle birlikte Komutanlığın özel alanından dışarı çıkarıldı.

Nyx derin bir nefes alarak etrafına bakındı. Mobilyalı hücrenin içinde, doldurulmuş bir sandalyenin arkasına örtülmüş iyi büyüklükte bir battaniye vardı. Silahını bir kenara koyarak içeri girdi ve battaniyeyi aldı, sonra da titreyen elleriyle Janelle'in cesedini yumuşak kırmızı ve siyah kıvrımlara nazikçe sardı.

Yaralara doğrudan bakmadı. Çevresel görüşü ona yeterince şey anlatıyordu.

Topuklarının üzerine oturarak koluyla alnını sildi. Sonra kız kardeşini kollarına aldı ve cesetlerin yanından geçerek koridorda yürümeye başladı. İlerlerken, keçi sakallı Kardeş'in ve mavi gözlü sarışın olanın onu ciddiyetle takip ettiğini fark etti.

Nyx Duvar'a gitti.

Yazılı isimlerden oluşan uzun listeye yaklaşırken mumların yanmasını diledi ve durduğunda Eski Dildeki sembol sıralarına bakıyordu.

Janelle'i anıtın ayak ucuna yatırdı ve geri çekildi.

Kollarını kavuşturarak sarılmış cesede baktı ... ve sonra sıradaki kız kardeşinin ismine odaklandı.

Bir süre sonra başını salladı ve arkasını döndü. Yanlarından geçerken iki Kardeşe de bir şey söylemedi, güçlü nöbetçiler bir kez daha tek kelime etmeden onun peşine takıldılar.

Hayatları boyunca çok fazla ölüm gördüklerine dair bir his vardı içinde.

Yani nasıl davranacaklarını biliyorlardı.

Nyx uzaklaşırken mumların alevlerinin birer birer sönmesini diledi. Ta ki kız kardeşinin son istirahatgahının üzerinde karanlık bir örtüden başka bir şey kalmayana kadar.

I Sonunda Nyx aradığı şeyi bulamadı.

Hapishaneyle ilgili bir temaydı bu, değil mi? İlk kez yeraltına indiğinde Janelle'i arıyordu ve sonunda reddedilmişti. İkincisinde? Hiçbir yerde Jack yoktu.

El yapımı geçitten çıkarak yeryüzünde yeniden ortaya çıktığında, herhangi bir yön olmadan yürüdü ... sonunda bir kirpinin tüm zarafetine ve güzelliğine sahip olan belirli bir çalının etrafında daireler çizdi. Dikenlerle dolu ve yaprakları toz renginde olan bu çalı, yörüngesinde dönmek için doğru türden bir güneş gibi görünüyordu.

Nasıl hissettiğini düşünürsek.

Kardeşler ve büyükbabası da dışarı çıktılar ve erkekler birlikte durup konuştular, elleri kalçalarında, ağır-

Erkeklerin ciddi bir şey gördüklerinde ve yaptıklarında yaptıkları gibi başlarını sallayan çeneli yüzler.

Gitmelerine izin verdi.

Onlardan farklı sorunları vardı.

Cesetleri temizlemek için seçenekleri ve ardından hapislananın nereye gittiğini bulmak için stratejileri tartışırlarken, o öfke içindeydi.

Hissettiği öfke-bekle, sarışın Kardeş'in adı buydu, değil mi- haddini aşıyordu ama inkâr edilemezdi. Ve bunun nereden geldiğini anlaması için çalırlarının etrafında en az üç tur atması gerekti.

Ceset yok.

Jack'in cesedi orada değildi. Komuta'nın özel alanında ve kısmen çökmüş Kovan'ın daha da içine girmekte ısrar ettiğinde değil.

Yani diğer mahkûmlarla birlikte gitmişti. Ya da tûnel sisteminde bir yerlerdeydi - ya ondan kaçıyordu ya da belki ölüyordu.

Ya da dışarıdaydı. Onsuz.

Her neyse, onu bulamamıştı ve çok sinirlenmişti. Kahretsin, keşke onunla gelseydi. O gizli tûneli onunla birlikte kullansaydı, tam olarak aradığı şeye sahip olabilirdi-

"Nyxanlis?"

Resmi adının söylenmesiyle silkelenip kendine geldi. Büyükbabası gelmişti ve sanki beyninin kırılıp kırılmadığından emin değilmiş gibi bakıyordu.

"İyi miyim?" Bunu bir soru olarak sordu çünkü ona ne sorulduğundan emin değildi. Gerçekten "iyi" olduğundan emin değildi.

"Çiftlik evine gidiyoruz. Hep birlikte."

"Tamam." Gözleri tuzak kapısına gittiğinde, Kardeşlerden birinin panelin üzerindeki toprağı tekmelediğini gördü,

saklı tutmak. "Ben de geleceğim."

Gidecek başka bir yeri varmış gibi mi?

Kardeşler birer birer ortadan kayboldular ve Posie'nin aklına, kocaman fiçı göğüslerine saplı kara hançerleriyle bu savaşçılar yan bahçede belirmediğinde ne yapacağı geldi.

Şimdi gitse iyi olur, böylece teklif edilecek kaçınılmaz misafirperverliğe yardımcı olabilir, diye düşündü Nyx hayalet gibi dışarı çıkarken.

. . ve yine de bir molekül dağılımında seyahat ederken, eve gitmedi.

Yön değiştirdi.

Bedensel formuna geri döndüğünde, terk edilmiş kilisenin önündeydi, her şeyin başında gittiği yer, pretrans'ın -şimdi Peter olarak biliniyor- ona verdiği ipucu.

Ay ışığı yontma tahtaların üzerine düşüyor ve bir zamanlar vitray pencerelerin olduğu kemerli pencere oyuklarından içeri giriyordu.

Kullan-at telefonunu çıkararak, hemen gelmediğinde kimsenin endişelenmemesi için kız kardeşine mesaj attı. Yine de yerini söylemedi.

Bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Mavi gözlü Ağabey, yeğeniyle ilk kez karşılaşmak üzere geri döndüğünde, belki de Posie'nin de orada olması gerekiyordu. Ama Posie gençle ilgilenmişti ve aralarında güçlü bir bağ oluştuğu açıktı. İşleri o halledecekti.

Nyx telefonunu susturdu ve yürümeye başladı. Kilisenin yan tarafının yarısında durdu ve karmakarışık çatı çöküşüne bakmak için pervaza doğru cisimsizleştiğini hatırladı.

Yoluna devam ederek mezarlığa gitti ve kapıyı açtı.

Mezar taşlarının içinde ve arasında, toprakta bir metre uzunluğunda ve dört metre genişliğinde bir yanık izi vardı, tüm toprak örtüsü yanmış, toprak gece gibi kararmış, etrafındaki mezarların kenarları kömürleşmişti. O zaman bir konuda haklıydı. Güneş doğduğunda nöbetçi dumanlar içinde kalmıştı.

Mahzenin kapısı sıkıca kapatılmıştı ve o taş panelin son birkaç günde, önceki birkaç on yıldan daha fazla hareket gördüğüne dair rastgele bir düşünceye kapıldı: Peter. Kendisi. Muhafız. Ve hapishaneden işleri kontrol etmeye gelen başka gardiyanlar da olmalıydı. Kapatılmanın nedeni buydu.

Neden içeri girmesi gerektiğinden emin değildi. Mezarın içinde lahitten başka bir şey yoktu. Ama içinin rahat etmesi için -bunlardan herhangi birini bir daha bulabileceğini varsayarak- bu gece adımlarının izini sürmesi gerekiyordu.

Bitmek bilmeyen düşünceleri, sürükleyici hüznü ve bu mantıksız öfkeden başka hiçbir şey olmadan içeride sıkışıp kalarak günü atlatabilmesinin tek yolu buydu.

İlk başta neye baktığından emin olamadı.

Ağır kapıyı çekip açtığında menteşeler gıcırdadı ve içerisi göründü... uzak köşede, tozlu mermer zeminin üzerinde bir giysi yığını vardı.

Gölge renginde giysiler. Ve işte o zaman kokuyu aldı. "Jack!" diye bağırdı içeri koşarken.

CHAPTER FORTY-FIVE

F Jack sayıklamasından sıyrılıp adının söylendiğini duydu. Beyni ona bunun önemli olduğunu söyledi. Bu önemliydi. Bu ... bir şey ifade ediyordu.

Ama başını kaldırmak için yeterli enerjisi yoktu. Yüzüstü yatan bedenini hareket ettirecek. Bir kolunu ya da ayağını bile oynatacak gücü yoktu. Bir süredir kanaması vardı, o zamandan beri-

"Jack, oh, Tanrım, Jack ..."

Nazik eller onu yan yatırdı ve işte o zaman gözleri ona dua ettiği vizyonu sundu. Üstündeki görüntü bir meleğin görüntüsüydü, açıklanamaz bir meleğin. Onun dişisi. Sevgili dişisi.

Nyx onunla konuşuyordu, ağzı hareket ediyordu, gözleri geniş ve korkmuştu. Onu rahatlatmak istese de konuşacak gibi görünmüyordu.

Yine de her şey yolundaydı. Sahip olduğu tek şey bu son an olsa bile mi?

Duaları kabul olmuştu. Burada ölmek üzere yatarken tek istediği dışısını son bir kez görmektir. Ve işte buradaydı.

Nyx kulağına bir şey dayıyordu. Bir çeşit cihaz, ince ve parlıyordu. Ve onunla acilen konuşuyordu. Sonra her neyse onu cebine koydu, kolunu geri çekti ve dışlarını gösterdi.

Bir an için

kafası karışmıştı ve sonra fark etti ki ...

Hayır, diye düşündü. Buna gerek yoktu. Burada olması yeterliydi, gerçi elinden gelse son anlarına tanıklık etmesine izin vermezdi-

Aniden, kadının kanının kokusu burnuna ulaştı ve içinde derinlerde bir şeyi, bir sıcaklığı, bir dürtüyü ... hayati bir şeyi harekete geçirdi.

Kendi etinde açtığı yaraları onun ağzına dayadı ve o da hayır demek istedi. Onun cömertliğini geri çevirmeye niyetliydi ... çünkü en son istediği şey onun kendisini kurtarmaya çalışması, başarısız olması ve yersiz bir suçlama duygusuyla yaşamak zorunda kalmasıydı.

Ama kızın kanı dudaklarına düştüğü anda, hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi.

Jack ona yapıştı ve derin derin içti, ona verdiklerini yuttu, gücün kaynağını emzirdi. Onun kanının cennet şarabını yutarken, vücudundan elektrik aktı ve birkaç dakika içinde onu canlandırdı. Ve onun tadı o kadar güzel, o kadar baskındı ki, ona konsantre olabilmek için gözlerini kapattı. Tadını çıkarmak. Tadını çıkarmak.

Daha sonra kapaklarını açtığında -iki dakika ya da yirmi dakika olabilir- mahzende yanlarında insanlar vardı, üzerlerinde siyah hançerler olan büyük erkekler-

Jack'in gözleri tanıdığı birine kilitlendi.

Rhage. Bir asırdır görmediği Kara Hançer Kardeş mi? Yanlışlıkla suçlandığından beri.

Sorun çıkar mı, diye merak etti Jack. Kaçak bir mahkûm muamelesi görecek miydi?

Yeraltına geri gönderilme fikri, onu kurtaran damarı serbest bırakması için yeterliydi.

"Jack," dedi Nyx. "Daha işin bitmedi."

Ona baktı. Ona hayır, sorun değil demek istedi. Bu kadarı yeterliydi.

Onun yerine Rhage geldi ve diz çöktü. Kardeş'in mavi gözleri o kadar yoğunlu ki, mavi renkte parlıyor gibiydiler.

Uzun bir süre öylece baktıktan sonra savaşçı yüzünü ovuşturdu.

"Tekrar hoş geldin maden kardeşim," dedi kısık sesle.

Nyx iki erkeğe bağlantı kurmaları için zaman tanımak istedi. Yoksa yeniden bağlanmak mıydı? İçinden bir ses birbirlerini iyi tanımadıklarını ya da belki de hiç tanımadıklarını söylüyordu.

Birbirlerine bakışlarından ikisinin de şoka girdiği anlaşılıyordu.

Ama bu hâlâ bir ölüm kalım meselesiydi.

"Jack, seni hareket ettirebilmemiz ve tıbbi yardım alabilmen için içmeye devam etmen gerekiyor."

Gözleri ona doğru kaydı. Sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Seni seviyorum," dedi mırıldanarak.

Nyx hemen her şeyi unuttu: Büyükbabası da dahil olmak üzere mezarın içinde dikilen erkekleri. Jack'in bacağının iç tarafında bir tür ham yara olduğu ve endişe verici miktarda kan sızdirdiği gerçeğini. Hapishanenin girişlerinden birinin hemen dışında oldukları gerçeğini ve eğer

İçeride tehlikeli biri kaldıysa, kolay hedefti.

Kardeşlere şöyle bir baktı. Hepsinin elinde silah vardı ve savaşmaya hazır oldukları belliydi.

Peki, tamam. Belki de onlar etraftayken herhangi bir saldırı konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ama yine de.

Jack'e yeniden odaklanarak, örgüsünden çözölen saçlarını geriye doğru okşadı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı. Sesi o kadar zayıftı ki, kelimeler zorlukla taşındı. Yine de herkesin nasıl hareketsiz kaldığı göz önüne alındığında, duyuldukları açıktı.

Nyx gözyaşlarını silerken, "Ben de seni seviyorum," dedi. "Şimdi lütfen içmeye devam et-"

"İçeri girecek cesaretin vardı," diye araya girdi. "Sen . . . içeri girecek cesaretin vardı. Dışarı çıkmak için cesaret bulmam gerekiyordu. Senin için çıkmak istedim."

"Sen yaptın." Onun saçlarını, yüzünü, omzunu okşadı. Her ne kadar onun söyleyeceği her şeyi duymak istese de, onun beslenmesi daha önemliydi. "Sonra konuşuruz. Sadece şunu al-"

"Hayır." Kadın bileğini tekrar ağzına götürmeye çalıştığında kolunu itti. "Yeterince canlandım."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine doğrulmaya çalıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse gövdesi dik durmayı başardı. Ama sonra bacağındaki yaraya baktı ve yalpaladı.

"Bu işi halletmemiz gerekiyor," dedi keçi sakallı Kardeş. "Siz hareket etmeyi düşünmeden önce."

Bir yırtılma sesi duyuldu ve biri gömleğini üzerinden geçirdi.

"Gidip steysin arabayı getireyim," dedi büyükbabası çıkarken. "On dakikamı alır."

Kahretsin, Jack ondan daha fazla içmeyecekti. Bileğindeki yaraları yalayarak kapatan Nyx

Kalçası sarılırken tıslayıp inerken elini tutuyordu.

Ve sonra ayağa kalkıp kalkamayacağını görmek için onu ayağa kaldırdıklarında birincil desteğiydi.

İşte o zaman adamın elinde bir şey olduğunu fark etti.

Bu oldu onu rüzgarlık. O vardı onu Bir şekilde rüzgarlık.

"Geçiş kartı," dedi.

Nyx onun çizilmiş yüzüne baktı. "Ne?"

Rüzgârlığı kaldırarak kolunu onunkinden ayırdı ve ceplerden birini açtı. Çıkan kart kanla lekelenmişti. Onun kartı.

"Bu cebimdeydi." Sesi her hecede daha da güçleniyordu. "Barikatlar geri çekildiğinde, seni ilk gördüğüm yere, içeri girdiğin yere geri döndüm. Öldürmeden önce sepetteki o hayvan tarafından ısırılmışım ve kan kaybından öleceğimden emindim; ancak duvara yığıldığımda çıkış kapısı açıldı. Boynumda senin rüzgarlığın vardı ve bu beni kurtardı. İki kez kullandım."

"Dişine yaslan," diye emretti keçi sakallı Kardeş. "Yüzünün rengi yine soluyor. Bayılmak üzeresin-"

Jack, Kardeş bitmeden önce gevşedi ve Nyx, ağırlığını taşımak zorunda kaldığı için homurdanarak eşini yakaladı.

Ama kimseden yardım almayı

reddetti. O kendisine aitti.

Onu arabaya kendi başına götürecekti.

T Jack'in farkına vardığı bir sonraki şey ... yumuşaklıktı. Vücudunun altındaki yumuşaklık. Başının altında. Bir tarafı boyunca.

Göz kapakları açıldı, bilinci Nyx'in kanının onu canlandırmak için tam olarak ne kadar ileri gittiğini gösteren bir hız ve netlikle geri döndü. Ve ilk düşüncesi-

"Ben buradayım."

Nyx öne doğru eğildi ve yüzünü onun görüş alanına soktu. Koyu renk saçları arkaya toplanmış, yanakları duygusallıktan kızarmış ve gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlarken ona inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba." Çekingen bir şekilde gülümsedi. "Bir doktor geliyor." "Ben iyiyim."

"Bu ısırık yarası gerçekten çok kötü. Enfeksiyon kapma riskini göze alamayız." İkisi de birbirlerine bakarken bir duraklama oldu, yeniden ezberlediler, yeniden onayladılar, bağlantıyı yeniden kurdular

sonsuzu dek kırıldığından emin olduğu.

Uzandı ve onun yanağını okşadı. Boğazının yan tarafını. "Yaşıyorsun."

"Sen de öylesin."

Jack ev dekoruna şöyle bir göz gezdirdi. "Burası senin evin mi?"

"Evet, öyle. Yatak odamdayız."

Yakınlarda bir yerden alçak ve sakın sesler geliyordu. Bazılarını mahzenden tanıyordu. "Gerçekten dışarıda mıyım?"

"Evet, gerçekten çıktın. Özgürsün."

Jack derin bir nefes aldı. Kutlama yapmak istiyordu - gerçekten istiyordu. "Sevindim," dedi çünkü onun sevinçten başka bir şey hissetmesini istemiyordu.

Bununla birlikte, arkasında bir şey bırakmıştı. Birini. Aradığı ama bulamadığı biri, yaşayan ya da ölü.

Nyx aniden yatağın yanındaki diz çökmüş pozisyonundan geriye doğru eğildi. Ve eliyle işaret etmeye başladığında başını salladı.

"Hayır," dedi Jack. "Doktora ihtiyacım yok-"

Hafif bir figür görüş alanına girdiğinde, Jack düşündü ... Hayır, hayır. Bu hiç adil değildi.

Bu, bir rüyanın sembollerine bürünmüş bir kabustu, uyandığınızda kadınınızın yanınızda olmadığını ve oğlunuzun hala ölü olduğunu fark ettiğinizde yüreğinizi sızlatan türden bir şeydi-

"Baba?"

Jack'in vücudu titremeye başladı ve sanki çok hızlı hareket ederse uyanacakmış gibi yavaşça doğruldu. Ayaklarını teker teker halıya doğru kaydırırken durakladı.

Hiçbir şey değişmediğinde... Nyx hala onun yanındaymış gibi görüldüğünde ve oğlu hala onun önündeymiş gibi görüldüğünde

ayağa kalktı. Bacağı ağırlığını taşıırken yarası acıdıysa da bunu hissetmedi.

İleri doğru bir adım attı. Ve sonra bir adım daha. "Oğlum?" dedi kısık sesle.

Kendi hayatını riske atıyormuş gibi hissederek kollarını açtı.

"Baba!"

Genç adam hızla ilerledi ve onu yakaladı. Hafif bedeninin sıcaklığı hissedildiğinde ve tanıdık koku burnuna dolduğunda, Jack aradığı kişiyi kalbini ısıtırken bile nefesini kesen bir kucaklamayla bağrına bastı.

Bir süre gözlerini kapattıktan sonra, kaybettiğine ikna olduğu hayatının aşkına başının üzerinden baktı.

Bulmayı hiç beklemediği kişi.

Nyx, Jack'in Peter'ı kocaman göğsüne bastırdığını görünce ağzını kapatmak zorunda kaldı. Küçük çocuk babasının büyük gücü karşısında inanılmaz derecede küçüktü, bu yüzden ikisinin sonunda yeniden bir araya gelmesi doğru görünüyordu.

Yavrunun bu dünyada efendisinin korumasına ihtiyacı vardı.

Özellikle de ikisi de yukarıda yaşamaya alıştıkça.

Açık kapı aralığından bakarak, el ele tutuşan Posie ve büyükbabasına başıyla selam verdi. Onlar gözden kaybolup mutfığa girdiklerinde arka kapının açılıp kapandığını duydu ve Kardeşler'in şimdilik ayrıldığını tahmin etti. Geri döneceklerdi. Arabayla eve dönerken, Rhage, sarışın olan, çok sayıda kardeş istediklerini söylemişti.

Cezaevinin nasıl işlediği ve ne tür ekipmanlara sahip olduğu hakkında mümkün olduğunca ayrıntılı bilgi edinin.

Gerçi bunun için daha sonra zamanımız olacaktı. Ve bir şifacı her an gelebilirdi.

Nyx yeniden Jack ve pretrans'a odaklandı. İkisi de biraz geri çekilmişti ve birbirlerini inceliyorlardı, ikisi de açıkça yara arıyorlardı.

"İyi misin, baba? Bacağın-"

"Ben tamamen iyi olacağım." Jack gencin omzunu sıvazladı. "Ama sen nasıl buradasın? Nyx'imi nereden tanıyorsun?"

"O bir kazaydı, baba." "Ne?"

Nyx konuştu. "Posie ve ben arabayla eve gidiyorduk-" "Ve ben yola fırladım," diye araya girdi Peter. "Yanlışlıkla ona çarptık. Tamamen bir kazaydı."

"Ama beni kurtardılar. Posie beni sağlığıma kavuşturdu."

Evet, o notta mı? Nyx kız kardeşinin pretrans'ın kurtulmasını vasiyet ettiğine ikna olmuştu: Posie onun gözleri önünde ölmeyeceği konusunda son derece kararlıydı ve ne biliyorsunuz. Azrail bile dişinin neşeli ve hiçbir şeye sahip olmayan tavrından korkmuştu.

"Posie benim kız kardeşim," diye açıkladı Nyx. "Diğer kız kardeşim. Her neyse, her şey böyle başladı. Oğlunuz sayıkladığı sırada nereden geldiğini, nereden kaçtığını anlatıyordu."

Peter başını kaldırıp babasına baktı. "Seni kurtarmalarını istedim. Geri dönüp seni çıkarmasını istedim çünkü bunu yapacak kadar güçlü değildim."

Jack geniş eliyle oğlunun yüzünü kavradı. "Sen mi yaptın?" Pretrans başını salladığında Nyx sadece başını sallayabildi.

"Ne diyebilirim ki. Olması gereken buydu."

Jack kolunu uzattığında ne yaptığından emin olamadı. Ama sonra fark etti ki ...

Nyx ayağa kalktı ve şaşkınlık içinde onlara doğru yürüdü. Durakladı, onları sıkıştırmak istemiyordu, eğer bir şekilde durumu yanlış yorumluyorsa araya girmek istemiyordu-

Peter onu tutup kendine çekti ve ardından Jack büyük, güçlü kollarını ikisinin de etrafına sardı.

Bu kez dökülen gözyaşları sevinç gözyaşlarıydı. Üzüntüden değil.

Ve sonsuza dek böyle mi olacaklar-

Jack biraz geri çekildi. Kaşlarını çatarak Peter'a baktı.

"Ama bir şeyi anlamıyorum," dedi. "Nasıl dışarı çıktın? Gizli geçidimden haberin yoktu. Sana hiç söylemedim çünkü bunun seni tehlikeye atacağından korkuyordum. Bunu senin için yapmıştım, böylece doğru zaman geldiğinde seni özgürlüğüne kavuşturabilecektim."

Peter sertçe yutkundu ve başını eğdiğinde yan masadaki lambanın ışığı saçlarına vurdu. Nyx ilk kez karanlık saç tellerinde parlayan kırmızıyı fark etti.

"Gitmeme izin verdi."

"Pardon?" Jack söyledi. "Ne?"

"Komuta. Beni programın dışında hücremden aldı. Yemek zamanı değildi. Ne yapacağını bilmiyordum. Başımın belada olduğunu sandım." Peter endişeli görünüyordu, sanki onu korkutan şeyleri yeniden yaşıyormuş gibiydi. "Beni hapishaneye götürdü ve bir kartla bu çelik kapıyı açtı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece devam etmemizi sağladı, ta ki Bilmiyorum, daha önce hiç görmediğim bir çıkışa geldik. Bana bu ızgaradan bir bacak verdi."

"Seni kendisi mi serbest bıraktı?"

"Evet. Kafam çok karışık. Söylediği tek şey kuzeye gitmemdi. Bana yürümeye devam etmemi ve kuzeye doğru gitmemi söyledi."

dağda. Büyük ağacı ve kırmızı ahır olan beyaz çiftlik evini aramamı söyledi. Bana ..." dedi. Peter Nyx'e baktı. "Orada beni kabul edecek ve bana bakacak bizim türümüzden iyi insanlar olduğunu söyledi. Sonra bana ızgarayı değiştirmemi söyledi ve ... ortadan kayboldu."

Nyx kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. O kısmı henüz duymamıştı. Posie duymuş muydu? Büyükbabası?

Peter Nyx'in elini sıkarken, "Ve haklıydı," dedi.

"Evet, bu çatı altında çok iyi insanlar var," diye mırıldandı Jack. "En iyileri."

"Burada kalabilir miyiz, baba?"

Nyx iki gözünü de silmek zorunda kaldı. "Evet, ikiniz de kalabilirsiniz. Sonsuza kadar."

Göğsünün ortasında bir ağrı olmasına rağmen gülümsedi. Janelle neden son bir kez iyi bir şey yapmıştı? Kim bilir. Belki de bir mahmenin yavrusuna duyduğu sevgi, o tek kararda doğasının geri kalanının önüne geçmeye yetmişti. O bir anda.

Ama Nyx bu gerçeği hiçbir zaman tam olarak öğrenemeyecekti ve artık bunun bir önemi yoktu. İki erkeği vardı ve ikisine de bakacaktı: Tek gerçek aşkı ve yeğeni. Bu dünyada geçirdiği tüm geceler ve günler boyunca ve yukarıdaki Fade'deki tüm sonsuzluk boyunca onlara göz kulak olacaktı.

Aslında, Kader tüm bunları önceden planlamıştı.

Bunu açıklamanın tek yolu buydu.

CHAPTER FORTY-SEVEN

T Ertesi akşam Nyx küçük yatağında uyandığında Jack hemen yanındaydı. Karanlık odada yuvarlanırken, Jack'in çoktan yanında olduğunu fark etti.

Uyandı, gözleri kapüşonlu ve sıcak bir şekilde ona bakıyordu.

"Var mı bir şey üzerinde senin Zihin,
benim erkek mi?" diye fısıldadı.

"Evet."

Adam öpmek için eğildiğinde, kadın onu yarından fazlasıyla karşıladı. Soyunurken de hızlı ve sessizdiler. Evdeki diğer herkes alt kattaydı, Posie'nin Peter'ın korunması için yer altına yaptığı rahat odalarda uyuyorlardı ve birinci katın görece mahremiyeti uzun sürmeyecekti.

Evet, giysiler hızla çıkarılıyor, eller sertçe kullanılıyordu ve sonra Jack ona biniyor, o da Jack'i içine alıyordu. Birleştiklerinde Jack keskin dişleriyle dudağını ısırды ve kadın da Jack'in sırtını pençeledi.

Birlikte hareket ediyorlardı, uzun, güzel saçları ipeksi ve gürdü. Sonra tekrar öpüşmeye başladılar ve her şey daha hızlı ilerliyordu - ve Tanrım, yatak yaylarının gıcırdamamasını umuyordu.

Serbest bırakılmaları uzun sürmedi. İkisi için de.

Ve devam ettiler. Bir kez daha. Her iki tarafta da bir kez daha hızlı ve yoğun bir şekilde.

Sonra durmak zorunda kaldılar.

Jack onun saçlarını geriye doğru okşarken gözlerinin içine baktı. "Bunu bir ara düzgünce yapmak istiyorum."

"Evet, lütfen," diye mırıldandı. "Ve mümkün olduğunca çabuk."

Ayrıldıklarında gülüyorlardı ve o hızla banyoya girip duşa girdi. Jack'in de yanında olmasını diledi. Ama bunun için zamanı olacaktı.

Ve sabırlı olmaya istekliydi. Bir noktaya kadar.

Yeni giysiler ve temiz saçlarla dışarı çıktığında, adam mutfak masasında oturmuş, eşyalara bakıyordu. Tezgahlara. Duvara monte edilmiş televizyona.

"Bunların bir kısmını tanıyorum,"

dedi. "Bu gerçekten garip mi?"

"Evet, gerçekten tuhaf hissettiriyor."

Nyx yanına gitti ve karşısına oturdu. Adamın gözleri sonunda ona kaydığında, kötü bir durumda olduğunu anlayabildi.

"Konuş benimle," dedi.

O konuşmadan önce bir süre geçti ve kadın dua etti.

-Her neyse, kimse bodrumdan çıkmadan önce ifade edecek zamanı vardı.

"Komutanlıkla ilgili," dedi. "Kız kardeşin."

Nyx başını eğdi. Bir o yana bir bu yana salladı. "Çok özür dilerim. Her şey için özür dilemek zorundaymışım gibi hissediyorum."

yaptı. O bir canavardı."

"Anlamamı istiyorum..." Boğazını temizledi. "Aramızdaki ilişkinin nasıl başladığını. O, ah, hapishaneye geldiğinde, bir akıl hocası arıyordu. Manipülatif bir tarzı vardı ve itiraf etmeliyim ki bir süreliğine bana karşı bir çekim hissetti. Ama gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde bu hızla kayboldu. Ben geri çekildikçe o daha da bağlandı, ta ki ben onun için bir saplantı haline gelene kadar. Peter -bu arada, bu ismi seviyorum- onun ihtiyaçlarına hizmet etmek zorunda kaldığımda ortaya çıktı. Ondan hemen sonra kontrolü ele almaya başladı. Sık sık merak ederdim... çoğu zaman beyninden neler geçtiğini bilmiyorum, ama sanki onun için güvenli hale getirmek zorundaydı. Çoğunlukla kendi sebepleri için kontrolü ele alıyordu elbette ama o ortamda genç mi? Neredeyse hiçbiri hayatta kalamaz. Yine de onun için özgeci bir motivasyon atfetmek hata olabilir."

Nyx başıyla onayladı. Sonra masanın öbür ucuna uzandı ve Jack'in elini. "Ne zaman bir şey hakkında konuşmak istersen, ben her zaman buradayım."

"Teşekkür ederim." Yüzünü ovuşturdu. "Nasıl öldüğünü de bilmen gerekiyor."

"Cesedini buldum."

"Buldun mu?"

"Onu düzgün ve saygılı bir şekilde imha ettim. Her ne kadar . . . Bilmiyorum, biraz karışık."

"Sen doğru olanı yaptın. Peter'ın adamları için." Jack bir an yine sessiz kaldı. Sonra boğazını temizledi. "Bana onu öldürdüğünü söyledi. Peter'ı yani. Nedenini bilmiyorum. Muhtemelen bana acı çektirmek için."

Devam edemiyor gibi görüldüğünde, Nyx ne olduğunu hissetti.

"Onu öldürdüysen sorun değil," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunu nasıl söylersin?" Küfür etti. "Soyunun bir üyesini öldürdüğüm için benden nefret etmelisin. Ve Peter . . . Peter asla bilemez."

"Seni incitti. Hem de bilerek. Pek çok insana zarar verdi, öldürdü, işkence etti. Dürüst olmak zorundayım. Onun ölümü hakkında rahatlama dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Bir de kafa karışıklığı. Ama dediğin gibi, kim bilir içinde neler oluyordu."

Jack gözlerini boşluğa dikti. "Her tarafı kan içindeydi. Elinde birinin göğsünden söktüğü bir kalp vardı. Onu öldürmem için bana bağıırıyordu. Ben sadece . . . Kendimi kaybettim. Onu boğazından yakaladım ve defalarca duvara çarptım. Sonra o hayvan -beni ısırın- ona saldırdı. Ben kurtuldum çünkü o ..."

"Her şey yolunda. Her şey yolunda, söz veriyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Jack onun gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum."

Nyx onun elini tekrar sıktı. "Ben de sana, aşkım."

Adam onu öpmek için eğildiğinde, kadın da eğildi. Ve tam dudakları buluştuğu sırada mahzenden ayak sesleri yükselmeye başladı.

Nyx erkeğinin yüzünün yan tarafını okşadı ve sonra kendini koltuğuna bıraktı. Posie, Peter ve büyükbabası aşağıdan çıkarken, dünyadaki tüm dillerdeki tüm ifadeler arasında, kaç kez söylenirse söylensin parlaklığını asla kaybetmeyen bir tane olduğunu düşündü.

"Seni seviyorum" hiç eskimedi.

İster ebeveynler ve çocuklar, ister kız ve erkek kardeşler, isterse romantik bir bağa sahip insanlar arasında olsun, bu üç küçük kelime

tarif ettikleri güçlü duygu gibi kararlı ve kalıcıdır.

"Seni seviyorum" ölümsüzdü.

Ölüm bile bu kelimeleri solduramazdı. Ve karanlıkta var olan vampirler için onlar, türlerini sıcak ve canlı tutan altın güneş ışığıydı.

CHAPTER FORTY-EIGHT

E Jack'in ailesiyle birlikte yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmekten oluşan lezzetli ilk yemeğinin tadını çıkarmasından tam bir saat sonra, onları almak için gönderilen on altı kişilik otobüs geldi. Kara Hançer Kardeşliği'nin aracının karartılmış camları, rahat deri koltukları ve direksiyonun arkasında geleneksel giyimli bir uşığı vardı.

Gidecekleri yere yolculuk biraz uzun sürdü. Arka taraftaki geniş alanda, yükseltilmiş bölmenin arkasında dört saat boyunca her şeyden ve hiçbir şeyden konuştular. Nyx'in kız kardeşi Posie'nin tatlı bir mizacı vardı ve Peter'la aralarında gerçek bir sevgi vardı; Peter'ın iyileşmesine yardımcı olduğu için aralarında bir kardeşlik bağı doğmuştu. Büyükbaba çok eğlenceliydi. Çöl kadar kuru, bir kütüphane kadar sessiz, bir ansiklopedi kadar zekiydi. Onu sevmemek mümkün değildi.

Bir de Nyx'i vardı. Jack'e göre her yönden mükemmel biriydi.

Zaman akıp gitti ve aniden bir tür yükselişe geçtiler. Jack Nyx'in elini sıktı ve onu bankta kendisine doğru çekti.

Onunla bakışarak çok zaman geçirmişti ve onu görmekten asla bıkmayacağını biliyordu. Onun sesinden. Kokusu, gülüşü, gülümsemesi ve zihninde ne zaman çıplak yerlere gitse ortaya çıkan gizli küçük kızarmaları. Sanki onun tam olarak ne düşündüğünü biliyor gibiydi.

Sık sık, ama her zaman ihtiyatlı bir şekilde.

Otobüs durduğunda, uşak bölmeyi indirdi ve hepsine gülümsedi, yaşlı yüzü sıcaklık ve iyi niyet yayıyordu. "Geldik! Lütfen boş zamanlarınızda araçtan inin."

Jack diğerlerinin önce gitmesine izin vermekten memnundu çünkü bu sayede dışisinden gizlice bir öpücük alabiliyordu. Sonra kadın dışarı çıktı ve Jack de onun peşinden gitti, ikisi birlikte orta koridordan aşağı indiler ve kısa basamaklardan parke taşlarına in-

Jack kadının elini daha sıkı tuttu. Yukarı bakarken ... yukarı ... çok yukarı ...

"Evi o inşa etti," diye nefes aldı Jack, kendi tasarladığı ve zihninde üzerinde çalıştığı muhteşem taş konağın genişliğini ve yüksekliğini incelerken. "Evi o inşa etti."

Büyük gri malikane, karmaşık çatı çizgisinden iki kanadına ve göklere yükselen devasa merkez çekirdeğine kadar tam da Jack'in hayal ettiği gibiydi.

Büyük çift kapı ardına kadar açıldı ve parlak mavi gözlü Kardeş Rhage dışarı çıktı. Yanında esmer bir kadın ve kızları olması gereken trans öncesi bir genç vardı.

Jack duygularından boğazının düğümlendiğini hissetti.

Nyx, Peter, Posie ve Peter'ın yaşlı erkeğe verdiği isimle Büyükbaba ile birlikte yürüyen Jack, sanki ailesini Kardeşler'le tanışmaya getiriyormuş gibi hissediyordu.

Kardeşinin.

"Yolculuğun iyi geçti mi?"

Rhage söyledi. "Evet. İyiydi."

Jack taş basamakları tırmanırken gözlerini Kardeş'e dikmiş, Kardeş de ona bakıyordu, ikisi de donup kalmıştı.

Dişiler tanıtımları yaptı, Nyx ve Mary, Rhage'in shellanı, öne çıktılar, birbirlerine sarıldılar, herkese sarıldılar, kaynaşma gerçekleşti.

Rhage ve Jack oldukları yerde kalsalar bile.

"Çocukları içeri mi götüreceğim?" Mary ona dedi ki Hellren. "İkinizin burada bir dakika geçirmesine izin vereceğiz, tamam mı?"

Rhage titriyor gibiydi. "Hey, çocukları içeri götürür müsün, böylece Jack ve ben biraz yalnız kalabiliriz?"

Kadın ona gülümsedi. "Çok isterim. Ne güzel bir fikir. Haydi, Nyx. Hepiniz bir şeyler yediniz mi? Burada inanamayacağınız kadar yemeğimiz var."

Nyx tereddüt etti. Jack elini sıktığında başını salladı, onu çabucak öptü ve diğerlerini içeri kadar takip etti.

Ve sonra Kardeş ile yalnız kaldı.

"Yani ..." Rhage boğazını temizledi. "Daha iyi hissediyor musun? Bilirsiniz, iyi bir uykudan sonra?"

"Oh, evet. Hem de çok. Sorduğunuz için teşekkür ederim." Ve sonra . . . hiçbir şey.

Ta ki ikisi de aynı anda konuşana kadar.

"Özür dilerim, bunun garip olduğunu biliyorum-"

"Lütfen beni affedin, bunu yapmak istememiştim-"

İkisi de güldü. Sonra Jack dedi ki, "Baban kimdi? Seni Jabon'da ilk gördüğümde, aklımın bir köşesinde belki de akraba olabileceğimize dair bir düşünce vardı. Bunu takip etmek istedim ama kime güveneceğimi bilmiyordum ve sana yabancıydım."

"Benim babam Kara Hançer Kardeş Tohture idi. Cesur ve gururlu bir savaşçıydı."

Jack başını salladı. "Bu ismi hiç duymadım. Mahmenim bana babamın kim olduğunu hiç söylemedi, ama bir Kardeş olabileceğine dair söylentiler vardı. Ona bu konuda baskı yaptığımda Caldwell'e gitmemi yasakladı. Bu yüzden ... şey, sanırım kendine göre sebepleri vardı."

"Babam resmi olarak mahmenimle çiftleştirilmedi. Ve evet, göz rengimi ondan aldım." Rhage çaresizce omuz silkti. "Bana bütün kan kardeşlerimin öldüğü söylendi, ama senin yüzüne baktığımda? Her neyse, seninle tanıştığımda da o tanıma anını yaşadım, ama bağlantıyı kuramadım, çünkü bunun mümkün olduğunu düşünmedim. Ailem hakkında bildiklerimle değil."

"Mahmenim ... ölüm döşegindeyken beni Babamı aramaya asla gitmeyeceğime söz veriyorum. Bunu düşünmek için bir yüzyılım oldu ve sanırım ... şey, sanırım efendimle bir ilişkisi varmış gibi hissetti. Bir aileyi mahvetmek istemedi."

"Dediğim gibi, efendimiz mahmenimle çiftleşmedi. Bu yüzden ayrılacak bir şey yoktu. Ve her halükarda, bunların hepsi geçmişte kaldı. Ama şimdi elimizde. Şu an elimizde. Devam etmek istediğimiz gibi başlayalım, olur mu?" Rhage avucunu uzattı. "Bu arada, sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Jack kendisine uzatılan hançer elini sıktı. Ve sonra sert bir kucaklamanın içine çekildi.

Rhage geri adım atmadan önce, "Ailemize hoş geldiniz," dedi.

"Beni nasıl bu kadar kolay kabul edebiliyorsun? Bir tür kanıt istemiyor musunuz?"

"Bizimki gibi gözleri olan kaç kişi tanıyorsunuz?
Senin, benim ve oğlunun mu?"

"Çok değil." Jack bunun hakkında düşündü. "Aslında hiç yok."
"İşte böyle. İstersen Maury de yapabiliriz." "Maury nedir?"

Rhage gözlerini kırptırdı. Sonra elini Jack'in omzuna vurdu. "Ah, bu televizyon ve internet çağında seni burada bekleyen şeyler. Şimdi içeri gelip tüm bu çizimlerle ne planladığına bakmaya hazır mısın?"

Jack duygularını bastırmak için boğazını temizleyerek tekrar konağın dış cephesine baktı. Kurşunlu cam pencereler ışıkla parlıyordu, güzel bir manzaraydı.

"Tam da kurguladığım gibi," dedi. "Darius'la konuşmak için sabırsızlanıyorum-"

"Gerçekten çok üzgünüm."

Jack alçak sesle ve acımasızca dilenen özrün ne için olduğunu sormak için başını çevirdi. Ama Rhage'in yüzündeki ifadeden ne hakkında olduğunu hemen anladı.

Jack bir an için başını öne eğdi. "Darius ne zaman öldü? Lütfen bana bunu görme şansı olduğunu söyle? Bu onun rüyasıydı."

"Evi gördü. Ama tam olarak görmeden önce Solgunluk'a çağrıldı."

"Kaybınız çok büyük olmalı."

"Evet, öyle. Ve bu çok uzun zaman önce olmadı." Rhage girişi gösterdi. "Haydi, her şeyi görmek istiyor olmalısın."

Başını sallayan Jack, Kardeş'i bir antreye kadar takip etti. "İnşaat ne zaman başladı?"

"Senden hemen sonra. . ." Rhage durdu ve etrafında döndü. "Bak, bunu açıklığa kavuşturmalıyım. Sana ne olduğunu bilmiyordum. Nereye gittiğini yani. Jabon zayıf bir pislikti ve o geceden sonra onunla işim bitmişti. Seni Konsey'e ihbar edeceğinden haberim olmadığını bilmelisin. Bilseydim, onlara bildiğim gerçekleri söylerdim. O genç kadının şerefini lekelemediğini. Senin asla böyle bir şey yapmayacak kadar değerli bir erkek olduğunu."

Jack eğildi. "Bunu söylediğin için sana minnettarım. Ama tüm bunların doğru olduğunu kabul etmiştim. Bu işte kötü olan Jabon'du. O kızı ve mahmenleri suçlamıyorum bile."

"Aristokrat zaten ölmemiş olsaydı, o herifi öldürürdüm. Aslında, sırf onu tekrar öldürebilmek için kazıp çıkarmayı düşünüyorum."

"Şiddet kullanarak mı öldü?"

"Sizinle ilgili olaydan yaklaşık yirmi beş yıl sonra iki kadın onu öldürdü." Rhage eğildi. "Cesedi bulduklarında, onun kur yapışını bulamadılar, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Jack yüzünü buruşturdu. "Vay canına."

O anda bir vızıltı ve kilidin açılma sesi duyuldu. Ve sonra giriş kapıları, otobüsü Caldwell'e götüren uşak tarafından ardına kadar açıldı.

"Selamlar!" dedi köpek. Sanki Jack'i on iki yıldır görmemişti ve Jack eşikten içeri davet edilen en onurlu misafirdi.

Jack içeri girerken "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Kapının hemen önünde durdu. Mermer sütunları, büyük merdiveni, üç kat yüksekliğindeki tavanı ve mozaik zeminiyle fuaye, Jack'in hayal ettiği kadar görkemliydi. Ve iki yanındaki boşluklar ...

oyma kemerli büyük yemek odası ve solda bilardo odası.

Tam da umduğu gibi.

Birdenbire, insanların etrafta olduğu gerçeği
-Aslında her yaştan gencin yanı sıra kadın ve erkeklerden
oluşan çok büyük bir kalabalık vardı ve hepsi büyük bir
yemek masasının yanında durmuş Peter, Nyx, Posie ve
Büyükbaba ile selamlaşıyor ve tanışıyorlardı. Aralarında
büyük bir neşe vardı, gülümsemeler ve kucaklaşmalar
serbestçe veriliyordu, sohbet, kahkaha ve fokurdayan
karşılama büyük resmi odayı, aslında arduvaz çatının
altındaki tüm metrekareyi hayatla ... ve sevgiyle
dolduruyordu.

Jack Rhage'e baktı. Bir Kardeş olan ağabeyine. "Bu tam
da Darius'un istediği şey."

Rhage'in yakışıklı yüzü hüzünlendi. "Biliyorum. Onun
hayali bizim gerçeğimiz."

"Bana burayı sevdiği herkesi barındırmak için inşa
ettiğini söyledi. Onlara ailelerini büyütebilecekleri güvenli
bir sığınak vermek için. Bana bunun dünyaya bırakacağı
miras olduğunu düşündüğünü söyledi."

Rhage sanki gözleri yanıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu.
"Evet. O zamanlar ondan ne kadar şüphe etsem de. . .
gerçek oldu. Sadece tadını çıkarması için çok geç oldu."

Kardeş duygularına yenik düşmüş gibi görünürken Jack
bir kolunu erkeğin kalın omuzlarına doladı. "Gel. Gidip
onlara katılalım, olur mu?"

"İyi plan." Rhage derin bir nefes aldı. "Aslında harika bir
plan."

Birlikte yemek odasına doğru yürüdüler.

"Söylesene," dedi Kardeş, "canım dondurma çekti. Bana
katılmak ister misin?"

"Görünüşe göre dondurmaya bayılıyorum. Dün akşam ilk
kez tadına baktım."

"En iyisi değil mi?" Rhage mmmmm sesleri çıkardı.

"Zulamı yeni keşfettiğim kardeşimle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Ama benim için artık Rocky Road yok.

Vanilyaya sadık kalacağım." Yemek odasına girdiklerinde anında bir tezahürat koptu ve ikisi de arkadaşları, aileleri ve Jack'in tarafında pek çok yeni Arkadaşlar.

Ve hemen ardından . . . Çok tatlı.

W Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk oldu ve

Hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese ve Hannah Braaten, Andrew Nguyen, Jennifer Bergstrom, Jennifer Long ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Kitaplarım ve Archieball için en az benim kadar çalışan Yazar Köpeğim Naamah'a da teşekkür ederim!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.